

Giới thiệu Em Có Tin Vào Định Mệnh?

Tác phẩm Em Có Tin Vào Định Mệnh? của tác giả Dư Lạc Thuần thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, thâm tình. Với nội dung nói về lần đầu gặp mặt ở cô nhi viện, cô chỉ là cô bé 8 tuổi, là người xa lạ, nhưng trong mắt anh cô có điều gì đó đặc biệt, một cậu bé mười tuổi dám đứng trước mặt cô hùng hồn tuyên bố rất quyết đoán "Khi lớn lên tôi sẽ lấy cậu làm vợ!"

Trong mắt Thiên Ân anh như một ánh sáng nhỏ trong thế giới tối tăm này. Thế nhưng anh trai cô lại xuất hiện và đưa cô đi mất. Anh cực khổ tìm cô suốt bao năm nhưng đều vô vọng. Nhiều năm sau đó, anh trở thành một bác sĩ tài giỏi, còn cô trở thành thực tập sinh do anh chịu trách nhiệm chỉ bảo. Nhưng khi đối mặt hai người lại không nhận ra nhau...

Anh thừa hưởng mọi đức tính của cha mình. Nếu nói cha anh là một người đàn ông tính tình trầm lặng, nhưng trước mặt vợ mình lại luôn trêu ghẹo, tính cách lại vô cùng bá đạo, thì anh chính là bản sao của ông. Cô là một cô gái xinh đẹp, bề ngoài có chút phá phách lại có chút bướng bỉnh. Cô tự tạo cho mình một lớp vỏ bọc thật cứng rắn. Trước mặt vị bác sĩ đáng ghét như thế cô luôn tỏ thái độ bất mãn, bất cần và bất hợp tác....

Khi anh nhận ra cô, liền thay đổi thái độ không lúc nào cũng khó khăn, mặt mũi hầm hầm, như những gì đã kể, trước mặt người phụ nữ anh tìm kiếm bao năm luôn cất tiếng trêu ghẹo, lại như có như không mập mờ với tình cảm của mình để cô mãi cũng không thể thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cô nhi viện Từ Tâm

"Mẹ à, tại sao chúng ta phải đến đây?" - Giọng nói trong trẻo vang lên, cậu nhóc đang nắm tay người phụ nữ cất tiếng hỏi.

"Vì để giúp đỡ những người ở đây." - Người mẹ mỉm cười, hiền từ nhìn cậu con trai. "Để họ có một cuộc sống thật tốt, vì những đứa trẻ ở đây không được đầy đủ điều kiện như chúng ta. Tiểu Kỳ, con phải nhớ, không được phân biệt đối xử với họ."

"Vâng, con biết rồi."

"Ngoan lắm."

"Huân Huân, đi thôi." - Người đàn ông từ ngoài cửa bước vào. Tuy đã hơn 40 mười tuổi nhưng vẫn rất phong độ, ngũ quan cũng rất tinh tế. Đây chính là vị chủ tịch của tập đoàn quỹ Quốc tế Douplan Wu - Ngô Vũ Thần.

"Vâng." - Người phụ nữ tuy đã có tuổi nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, là vợ Ngô Vũ Thần - Du Huân Huân. Cậu nhóc lúc này lên tiếng là con trai cả của hai người - Ngô Thiên Kỳ.

Hiệu trưởng thấy gia đình họ Ngô bước đến liền vui vẻ cúi chào.

"Mẹ à, con ra ngoài chơi nhé." - Cậu nhóc Ngô Thiên Bảo rời tay mẹ chạy ra ngoài.

"Cẩn thận đừng đi xa." - Cô nói vọng ra ngoài, nhìn theo con.

"Mời hai vị dùng trà."

"Cảm ơn." - Ngô Vũ Thần cảm ơn, bắt đầu bàn chuyện...

Ngoài khuôn viên, Thiên Kỳ đi lang thang tìm kiếm cái gì đó. Đôi mắt màu đen trong veo chợt sáng lên, dường như đã tìm được. Cậu nhanh chân chạy đến bãi cát vàng trong khu cầu trượt, ngồi xổm xuống cất tiếng "Cậu tên gì?"

Người vừa được hỏi đưa mắt nhìn, rồi quay đi. Không trả lời.

Cậu lại hỏi tiếp "Cậu tên gì?"

"Cậu tên gì? Tôi là Ngô Thiên Kỳ. Mau trả lời câu hỏi của tôi đi."

"Thiên Ân..." - Một giọng nói nhẹ hắng khẽ vang rồi tan vào khoảng không. Ngô Thiên Kỳ nhíu mày "Hử."

"Thiên Ân." - Cô bé ngồi trên bãi cát nhắc lại lần nữa.

Cậu nhóc nhếch miệng cười , đưa tay nắm lấy tay cô kéo đứng lên , híp mắt cười "Sau này khi lớn lên , tôi sẽ lấy cậu làm vợ."

Câu nói của cậu nhóc khiến cô bé tên Thiên Ân tròn mắt nhìn , vợ ? Cậu ta điên rồi , trong lòng cô không ngừng nói thầm Ngô Thiên Kỳ vòng tay qua sau cổ cô , rồi cất tiếng "Sợi dây này là do mẹ tôi cho con dâu của bà sau này , và bây giờ nó thuộc về cậu."

"Không lấy." - Thiên Ân lườm cậu , lên tiếng từ chối.

"Nhưng tôi muốn tặng cho cậu !"

"Không cưới."

Cậu chep miệng một cái , rồi nháy mắt nói "Tuy bây giờ em không có tình cảm với anh , nhưng khi lớn lên anh nhất định sẽ khiến em rơi vào lưới tình của anh." Một cậu bé chỉ mới 10 tuổi vừa thốt ra câu nói của một người đàn ông trưởng thành , lại thêm điệu bộ nháy mắt , hút hồn thiếu nữ của các nam nhân hay làm làm cho cô tròn tròn mắt.

Thiên Ân thật sự không thể tin được những gì mình vừa nghe , cô chắc chắn lại một điều : Cậu điên rồi !

Ngô Thiên Kỳ lại nói tiếp "Nhưng bây giờ làm bạn trước đã." Ngô Thiên Kỳ híp mắt cười "Vì để đến được tình yêu phải qua giai đoạn tình bạn !"

Thiên Ân thờ dài , cô bé miễn cưỡng gật đầu một cái coi như là đồng ý cho qua chuyện.

"Cậu bao nhiêu tuổi ?" - Ngô Thiên Kỳ lại nói.

"8."

"Nhỏ hơn tôi , vậy phải gọi tôi là anh."

"Ừ."

"Em về nhà anh sống chung nhé." - Vừa biết tuổi tác , cậu nhóc liền thay đổi cách xưng hô , không ngượng miệng mà nói rất nhanh gọn.

"Không."

"Em không thể nói quá một chữ sao ?" - Cuối cùng cũng không thể chịu được cách nói chuyện của Thiên Ân , từ nãy đến giờ toàn là cậu nói hỏi và nói nhiều nhất còn cô bé ấy nhiều lắm cũng chỉ hai từ , cậu nhú mày bất mãn nói.

Thiên Ân liếc nhìn cậu một cái , rồi cất tiếng "Em phải chờ anh hai !"

" Là anh trai sao ?"

Cô gật đầu , sâu trong đôi mắt màu nâu chát đầy nỗi buồn. Cậu đưa tay xoa đầu cô , cười tươi nói "Vậy mỗi ngày anh sẽ đến đây chơi với em đến khi anh trai em đến."

Lạc Ân ngược nhìn cậu , khước miệng cô khẽ giương lên "Cảm ơn anh."

Nụ cười của cô khiến Ngô Thiên Kỳ ngẩn người , như một ánh nắng mặt trời đang tỏa sáng , dù chỉ là một nụ cười rất nhẹ nhưng cũng khiến Thiên Kỳ ngây người , cô bé này quả thật rất đáng yêu.

"Tiểu Kỳ à !" - Tiếng gọi từ xa vang lên. Du Huân Huân đứng từ xa vẫy cậu.

"Chờ con một chút."

"Tiểu Kỳ làm gì vậy ?" - Ngô Vũ Thần từ đằng sau ôm vai nàng , cất tiếng hỏi.

"Hình như đang nói chuyện cùng bạn."

"Bạn sao ?"

"Ừm."

"Cô bé ấy mới được đưa vào đây từ 5 tháng trước." - Hiệu trưởng chợt cất tiếng. "Tên là Thiên Ân , cha con bé vì phá sản nên tự tử , người mẹ vượt không nổi cú sốc nên đã thắt cổ tự tử trước mắt nó trong phòng , bác sĩ nói nó bị trầm cảm nhẹ , từ khi đến đây nó cứ lủi thủi một mình....haizz....tôi nghe nói con bé vẫn còn một người anh trai chúng tôi đang cố gắng liên lạc với cậu ấy."

Nghe câu chuyện của Thiên Ân , Du Huân Huân thờ dài , sao cô bé lại tội nghiệp đến thế ? Không còn ai là người thân....

"Mẹ , phải đi về rồi sao ?" - Cậu nhóc Ngô Thiên Kỳ chạy lại ôm lấy nàng , buồn bã hỏi.

"Ừ, ba con còn việc phải làm"

"Tiểu Kỳ, con muốn ở lại đây chơi với cô bé đó sao?" - Ngô Vũ Thần cất tiếng hỏi, ánh mắt hướng về phía cô bé đang ngồi trên ghế gỗ.

Cậu gật đầu, vẻ mặt vô cùng chán nản. Nàng nhìn con trai, khóe miệng khẽ giương "Hay mẹ nhận nuôi cô bé nhé."

"Sao ạ?"

"Chẳng phải con rất thích Ân Ân sao? Vậy mẹ sẽ nhận nuôi con bé, để con mỗi ngày đều được gặp Ân Ân!"

"Vậy con đi gọi Ân Ân." - Dứt lời, cậu chạy thẳng ra đằng xa.

"Em quyết định mà không hỏi anh sao?" - Ngô Vũ Thần đứng bên cạnh nhủ thầm nói. Nàng hí mắt cười, cất tiếng "Chẳng phải anh luôn chiều theo ý em."

Hắn nhếch môi cười, ôm nàng vào lòng, chờ đợi cậu con trai dắt "bạn gái" đến.

Thiên Ân đứng trước mặt vợ chồng Ngô Vũ Thần không dám ngẩng cao mặt mà cúi đầu xuống. Du Huân Huân đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ bé lên, dịu dàng nói "Cô nhận nuôi con, con theo cô về nhà nhé."

Cô bé lắc đầu "Con phải chờ anh."

"Con về nhà cô cũng có thể chờ mà. Con ở đây sẽ cô đơn đấy."

"Không..."

"Ân Ân, về nhà anh đi." - Thấy mẹ mình không thể đưa cô về nhà, cậu mới lên tiếng.

"Em phải chờ anh hai ở đây!"

"Nếu Thiên Ân đã không muốn thì con đừng ép. Mỗi ngày ba sẽ đưa Thiên Ân đến nhà chơi với con." - Ngô Vũ Thần cuối cùng cũng lên tiếng, dùng cách ôn hòa nhất để giải quyết. Cậu nhóc thờ dãi chán nản, rốt cuộc thì tại sao cô bé lại không theo cậu về nhà?

"Vậy cũng được, Tiểu Kỳ, đi về thôi!" Nàng cất tiếng, nắm lấy tay chồng mình chuẩn bị đi về. Cậu bé nuối tiếc nhìn Thiên Ân "Nhất định phải đến."

Thiên Ân gật đầu, vẫy tay chào cậu. Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ đi, lúc ra đến cổng cũng không quên quay đầu nhìn cô lần cuối, cậu vẫn thấy cô bé đứng im vẫy tay chào cho đến khi chiếc xe BMW rời đi..

Về đến nhà Ngô Thiên Kỳ chạy thẳng vào trong, ngồi ngả người vào sofa. Vợ chồng Ngô Thiên Bảo và con trai Ngô Tuấn Minh cũng có mặt tại nhà hắn.

"Tiểu Kỳ, con có chuyện gì vui sao?" - Du Ái My nhìn đưa cháu trai chốc chốc lại tủm tỉm cười liền cất tiếng hỏi.

"Vâng, rất vui ạ."

"Là chuyện gì vậy?"

"Con có vợ!"

"Phụt..." - Du Huân Huân bước vào nhà, nàng vừa cầm ly nước lên uống một ngụm thì bị câu nói của cậu con trai làm cho sặc nước.

Ngô Vũ Thần đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng, để con họ không còn nữa, còn hắn thì khuôn mặt vẫn rất bình thản.

Du Huân Huân điều hòa hơi thở lại, quay mặt hỏi cậu con trai "Con có vợ khi nào?"

"Thiên Ân đó, lúc nãy con đã nói rồi: sau này nhất định con sẽ lấy Ân Ân làm vợ."

"Haha.... vậy con nói như thế nào?" - Ngô Thiên Bảo bật cười, cất tiếng hỏi cậu, ây....thằng cháu nhà anh rất thông minh, xem ra lớn lên sẽ đào hoa lắm đây!

Ngô Thiên Kỳ bình thản kể cho mọi người nghe từ đầu đến cuối, mọi người nghe xong không thể nhịn được mà bật cười. Du Huân Huân xoa đầu cậu, hỏi "Ai dạy con những điều như thế?"

"Là ba ạ."

Nàng quay sang trừng mắt nhìn hắn "Ai cho anh dạy con những điều như thế?"

Ngô Vũ Thần mỉm cười, tỏ vẻ tự cao "Anh chỉ dạy con những điều cần thiết thôi."

"Cần thiết ? Cần thiết cái đầu anh." - Nàng đánh mạnh vào lồng ngực vạm vỡ , gần giọng nói.

"Mẹ à , ba là có ý tốt , muốn mau chóng tìm con dâu cho mẹ đây." - Ngô Thiên Kỳ nỉ non nói.

Du Ái Mỹ nghe câu nói của cậu bé , cậu nhóc này quả thật có khiếu ăn nói "Cô bé đó tên là Thiên Ân sao ?"

"Vâng !"

"Ngày mai bác cũng muốn xem mặt của Ân Ân."

"Bác không được gọi là Ân Ân , phải gọi là Thiên Ân. Chỉ có con mới được gọi là Ân Ân." Thiên Kỳ nhú mày nhắc nhở , lời nói của cậu kèm theo một chút không vui.

Mọi người đều tròn mắt nhìn , cái tính chiếm hữu này hình như là của ai đó rất quen , cậu chỉ mới 10 tuổi thôi mà , lại thêm cái cách lấy lòng con gái thì thực đúng là cha nào con nấy...

Nhiều ngày sau đó , đúng như những gì Ngô Vũ Thần đã hứa , đều đặn đưa Thiên Ân đến , ngoài những giờ đi học ra , Ngô Thiên Kỳ đều chơi với Thiên Ân. Cậu thật sự muốn biết lí do tại sao cô bé không chịu về nhà cậu sống ?

Nhưng bỗng một ngày tài xế lái xe tay không trở về , ông nói Thiên Ân đã rời đi. Điều này như một cú sốc rất lớn đối với Thiên Kỳ. Cậu bé liền chạy đến cô nhi viện để gặp viện trưởng , ông nói anh trai cô bé đã đến và mang cô đi.

Cậu như người thất thần trở về nhà , Du Huân Huân thấy cậu , nàng chạy đến ôm cậu vào lòng "Tiểu Kỳ , không sao , không sao đâu."

"Hu...oaoaaaa....." - Cậu òa khóc , ôm siết lấy mẹ , lần đầu cậu thích một người , cậu hiểu rõ đây không phải là tình cảm trẻ con. Thiên Ân khác với những đứa con gái khác...Vậy mà cô lại rời đi...không nói lời nào ?!

Buổi tối , Ngô Vũ Thần đi làm về , thấy nhà không có ai , nên hỏi quản gia "Phu nhân đâu."

"Thưa , phu nhân và cậu cả đang trong phòng ạ."

"Ba à , anh Thiên Kỳ đang rất buồn." - Cậu nhóc Ngô Vũ Lâm chạy đến kéo tay áo hấn , cất tiếng nói.

Hấn cúi người bế cậu lên "Tại sao ?"

"Chị Thiên Ân đi rồi. Anh hai về khóc nhiều lắm ! Mẹ khuyên mãi cũng không được."

Hấn trầm mặc một chút rồi đi lên tầng một , cánh cửa phòng Thiên Kỳ chỉ khép hờ , hấn đẩy cửa đi vào , cặp đồng tử màu lam liếc nhìn cậu con trai đang ngồi thu mình vào góc phòng , vợ hấn thì ngồi nhìn , hốc mắt cũng có chút hồng hồng , đoán chừng cũng vừa mới khóc.

Đặt Vũ Lâm xuống đất , hấn bước đến ngồi xổm trước mặt cậu , thanh âm trầm thấp khẽ vang "Tiểu Kỳ !"

Thiên Kỳ ngược nhìn ba mình , cậu khẽ nói "Ân Ân đi rồi."

"Ba biết , Tiểu Kỳ , sao con không tìm con bé ?"

"Con không biết Ân Ân ở đâu."

"Vậy sau này , khi con trở thành một người đàn ông trưởng thành , hãy đi tìm con bé."

"Nhưng nếu lúc đó Ân Ân không còn thích con nữa thì sao ?"

"Chẳng phải hai đứa đã hứa với nhau rồi sao ? Vậy thì lấy lời hứa đó ra uy hiếp !"

Du Huân Huân nghe câu nói của hấn liền tròn mắt nhìn , "uy hiếp" là sao ? Hấn đang dạy con trai nàng những điều gì vậy ?

Nàng thở dài , xoa đầu cậu "Tiểu Kỳ , mạnh mẽ lên. Chẳng phải con từng nói sẽ trở thành một người đàn ông giống như ba sao ?"

Thiên Kỳ trầm mặc một chút , cậu suy nghĩ rất lâu , tìm cô ? Phải tìm như thế nào ? Thiên Ân từng nói rất thích đến London...phải , vậy sau này cậu nhất định sẽ đến đó để tìm cô . Khóe miệng Thiên Kỳ giương lên "Ba à , sau này con nhất định sẽ tìm được Ân Ân , cô ấy sẽ làm con dâu của ba mẹ."

Đó như là một lời hứa chắc chắn của Thiên Kỳ lúc bé , cũng như là một mục tiêu trong đời cậu. Thiên Kỳ đã hứa với Ân Ân sẽ mãi bên cạnh cô , dù thế nào cậu cũng sẽ tìm được...

12 năm sau....

*Cách... "Đây là nhà tôi , cậu cứ ở tạm vài ngày." - Người vừa lên tiếng là Lạc Dương , anh cùng bạn học vừa từ London trở về Bắc Kinh.

"Ừ !" - Người đi bên cạnh mái tóc màu hạt dẻ óng mượt , phần mái khẽ che phủ đôi mày rậm , nhưng đôi mắt sắc bén với con ngươi màu đen thì lộ rõ trên khuôn mặt anh tuấn , tìm mãi cũng không thấy khuyết điểm nào. Anh tên là Ngô Thiên Kỳ , mới từ London trở về Bắc Kinh.

Hai người đàn ông mở cửa bước vào , căn biệt thự cũng khá rộng , cách bày trí cũng đơn giản.

"Tiểu Ân à , anh về rồi." - Lạc Dương cất tiếng gọi lớn. "Tiểu Ân", cách gọi của hắn khiến Ngô Thiên Kỳ có chút ngỡ ngàng , người vừa được gọi là Tiểu Ân có phải là cô bé năm đó ?

Từ trong bếp , một cô gái có mái tóc màu đen cột gọn đằng sau , đưa mắt nhìn hai người đàn ông trước mặt , cô có đôi mắt màu nâu lấp lánh , sống mũi cao , đôi môi đỏ tươi , tuy không xinh đẹp như những người anh từng gặp nhưng cũng có nét gì đó đáng yêu , là Thiên Ân ?!

Trong lòng Ngô Thiên Kỳ không ngừng mong đó là người con gái mà anh đã tìm kiếm suốt 12 năm qua.

Cô gật đầu chào "Anh về cùng bạn sao ?"

"Ừ , đây là Thiên Kỳ , vì nhà cậu ấy cần tu sửa nên sẽ ở tạm nhà chúng ta vài ngày."

"Vâng !" - Lạc ân gật đầu , quay sang nhìn người đàn ông tên là Ngô Thiên Kỳ , khẽ cất tiếng "Chào anh." Rồi quay đi.

Lạc Dương mỉm cười "Đó là em gái của tôi , tên là Lạc Ân."

"Lạc Ân ?" - Anh nhú mày hỏi. Hắn gật đầu nói tiếp "Con bé vừa hoàn thành 4 năm làm thực tập ở bệnh viện Y học Cầm Gia xong , sẽ vào bệnh viện chúng ta làm thực tập sinh trong khoảng 2 năm đây."

Anh im lặng không nói gì , thì ra không phải cô. Có phải do anh quá nhớ cô nên mỗi lần nghe ai gọi Tiểu Ân là lại chột dạ ?

"Này , cậu ở kế phòng tôi , trên tầng một. "

"Ừ , tôi lên phòng đây." - Ngô Thiên Kỳ kéo vali lên phòng , nằm ngả người xuống chiếc giường êm ái. Đôi môi mông mấp máy "Em ở đâu ? Ân Ân...anh rất nhớ em !"

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau , Ngô Thiên Kỳ theo thói quen sẽ chạy đi tập thể dục. Đã lâu anh không về Bắc Kinh , khung cảnh cũng đã thay đổi rất nhiều. Hai năm du học ở London , anh đã tìm kiếm Thiên Ân rất nhiều nhưng đều vô vọng. Lạc Dương làm bạn với anh từ trung học và cùng du học ở London. Nghe nói trước kia Lạc Dương sinh sống ở London rồi trở về Bắc Kinh.

Đây cũng là lần đầu anh về nhà bạn ở. Vì nhà anh phải tu sửa vài chỗ. Ngô Thiên Kỳ vừa chạy vừa ngẫm nghĩ , anh thích tự lập nên đã dọn ra ở riêng từ khi lên Trung học , cho đến bây giờ cũng rất ít khi về nhà thăm cha mẹ.

Chạy dọc theo hướng công viên , bất chợt phát hiện ra bóng dáng cô gái nhỏ chạy đến. Là Lạc Ân , cô thông thả chạy đến , hai người bình thản lướt qua nhau. Cô quả thật rất giống với Thiên Ân , nhưng chỉ là giống chứ không phải thật...Anh thở dài , tiếp tục chạy về phía trước.

"Về rồi sao , ăn sáng đi." - Lạc Dương đứng trong bếp , nghe thấy tiếng mở cửa liền cất tiếng.

"Tôi đi làm đây." - Ngô Thiên Kỳ đi thẳng lên tầng một. Anh nhú mày cất tiếng "Cậu không ăn sáng sao ?"

Anh chẳng buồn trả lời đi thẳng vào phòng Lạc Ân ngồi ăn sáng , đưa mắt nhìn "Anh à , anh ta thật đáng ghét."

Lạc Dương mỉm cười , đưa ly sữa cho cô "Tính tình cậu ta từ trước đến giờ là vậy em đừng để ý."

Cô bĩu môi "Vậy sao hai người có thể làm bạn vậy ?"

"Haha...đó là một điều kì diệu." - Lạc Dương mỉm cười , lau dọn bếp xong , anh bước lên cầu thang "Em ăn nhanh đi , anh đưa em đến bệnh viện."

"Vâng !"

***

"Xin chào các bạn , theo như các bạn đã biết , muốn trở thành bác sĩ , từ năm 3 các bạn phải làm thực tập sinh trong 6 năm , mọi người đã hoàn thành 3 năm quan sát và thực hành tìm hiểu về cơ thể con người* , 1 năm học tập về các loại thuốc , và hai năm còn lại này , sẽ là giai đoạn cuối cùng để trở thành bác sĩ tâm thần , nếu làm không tốt , thời hạn thực tập sẽ tăng lên !" - Trưởng khoa cất tiếng nghiêm nghị , ông ôn tồn nói tiếp "Sau đây tôi sẽ phân chia cho các bạn : Lưu Vỹ , Phong Lung Linh sẽ do bác sĩ Lạc phụ trách ; Lạc Ân , Lương Tuyết Nhi , Tôn Triết do bác sĩ Ngô phụ trách ; Lâm Hạ Kỳ , Diệp Dung do bác sĩ Lý phụ trách. Rồi , các bạn có việc gì thắc mắc không ?"

*Cơ thể con người : thực hành và quan sát bộ phận con người trên những người đã hiến xác.

"Có thể đòi bác sĩ được không ?" - Nghe câu nói cuối của ông , Lạc Ân lập tức giơ tay nói.

Trưởng khoa mỉm cười lắc đầu "Không thể ! Em cứ yên tâm , bác sĩ Ngô là một bác sĩ giỏi nhất bệnh viện , cậu ấy sẽ chỉ dạy em thật tốt."

Lạc Ân quay sang bĩu môi nhìn hấn , rồi quay mặt đi chỗ khác. Trưởng khoa tiếp tục cất tiếng "Tôi đi đây."

"Anh à !" - Lạc Ân nín áo anh trai mình , cô thật sự không thích Ngô Thiên Kỳ , nhìn về mặt lúc nào cũng lạnh như băng , hàm hàm như thể muốn thoải mái cũng không được. Lạc Dương vuốt tóc cô , cưng chiều nói "Yên tâm đi , Thiên Kỳ sẽ giúp em tốt nghiệp."

Không còn cách nào khác , cô đành phải đi theo Ngô Thiên Kỳ , anh thuộc khoa Thần Kinh , anh trai cô cũng thuộc khoa thần kinh , nhưng sao cô lại đi theo hấn. Thật xui xẻo !

Ngô Thiên Kỳ đi dọc hành lang bệnh viện , nơi đây tấp nập người đi qua đi lại , luân phiên nhau chăm sóc bệnh nhân.

Đây là viện nghiên cứu Tâm thần học Kim Long. Cô đã cố gắng rất nhiều mới có thể thi vào đây , nhất định cô phải tốt nghiệp để có thể vào đây làm.

"Chiều hôm nay , mọi người sẽ đi theo tôi đến phòng bệnh để tìm hiểu thêm kiến thức , đồng thời tôi cũng muốn biết các bạn ứng xử như thế nào với tình huống tôi đưa ra." - Ngô Thiên Kỳ điềm đạm cất tiếng , anh phát cho mỗi người một tờ giấy A4 , rồi nói tiếp "Bài kiểm này , tôi muốn chiều nay các bạn phải nộp cho tôi đầy đủ , hiểu rồi chứ ?"

"Vâng !" - Ba người Lạc Ân , Tôn Triết và Lương Tuyết Nhi đồng loạt cất tiếng , anh lại nói tiếp "Các bạn có thể tự do đi lại trong bệnh viện nhưng , tuyệt đối đừng táy máy tay chân." Rồi bỏ đi , Lạc Ân trừng mắt nhìn hấn , trong lòng không ngừng lẩm bầm 'Đồ máu lạnh , đồ kiêu căng...'

Lạc Ân đi loang quanh trong bệnh viện , lúc nhỏ cô đã từng mơ ước sẽ trở thành một bác sĩ thật giỏi để giúp đỡ những người khác . Cô đưa mắt nhìn những người mặc đồ bệnh , tuy họ không bình thường như bao người khác nhưng họ trở nên như vậy đều có lý do và hơn hết họ là những tâm hồn đáng thương.

"Lạc Ân !" - Một giọng nói lạ vang lên phía sau cô , Lạc Ân quay đầu lại nhìn , là Lương Tuyết Nhi. cô nhú mày hỏi "Có chuyện gì sao ?"

"Mình làm bạn đi. Ở nhóm này chỉ có mình và cậu là con gái , kết bạn nói chuyện cũng tốt." - Lương Tuyết Nhi vui vẻ đề nghị.

"Được !"

"Hi...này , cậu làm bài kiểm chưa ?"

"Chưa."

"Cậu không thích làm bạn với mình sao ?"

"Không phải."

"Vậy tại sao cậu cứ trả lời cộc lốc như thế ?" Cuối cùng không thể chịu được cách nói chuyện của cô , Lương Tuyết Nhi liền tức giận hét lên "Cậu có ý xem thường tôi ?"

Mọi ánh mắt đều dồn về hai người , Lương Tuyết Nhi xấu hổ mím môi ngồi xuống ghế , cô thì vẫn rất bình thản "Tính của tôi từ trước giờ đều như vậy , ngoài những người tôi thân , tôi đều rất kiêu kì."

"Cậu có phải là quá chảnh không ?"

"Tùy cậu nghĩ."

Lương Tuyết Nhi "hừ" mạnh một tiếng rồi bỏ đi. Cô đưa mắt nhìn một chút rồi quay sang tờ giấy A4 chẳng chít câu chữ , "chảnh" ? Cô như vậy cũng vì từ nhỏ đã phải chịu đựng rất nhiều thứ , đối với cô càng ít người quan tâm đến mình càng tốt . Cô không sợ cô đơn , cô chỉ sợ sự phản bội. Đó là thứ đáng sợ nhất thế gian !

"Tiểu Ân ? Có phải em không ?" - Lại thêm một giọng nói khác phát ra , cô ngược mắt nhìn người phụ nữ tóc ngắn trước mặt , khoe miệng khế giương "Chị Minh Dung."

"Thì ra em làm thực tập sinh ở đây ?" - Người phụ nữ tên là Dương Minh Dung lớn hơn cô 2 tuổi , cũng là bạn của anh cô. Một thời gian trước , người phụ nữ đó đã chăm sóc cô mỗi khi Lạc Dương vắng nhà.

"Vâng !"

"Cố gắng lên , nhất định phải trở thành bác sĩ đấy !"

"Vâng , em nhất định sẽ cố gắng để vào đây làm việc với chị."

"Phải rồi , em do ai phụ trách vậy ?"

"Là Ngô Thiên Kỳ !"

"Ồ , anh ấy là một bác sĩ rất giỏi đấy."

Cô chán chường nhìn về phía xa , lắc đầu nói "Cái đó ai cũng nói cho em nghe hết rồi , có phải là đề cao hấn quá mức không ?"

Dương Minh Dung có chút ngạc nhiên Ngô Thiên Kỳ là một người đàn ông rất tuyệt vời , những người phụ nữ khác chỉ cần thấy anh thôi đã như con thiêu thân lao vào , vậy mà cô lại tỏ thái độ chán ghét ? Ánh mắt cô chợt hướng tới tờ giấy A4 trên tay Lạc Ân , cất tiếng hỏi "Tờ giấy này do bác sĩ Ngô phát sao ?"

"Vâng !"

"Ừm..không không khó lắm , em cứ cố gắng là sẽ làm được." - Cô nhìn sơ qua một lượt rồi cất tiếng. Lạc Ân mỉm cười gật đầu , rồi đứng dậy bước vào phòng nghỉ ngơi của bác sĩ. Nơi đây có những phòng được dành riêng cho bác sĩ , anh của cô đã nói nếu thích cứ việc vào , nên Lạc Ân được tự do đi lại.

Ngã người xuống ghế sofa to rộng , cô bắt đầu cảm cúi lăm tờ giấy A4 do anh phát. Một lúc sau , cô đứng dậy , căn phòng to như vậy không lấy một ly nước sao ?

"Chắc !" Lạc Ân đứng bật dậy cầm tờ giấy chạy ra mở cửa.

*Rầm..

Cánh cửa màu trắng đột nhiên mở ra. Khiến cô lao thẳng về phía trước , một làn nước nóng thấm vào áo cô. Lạc Ân hốt hoảng giật bắn người "Oái , nóng quá , nóng quá !"

Cô vội lau áo , rồi ngược mắt nhìn khuôn mặt đang cau có của Ngô Thiên Kỳ , Lạc Ân mỉm môi nói "Thật xin lỗi , tôi không cố ý."

Ngô Thiên Kỳ đành mắt nhìn cô , chiếc áo Blouse màu trắng hiện tại đã bị dính cà phê , Lạc Ân kiểm trong túi chiếc khăn tay vội lau áo giúp hẳn "Thật xin lỗi , để tôi..."

"Bỏ ra !" - Anh gạt tay cô ra ,trầm giọng cất tiếng.

"Để tôi giặt cho anh !"

"Cô nghĩ cà phê dính vào vải trắng có thể giặt được ?"

Cô im lặng không trả lời , anh lướt ngang qua cô , cời áo ra tiện tay quăng lên ghế. "Ra ngoài."

Lạc Ân tròn tròn mắt nhìn "Ra ngoài ? Nhưng đây là phòng của anh tôi , anh có..."

"Đây cũng là phòng của tôi." - Anh cắt ngang lời của cô khiến Lạc Ân đang tức giận lại càng thêm tức. Cô cất giọng nói "Tôi không thích ra !"

Mây đẹp khẽ nhủ lại , Ngô Thiên Kỳ đứng dựa vào thành bàn làm việc , hai tay khoanh lại tỏ vẻ ngạo nghễ , nhằm chán lên tiếng "Lạc Ân , cô chỉ là một thực tập sinh vừa đến đây mà dám ăn nói xấc xược như vậy sao ?"

"Anh dù gì cũng chỉ lớn hơn tôi 1 , 2 tuổi , không có quyền phán xét tôi như thế !"

"Lớn hơn 1,2 tuổi đủ để tôi phán xét cô !"

Đừng ! Cô có cảm giác như sợi dây kiểm chế trong đầu mình vừa đứt đi , cô đóng mạnh cánh cửa lại , bước đến trước mặt anh , cười khinh miệt "Bác sĩ Ngô , có phải anh quá tự cao , bản thân mình cũng không hơn ai mà đi phán xét người khác ?"

Ngô Thiên Kỳ khẽ nghiêng đầu , ánh mắt sắc bén lờ lững hướng về cô "Bản thân tôi như thế nào không cần cô phải quan tâm , nhưng cách nói chuyện của cô đối với người lớn tuổi hơn mình hình như không được hay cho lắm."

"Vậy thì sao ? Là do anh không tôn trọng tôi trước !"

"Từ ngữ nào của tôi khiến cô cho là mình bị thiếu tôn trọng ?"

Lạc Ân nhàm chán cười lạnh nhìn hấn "Vậy thì bác sĩ Ngô , anh tự ý nói người khác xác xược phải chăng là lịch sự ?"

Ngô Thiên Kỳ nhướn mày , chắc chắn trả lời "Nếu giúp người khác sửa được khuyết điểm thì không cần phải lịch sự."

"Anh nghĩ mình đủ tư cách !"

"Tuyệt nhiên đủ !"

Cô thờ phỉ phò , tức đến nổi hai mạng tai dần đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Anh có phải quá đề cao bản thân?"

"Con người hiển nhiên đều có cái tôi !" - Anh nhún vai , trả lời rất ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến cho người trước mắt tức đến sắp bốc hỏa.

"Cái tôi anh quá lớn , là do anh mắc bệnh tâm thần phân liệt hoang tưởng* ? Luôn cho rằng ai cũng đề cao mình ?"

(*) : Tâm thần phân liệt hoang tưởng là một trong một số loại tâm thần phân liệt, một căn bệnh tâm thần mãn tính, trong đó một người bị mất liên lạc với thực tế (tâm thần). Các tính năng cổ điển của tâm thần phân liệt hoang tưởng là có ảo tưởng và nghe những điều không có thực.

Ngô Thiên Kỳ bật cười, nụ cười ấy rất nhạt và lạnh lẽo , anh chột tặc lưỡi, đứng thẳng người , hai tay đút vào túi quần, cất tiếng nói "Thực tập sinh , nghe cho kỹ đây : khi muốn chuẩn đoán người khác bị bệnh thì hãy xem biểu hiện và triệu chứng , đừng vì thù ghét mà đoán sai !" Anh cúi đầu kẻ sát mặt cô , cất giọng châm chọc "Tôi hiểu biết nhiều hơn cô gấp trăm lần, cô bé , đừng cho rằng 'Trưởng sẽ khôn hơn vệt' !"

"Anh..." - Lạc Ân bị chọc tức đến nói khuôn mặt đỏ bừng, tên bác sĩ thôi tha này , giương như cô không thể ưa được , khôn khiếp , thật là khôn khiếp !

*Cách... Đang lúc không khí căng thẳng như vậy , cửa phòng chột mở ra , Lạc Dương đứng sững người nhìn hai người kia với cái không khí chẳng chịt mùi súng đạn. Anh cất tiếng "Tiểu Ân , sao vậy ?"

Lạc Ân bỏ ngoài tai lời gọi của anh mình , quăng cho hấn tờ giấy A4 khi nãy "Tôi nộp !" , rồi quay mặt bỏ đi . Lạc Dương vội kéo tay cô lại "Áo em dơ rồi , định đi đâu ? Để anh lấy áo cho em thay."

Anh buông tay cô ra , chạy lại mở tủ đồ , lấy ra một chiếc áo sơ mi đưa cho cô "Vào phòng tắm thay đi."

Cô đành ậm ừ cầm lấy , quả thực cô muốn mau chóng rời khỏi căn phòng này , chỉ cần tránh xa tên đáng ghét kia thôi là tâm tình cô lập tức sẽ thay đổi. Mối thù này cô nhất định sẽ trả anh gấp trăm lần.

Thấy em gái mình đã vào phòng tắm, anh quay sang nhìn kẻ đang nhàn nhã xem xét tờ giấy , cất tiếng hỏi "Sao cậu lại chọc tức Tiểu Ân vậy ?"

Ngô Thiên Kỳ rời mắt khỏi tờ giấy , hất mặt về chiếc áo Blouse trên sofa , lạnh lùng trả lời "Đó là nguyên nhân !"

Lạc Dương đưa mắt nhìn , trên áo cũng có vết cà phê , vậy đây chính là nguyên nhân ? Anh thở dài "Cậu cũng không thể chọc tức con bé như thế !"

"Xem ra cậu rất thương em gái mình ?"

"Phải !" - Ngưng lại một chút , anh đưa mắt nhìn về phía cánh cửa phòng tắm, khẽ nói "Vì tôi đã có lỗi rất nhiều với Tiểu Ân."

Ngô Thiên Kỳ đăm đăm nhìn hấn , cũng không nói thêm, Lạc Ân sau khi thay áo xong liền bước ra , áo cô cũng bị dính cà phê vốn dĩ không thể giặt được nên đành phải đem vứt đi. Lạc Dương đưa mắt nhìn đồng hồ trên tay , nói "Tiểu Ân , đi ăn trưa thôi !"

"Vâng !"

"Này Thiên Kỳ , đi ăn trưa thôi."

"Em không đi ăn chung với anh ta." Vừa nghe anh cô nói mời Ngô Thiên Kỳ đi theo , cô lập tức cất tiếng phản đối. Lạc Dương chỉ biết cười trừ "Tiểu Ân , hôm nay em là ngày đầu em làm thực tập sinh phải ăn mừng chứ."

"Có anh ta đi chung em nuốt không trôi."

"Tiểu Ân à ! Nghe lời anh , cậu ấy là người chỉ bảo cho em cũng được xem là thầy , em không nên nói như vậy !" Anh cũng chỉ là có ý tốt , muốn giúp hai người hòa thuận , dù sao Ngô Thiên Kỳ cũng đang ở tạm nhà anh , anh không muốn mỗi ngày phải hít lấy mùi thuốc súng và nghe họ cãi nhau.

Lạc Ân thật sự không muốn đi, nhưng cô không thể cãi lời anh mình , dù cô rất được anh cưng chiều nhưng sẽ không như vậy mà ương bướng thích cãi lời. Cô cũng không thể làm anh mất mặt , đành gật đầu chấp nhận "Em biết rồi."

Nghe câu nói của cô , trong tâm Lạc Dương thật nhẹ nhõm , hất mặt về phía ngoài "Thiên Kỳ , cậu có muốn đi."

Khóe miệng Ngô Thiên Kỳ khẽ giương , nhưng rất nhanh chóng biến mất trên khuôn mặt anh tuấn "Là cậu mời sao tôi có thể từ chối."

"Vậy đi thôi."

Nghe câu nói của anh , Lạc Ân liền bủi môi , quay mặt bước đi , cái miệng nhỏ xinh không ngừng lầu bầu "Là cậu mời sao tôi có thể từ chối , hừ , bắt quá cũng là kẻ thích ăn chùa ! Còn tưởng là công tử giàu sang thì ra chỉ là kẻ ăn mày."

Đột nhiên từ phía sau , một bàn tay giữ chặt đôi vai mảnh mai , thanh âm trầm thấp khẽ vang bên tai cô "Cô bé , nếu muốn nói xấu người khác thì phải chờ người đi xa rồi hẵng nói." Nói xong liền đi lướt qua người cô tiến về phía trước , dáng vẻ rất tự cao. Lạc Ân ở phía sau , mặt như nghệt ra , khẽ cắn chặt môi dưới , anh đúng là tên khốn khiếp , thích móc họng cô đến thế sao , được thôi Lạc Ân này sẽ cho anh biết như thế nào là bị câu móc sâu xuống họng*.

(*) : ý nói là bị móc họng đến nỗi không nói lại được.

Nhà hàng Trung Âu là nhà hàng chuyên về món Trung và các món Châu Âu , đặt biệt mỗi tuần trong thực đơn đều có thêm một hai món mới. Món ăn vừa ngon lại vừa phong phú rất thu hút những người ở thành Đài Bắc này nói riêng và Trung Hoa nói chung. Những người muốn đến nhà hàng này dùng cơm phải đặt bàn trước..

"Tiểu Ân , em ăn đi , nếu muốn ăn thêm cứ gọi." - Lạc Dương hối thúc cô ăn cơm , những món trên bàn đa số đều là món cô thích , vì Lạc Ân rất kén ăn nên anh phải chọn những món cô thường ăn.

Lạc Ân cầm đũa nếm thử , từ khi đến Đài Bắc lần đầu cô ra ngoài ăn. Cô rất ít bạn bè , trừ những lúc đi học đa phần cô đều ở nhà cùng Dương Minh Dung , rất ít khi ra ngoài "Rất ngon."

"Vậy ăn nhiều một chút."

"Vâng."

Nhìn thấy cô chỉ gắp thức ăn nhưng lại không động đến một hạt cơm nào , Lạc Dương lại lên tiếng "Sao em không ăn cơm?"

Lạc Ân nuốt thức ăn xuống bụng "Đột nhiên không thích ăn cơm , em chỉ muốn ăn thức ăn. Anh ăn cơm giúp em đi."

"Được , vậy đổi chén cho anh."

Lạc Ân gạt đầu , nhận lấy cái chén của anh , tiếp tục thưởng thức những món ăn trên bàn.

***

"Ân Ân , sao em không ăn cơm?"

"Đột nhiên không thích ăn cơm , em chỉ muốn ăn thức ăn."

"Vậy đưa cơm cho anh , bỏ phí lắm."

"Vâng !"

Những hình ảnh và câu nói của Thiên Ân chợt xuất hiện trong đầu Ngô Thiên Kỳ , anh lặng người nhìn Lạc Ân , anh còn nhớ , nếu Thiên Ân không ăn cơm sẽ đưa cho người khác ăn hoặc là sẽ để cho vật nuôi ăn chưa một lần bỏ mứa. Thói quen này , sao lại giống đến như vậy ?

Phát hiện ra ánh mắt Ngô Thiên Kỳ đang nhìn mình chăm chăm , Lạc Ân nhú này hỏi "Anh nhìn đủ chưa ?"

"Cô có thể ăn mặng?"

Lạc Ân có chút khó hiểu , câu trả lời của hấn không hề liên quan đến câu hỏi của cô , mảy liễu xinh đẹp khẽ chau lại "Anh hỏi làm gì?"

"Trả lời đi."

"Không được." - Hấn là bác sĩ khoa Thần kinh , bắt quá đầu óc cũng có "vấn đề" , cô chần chừ trả lời , tiếp tục ăn.

Đôi đồng tử màu đen sáng lên , anh nói tiếp "Bị dị ứng sao?"

"Ừ !" Cô gạt đầu , nhưng rồi lại khó hiểu nhìn anh "Tại sao anh biết?"

Ngô Thiên Kỳ khẽ cười "Chỉ đoán thôi."

Lạc Ân và Lạc Dương ngồi nhìn anh trân trân , kẻ ngồi trước mặt họ vừa cười , dù chỉ là một cái nhếch môi nhẹ nhưng lại ẩn chứa một sự dịu dàng nào đó. Thật không thể tin được. Nhưng việc này chỉ gây bất ngờ đối với Lạc Dương còn cô , cũng chẳng mấy quan tâm , lại tiếp tục ăn.

Ngô Thiên Kỳ lại trầm mặc , trên đời này thói quen giống nhau cũng là chuyện bình thường , có khi nào anh nhầm lẫn. Ngẫm nghĩ một lúc , nếu như còn nghi ngờ vậy thì anh sẽ tự mình tìm hiểu...

Chương 3

Mỗi ngày khi trở về nhà , Lạc Ân đi thẳng lên phòng , không nói câu nào với Ngô Thiên Kỳ , vì cô thật sự không muốn chạm mặt anh , cả buổi chiều đi theo anh học tập cũng đủ mệt rồi , mỗi lần gặp anh y rằng sẽ cự cãi. Cô thực sự không muốn dính dáng đến con người đó.

Còn Ngô Thiên Kỳ , anh đã chuẩn bị một kế hoạch để tìm hiểu xem cô có phải là Thiên Ân , vì ngay từ lần gặp mặt , anh đã nhận thấy cô rất giống với Thiên Ân...

Lạc Dương thì càng khổ sở hơn khi đứng giữa em gái và bạn thân , họ cứ gặp nhau là cãi , gặp nhau là đấu khẩu , sớm muộn gì cái nhà này cũng sẽ phát nổ thôi.

Buổi trưa chủ nhật , đột nhiên Ngô Thiên Kỳ nhận nhiệm vụ làm bữa trưa , Lạc Dương thì mời Dương Minh Dung đến dùng bữa chung.

Lạc Ân đang nằm xem ti vi ngoài phòng khách , vô cùng vui vẻ , vừa xem vừa ăn bánh , hôm nay là chủ nhật cô không cần đến bệnh viện , tha hồ nghỉ ngơi , nghe nói nhà của Ngô Thiên Kỳ cũng sắp sửa xong rồi , vậy thì cô sẽ không cần phải nhìn khuôn mặt đáng ghét kia.

"Tiểu Ân à , vào ăn cơm đi." - Tiếng gọi của Lạc Dương vang lên trong bếp. Cô tắt ti vi , đứng dậy đi vào bếp. Oa...mùi thơm quá đi ! Lạc Ân kéo ghế ngồi xuống , nhìn xem , đều là những món cô thích nha ! Là do anh cô nấu sao ? Thử trước đã.

"Tiểu Ân !" - Thấy cô tự tiện ăn trước , Dương Minh Dung vội lay nhẹ cô , sao cô lại hồn nhiên như vậy chứ ?

"Sao ?" - Cô mở tròn mắt nhìn Dương Minh Dung , cất tiếng hỏi.

"Sao em lại ăn trước vậy ?" - Lạc Dương quay sang nhìn cô , nhú mày hỏi.

"Là do anh nấu , trước kia cũng ăn vậy mà !"

"Có ngon không ?" - Ngô Thiên Kỳ đặt món cuối cùng xuống bàn , kéo ghế ngồi xuống , hỏi.

"Rất ngon , anh tôi nấu mà."

"Tiểu Ân , cái này..."

"Phải , đều do anh cô làm hết." - Anh cắt ngang lời Lạc Dương , như có ẩn ý gì đó trong câu nói của mình khiến Lạc Dương và Dương Minh Dung khó hiểu , còn cô thì vẫn rất bình thản , không mấy quan tâm , tiếp tục ăn. Hai người kia cũng ngồi xuống , bắt đầu dùng bữa.

Anh nhớ rất rõ Thiên Ân rất kén ăn , đặc biệt rất ghét cà rốt , ớt chuông , hành tây và măng , anh nhếch miệng , gắp món hỗn hợp những thứ mà cô ghét bỏ vào chén Lạc Ân "Ăn thử xem"

Mày liễu nhíu lại , cô đẩy chén cơm của mình về phía anh , khuôn mặt có chút khó chịu "Anh ăn hết đi."

"Lý do."

"Thiên Kỳ , em tôi rất ghét những thứ đó ." - Lạc Dương liền mở lời. Aiz...là anh đang chơi khăm Lạc Ân sao ? Những thứ đó , anh lại đi gắp cho cô ?

"Ồ...vậy sao ? Vậy tôi đổi chén với cô." - Ngô Thiên Kỳ giả vờ ngạc nhiên , đưa tay đổi chén cơm . Không còn nghi ngờ gì nữa , cô chính là Thiên Ân mà anh luôn tìm kiếm , Lạc Ân ? Là do cô đã đổi tên khiến anh không thể nhận ra... Hay do cô cố tình tránh né quá khứ ?

Lạc Ân nhìn hành động của anh , trong lòng bán tín bán nghi , rõ ràng rất kì lạ , từ sau bữa cơm hôm nọ , anh đã thay đổi , nói rất nhiều. Hầu như nắm rất rõ về tính cách của cô ? Anh là có ý đồ gì đây ?

"Hôm nay cậu sao vậy ?" - Lạc Dương thấy anh khác thường liền cất tiếng hỏi.

Ngô Thiên Kỳ đưa mắt nhìn anh , nhàn nhã trả lời "Vẫn bình thường."

Anh nhíu mày nhìn Ngô Thiên Kỳ , ây....sao anh càng lúc càng khó hiểu như vậy chứ ???

Trong căn phòng mập mờ ánh đèn , Ngô Thiên Kỳ ngồi dựa lưng vào giường , ánh mắt chăm chú nhìn bức ảnh trên tay , cô bé trong hình cuối cùng anh cũng tìm ra. Anh nhếch miệng cười , lẩm bầm "Vi cuộc đời này quá tàn nhẫn nên vô tình khiến tôi và em trở thành người xa lạ."

Ngón tay thon dài chạm vào bức hình, nhẹ nhàng nói "Cô bé, là do em không nhận ra tôi trước tuyệt nhiên phải bị trừng phạt !" Trong lòng anh đang suy tính rất nhiều, phải tìm cách "trừng phạt" cô như anh đã nói.

Anh khẳng định rất chắc chắn, Lạc Ân chính là cô bé năm đó anh đã cực khổ tìm kiếm...

--- -----

"Hôm nay các bạn sẽ được khám trực tiếp chữa bệnh. Tuy chỉ mới 2 tuần nhưng tôi nhận thấy năng lực của các bạn cũng không kém. Đây là bệnh nhân mới nhập viện 1 tháng, được chẩn đoán bị mắc bệnh: Rối loạn nhân cách ranh giới*" Ngô Thiên Kỳ phát cho ba người Lạc Ân, Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết hồ sơ của bệnh nhân, lạnh lùng nói tiếp "Bệnh nhân ở phòng 514, tên là Tô Thiệu Lương, 18 tuổi. Các bạn có một tháng để theo dõi, điều trị và nộp bản báo cáo lại cho tôi. Rõ ?"

(*) Rối loạn nhân cách ranh giới: Borderline personality disorder viết tắt BPD là một dạng rối loạn nhân cách và là một tập hợp các trạng thái dễ biến động các đối tượng có cách sống, cách cư xử và cách phản ứng hoàn toàn khác biệt với người thường, nhưng lại không đủ các triệu chứng của một bệnh lý tâm thần đặc trưng. Nó là một chứng rối loạn cảm xúc, là nguyên nhân gây bất ổn tình cảm, dẫn đến căng thẳng và các vấn đề khác. Với đường biên giới hình ảnh rối loạn nhân cách của mình bị bóp méo, làm cho cảm thấy vô giá trị và về cơ bản không hoàn thiện.

Cách một lớp kính trong phòng bệnh, Lạc Ân nhìn thấy trên giường, một người con trai với mái tóc màu đen thần thờ ngồi cúi đầu xuống đất. Cả ba người cùng bước vào, phòng này rất hiện đại, các công cụ máy lạnh, tivi,... đều có đủ, cửa sổ trong phòng được làm bằng kính chống lực rất khó để phá vỡ.

Trong hồ sơ có nói: Người con trai tên là Tô Thiệu Lương lúc nhỏ rất hòa đồng như khi lên cấp ba tính tình bắt đầu thay đổi, liên tục lặp đi lặp lại các hành vi, các đe dọa tự sát hoặc tự hủy, cảm xúc cũng không ổn định. Buổi sáng cậu ta rất hòa đồng, nhưng đến buổi tối lại có hành động khác thường, rất hung hăng và có trạng thái tự hủy (*).

(*) Trạng thái tự hủy: tự gây thương tích cho bản thân mình trong trạng thái vô ý thức.

Người nhà đã cảm thấy khác thường nên đến hỏi bác sĩ và được biết bệnh tình con trai mình. Tô Thiệu Lương liền bị cưỡng chế nhập viện, cậu được cho xem những đoạn băng ghi lại hình ảnh lúc ban tối với những hành động mình đã gây ra và chịu cú sốc rất lớn và bị trầm cảm nhẹ. Hiện tại bệnh cũng đã có tiến triển tốt.

"Lạc Ân !" - Một tiếng gọi từ phía sau vang lên, Lạc Ân giật mình quay lại...là Lương Tuyết Nhi ?!

"Chuyện gì sao ?"

"Ừm...chuyện lần trước cho mình xin lỗi, Lạc Ân à, dĩ nhiên chúng ta cũng là một nhóm, nên hòa đồng sẽ tốt hơn. Chúng ta làm bạn đi." - Lương Tuyết Nhi mỉm cười, có chút rụt rè đề nghị.

Lạc Ân nhìn chằm chằm, suy nghĩ một chút mới trả lời "Ừ."

"Vậy thì hay quá."

Lạc Ân chỉ cười nhẹ, rồi bước vào phòng bệnh, chàng trai tên Tô Thiệu Lương ngồi thừ người trên giường, nghe có tiếng mở cửa cũng không quay lại, cô chậm rãi bước đến, dù chỉ là thực tập sinh nhưng cô cũng hiểu rõ, để trở thành một bác sĩ tốt cần phải coi mò và biết lắng nghe, cô cất tiếng "Xin chào, tôi là Lạc Ân, là thực tập sinh năm nhất, trong tháng tới tôi sẽ phụ trách điều trị cho cậu, còn có thêm hai người nữa !"

"Xin chào, tôi là Lương Tuyết Nhi."

"Tôi là Tôn Triết !" - Hai người còn lại trong nhóm cũng lên tiếng. Ngô Thiên Kỳ đứng một bên quan sát, thấy cô rất tận tình, và đột nhiên nói rất nhiều, khác hẳn với thường ngày. Khóe miệng anh vô thức nhếch lên...

Giờ nghỉ trưa ở bệnh viện, Lạc Ân cùng Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết ăn trưa chung. Mấy ngày này cô luôn tìm hiểu về chàng trai tên Tô Thiệu Lương, dù cô có nói gì cậu ta cũng không để ý, lại còn nói với y tá là đuổi cô ra ngoài...thật đáng ghét ! Những người chung nhóm thì vô cùng nhàn rỗi, chỉ ngồi không, đến giờ uống thuốc thì lấy thuốc, đến giờ tiêm thì tiêm không chút hứng thú nào...

"Em có thể vừa ăn vừa đọc sao ?" - Một giọng nói vang lên bên cạnh cô, Lạc Ân ngược mắt nhìn là anh trai cô và...Ngô Thiên Kỳ ?!

Lạc Dương đặt khay thức ăn xuống bàn, định kéo ghế ngồi xuống thì bị Ngô Thiên Kỳ đẩy sang một bên, tình cờ ngồi xuống bên cạnh Lạc Ân. Khi anh nhìn người thì Ngô Thiên Kỳ chỉ nhún nhún nói "Cậu sang kia ngồi đi."

Lạc Dương vô cùng bất mãn cất tiếng "Này Ngô Thiên Kỳ, cậu..."

"Theo tôi thấy em gái cậu có rất nhiều khuất mắc cần tôi giải đáp !" - Ngô Thiên Kỳ hất mặt về xấp giấy trên tay cô, Lạc Dương hết cách đành ngồi đối diện hai người, ai bảo cô là "học trò" của tên đó.

Lạc Ân nhún mày, liếc anh một cái, lạnh lùng nói "Tôi không có gì để hỏi anh !"

Ngô Thiên Kỳ ngồi chống cằm, cất tiếng "Có chứ, về Tô Thiệu Lương."

Nhìn vẻ mặt cao ngạo của anh , cô thật sự muốn đấm anh một cái cho hả giận , nhưng nghĩ lại , cô đang muốn tìm hiểu hơn về bệnh của cậu nhóc kia nên đành kìm chế lại : "Anh đồng ý giúp tôi ?"

Ngô Thiên Kỳ như đạt được mục đích , khoe miệng khẽ nhếch lên "Để xem thành ý của em đã !"

"Cái gì ?"

"Giúp người thì phải trả công , tôi đâu rảnh mà làm không công cho em."

Lạc Ân thật sự chịu không nổi , tròng mắt lườm anh , không thèm nói chuyện với anh nữa , Ngô Thiên Kỳ là bác sĩ chẳng lẽ anh cô không phải ? Không hỏi được anh thì cô hỏi Lạc Dương , không cần phải tốn sức với tên đầu đất đáng ghét này..

Lương Tuyết Nhi nhìn cảnh tượng trước mắt , hơi ngây ngời một chút. Họ thân thiết với nhau thế sao ? Còn bác sĩ Lạc , tại sao lại gọi cô thân thiết như thế ? Mà khoan đã , cô cũng mang họ Lạc , cùng họ với bác sĩ có khi nào họ là anh em ? Chắc chắn là vậy... Trong lòng Lương Tuyết Nhi chắc chắn điều đó , mãi mê suy nghĩ , cô không nhận ra ánh mắt của Lạc Dương cũng đang hướng về mình. "Nếu cô cứ nhìn chăm chăm Tiểu Ân như thế , con bé sẽ khó chịu đấy."

Một giọng nói là chọt vang lên khiến Lương Tuyết Nhi giật bắn người , vô tình làm rớt đĩa xuống đất , Lạc Ân đưa mắt nhìn người bạn vừa quen lúng túng , đưa tay cầm đôi đũa ăn liền trong ống đựng trên bàn , cất tiếng "Dùng tạm cái này đi."

"À , cảm ơn cậu !"

Lạc Ân không nói thêm chi "ừ" nhẹ một tiếng rồi ăn com , Lạc Dương nhìn hành động của Lương Tuyết Nhi , khẽ miệng chọt nhếch lên , anh muốn biết trong đầu cô đang nghĩ gì ? Là âm mưu chuyện xấu nên khi bị anh nói mới giật mình...

Tô Thiệu Lương chậm rãi đi dạo trong khuôn viên bệnh viện , trong bệnh viện mọi bệnh nhân đều được phép đi dạo , những y tá phụ trách cũng đi theo để tránh việc bệnh nhân gây rối..

Từ xa , cậu trông thấy cô gái lúc sáng vào phòng mình , liền quay đầu bỏ đi.

"Thiệu Lương , Tô Thiệu Lương !" - Lạc Ân vội gọi lớn tên cậu , cô vốn định đi đến thì cậu ta đã bỏ chạy , chẳng lẽ cô đáng sợ thế sao ? "Này , cậu gặp ma hay sao mà bỏ chạy ?" - Cuối cùng cũng bắt được vậ ta , Lạc Ân bực mình lên tiếng.

"Cô gặp tôi làm gì ?"

*Cốp... Lạc Ân nhủ mầy , dùng tay cốc đầu cậu một cái , âm vang nghe rất rõ , y tá thấy thế định lên tiếng thì cô đã nói trước "Tôi lớn hơn cậu hai tuổi đấy , ăn nói không biết lễ phép !"

Tô Thiệu Lương đau đốn ôm đầu , đầu cậu bây giờ giống như vừa bị tảng đá rơi xuống , tức giận lườm cô một cái. Lạc Ân không những không sợ lại còn rất bình thản "Cậu không muốn khỏi bệnh hay sao ? Phải biết hợp tác với bác sĩ chứ !"

"Cô...à , chị chỉ là thực tập sinh không phải bác sĩ." - Cậu định giữ cách xưng hô như lúc nãy nhưng khi nhìn thấy cô tròng mắt lại giờ tay lên liền thay đổi cách nói.

"Nhưng tôi được phụ trách điều trị cho cậu , còn nữa....cậu phải biết lễ phép một chút." - Lạc Ân dùng giọng nghiêm túc lại thêm điệu bộ vừa lạnh lùng ra lệnh vừa giờ quả đấm lên khiến cho Tô Thiệu Minh che đầu né sang một bên , đành vâng lệnh.

"Tôi biết rồi."

"Tốt ! Ừm..buổi chiều tôi sẽ đến tìm cậu." - Cô gật đầu một cái , rồi bỏ tay vào túi áo , quay lưng bước đi. Tô Thiệu Minh thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cô cũng đã đi , cậu có thể tiếp tục đi dạo.

Từ đằng xa , một bóng người cao lớn , luôn hướng ánh mắt về phía Lạc Ân , từ đầu đến cuối đều trông thấy cảnh tượng "hung dữ" của cô , khoe miệng người nọ cứ giương lên một cách đầy thú vị.

"Bác sĩ Ngô , việc gì khiến anh chú tâm như thế ? Luôn nhìn sang bên kia , không nghe tôi nói sao ?" - Người vừa lên tiếng nhắc nhở là Đinh Hiểu Ái , bác sĩ cùng khoa với Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương.

"Không có gì !" - Ngô Thiên Kỳ lắc đầu , quay về trạng thái lạnh lùng như trước.

"Ây , sao lại lạnh lùng như thế , chẳng phải khi nãy còn cười sao ?" - Cô lém lỉnh nói , sao con người này lại mau thay đổi như thế ? Khi nãy rõ ràng còn mơ màng không nghe cô nói chuyện vậy mà bây giờ lại làm như không có gì xảy ra ?

"Không liên quan đến cô , báo cáo tiếp đi."

"Được được..." - Đinh Hiểu Ái gật gật , dù sao có hỏi anh cũng không nói , cô việc gì phải tốn hơi...

Nhưng Ngô Thiên Kỳ lại tiếp tục lơ đãng, ánh mắt anh lại hướng về phía xa đằng sau lưng cô như đang quan sát một cái gì đó rất thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đúng như những gì Lạc Ân nói, buổi chiều cô đã đến phòng của Tô Thiếu Lương, cũng ngồi đọc thoại như mọi khi, còn cậu thì nhàn nhã vẽ tranh.

“Cậu không muốn mau khỏi bệnh để về nhà sao?”

Tô Thiếu Lương vẫn giữ im lặng không trả lời câu hỏi của cô, dù vậy Lạc Ân cũng không nản lòng, tiếp tục hỏi “Cậu không sợ ba mẹ cậu sẽ buồn sao?”

“Họ sẽ không buồn.” – Cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng, ánh mắt vẫn chăm chú trên giá vẽ.

“Sao cậu biết được chứ?”

“Vậy tại sao chị lại biết họ sẽ buồn?”

“Vi...tôi cũng từng rất buồn khi không có người thân bên cạnh.”

Cậu có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói của cô, Lạc Ân hít một hơi rồi cười “Này, nếu cậu không thích nói chuyện với bác sĩ vậy thì cứ xem tôi là bạn mà tâm sự! Sao hả?”

“Tại sao chị lại gắng sức vì một kẻ như tôi?”

“Vi tôi muốn trở thành bác sĩ, với lại cậu là người đầu tiên tôi điều trị nên tôi phải cố gắng, hơn nữa chẳng phải tôi đã nói rồi sao, cứ xem tôi như là bạn vậy.”

“Chị đừng lại gần tôi nữa, tôi...không muốn làm tổn thương chị.”

Lạc Ân nghe vậy, khóe miệng chợt giương, đánh nhẹ vào vai cậu “Ày...xem ra cậu cũng biết nghĩ cho người khác, nếu tôi sợ cậu thì đâu có ngồi đây.”

Tô Thiếu Lương có chút xúc động, từ lúc vào đây, ngay cả y tá cũng sợ tiếp xúc với cậu chỉ vì nhân cách kia nên từ bác sĩ đến y tá đều là nam, những người trong bệnh viện đồn cậu là tên biến thái, ban đêm sẽ cưỡng bức người khác, điều đó khiến cậu rất mặc cảm nên không muốn tiếp xúc với ai. Nhưng không ngờ bệnh viện lại cho thực tập sinh nữ điều trị cho cậu...

Tô Thiếu Lương trầm mặc, một lúc sau cậu mới nói cho cô nghe “Năm tôi lên cấp ba...ba mẹ tôi vì bất đồng quan điểm nên chuẩn bị ly hôn, nhưng vì tôi họ đã cố gắng hòa thuận, chị biết không? Mẹ tôi đã chấp nhận sống chung với ông ấy cũng vì tôi nhưng ba của tôi đã ngoại tình, khi không có mẹ và tôi ở nhà, ông ấy đã cùng tình nhân...đã cùng tình nhân...làm chuyện đó trên chính chiếc giường của ông ấy và mẹ tôi...Khi tôi tỉnh còn biết được, tôi thật sự cảm thấy ghê tởm, cảm giác đó...khiến tôi rất muốn nôn...Tôi ghê tởm cái người tôi gọi là ba...rất ghê tởm...” – Cảm giác như cả cơ thể cậu bắt đầu phát run, Lạc Ân vội trấn an: “Thiếu Lương, bình tĩnh lại, tôi biết cảm giác cậu lúc này như thế nào, nhưng...cậu phải giữ bình tĩnh...cậu...”

“Chị nói tôi phải bình tĩnh như thế nào đây? Người mà tôi kính trọng nhất, xem là thần tượng lại làm cái chuyện dơ bẩn như thế, phản bội mẹ tôi thì làm sao tôi có thể bình tĩnh.” – Tô Thiếu Lương chợt rống lên, hai bàn tay to khỏe nắm chặt bả vai cô, như muốn bóp nát chúng, khuôn mặt cậu lúc này nhìn rất đáng sợ.

Lạc Ân cố giữ bình tĩnh, ánh mắt hướng về chiếc đồng hồ treo tường, đã gần 6 giờ, đó là thời gian nhân cách thứ hai trong Tô Thiếu Lương trỗi dậy, không được, cô không thể để nhân cách đó xuất hiện lúc này, nuốt sợ hãi vào trong, cô cất tiếng “Thiếu Lương, đừng như vậy, bình tĩnh lại, nhìn tôi, nếu cậu sợ cảm giác đó, tôi sẽ giúp cậu chữa khỏi bệnh.”

Đôi mắt cậu chợt tối sầm lại, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, điều đó khiến cô hiểu rõ, Tô Thiếu Lương không còn là chính mình, nhân cách thứ hai đã lấn áp ý chí của cậu, dù cô có nói gì cũng không kịp, Lạc Ân lúc này thật sự sợ hãi, cô còn nhớ những gì trong tờ giấy viết, nhân cách này rất thích làm loạn, đặc biệt khi nhìn thấy phụ nữ, thú tính sẽ trỗi dậy. “Thiếu Lương, cậu...sao vậy?”

“Chị nhìn mà không biết sao? Bây giờ là thời gian tôi làm chủ cơ thể này...” – Tô Thiếu Lương nở nụ cười lạnh, trong đôi mắt chất đầy dục vọng đen tối.

“Không được, Thiếu Lương đừng làm vậy!”

“Tại sao không?”

“Không được , buông tôi ra , Tô Thiệu Lương...Đừng mà...” – Lạc Ân sợ hãi hét lên , tại sao lại như vậy , bây giờ vẫn chưa tới giờ cậu phát bệnh mà , là cô đã sai lầm khi hỏi cậu sao ? Ai đó...làm ơn cứu cô !

Tô Thiệu Lương mặc kệ cô vùng vẫy , dùng thân thể chắc khỏe đè ép cô , cậu cố hôn lên đôi môi đỏ tươi nhưng cô đều tránh né , phải làm sao đây.
“Thiệu Lương đừng mà , chẳng phải , chẳng phải cậu không muốn làm tổn thương tôi sao ? Đừng làm vậy...cầu xin cậu đừng làm vậy mà...”

Nghe tiếng hét của cô , lý trí cậu như thức tỉnh , thừa lúc cậu không để ý , Lạc Ân liền đẩy mạnh ra , chạy đi nhưng lại bị cậu giữ chặt tay , lý trí cậu không đủ để trấn áp dục vọng .

Lạc Ân thực sự hoảng sợ , muốn tránh khỏi cậu...Cô hoảng sợ đến nổi bật khóc , hét âm lên , nhưng không một ai bước vào , *Soạt...Rẹttttt - Tô Thiệu Lương dùng tay xé toạc áo cô ra , mảnh vải trước ngực bị xé rách , cô sợ hãi đưa tay che lại “Đừng , mau dừng tay , Tô Thiệu Lương...”

*Bóp....

Chợt một tiếng động vang lên , cơ thể Tô Thiệu Lương chợt bất động , một cánh tay vươn ra kéo cô tránh xa cậu. Đôi mắt to tròn mong nước khề mở ra , người đàn ông trước mặt cô là ai ? Chưa nhìn kỹ khuôn mặt kia cô đã ngất đi...

***

"Tiểu Ân !?" - Lạc Dương hét hoảng mở cửa chạy vào. Nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên giường , bên cạnh lại cô Ngô Thiên Kỳ ngồi canh chừng khiến anh cũng đỡ lo lắng , quay sang hỏi Ngô Thiên Kỳ "Xảy ra chuyện gì ?"

Ngô Thiên Kỳ trầm giọng trả lời "Cô ấy tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào giờ cấm nên đã xảy ra chuyện , cũng may tôi vô tình đi ngang qua , kịp thời cứu cô ấy nên không sao , chỉ là sợ quá nên ngất thôi."

Lạc Dương thở phào nhẹ nhõm , kéo ghế ngồi xuống "Cảm ơn cậu."

"Không có gì." - Trong lòng anh cũng đã nhẹ nhõm một phần , nếu lúc đó anh không tình cờ đi ngang qua thì không biết cô sẽ ra sao , thật kì lạ , thời gian Tô Thiệu Lương phát bệnh là tầm 6:30 hoặc 7:00 nhưng sao chỉ mới 6:00 mà bệnh đã tái phát...không lẽ đã gặp chuyện gì đó khiến cậu kích động ? Trong lòng Ngô Thiên Kỳ vô cùng khó hiểu...

"Ừm..." - Lạc Ân nhủ mảy tỉnh dậy , cô mơ màng nhìn xung quanh , trong cái đầu nhỏ bé chợt hiện ra cảnh tượng lúc nãy liền giật mình ngồi bật dậy , hoảng hốt nhìn xung quanh.

"Tiểu Ân , em tỉnh rồi sao ?" - Lạc Dương thấy cô tỉnh dậy , vui mừng lên tiếng.

"Anh..." Thấy người trước mặt mình là Lạc Dương , cô ngây ngốc nhìn anh.

"Không sao đâu , cũng may lúc đó Thiên Kỳ đi ngang qua nên cứu em."

"Thiệu Lương , còn cậu ấy..."

"Đã tiêm thuốc nên đang ngủ."

Lạc Ân nghe vậy cũng an tâm phần nào , tuy lúc đó cô rất sợ nhưng cũng vì Tô Thiệu Lương phát bệnh nên mới như thế. Căn nguyên cũng là do cô đã khơi lại quá khứ của cậu. Lạc Ân đưa mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ , mở miệng nói "Tôi..."

"Tại sao em lại tự ý vào đó , tôi nhớ mình đâu phân công em trực buổi chiều ?" - Vừa định mở miệng nói lời cảm ơn , Ngô Thiên Kỳ đã cất tiếng cắt ngang lời cô.

"Tôi chỉ định đến nói chuyện với cậu ấy chút thôi , không ngờ lại khiến Thiệu Lương kích động mà phát bệnh..."

"Em muốn chống lại lời nói của tôi ?"

"Không phải , tôi chỉ muốn tìm hiểu về bệnh của...."

"Đó không phải là việc của em ! Em xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao ?" - Đột nhiên Ngô Thiên Kỳ gầm lên , cặp mắt màu đen gần như phát ra tia lửa đỏ , anh đưa tay nắm chặt hai bả vai cô , tức giận nói "Em chỉ là thực tập sinh còn chưa ra trường , lại dám làm càn vậy sao ? Nếu lúc đó tôi không đi ngang qua , em biết chuyện gì sẽ xảy ra không ?

Tiếng gầm của anh khiến Lạc Ân giật mình , lần đầu tiên cô thấy hấn tức giận như vậy , cả ánh mắt cũng rất dữ tợn , làm cô ngay cả thốt lên cũng không được.

"Thiên Kỳ , cậu làm gì vậy , đừng gầm lên như thế." - Thấy tình hình không ổn , Lạc Dương mới lên tiếng , Ngô Thiên Kỳ tức giận như vậy đây là lần đầu anh nhìn thấy , anh từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc rất bình tĩnh nhưng sao lần này lại nóng nảy như vậy ?

"Lạc Ân , tôi nói cho em biết nên làm đúng bốn phận của mình , đừng có tự ý , thích làm gì thì làm !" - Ngô Thiên Kỳ bỏ ngoài tai lời Lạc Dương nói ,

tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Lạc Ân cuối cùng nhịn cũng không được , liền tức giận nói "Ngô Thiên Kỳ , anh đừng tưởng mình là bác sĩ thì có quyền chỉ trích người khác , tôi xảy ra chuyện gì thì liên quan gì đến anh chứ ?"

"Tất nhiên là có liên quan !" - Anh nhú mồm hét lên , làm cô ngây ngốc , cả Lạc Dương cũng sững người , nhận ra mình đã nói những lời không nên nói , hít một hơi thật mạnh , kìm chế cơn giận lại , anh buông cô ra , cất tiếng nói "Được rồi , em tạm thời nghỉ ở nhà đi."

"Nghỉ ở nhà ?"

"Phải."

"Tôi không muốn !"

"Không cần nói nhiều." - Nói xong Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ đi , Lạc Ân nhú mồm bước xuống giường định đuổi theo nhưng Lạc Dương đã đưa tay kéo cô lại "Tiểu Ân , khoan đã."

Lạc Ân sững người quay lại "Nhưng mà..."

"Nghe anh nói..."

Hết cách cô đành phải ngồi xuống ghế , đợi một lát nữa về nhà cô tính sổ với Ngô Thiên Kỳ sau cũng được.

Lạc Dương thấy cô ngoan ngoãn ngồi im , mới cất tiếng "Anh nghĩ lần này em sai thật rồi."

"Anh..." - Lạc Ân bất mãn cất tiếng , anh có phải là anh trai cô không vậy ? Đi bệnh viện người ngoài sao ?

"Thiên Kỳ chưa bao giờ tức giận như vậy , anh làm bạn với cậu ấy đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu anh thấy cậu ấy nổi nóng , Tiểu Ân , em tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào buổi chiều là không đúng. Em thừa biết bệnh tình của cậu ta mà."

Lạc Ân mím môi , quả thật lúc này nhìn thấy Ngô Thiên Kỳ tức giận như thế cô cũng thấy sợ , bình thường dù cô có nói gì anh cũng đều rất bình thản , hơn nữa anh lại là người cứu cô , lúc này cô mới để ý , chiếc áo bên ngoài cô đang mặc không phải của mình , cô mặc đến hai áo sao ? Tuy có hoảng sợ nhưng Lạc Ân nhớ rõ áo của cô đã bị Tô Thiệu Lương xé rách , là do Ngô Thiên Kỳ đã cho cô mượn áo ? Cuối cùng cô cũng cúi đầu nhận lỗi "Anh...em biết sai rồi."

"Anh biết em rất có lòng quyết tâm để trở thành một bác sĩ tài giỏi , nhưng không phải vì thế mà để mình gặp nguy hiểm. Người mắc bệnh rối loạn nhân cách không đơn giản như những bệnh nhân tâm thần khác , em hiểu rồi chứ ?"

"Em hiểu rồi."

"Vậy...em nên có một lời xin lỗi với Thiên Kỳ...đúng không ?"

"Vâng !"

Lạc Dương mỉm cười , đưa tay xoa đầu cô "Vậy anh đưa em về nhà."

"Vâng."

Tuy Lạc Ân có chút bướng bỉnh nhưng cô không phải người không biết phân biệt phải trái , nếu biết sai sẽ nhận lỗi...Điều này khiến anh đỡ lo phần nào. Nhưng anh lại thắc mắc , Ngô Thiên Kỳ tức giận vì cô không nghe lời hay vì xem chút nữa là cô bị cưỡng bức ???

Đưa Lạc Ân về trước cửa nhà , anh cất tiếng nói "Em vào nhà trước đi , anh đi mua đồ ăn tối."

"Anh à , anh muốn em vào một mình sao ?" - Nghe anh trai mình nói , cô hốt hoảng cất tiếng .

"Ừ."

"Gặp anh ta một mình ?"

"Phải , không nói nhiều nữa , anh đi đây." - Dứt lời , Lạc Dương liền phóng xe đi để mặc cô bất mãn hét lên "Lạc Dương , anh thật quá đáng."

Đứng trước cửa phòng Ngô Thiên Kỳ , Lạc Ân thật sự không biết nói như thế nào , thật là....mặt mũi cô biết để đâu đây ??? Aiz...mặc kệ , chỉ là một lời xin lỗi , có gì khó...- Nghĩ đến đó , cô hít một hơi thật mạnh , đưa tay gõ cửa "Ngô Thiên Kỳ !"

Không nghe thấy tiếng trả lời , mồm liếc nhú lại , cô tiếp tục gọi "Ngô Thiên Kỳ , anh có ở trong đó không ?"

"...."

Hết mức chịu đựng cô đưa tay tự mở cửa đi vào , căn phòng không một bóng người ??

Không lẽ anh chưa về đến nhà , không đứng , trên kệ để giày có giày của anh mà ? Đôi mắt to tròn đảo xung quanh căn phòng , anh là đàn ông nhưng không ngờ lại rất gần gũi , cách bày trí căn phòng cũng rất đơn giản rất dễ chịu , nhưng mục đích của cô không phải vào đây để thưởng thức phòng của anh , ngó qua ngó lại không thấy ai ?

*Cách...

Nghe thấy tiếng mở cửa nghĩ là anh đã về , Lạc Ân liền quay lại "Ngô Thiên Kỳ , tôi...HỒ.....!!!!????!!!"

Cô cứ tưởng Ngô Thiên Kỳ sẽ từ cửa bước vào nhưng không ngờ lại từ phòng tắm đi ra , cả cơ thể chỉ có tấm khăn tắm quấn quanh hông , khiến cô ngó người , mắt thì tròn ngược , miệng thì mở hết cỡ. Anh đang khỏa thân trước mặt cô.

Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh nước , nhỏ giọt xuống sống mũi cao , cả thân hình cuộn cuộn cơ bắp săn chắc lấp lánh nước , những hạt nước trong veo chảy dài xuống từng tấc da thịt anh , trông thật quyến rũ và cường tráng. Nhìn anh hấp dẫn như vậy , Lạc Ân thật sự không biết phải làm gì , cứ đứng ngây người như thế.

Còn Ngô Thiên Kỳ cũng không khỏi ngạc nhiên , vội đưa tay che ngực lại --

"Em...em vào phòng người khác không biết gõ cửa sao ?"

Lạc Ân thấy anh lên tiếng mới sực tỉnh , đưa tay che mắt , quay lưng lại "Tôi gõ cửa anh cũng đâu có trả lời chứ."

"Tôi đang tắm , làm sao có thể trả lời em ?"

"VẬY...vẬY...anh còn trách tôi được sao ?" Cô ấp úng nói , cả khuôn mặt cũng hóa đỏ "Anh...mau mặc đồ vào đi."

"Em đứng đó nhìn tôi thay đồ sao ?"

Câu nói của Ngô Thiên Kỳ khiến cô bất chợt giật mình , luống cuống quay mặt chạy ra cửa , bất cẩn vấp chân ngã về phía trước. Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng vươn tay ra kéo cô lại , cả cơ thể mảnh mai nằm gọn trong vòng tay chắc khỏe của anh.

Ngô Thiên Kỳ tròn tròn mắt , cúi xuống nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên ngực mình , hết sức ngỡ ngàng . Lạc Ân đắm đắm nhìn vùng da màu lúa mạch , đôi mắt cũng không quên mở căng , Ngô Thiên Kỳ vội buông cô ra..

Lạc Ân bị đẩy ra khiến cô tỉnh lại , hai tay vẫn giữ nguyên tư thế , giật mình rút tay ra đằng sau , xấu hổ chạy ra ngoài , cũng không quên hét ầm lên "Á...aaaaa...~"

Tuy bị cô "đụng chạm" khiến anh hơi bất ngờ nhưng khi nhìn thấy hành động của cô , không nhịn được mà bật cười...

Lạc Ân đứng ở ngoài , tim đập liên hồi , cô đưa tay chạm vào mặt mình , thật sự vừa nóng vừa đỏ....ây...như vậy là sao chứ ?

*Cách...

Cửa phòng màu xanh mở ra khiến Lạc Ân đột nhiên căng thẳng , đứng thẳng người nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ há mắt vào trong , cô lững thững đi vào , người đứng cạnh cửa cất giọng "Gặp tôi có việc gì ?"

Lạc Ân ngập ngừng , cô tự hỏi chỉ một câu "tôi xin lỗi" thôi , sao lại khó như vậy , nhìn cô lúc thì mở miệng định nói rồi lại im lặng , lúc thì vò đầu lúc lại gãi tai , xem ra không cần nói anh cũng biết cô muốn gì. "Vì chuyện lúc nãy sao ?"

"Hà ? Ờ...phải !" Cô gật đầu , rồi hít một hơi thật mạnh nói thật nhanh "Tôi xin lỗi , là do tôi sai , đã tự ý đến gặp Tô Thiếu Lương vào giờ cấm...Tôi thật sự xin lỗi."

Nghe cô nói lời xin lỗi , khoe miệng anh cong lên , cả giọng nói cũng dịu xuống "Chuyện đã qua , tôi không truy cứu , nhưng em vẫn phải nghỉ ở nhà vài ngày !"

"Nhưng mà..."

"Hai ngày , trong hai ngày em nghỉ tôi sẽ giúp em tìm hiểu cách điều trị cho Tô Thiếu Lương."

"Hà ?"

"Tôi sẽ đặc biệt đào tạo em thành một bác sĩ giỏi."

"Bác sĩ ?! Tôi còn chưa ra trường , còn là thực tập sinh , anh có làm quá không vậy ?" - Lạc Ân bĩu môi nói , anh điên hay sao mà nói như vậy , "đào tạo" gì chứ.

Nhìn hành động của cô , mày đẹp liền nhủ lại "Nếu không thích thì em mau ra ngoài đi." - Ngô Thiên Kỳ đưa tay kéo cô ra ngoài , Lạc Ân giật mình vội níu tay anh "Nè nè , tôi có nói là không đồng ý đâu chứ."

Ngô Thiên Kỳ tròn mắt nhìn bàn tay đang nắm cánh tay anh , Lạc Ân sức tỉnh rút tay lại , khòe miệng Ngô Thiên Kỳ khề giương , quay người tiến sát đến cô .

Anh tiến một bước , cô lùi một bước , cho đến khi tấm lưng mảnh mai chạm vào tường , cô quay mặt định bỏ chạy thì cách tay chắc khỏe liền giơ lên chặn lại , Ngô Thiên Kỳ cười xấu xa càng lúc càng cúi thấp xuống. Lạc Ân lập tức đưa tay cổ đẩy anh ra , nhủ mày nói "Anh muốn làm gì ?"

"Lạc Ân."

"Anh muốn làm gì...mau tránh ra..." - Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như một luồng khí nóng bỏng càng làm cho cô thêm gấp gáp , hét ầm lên.

"Nếu tôi giúp em , em trả công cho tôi thế nào ?"

"Trả công ?" Lạc Ân ngó người hỏi.

"Phải !"

"Tôi...tôi..."

"Nếu chưa quyết định được vậy đợi giúp em xong tôi sẽ tính với em."

"Tiểu Ân , anh về rồi." - Bên ngoài chợt vang lên tiếng của Lạc Dương , Lạc Ân càng thêm hoảng loạn "Mau buông tôi ra , anh tôi về rồi kia.

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Lá gan của em xem ra cũng không lớn mấy."

Bị anh chọc quê khiến cô càng thêm ảm ức , cô mím môi trừng mắt nhìn anh , lúc sau lại kiêu ngạo nói "Cơ ngực của anh cũng đâu phải rắn chắc lắm."

Nhìn bộ mặt bất ngờ của anh , trong lòng Lạc Ân vô cùng vui vẻ , đưa tay đẩy anh ra , cô thông thả bước đi. Ngô Thiên Kỳ , anh dám động đến tôi xem ra là chán sống rồi...

Còn cái người vừa bị "đụng chạm" kia vẫn còn đang ngây ngốc "Cơ ngực anh cũng không phải rắn chắc lắm" ? Ngô Thiên Kỳ đưa tay chạm vào ngực mình , hết lần này đến lần khác anh đều bị cô sờ soạng ?! Cơ ngực anh như thế này mà không rắn chắc sao ? Thật là kém thâm mỹ...

*Rung...ggggg - Ngô Thiên Kỳ đưa tay cầm điện thoại , cất tiếng "Con nghe."

"Tiểu Kỳ , nhà con đã tu sửa xong rồi sao lại không chịu quay về ?" - Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói của nữ nhân ?

"Mẹ à , tạm thời con sẽ không về nhà !"

"Sao ?!"

"Con dạo này rất bận nên đang ở tạm nhà bạn , cũng gần bệnh viện , tiện cho việc đi làm !"

"Không được , mẹ không đồng ý , mẹ muốn con phải về nhà ngay."

"Mẹ à , chuyện này..." - Chưa nói hết câu điện thoại đã bị cúp , Ngô Thiên Kỳ thở dài , xem ra anh phải đến Ngô gia một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Đúng như những gì Lạc Ân nói , buổi chiều cô đã đến phòng của Tô Thiếu Lương , cũng ngồi đọc thoại như mọi khi , còn cậu thì nhàn nhả vẽ tranh.

"Cậu không muốn mau khỏi bệnh để về nhà sao ?"

Tô Thiếu Lương vẫn giữ im lặng không trả lời câu hỏi của cô , dù vậy Lạc Ân cũng không nản lòng , tiếp tục hỏi "Cậu không sợ ba mẹ cậu sẽ buồn sao ?"

"Họ sẽ không buồn." – Cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng , ánh mắt vẫn chăm chú trên giá vẽ.

“Sao cậu biết được chứ ?”

“VẬY TẠI SAO CHỊ LẠI BIẾT HỌ SẼ BUỒN ?”

“VÌ...TÔI CŨNG TỪNG RẤT BUỒN KHI KHÔNG CÓ NGƯỜI THÂN BÊN CẠNH.”

Cậu có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói của cô , Lạc Ân híp mắt cười “Này , nếu cậu không thích nói chuyện với bác sĩ vậy thì cứ xem tôi là bạn mà tâm sự ! Sao hả ?”

“Tại sao chị lại gắng sức vì một kẻ như tôi ?”

“VÌ TÔI MUỐN TRỞ THÀNH BÁC SĨ , VỚI LẠI CẬU LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN TÔI ĐIỀU TRỊ NÊN TÔI PHẢI CỐ GẮNG , HƠN NỮA CHẴNG PHẢI TÔI ĐÃ NÓI RỒI SAO , CỨ XEM TÔI NHƯ LÀ BẠN VẬY.”

“Chị đừng lại gần tôi nữa , tôi...không muốn làm tổn thương chị.”

Lạc Ân nghe vậy , khước miệng chọt giương , đánh nhẹ vào vai cậu “Ây ,...xem ra cậu cũng biết nghĩ cho người khác , nếu tôi sợ cậu thì đâu có ngồi đây.”

Tô Thiếu Lương có chút xúc động , từ lúc vào đây , ngay cả y tá cũng sợ tiếp xúc với cậu chỉ vì nhân cách kia nên từ bác sĩ đến y tá đều là nam , những người trong bệnh viện đồn cậu là tên biến thái , ban đêm sẽ cưỡng bức người khác , điều đó khiến cậu rất mặc cảm nên không muốn tiếp xúc với ai . Nhưng không ngờ bệnh viện lại cho thực tập sinh nữ điều trị cho cậu . .

Tô Thiếu Lương trầm mặc , một lúc sau cậu mới nói cho cô nghe “Năm tôi lên cấp ba...ba mẹ tôi vì bất đồng quan điểm nên chuẩn bị ly hôn , nhưng vì tôi họ đã cố gắng hòa thuận , chị biết không ? Mẹ tôi đã chấp nhận sống chung với ông ấy cũng vì tôi nhưng ba của tôi đã ngoại tình , khi không có mẹ và tôi ở nhà , ông ấy đã cùng tình nhân...đã cùng tình nhân...làm chuyện đó trên chính chiếc giường của ông ấy và mẹ tôi...Khi tôi tình cờ biết được , tôi thật sự cảm thấy ghê tởm , cảm giác đó...khiến tôi rất muốn nôn...Tôi ghê tởm cái người tôi gọi là ba...rất ghê tởm...” – Cảm giác như cả cơ thể cậu bắt đầu phát run , Lạc Ân vội trấn an : “Thiếu Lương , bình tĩnh lại , tôi biết cảm giác cậu lúc này như thế nào , nhưng...cậu phải giữ bình tĩnh...cậu...”

“Chị nói tôi phải bình tĩnh như thế nào đây ? Người mà tôi kính trọng nhất , xem là thần tượng lại làm cái chuyện dơ bẩn như thế , phản bội mẹ tôi thì làm sao tôi có thể bình tĩnh.” – Tô Thiếu Lương chọt rống lên , hai bàn tay to khỏe nắm chặt bả vai cô , như muốn bóp nát chúng , khuôn mặt cậu lúc này nhìn rất đáng sợ .

Lạc Ân cố giữ bình tĩnh , ánh mắt hướng về chiếc đồng hồ treo tường , đã gần 6 giờ , đó là thời gian nhân cách thứ hai trong Tô Thiếu Lương trỗi dậy , không được , cô không thể để nhân cách đó xuất hiện lúc này , nuốt sợ hãi vào trong , cô cất tiếng “Thiếu Lương , đừng như vậy , bình tĩnh lại , nhìn tôi , nếu cậu sợ cảm giác đó , tôi sẽ giúp cậu chữa khỏi bệnh.”

Đôi mắt cậu chọt tối sầm lại , ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống , điều đó khiến cô hiểu rõ , Tô Thiếu Lương không còn là chính mình , nhân cách thứ hai đã lấn áp ý chí của cậu , dù cô có nói gì cũng không kịp , Lạc Ân lúc này thật sự sợ hãi , cô còn nhớ những gì trong tờ giấy viết , nhân cách này rất thích làm loạn , đặc biệt khi nhìn thấy phụ nữ , thú tính sẽ trỗi dậy . “Thiếu Lương , cậu...sao vậy ?”

“Chị nhìn mà không biết sao ? Bây giờ là thời gian tôi làm chủ cơ thể này...” – Tô Thiếu Lương nở nụ cười lạnh , trong đôi mắt chất đầy dục vọng đen tối .

“Không được , Thiếu Lương đừng làm vậy !”

“Tại sao không ?”

“Không được , buông tôi ra , Tô Thiếu Lương...Đừng mà...” – Lạc Ân sợ hãi hét lên , tại sao lại như vậy , bây giờ vẫn chưa tới giờ cậu phát bệnh mà , là cô đã sai lầm khi hỏi cậu sao ? Ai đó...làm ơn cứu cô !

Tô Thiếu Lương mặc kệ cô vùng vẫy , dùng thân thể chắc khỏe đè ép cô , cậu cố hôn lên đôi môi đỏ tươi nhưng cô đều tránh né , phải làm sao đây . “Thiếu Lương đừng mà , chẳng phải , chẳng phải cậu không muốn làm tổn thương tôi sao ? Đừng làm vậy...cậu xin cậu đừng làm vậy mà...”

Nghe tiếng hét của cô , lý trí cậu như thức tỉnh , thừa lúc cậu không để ý , Lạc Ân liền đẩy mạnh ra , chạy đi nhưng lại bị cậu giữ chặt tay , lý trí cậu không đủ để trấn áp dục vọng .

Lạc Ân thực sự hoảng sợ , muốn tránh khỏi cậu...Cô hoảng sợ đến nổi bật khóc , hét âm lên , nhưng không một ai bước vào , *Soạt...Rẹttttt - Tô Thiếu Lương dùng tay xé toạc áo cô ra , mảnh vải trước ngực bị xé rách , cô sợ hãi đưa tay che lại “Đừng , mau dừng tay , Tô Thiếu Lương...”

*Bóp....

Chợt một tiếng động vang lên , cơ thể Tô Thiếu Lương chợt bất động , một cánh tay vươn ra kéo cô tránh xa cậu . Đôi mắt to tròn mọng nước khẽ mở ra , người đàn ông trước mặt cô là ai ? Chưa nhìn kỹ khuôn mặt kia cô đã ngất đi...

***

"Tiểu Ân !?" - Lạc Dương hốt hoảng mở cửa chạy vào. Nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên giường , bên cạnh lại cô Ngô Thiên Kỳ ngồi canh chừng khiến anh cũng đỡ lo lắng , quay sang hỏi Ngô Thiên Kỳ "Xảy ra chuyện gì ?"

Ngô Thiên Kỳ trầm giọng trả lời "Cô ấy tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào giờ cấm nên đã xảy ra chuyện , cũng may tôi vô tình đi ngang qua , kịp thời cứu cô ấy nên không sao , chỉ là sợ quá nên ngất thôi."

Lạc Dương thở phào nhẹ nhõm , kéo ghế ngồi xuống "Cảm ơn cậu."

"Không có gì." - Trong lòng anh cũng đã nhẹ nhõm một phần , nếu lúc đó anh không tình cờ đi ngang qua thì không biết cô sẽ ra sao , thật kì lạ , thời gian Tô Thiệu Lương phát bệnh là tầm 6:30 hoặc 7:00 nhưng sao chỉ mới 6:00 mà bệnh đã tái phát...không lẽ đã gặp chuyện gì đó khiến cậu kích động ? Trong lòng Ngô Thiên Kỳ vô cùng khó hiểu..

"Ừm.." - Lạc Ân nhủ mảy tỉnh dậy , cô mơ màng nhìn xung quanh ,trong cái đầu nhỏ bé chợt hiện ra cảnh tượng lúc nãy liền giật mình ngồi bật dậy , hoảng hốt nhìn xung quanh.

"Tiểu Ân , em tỉnh rồi sao ?" - Lạc Dương thấy cô tỉnh dậy , vui mừng lên tiếng.

"Anh.." Thấy người trước mặt mình là Lạc Dương , cô ngây ngốc nhìn anh.

"Không sao đâu , cũng may lúc đó Thiên Kỳ đi ngang qua nên cứu em."

"Thiệu Lương , còn cậu ấy...."

"Đã tiêm thuốc nên đang ngủ."

Lạc Ân nghe vậy cũng an tâm phần nào , tuy lúc đó cô rất sợ nhưng cũng vì Tô Thiệu Lương phát bệnh nên mới như thế. Căn nguyên cũng là do cô đã khơi lại quá khứ của cậu. Lạc Ân đưa mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ , mở miệng nói "Tôi..."

"Tại sao em lại tự ý vào đó , tôi nhớ mình đâu phân công em trực buổi chiều ?" - Vừa định mở miệng nói lời cảm ơn , Ngô Thiên Kỳ đã cất tiếng cắt ngang lời cô.

"Tôi chỉ định đến nói chuyện với cậu ấy chút thôi , không ngờ lại khiến Thiệu Lương kích động mà phát bệnh.."

"Em muốn chống lại lời nói của tôi ?"

"Không phải , tôi chỉ muốn tìm hiểu về bệnh của...."

"Đó không phải là việc của em ! Em xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao ?" - Đột nhiên Ngô Thiên Kỳ gầm lên , cặp mắt màu đen gần như phát ra tia lửa đỏ , anh đưa tay nắm chặt hai bả vai cô , tức giận nói "Em chỉ là thực tập sinh còn chưa ra trường , lại dám làm càn vậy sao ? Nếu lúc đó tôi không đi ngang qua , em biết chuyện gì sẽ xảy ra không ?"

Tiếng gầm của anh khiến Lạc Ân giật mình , lần đầu tiên cô thấy hấn tức giận như vậy , cả ánh mắt cũng rất dữ tợn , làm cô ngay cả thốt lên cũng không được.

"Thiên Kỳ , cậu làm gì vậy , đừng gầm lên như thế." - Thấy tình hình không ổn , Lạc Dương mới lên tiếng , Ngô Thiên Kỳ tức giận như vậy đây là lần đầu anh nhìn thấy , anh từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc rất bình tĩnh nhưng sao lần này lại nóng nảy như vậy ?

"Lạc Ân , tôi nói cho em biết nên làm đúng bổn phận của mình , đừng có tự ý , thích làm gì thì làm !" - Ngô Thiên Kỳ bỏ ngoài tai lời Lạc Dương nói , tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Lạc Ân cuối cùng nhịn cũng không được , liền tức giận nói "Ngô Thiên Kỳ , anh đừng tưởng mình là bác sĩ thì có quyền chỉ trích người khác , tôi xảy ra chuyện gì thì liên quan gì đến anh chứ ?"

"Tất nhiên là có liên quan !" - Anh nhủ mảy hét lên , làm cô ngây ngốc , cả Lạc Dương cũng sững người , nhận ra mình đã nói những lời không nên nói , hít một hơi thật mạnh , kìm chế cơn giận lại , anh buông cô ra , cất tiếng nói "Được rồi , em tạm thời nghỉ ở nhà đi."

"Nghỉ ở nhà ?"

"Phải."

"Tôi không muốn !"

"Không cần nói nhiều." - Nói xong Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ đi , Lạc Ân nhủ mảy bước xuống giường định đuổi theo nhưng Lạc Dương đã đưa tay kéo cô lại "Tiểu Ân , khoan đã."

Lạc Ân sững người quay lại "Nhưng mà..."

"Nghe anh nói..."

Hết cách cô đành phải ngồi xuống ghế , đợi một lát nữa về nhà cô tính sổ với Ngô Thiên Kỳ sau cũng được.

Lạc Dương thấy cô ngoan ngoãn ngồi im , mới cất tiếng "Anh nghĩ lần này em sai thật rồi."

"Anh..." - Lạc Ân bắt đầu cất tiếng , anh có phải là anh trai cô không vậy ? Đi bệnh viện người ngoài sao ?

"Thiên Kỳ chưa bao giờ tức giận như vậy , anh làm bạn với cậu ấy đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu anh thấy cậu ấy nổi nóng , Tiểu Ân , em tự ý đến gặp Tô Thiếu Lương vào buổi chiều là không đúng. Em thừa biết bệnh tình của cậu ta mà."

Lạc Ân mím môi , quả thật lúc này nhìn thấy Ngô Thiên Kỳ tức giận như thế cô cũng thấy sợ , bình thường dù cô có nói gì anh cũng đều rất bình tĩnh , hơn nữa anh lại là người cứu cô , lúc này cô mới để ý , chiếc áo bên ngoài cô đang mặc không phải của mình , cô mặc đến hai áo sao ? Tuy có hoảng sợ nhưng Lạc Ân nhớ rõ áo của cô đã bị Tô Thiếu Lương xé rách , là do Ngô Thiên Kỳ đã cho cô mượn áo ? Cuối cùng cô cũng cúi đầu nhận lỗi "Anh...em biết sai rồi."

"Anh biết em rất có lòng quyết tâm để trở thành một bác sĩ tài giỏi , nhưng không phải vì thế mà để mình gặp nguy hiểm. Người mắc bệnh rối loạn nhân cách không đơn giản như những bệnh nhân tâm thần khác , em hiểu rồi chứ ?"

"Em hiểu rồi."

"Vậy...em nên có một lời xin lỗi với Thiên Kỳ...đúng không ?"

"Vâng !"

Lạc Dương mỉm cười , đưa tay xoa đầu cô "Vậy anh đưa em về nhà."

"Vâng."

Tuy Lạc Ân có chút bướng bỉnh nhưng cô không phải người không biết phân biệt phải trái , nếu biết sai sẽ nhận lỗi...Điều này khiến anh đỡ lo phần nào. Nhưng anh lại thất vọng , Ngô Thiên Kỳ tức giận vì cô không nghe lời hay vì xem chút nữa là cô bị cưỡng bức ???

Đưa Lạc Ân về trước cửa nhà , anh cất tiếng nói "Em vào nhà trước đi , anh đi mua đồ ăn tối."

"Anh à , anh muốn em vào một mình sao ?" - Nghe anh trai mình nói , cô hốt hoảng cất tiếng .

"Ừ."

"Gặp anh ta một mình ?"

"Phải , không nói nhiều nữa , anh đi đây." - Dứt lời , Lạc Dương liền phóng xe đi để mặc cô bất mãn hét lên "Lạc Dương , anh thật quá đáng."

Đứng trước cửa phòng Ngô Thiên Kỳ , Lạc Ân thật sự không biết nói như thế nào , thật là....mặt mũi cô biết để đâu đây ??? Aiz...mặc kệ , chỉ là một lời xin lỗi , có gì khó...- Nghĩ đến đó , cô hít một hơi thật mạnh , đưa tay gõ cửa "Ngô Thiên Kỳ !"

Không nghe thấy tiếng trả lời , mày liễu nhú lại , cô tiếp tục gọi "Ngô Thiên Kỳ , anh có ở trong đó không ?"

"...."

Hết mức chịu đựng cô đưa tay tự mở cửa đi vào , căn phòng không một bóng người ??

Không lẽ anh chưa về đến nhà , không đúng , trên kệ để giày có giày của anh mà ? Đôi mắt to tròn đảo xung quanh căn phòng , anh là đàn ông nhưng không ngờ lại rất ngăn nắp , cách bày trí căn phòng cũng rất đơn giản rất dễ chịu , nhưng mục đích của cô không phải vào đây để thưởng thức phòng của anh , ngó qua ngó lại không thấy ai ?

*Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa nghĩ là anh đã về , Lạc Ân liền quay lại "Ngô Thiên Kỳ , tôi...HỒ.....!!!!????!!!"

Cô cứ tưởng Ngô Thiên Kỳ sẽ từ cửa bước vào nhưng không ngờ lại từ phòng tắm đi ra , cả cơ thể chỉ có tấm khăn tắm quấn quanh hông , khiến cô ngớ người , mắt thì tròn ngược , miệng thì mở hết cỡ. Anh đang khóa thân trước mặt cô.

Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh nước , nhỏ giọt xuống sống mũi cao , cả thân hình cuộn cuộn cơ bắp săn chắc lấp lánh nước , những hạt nước trong veo chảy dài xuống từng tắc da thịt anh , trông thật quyến rũ và cường tráng. Nhìn anh hấp dẫn như vậy , Lạc Ân thật sự không biết phải làm gì , cứ đứng ngây người như thế.

Còn Ngô Thiên Kỳ cũng không khỏi ngạc nhiên , vội đưa tay che ngực lại --

"Em...em vào phòng người khác không biết gõ cửa sao ?"

Lạc Ân thấy anh lên tiếng mới sực tỉnh , đưa tay che mắt , quay lưng lại "Tôi gõ cửa anh cũng đâu có trả lời chứ."

"Tôi đang tắm , làm sao có thể trả lời em ?"

"Vây...vây...anh còn trách tôi được sao ?" Cô ấp úng nói , cả khuôn mặt cũng hóa đỏ "Anh...mau mặc đồ vào đi."

"Em đứng đó nhìn tôi thay đồ sao ?"

Câu nói của Ngô Thiên Kỳ khiến cô bất chợt giật mình , luống cuống quay mặt chạy ra cửa , bất cẩn vấp chân ngã về phía trước. Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng vươn tay ra kéo cô lại , cả cơ thể mảnh mai nằm gọn trong vòng tay chắc khỏe của anh.

Ngô Thiên Kỳ tròn tròn mắt , cúi xuống nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên ngực mình , hết sức ngỡ ngàng . Lạc Ân đắm đắm nhìn vùng da màu lúa mạch , đôi mắt cũng không quên mở căng , Ngô Thiên Kỳ vội buông cô ra..

Lạc Ân bị đẩy ra khiến cô tỉnh lại , hai tay vẫn giữ nguyên tư thế , giật mình rút tay ra đằng sau , xấu hổ chạy ra ngoài , cũng không quên hét ầm lên "Á...aaaaa...~"

Tuy bị cô "đụng chạm" khiến anh hơi bất ngờ nhưng khi nhìn thấy hành động của cô , không nhịn được mà bật cười..

Lạc Ân đứng ở ngoài , tim đập liên hồi , cô đưa tay chạm vào mặt mình , thật sự vừa nóng vừa đỏ....ây...như vậy là sao chứ ?

*Cạch...

Cửa phòng màu xanh mở ra khiến Lạc Ân đột nhiên căng thẳng , đứng thẳng người nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ hást mắt vào trong , cô lững thững đi vào , người đứng cạnh cửa cất giọng "Gặp tôi có việc gì ?"

Lạc Ân ngập ngừng , cô tự hỏi chỉ một câu "tôi xin lỗi" thôi , sao lại khó như vậy , nhìn cô lúc thì mở miệng định nói rồi lại im lặng , lúc thì vò đầu lúc lại gãi tai , xem ra không cần nói anh cũng biết cô muốn gì. "Vì chuyện lúc nãy sao ?"

"Hả ? Á...phải !" Cô gật đầu , rồi hít một hơi thật mạnh nói thật nhanh "Tôi xin lỗi , là do tôi sai , đã tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào giờ cấm..Tôi thật sự xin lỗi."

Nghe cô nói lời xin lỗi , khóe miệng anh cong lên , cả giọng nói cũng dịu xuống "Chuyện đã qua , tôi không truy cứu , nhưng em vẫn phải nghỉ ở nhà vài ngày !"

"Nhưng mà..."

"Hai ngày , trong hai ngày em nghỉ tôi sẽ giúp em tìm hiểu cách điều trị cho Tô Thiệu Lương."

"Hả ?"

"Tôi sẽ đặc biệt đào tạo em thành một bác sĩ giỏi."

"Bác sĩ ?! Tôi còn chưa ra trường , còn là thực tập sinh , anh có làm quá không vậy ?" - Lạc Ân bĩu môi nói , anh điên hay sao mà nói như vậy , "đào tạo" gì chứ.

Nhìn hành động của cô , mày đẹp liền nhúu lại "Nếu không thích thì em mau ra ngoài đi." - Ngô Thiên Kỳ đưa tay kéo cô ra ngoài , Lạc Ân giật mình vội níu tay anh "Nè nè , tôi có nói là không đồng ý đâu chứ."

Ngô Thiên Kỳ tròn mắt nhìn bàn tay đang nắm cánh tay anh , Lạc Ân sực tỉnh rút tay lại , khóe miệng Ngô Thiên Kỳ khẽ giương , quay người tiến sát đến cô .

Anh tiến một bước , cô lùi một bước , cho đến khi tấm lưng mảnh mai chạm vào tường , cô quay mặt định bỏ chạy thì cách tay chắc khỏe liền giờ lên chặn lại , Ngô Thiên Kỳ cười xấu xa càng lúc càng cúi thấp xuống. Lạc Ân lập tức đưa tay cổ đẩy anh ra , nhúu mày nói "Anh muốn làm gì ?"

"Lạc Ân."

"Anh muốn làm gì...mau tránh ra..." - Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như một luồng khí nóng bỏng càng làm cho cô thêm gấp gáp , hét ầm lên.

"Nếu tôi giúp em , em trả công cho tôi thế nào ?"

"Trả công ?" Lạc Ân ngó người hỏi.

"Phải !"

"Tôi...tôi..."

"Nếu chưa quyết định được vậy đợi giúp em xong tôi sẽ tính với em."

"Tiểu Ân , anh về rồi." - Bên ngoài chợt vang lên tiếng của Lạc Dương , Lạc Ân càng thêm hoảng loạn "Mau buông tôi ra , anh tôi về rồi kìa."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Lá gan của em xem ra cũng không lớn mấy."

Bị anh chọc quê khiến cô càng thêm âm ức , cô mím môi trừng mắt nhìn anh , lúc sau lại kiêu ngạo nói "Cơ ngực của anh cũng đâu phải rắn chắc lắm."

Nhìn bộ mặt bất ngờ của anh , trong lòng Lạc Ân vô cùng vui vẻ , đưa tay đẩy anh ra , cô thông thả bước đi. Ngô Thiên Kỳ , anh dám động đến tôi xem ra là chán sống rồi...

Còn cái người vừa bị "đụng chạm" kia vẫn còn đang ngây ngốc "Cơ ngực anh cũng không phải rắn chắc lắm"? Ngô Thiên Kỳ đưa tay chạm vào ngực mình , hết lần này đến lần khác anh đều bị cô sờ soạng ?! Cơ ngực anh như thế này mà không rắn chắc sao ? Thật là kém thẩm mỹ...

*Rung...ggggg - Ngô Thiên Kỳ đưa tay cầm điện thoại , cất tiếng "Con nghe."

"Tiểu Kỳ , nhà con đã tu sửa xong rồi sao lại không chịu quay về ?" - Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói của nữ nhân ?

"Mẹ à , tạm thời con sẽ không về nhà !"

"Sao ?!"

"Con dạo này rất bận nên đang ở tạm nhà bạn , cũng gần bệnh viện , tiện cho việc đi làm !"

"Không được , mẹ không đồng ý , mẹ muốn con phải về nhà ngay."

"Mẹ à , chuyện này..." - Chưa nói hết câu điện thoại đã bị cúp , Ngô Thiên Kỳ thờ dài , xem ra anh phải đến Ngô gia một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đúng như những gì Lạc Ân nói , buổi chiều cô đã đến phòng của Tô Thiếu Lương , cũng ngồi đọc thoại như mọi khi , còn cậu thì nhàn nhã vẽ tranh.

"Cậu không muốn mau khỏi bệnh để về nhà sao ?"

Tô Thiếu Lương vẫn giữ im lặng không trả lời câu hỏi của cô , dù vậy Lạc Ân cũng không nản lòng , tiếp tục hỏi "Cậu không sợ ba mẹ cậu sẽ buồn sao ?"

"Họ sẽ không buồn." – Cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng , ánh mắt vẫn chăm chú trên giá vẽ.

"Sao cậu biết được chứ ?"

"Vậy tại sao chị lại biết họ sẽ buồn ?"

"Vi...tôi cũng từng rất buồn khi không có người thân bên cạnh."

Cậu có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói của cô , Lạc Ân hí hóp cười "Này , nếu cậu không thích nói chuyện với bác sĩ vậy thì cứ xem tôi là bạn mà tâm sự ! Sao hả ?"

"Tại sao chị lại gắng sức vì một kẻ như tôi ?"

"Vi tôi muốn trở thành bác sĩ , với lại cậu là người đầu tiên tôi điều trị nên tôi phải cố gắng , hơn nữa chẳng phải tôi đã nói rồi sao , cứ xem tôi như là bạn vậy."

"Chị đừng lại gần tôi nữa , tôi...không muốn làm tổn thương chị."

Lạc Ân nghe vậy , khóe miệng chợt giương , đánh nhẹ vào vai cậu "Ày ,...xem ra cậu cũng biết nghĩ cho người khác , nếu tôi sợ cậu thì đâu có ngồi đây."

Tô Thiệu Lương có chút xúc động, từ lúc vào đây, ngay cả y tá cũng sợ tiếp xúc với cậu chỉ vì nhân cách kia nên từ bác sĩ đến y tá đều là nam, những người trong bệnh viện đồn cậu là tên biến thái, ban đêm sẽ cưỡng bức người khác, điều đó khiến cậu rất mặc cảm nên không muốn tiếp xúc với ai. Nhưng không ngờ bệnh viện lại cho thực tập sinh nữ điều trị cho cậu. .

Tô Thiệu Lương trầm mặc, một lúc sau cậu mới nói cho cô nghe “Năm tôi lên cấp ba...ba mẹ tôi vì bất đồng quan điểm nên chuẩn bị ly hôn, nhưng vì tôi họ đã cố gắng hòa thuận, chị biết không? Mẹ tôi đã chấp nhận sống chung với ông ấy cũng vì tôi nhưng ba của tôi đã ngoại tình, khi không có mẹ và tôi ở nhà, ông ấy đã cùng tình nhân...đã cùng tình nhân...làm chuyện đó trên chính chiếc giường của ông ấy và mẹ tôi...Khi tôi tình cờ biết được, tôi thật sự cảm thấy ghê tởm, cảm giác đó...khiến tôi rất muốn nôn...Tôi ghê tởm cái người tôi gọi là ba...rất ghê tởm...” – Cảm giác như cả cơ thể cậu bắt đầu phát run, Lạc Ân vội trấn an: “Thiệu Lương, bình tĩnh lại, tôi biết cảm giác cậu lúc này như thế nào, nhưng...cậu phải giữ bình tĩnh...cậu...”

“Chị nói tôi phải bình tĩnh như thế nào đây? Người mà tôi kính trọng nhất, xem là thần tượng lại làm cái chuyện dơ bẩn như thế, phản bội mẹ tôi thì làm sao tôi có thể bình tĩnh.” – Tô Thiệu Lương chợt rống lên, hai bàn tay to khỏe nắm chặt bả vai cô, như muốn bóp nát chúng, khuôn mặt cậu lúc này nhìn rất đáng sợ.

Lạc Ân cố giữ bình tĩnh, ánh mắt hướng về chiếc đồng hồ treo tường, đã gần 6 giờ, đó là thời gian nhân cách thứ hai trong Tô Thiệu Lương trỗi dậy, không được, cô không thể để nhân cách đó xuất hiện lúc này, nuốt sợ hãi vào trong, cô cất tiếng “Thiệu Lương, đừng như vậy, bình tĩnh lại, nhìn tôi, nếu cậu sợ cảm giác đó, tôi sẽ giúp cậu chữa khỏi bệnh.”

Đôi mắt cậu chợt tối sầm lại, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, điều đó khiến cô hiểu rõ, Tô Thiệu Lương không còn là chính mình, nhân cách thứ hai đã lấn áp ý chí của cậu, dù cô có nói gì cũng không kịp, Lạc Ân lúc này thật sự sợ hãi, cô còn nhớ những gì trong tờ giấy viết, nhân cách này rất thích làm loạn, đặc biệt khi nhìn thấy phụ nữ, thú tính sẽ trỗi dậy. “Thiệu Lương, cậu...sao vậy?”

“Chị nhìn mà không biết sao? Bây giờ là thời gian tôi làm chủ cơ thể này...” – Tô Thiệu Lương nở nụ cười lạnh, trong đôi mắt chất đầy dục vọng đen tối.

“Không được, Thiệu Lương đừng làm vậy!”

“Tại sao không?”

“Không được, buông tôi ra, Tô Thiệu Lương...Đừng mà...” – Lạc Ân sợ hãi hét lên, tại sao lại như vậy, bây giờ vẫn chưa tới giờ cậu phát bệnh mà, là cô đã sai lầm khi hỏi cậu sao? Ai đó...làm ơn cứu cô!

Tô Thiệu Lương mặc kệ cô vùng vẫy, dùng thân thể chắc khỏe đè ép cô, cậu cố hôn lên đôi môi đỏ tươi nhưng cô đều tránh né, phải làm sao đây. “Thiệu Lương đừng mà, chẳng phải, chẳng phải cậu không muốn làm tổn thương tôi sao? Đừng làm vậy...cậu xin cậu đừng làm vậy mà...”

Nghe tiếng hét của cô, lý trí cậu như thức tỉnh, thừa lúc cậu không để ý, Lạc Ân liền đẩy mạnh ra, chạy đi nhưng lại bị cậu giữ chặt tay, lý trí cậu không đủ để trấn áp dục vọng.

Lạc Ân thực sự hoảng sợ, muốn tránh khỏi cậu...Cô hoảng sợ đến nổi bật khóc, hét ầm lên, nhưng không một ai bước vào, *Soạt...Rẹttttt - Tô Thiệu Lương dùng tay xé toạc áo cô ra, mảnh vải trước ngực bị xé rách, cô sợ hãi đưa tay che lại “Đừng, mau dừng tay, Tô Thiệu Lương...”

*Bóp....

Chợt một tiếng động vang lên, cơ thể Tô Thiệu Lương chợt bất động, một cánh tay vươn ra kéo cô tránh xa cậu. Đôi mắt to tròn mọng nước khẽ mờ ra, người đàn ông trước mặt cô là ai? Chưa nhìn kỹ khuôn mặt kia cô đã ngất đi...

***

"Tiểu Ân !?" - Lạc Dương hét hoảng mở cửa chạy vào. Nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên giường, bên cạnh lại cô Ngô Thiên Kỳ ngồi canh chừng khiến anh cũng đỡ lo lắng, quay sang hỏi Ngô Thiên Kỳ "Xảy ra chuyện gì?"

Ngô Thiên Kỳ trầm giọng trả lời "Cô ấy tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào giờ cấm nên đã xảy ra chuyện, cũng may tôi vô tình đi ngang qua, kịp thời cứu cô ấy nên không sao, chỉ là sợ quá nên ngất thôi."

Lạc Dương thờ phào nhẹ nhõm, kéo ghế ngồi xuống "Cảm ơn cậu."

"Không có gì." - Trong lòng anh cũng đã nhẹ nhõm một phần, nếu lúc đó anh không tình cờ đi ngang qua thì không biết cô sẽ ra sao, thật kì lạ, thời gian Tô Thiệu Lương phát bệnh là tầm 6:30 hoặc 7:00 nhưng sao chỉ mới 6:00 mà bệnh đã tái phát...không lẽ đã gặp chuyện gì đó khiến cậu kích động? Trong lòng Ngô Thiên Kỳ vô cùng khó hiểu...

"Um..." - Lạc Ân nhũn mày tỉnh dậy, cô mơ màng nhìn xung quanh, trong cái đầu nhỏ bé chợt hiện ra cảnh tượng lúc này liền giật mình ngồi bật dậy, hoảng hốt nhìn xung quanh.

"Tiểu Ân, em tỉnh rồi sao?" - Lạc Dương thấy cô tỉnh dậy, vui mừng lên tiếng.

"Anh..." Thấy người trước mặt mình là Lạc Dương, cô ngây ngốc nhìn anh.

"Không sao đâu, cũng may lúc đó Thiên Kỳ đi ngang qua nên cứu em."

"Thiếu Lương , còn cậu ấy...."

"Đã tiêm thuốc nên đang ngủ."

Lạc Ân nghe vậy cũng an tâm phần nào , tuy lúc đó cô rất sợ nhưng cũng vì Tô Thiếu Lương phát bệnh nên mới như thế. Căn nguyên cũng là do cô đã khơi lại quá khứ của cậu. Lạc Ân đưa mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ , mở miệng nói "Tôi..."

"Tại sao em lại tự ý vào đó , tôi nhớ mình đâu phân công em trực buổi chiều ?" - Vừa định mở miệng nói lời cảm ơn , Ngô Thiên Kỳ đã cất tiếng cắt ngang lời cô.

"Tôi chỉ định đến nói chuyện với cậu ấy chút thôi , không ngờ lại khiến Thiếu Lương kích động mà phát bệnh..."

"Em muốn chống lại lời nói của tôi ?"

"Không phải , tôi chỉ muốn tìm hiểu về bệnh của...."

"Đó không phải là việc của em ! Em xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao ?" - Đột nhiên Ngô Thiên Kỳ gầm lên , cặp mắt màu đen gần như phát ra tia lửa đỏ , anh đưa tay nắm chặt hai bả vai cô , tức giận nói "Em chỉ là thực tập sinh còn chưa ra trường , lại dám làm càn vậy sao ? Nếu lúc đó tôi không đi ngang qua , em biết chuyện gì sẽ xảy ra không ?"

Tiếng gầm của anh khiến Lạc Ân giật mình , lần đầu tiên cô thấy hấn tức giận như vậy , cả ánh mắt cũng rất dữ tợn , làm cô ngay cả thốt lên cũng không được.

"Thiên Kỳ , cậu làm gì vậy , đừng gầm lên như thế." - Thấy tình hình không ổn , Lạc Dương mới lên tiếng , Ngô Thiên Kỳ tức giận như vậy đây là lần đầu anh nhìn thấy , anh từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc rất bình tĩnh nhưng sao lần này lại nóng nảy như vậy ?

"Lạc Ân , tôi nói cho em biết nên làm đúng bổn phận của mình , đừng có tự ý , thích làm gì thì làm !" - Ngô Thiên Kỳ bỏ ngoài tai lời Lạc Dương nói , tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Lạc Ân cuối cùng nhịn cũng không được , liền tức giận nói "Ngô Thiên Kỳ , anh đừng tưởng mình là bác sĩ thì có quyền chỉ trích người khác , tôi xảy ra chuyện gì thì liên quan gì đến anh chứ ?"

"Tất nhiên là có liên quan !" - Anh nhú mày hét lên , làm cô ngây ngốc , cả Lạc Dương cũng sững người , nhận ra mình đã nói những lời không nên nói , hít một hơi thật mạnh , kìm chế cơn giận lại , anh buông cô ra , cất tiếng nói "Được rồi , em tạm thời nghỉ ở nhà đi."

"Nghỉ ở nhà ?"

"Phải."

"Tôi không muốn !"

"Không cần nói nhiều." - Nói xong Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ đi , Lạc Ân nhú mày bước xuống giường định đuổi theo nhưng Lạc Dương đã đưa tay kéo cô lại "Tiểu Ân , khoan đã."

Lạc Ân sững người quay lại "Nhưng mà..."

"Nghe anh nói..."

Hết cách cô đành phải ngồi xuống ghế , đợi một lát nữa về nhà cô tính sổ với Ngô Thiên Kỳ sau cũng được.

Lạc Dương thấy cô ngoan ngoãn ngồi im , mới cất tiếng "Anh nghĩ lần này em sai thật rồi."

"Anh..." - Lạc Ân bất mãn cất tiếng , anh có phải là anh trai cô không vậy ? Đi bệnh viện người ngoài sao ?

"Thiên Kỳ chưa bao giờ tức giận như vậy , anh làm bạn với cậu ấy đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu anh thấy cậu ấy nổi nóng , Tiểu Ân , em tự ý đến gặp Tô Thiếu Lương vào buổi chiều là không đúng. Em thừa biết bệnh tình của cậu ta mà."

Lạc Ân mím môi , quả thật lúc này nhìn thấy Ngô Thiên Kỳ tức giận như thế cô cũng thấy sợ , bình thường dù cô có nói gì anh cũng đều rất bình tĩnh , hơn nữa anh lại là người cứu cô , lúc này cô mới để ý , chiếc áo bên ngoài cô đang mặc không phải của mình , cô mặc đến hai áo sao ? Tuy có hoảng sợ nhưng Lạc Ân nhớ rõ áo của cô đã bị Tô Thiếu Lương xé rách , là do Ngô Thiên Kỳ đã cho cô mượn áo ? Cuối cùng cô cũng cúi đầu nhận lỗi "Anh...em biết sai rồi."

"Anh biết em rất có lòng quyết tâm để trở thành một bác sĩ tài giỏi , nhưng không phải vì thế mà để mình gặp nguy hiểm. Người mắc bệnh rối loạn nhân cách không đơn giản như những bệnh nhân tâm thần khác , em hiểu rồi chứ ?"

"Em hiểu rồi."

"VẬY...em nên có một lời xin lỗi với Thiên Kỳ...đúng không ?"

"Vâng !"

Lạc Dương mỉm cười , đưa tay xoa đầu cô "VẬY anh đưa em về nhà."

"Vâng."

Tuy Lạc Ân có chút bướng bỉnh nhưng cô không phải người không biết phân biệt phải trái , nếu biết sai sẽ nhận lỗi...Điều này khiến anh đỡ lo phần nào. Nhưng anh lại thắc mắc , Ngô Thiên Kỳ tức giận vì cô không nghe lời hay vì xem chút nữa là cô bị cưỡng bức ???

Đưa Lạc Ân về trước cửa nhà , anh cất tiếng nói "Em vào nhà trước đi , anh đi mua đồ ăn tối."

"Anh à , anh muốn em vào một mình sao ?" - Nghe anh trai mình nói , cô hốt hoảng cất tiếng .

"Ừ."

"Gặp anh ta một mình ?"

"Phải , không nói nhiều nữa , anh đi đây." - Dứt lời , Lạc Dương liền phóng xe đi để mặc cô bất mãn hét lên "Lạc Dương , anh thật quá đáng."

Đứng trước cửa phòng Ngô Thiên Kỳ , Lạc Ân thật sự không biết nói như thế nào , thật là....mặt mũi cô biết để đâu đây ??? Aiz...mặc kệ , chỉ là một lời xin lỗi , có gì khó...- Nghĩ đến đó , cô hít một hơi thật mạnh , đưa tay gõ cửa "Ngô Thiên Kỳ !"

Không nghe thấy tiếng trả lời , mày liễu nhủ lại , cô tiếp tục gọi "Ngô Thiên Kỳ , anh có ở trong đó không ?"

"...."

Hết mức chịu đựng cô đưa tay tự mở cửa đi vào , căn phòng không một bóng người ??

Không lẽ anh chưa về đến nhà , không đúng , trên kệ để giày có giày của anh mà ? Đôi mắt to tròn đảo xung quanh căn phòng , anh là đàn ông nhưng không ngờ lại rất ngăn nắp , cách bày trí căn phòng cũng rất đơn giản rất dễ chịu , nhưng mục đích của cô không phải vào đây để thưởng thức phòng của anh , ngó qua ngó lại không thấy ai ?

*Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa nghĩ là anh đã về , Lạc Ân liền quay lại "Ngô Thiên Kỳ , tôi...HỒ.....!!!!????!!!"

Cô cứ tưởng Ngô Thiên Kỳ sẽ từ cửa bước vào nhưng không ngờ lại từ phòng tắm đi ra , cả cơ thể chỉ có tấm khăn tắm quấn quanh hông , khiến cô ngớ người , mắt thì tròn ngược , miệng thì mở hết cỡ. Anh đang khóa thân trước mặt cô.

Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh nước , nhỏ giọt xuống sống mũi cao , cả thân hình cuộn cuộn cơ bắp săn chắc lấp lánh nước , những hạt nước trong veo chảy dài xuống từng tác da thịt anh , trông thật quyến rũ và cường tráng. Nhìn anh hấp dẫn như vậy , Lạc Ân thật sự không biết phải làm gì , cứ đứng ngây người như thế.

Còn Ngô Thiên Kỳ cũng không khỏi ngạc nhiên , vội đưa tay che ngực lại --

"Em...em vào phòng người khác không biết gõ cửa sao ?"

Lạc Ân thấy anh lên tiếng mới sực tỉnh , đưa tay che mắt , quay lưng lại "Tôi gõ cửa anh cũng đâu có trả lời chứ."

"Tôi đang tắm , làm sao có thể trả lời em ?"

"VẬY...vẬY...anh còn trách tôi được sao ?" Cô ấp úng nói , cả khuôn mặt cũng hóa đỏ "Anh...mau mặc đồ vào đi."

"Em đứng đó nhìn tôi thay đồ sao ?"

Câu nói của Ngô Thiên Kỳ khiến cô bất chợt giật mình , luống cuống quay mặt chạy ra cửa , bất cẩn vấp chân ngã về phía trước. Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng vươn tay ra kéo cô lại , cả cơ thể mảnh mai nằm gọn trong vòng tay chắc khỏe của anh.

Ngô Thiên Kỳ tròn tròn mắt , cúi xuống nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên ngực mình , hết sức ngỡ ngàng . Lạc Ân đắm đắm nhìn vùng da màu lúa mạch , đôi mắt cũng không quên mở căng , Ngô Thiên Kỳ vội buông cô ra..

Lạc Ân bị đẩy ra khiến cô tỉnh lại , hai tay vẫn giữ nguyên tư thế , giật mình rút tay ra đằng sau , xấu hổ chạy ra ngoài , cũng không quên hét ầm lên "Á...aaaaa...~"

Tuy bị cô "đụng chạm" khiến anh hơi bất ngờ nhưng khi nhìn thấy hành động của cô , không nhận được mà bật cười...

Lạc Ân đứng ở ngoài , tim đập liên hồi , cô đưa tay chạm vào mặt mình , thật sự vừa nóng vừa đỏ....ây...như vậy là sao chứ ?

*Cách...

Cửa phòng màu xanh mở ra khiến Lạc Ân đột nhiên căng thẳng , đứng thẳng người nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ há mắt vào trong , cô từng từng đi vào , người đứng cạnh cửa cất giọng "Gặp tôi có việc gì ?"

Lạc Ân ngập ngừng , cô tự hỏi chỉ một câu "tôi xin lỗi" thôi , sao lại khó như vậy , nhìn cô lúc thì mở miệng định nói rồi lại im lặng , lúc thì vò đầu lúc lại gãi tai , xem ra không cần nói anh cũng biết cô muốn gì. "Vì chuyện lúc nãy sao ?"

"Hả ? À...phải !" Cô gật đầu , rồi hít một hơi thật mạnh nói thật nhanh "Tôi xin lỗi , là do tôi sai , đã tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào giờ cấm..Tôi thật sự xin lỗi."

Nghe cô nói lời xin lỗi , khóe miệng anh cong lên , cả giọng nói cũng dịu xuống "Chuyện đã qua , tôi không truy cứu , nhưng em vẫn phải nghỉ ở nhà vài ngày !"

"Nhưng mà..."

"Hai ngày , trong hai ngày em nghỉ tôi sẽ giúp em tìm hiểu cách điều trị cho Tô Thiệu Lương."

"Hả ?"

"Tôi sẽ đặc biệt đào tạo em thành một bác sĩ giỏi."

"Bác sĩ ?! Tôi còn chưa ra trường , còn là thực tập sinh , anh có làm quá không vậy ?" - Lạc Ân bĩu môi nói , anh điên hay sao mà nói như vậy , "đào tạo" gì chứ.

Nhìn hành động của cô , mày đẹp liền nhíu lại "Nếu không thích thì em mau ra ngoài đi." - Ngô Thiên Kỳ đưa tay kéo cô ra ngoài , Lạc Ân giật mình vội níu tay anh "Nè nè , tôi có nói là không đồng ý đâu chứ."

Ngô Thiên Kỳ tròn mắt nhìn bàn tay đang nắm cánh tay anh , Lạc Ân sực tỉnh rút tay lại , khóe miệng Ngô Thiên Kỳ khẽ giương , quay người tiến sát đến cô .

Anh tiến một bước , cô lùi một bước , cho đến khi tấm lưng mảnh mai chạm vào tường , cô quay mặt định bỏ chạy thì cách tay chắc khỏe liền giơ lên chặn lại , Ngô Thiên Kỳ cười xấu xa càng lúc càng cúi thấp xuống. Lạc Ân lập tức đưa tay cô đẩy anh ra , nhíu mày nói "Anh muốn làm gì ?"

"Lạc Ân."

"Anh muốn làm gì...mau tránh ra..." - Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như một luồng khí nóng bỏng càng làm cho cô thêm gấp gáp , hét ầm lên.

"Nếu tôi giúp em , em trả công cho tôi thế nào ?"

"Trả công ?" Lạc Ân ngó người hỏi.

"Phải !"

"Tôi...tôi..."

"Nếu chưa quyết định được vậy đợi giúp em xong tôi sẽ tính với em."

"Tiểu Ân , anh về rồi." - Bên ngoài chợt vang lên tiếng của Lạc Dương , Lạc Ân càng thêm hoảng loạn "Mau buông tôi ra , anh tôi về rồi kìa."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Lá gan của em xem ra cũng không lớn mấy."

Bị anh chọc quê khiến cô càng thêm ảm ức , cô mím môi trừng mắt nhìn anh , lúc sau lại kiêu ngạo nói "Cơ ngực của anh cũng đâu phải rắn chắc lắm."

Nhìn bộ mặt bất ngờ của anh , trong lòng Lạc Ân vô cùng vui vẻ , đưa tay đẩy anh ra , cô thông thả bước đi. Ngô Thiên Kỳ , anh dám động đến tôi xem ra là chán sống rồi...

Còn cái người vừa bị "đụng chạm" kia vẫn còn đang ngây ngốc "Cơ ngực anh cũng không phải rắn chắc lắm" ? Ngô Thiên Kỳ đưa tay chạm vào ngực mình , hết lần này đến lần khác anh đều bị cô sờ soạng ?! Cơ ngực anh như thế này mà không rắn chắc sao ? Thật là kém phẩm mỹ...

*Rung...ggggg - Ngô Thiên Kỳ đưa tay cầm điện thoại , cất tiếng "Con nghe."

"Tiểu Kỳ , nhà con đã tu sửa xong rồi sao lại không chịu quay về ?" - Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói của nữ nhân ?

"Mẹ à , tạm thời con sẽ không về nhà !"

"Sao ?!"

"Con dạo này rất bận nên đang ở tạm nhà bạn , cũng gần bệnh viện , tiện cho việc đi làm !"

"Không được , mẹ không đồng ý , mẹ muốn con phải về nhà ngay."

"Mẹ à , chuyện này..." - Chưa nói hết câu điện thoại đã bị cúp , Ngô Thiên Kỳ thở dài , xem ra anh phải đến Ngô gia một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đúng như những gì Lạc Ân nói , buổi chiều cô đã đến phòng của Tô Thiếu Lương , cũng ngồi đọc thoại như mọi khi , còn cậu thì nhàn nhã vẽ tranh.

"Cậu không muốn mau khỏi bệnh để về nhà sao ?"

Tô Thiếu Lương vẫn giữ im lặng không trả lời câu hỏi của cô , dù vậy Lạc Ân cũng không nản lòng , tiếp tục hỏi "Cậu không sợ ba mẹ cậu sẽ buồn sao ?"

"Họ sẽ không buồn." – Cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng , ánh mắt vẫn chăm chú trên giá vẽ.

"Sao cậu biết được chứ ?"

"Vậy tại sao chị lại biết họ sẽ buồn ?"

"Vi...tôi cũng từng rất buồn khi không có người thân bên cạnh."

Cậu có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói của cô , Lạc Ân hí hóp cười "Này , nếu cậu không thích nói chuyện với bác sĩ vậy thì cứ xem tôi là bạn mà tâm sự ! Sao hả ?"

"Tại sao chị lại gắng sức vì một kẻ như tôi ?"

"Vì tôi muốn trở thành bác sĩ , với lại cậu là người đầu tiên tôi điều trị nên tôi phải cố gắng , hơn nữa chẳng phải tôi đã nói rồi sao , cứ xem tôi như là bạn vậy."

"Chị đừng lại gần tôi nữa , tôi...không muốn làm tổn thương chị."

Lạc Ân nghe vậy , khoé miệng chột giương , đánh nhẹ vào vai cậu "Ày ,...xem ra cậu cũng biết nghĩ cho người khác , nếu tôi sợ cậu thì đâu có ngồi đây."

Tô Thiếu Lương có chút xúc động , từ lúc vào đây , ngay cả y tá cũng sợ tiếp xúc với cậu chỉ vì nhân cách kia nên từ bác sĩ đến y tá đều là nam , những người trong bệnh viện đồn cậu là tên biến thái , ban đêm sẽ cưỡng bức người khác , điều đó khiến cậu rất mặc cảm nên không muốn tiếp xúc với ai . Nhưng không ngờ bệnh viện lại cho thực tập sinh nữ điều trị cho cậu...

Tô Thiếu Lương trầm mặc , một lúc sau cậu mới nói cho cô nghe "Năm tôi lên cấp ba...ba mẹ tôi vì bất đồng quan điểm nên chuẩn bị ly hôn , nhưng vì tôi họ đã cố gắng hòa thuận , chị biết không ? Mẹ tôi đã chấp nhận sống chung với ông ấy cũng vì tôi nhưng ba của tôi đã ngoại tình , khi không có mẹ và tôi ở nhà , ông ấy đã cùng tình nhân...đã cùng tình nhân...làm chuyện đó trên chính chiếc giường của ông ấy và mẹ tôi...Khi tôi tình cờ biết được , tôi thật sự cảm thấy ghê tởm , cảm giác đó...khiến tôi rất muốn nôn...Tôi ghê tởm cái người tôi gọi là ba...rất ghê tởm..." – Cảm giác như cả cơ thể cậu bắt đầu phát run , Lạc Ân vội trấn an : "Thiếu Lương , bình tĩnh lại , tôi biết cảm giác cậu lúc này như thế nào , nhưng...cậu phải giữ bình tĩnh...cậu..."

"Chị nói tôi phải bình tĩnh như thế nào đây ? Người mà tôi kính trọng nhất , xem là thần tượng lại làm cái chuyện dơ bẩn như thế , phản bội mẹ tôi thì làm sao tôi có thể bình tĩnh." – Tô Thiếu Lương chột rống lên , hai bàn tay to khỏe nắm chặt bả vai cô , như muốn bóp nát chúng , khuôn mặt cậu lúc này nhìn rất đáng sợ.

Lạc Ân cố giữ bình tĩnh , ánh mắt hướng về chiếc đồng hồ treo tường , đã gần 6 giờ , đó là thời gian nhân cách thứ hai trong Tô Thiếu Lương trỗi dậy , không được , cô không thể để nhân cách đó xuất hiện lúc này , nuốt sợ hãi vào trong , cô cất tiếng "Thiếu Lương , đừng như vậy , bình tĩnh lại , nhìn tôi , nếu cậu sợ cảm giác đó , tôi sẽ giúp cậu chữa khỏi bệnh."

Đôi mắt cậu chột tối sầm lại , ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống , điều đó khiến cô hiểu rõ , Tô Thiếu Lương không còn là chính mình , nhân cách thứ hai đã lấn áp ý chí của cậu , dù cô có nói gì cũng không kịp , Lạc Ân lúc này thật sự sợ hãi , cô còn nhớ những gì trong tờ giấy viết , nhân cách

này rất thích làm loạn , đặc biệt khi nhìn thấy phụ nữ , thú tính sẽ trỗi dậy. “Thiếu Lương , cậu. . .sao vậy ?”

“Chị nhìn mà không biết sao ? Bây giờ là thời gian tôi làm chủ cơ thể này. . .” – Tô Thiếu Lương nở nụ cười lạnh , trong đôi mắt chất đầy dục vọng đen tối.

“Không được , Thiếu Lương đừng làm vậy !”

“Tại sao không ?”

“Không được , buông tôi ra , Tô Thiếu Lương. . .Đừng mà. . .” – Lạc Ân sợ hãi hét lên , tại sao lại như vậy , bây giờ vẫn chưa tới giờ cậu phát bệnh mà , là cô đã sai lầm khi hỏi cậu sao ? Ai đó. . .làm ơn cứu cô !

Tô Thiếu Lương mặc kệ cô vùng vẫy , dùng thân thể chắc khỏe đè ép cô , cậu cố hôn lên đôi môi đỏ tươi nhưng cô đều tránh né , phải làm sao đây. “Thiếu Lương đừng mà , chẳng phải , chẳng phải cậu không muốn làm tổn thương tôi sao ? Đừng làm vậy. . .cầu xin cậu đừng làm vậy mà. . .”

Nghे tiếng hét của cô , lý trí cậu như thức tỉnh , thừa lúc cậu không để ý , Lạc Ân liền đẩy mạnh ra , chạy đi nhưng lại bị cậu giữ chặt tay , lý trí cậu không đủ để trấn áp dục vọng .

Lạc Ân thực sự hoảng sợ , muốn tránh khỏi cậu. . .Cô hoảng sợ đến nổi bật khóc , hét ầm lên , nhưng không một ai bước vào , *Soạt...Rẹttttt - Tô Thiếu Lương dùng tay xé toạc áo cô ra , mảnh vải trước ngực bị xé rách , cô sợ hãi đưa tay che lại “Đừng , mau dừng tay , Tô Thiếu Lương. . .”

*Bóp. . .

Chợt một tiếng động vang lên , cơ thể Tô Thiếu Lương chợt bất động , một cánh tay vươn ra kéo cô tránh xa cậu. Đôi mắt to tròn mọng nước khẽ mở ra , người đàn ông trước mặt cô là ai ? Chưa nhìn kỹ khuôn mặt kia cô đã ngất đi. .

***

"Tiểu Ân !?" - Lạc Dương hốt hoảng mở cửa chạy vào. Nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên giường , bên cạnh lại cô Ngô Thiên Kỳ ngồi canh chừng khiến anh cũng đỡ lo lắng , quay sang hỏi Ngô Thiên Kỳ "Xảy ra chuyện gì ?"

Ngô Thiên Kỳ trầm giọng trả lời "Cô ấy tự ý đến gặp Tô Thiếu Lương vào giờ cấm nên đã xảy ra chuyện , cũng may tôi vô tình đi ngang qua , kịp thời cứu cô ấy nên không sao , chỉ là sợ quá nên ngất thôi."

Lạc Dương thở phào nhẹ nhõm , kéo ghế ngồi xuống "Cảm ơn cậu."

"Không có gì" - Trong lòng anh cũng đã nhẹ nhõm một phần , nếu lúc đó anh không tình cờ đi ngang qua thì không biết cô sẽ ra sao , thật kì lạ , thời gian Tô Thiếu Lương phát bệnh là tầm 6:30 hoặc 7:00 nhưng sao chỉ mới 6:00 mà bệnh đã tái phát...không lẽ đã gặp chuyện gì đó khiến cậu kích động ? Trong lòng Ngô Thiên Kỳ vô cùng khó hiểu. .

"Ừm. . ." - Lạc Ân nhú mào tỉnh dậy , cô mơ màng nhìn xung quanh , trong cái đầu nhỏ bé chợt hiện ra cảnh tượng lúc nãy liền giật mình ngồi bật dậy , hoảng hốt nhìn xung quanh.

"Tiểu Ân , em tỉnh rồi sao ?" - Lạc Dương thấy cô tỉnh dậy , vui mừng lên tiếng.

"Anh. . ." Thấy người trước mặt mình là Lạc Dương , cô ngây ngốc nhìn anh.

"Không sao đâu , cũng may lúc đó Thiên Kỳ đi ngang qua nên cứu em."

"Thiếu Lương , còn cậu ấy. . ."

"Đã tiêm thuốc nên đang ngủ."

Lạc Ân nghe vậy cũng an tâm phần nào , tuy lúc đó cô rất sợ nhưng cũng vì Tô Thiếu Lương phát bệnh nên mới như thế. Căn nguyên cũng là do cô đã khơi lại quá khứ của cậu. Lạc Ân đưa mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ , mở miệng nói "Tôi. . ."

"Tại sao em lại tự ý vào đó , tôi nhớ mình đâu phân công em trực buổi chiều ?" - Vừa định mở miệng nói lời cảm ơn , Ngô Thiên Kỳ đã cất tiếng cắt ngang lời cô.

"Tôi chỉ định đến nói chuyện với cậu ấy chút thôi , không ngờ lại khiến Thiếu Lương kích động mà phát bệnh. . ."

"Em muốn chống lại lời nói của tôi ?"

"Không phải , tôi chỉ muốn tìm hiểu về bệnh của. . ."

"Đó không phải là việc của em ! Em xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao ?" - Đột nhiên Ngô Thiên Kỳ gầm lên , cặp mắt màu đen gần như phát ra tia lửa đỏ , anh đưa tay nắm chặt hai bả vai cô , tức giận nói "Em chỉ là thực tập sinh còn chưa ra trường , lại dám làm càn vậy sao ? Nếu lúc đó tôi không đi ngang qua , em biết chuyện gì sẽ xảy ra không ?

Tiếng gầm của anh khiến Lạc Ân giật mình , lần đầu tiên cô thấy hấn tức giận như vậy , cả ánh mắt cũng rất dữ tợn , làm cô ngay cả thốt lên cũng không được.

"Thiên Kỳ , cậu làm gì vậy , đừng gầm lên như thế." - Thấy tình hình không ổn , Lạc Dương mới lên tiếng , Ngô Thiên Kỳ tức giận như vậy đây là lần đầu anh nhìn thấy , anh từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc rất bình tĩnh nhưng sao lần này lại nóng nảy như vậy ?

"Lạc Ân , tôi nói cho em biết nên làm đúng bổn phận của mình , đừng có tự ý , thích làm gì thì làm !" - Ngô Thiên Kỳ bỏ ngoài tai lời Lạc Dương nói , tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Lạc Ân cuối cùng nhịn cũng không được , liền tức giận nói "Ngô Thiên Kỳ , anh đừng tưởng mình là bác sĩ thì có quyền chỉ trích người khác , tôi xảy ra chuyện gì thì liên quan gì đến anh chứ ?"

"Tất nhiên là có liên quan !" - Anh nhủ mảy hết lên , làm cô ngây ngốc , cả Lạc Dương cũng sững người , nhận ra mình đã nói những lời không nên nói , hít một hơi thật mạnh , kìm chế cơn giận lại , anh buông cô ra , cất tiếng nói "Được rồi , em tạm thời nghỉ ở nhà đi."

"Nghỉ ở nhà ?"

"Phải."

"Tôi không muốn !"

"Không cần nói nhiều." - Nói xong Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ đi , Lạc Ân nhủ mảy bước xuống giường định đuổi theo nhưng Lạc Dương đã đưa tay kéo cô lại "Tiểu Ân , khoan đã."

Lạc Ân sững người quay lại "Nhưng mà..."

"Nghe anh nói..."

Hết cách cô đành phải ngồi xuống ghế , đợi một lát nữa về nhà cô tính sổ với Ngô Thiên Kỳ sau cũng được.

Lạc Dương thấy cô ngoan ngoãn ngồi im , mới cất tiếng "Anh nghĩ lần này em sai thật rồi."

"Anh..." - Lạc Ân bất mãn cất tiếng , anh có phải là anh trai cô không vậy ? Đi bệnh viện người ngoài sao ?

"Thiên Kỳ chưa bao giờ tức giận như vậy , anh làm bạn với cậu ấy đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu anh thấy cậu ấy nổi nóng , Tiểu Ân , em tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào buổi chiều là không đúng. Em thừa biết bệnh tình của cậu ta mà."

Lạc Ân mím môi , quả thật lúc nãy nhìn thấy Ngô Thiên Kỳ tức giận như thế cô cũng thấy sợ , bình thường dù cô có nói gì anh cũng đều rất bình tĩnh , hơn nữa anh lại là người cứu cô , lúc này cô mới để ý , chiếc áo bên ngoài cô đang mặc không phải của mình , cô mặc đến hai áo sao ? Tuy có hoảng sợ nhưng Lạc Ân nhớ rõ áo của cô đã bị Tô Thiệu Lương xé rách , là do Ngô Thiên Kỳ đã cho cô mượn áo ? Cuối cùng cô cũng cúi đầu nhận lỗi "Anh...em biết sai rồi."

"Anh biết em rất có lòng quyết tâm để trở thành một bác sĩ tài giỏi , nhưng không phải vì thế mà để mình gặp nguy hiểm. Người mắc bệnh rối loạn nhân cách không đơn giản như những bệnh nhân tâm thần khác , em hiểu rồi chứ ?"

"Em hiểu rồi."

"Vậy...em nên có một lời xin lỗi với Thiên Kỳ...đúng không ?"

"Vâng !"

Lạc Dương mỉm cười , đưa tay xoa đầu cô "Vậy anh đưa em về nhà."

"Vâng."

Tuy Lạc Ân có chút bướng bỉnh nhưng cô không phải người không biết phân biệt phải trái , nếu biết sai sẽ nhận lỗi...Điều này khiến anh đỡ lo phần nào. Nhưng anh lại thất vọng , Ngô Thiên Kỳ tức giận vì cô không nghe lời hay vì xem chút nữa là cô bị cưỡng bức ???

Đưa Lạc Ân về trước cửa nhà , anh cất tiếng nói "Em vào nhà trước đi , anh đi mua đồ ăn tối."

"Anh à , anh muốn em vào một mình sao ?" - Nghe anh trai mình nói , cô hốt hoảng cất tiếng .

"Ừ."

"Gặp anh ta một mình ?"

"Phải , không nói nhiều nữa , anh đi đây." - Dứt lời , Lạc Dương liền phóng xe đi để mặc cô bất mãn hét lên "Lạc Dương , anh thật quá đáng."

Đứng trước cửa phòng Ngô Thiên Kỳ, Lạc Ân thật sự không biết nói như thế nào, thật là....mặt mũi cô biết để đầu đây ??? Aiz...mặc kệ, chỉ là một lời xin lỗi, có gì khó... Nghĩ đến đó, cô hít một hơi thật mạnh, đưa tay gõ cửa "Ngô Thiên Kỳ!"

Không nghe thấy tiếng trả lời, mày liễu nhủ lại, cô tiếp tục gọi "Ngô Thiên Kỳ, anh có ở trong đó không?"

"...."

Hết mức chịu đựng cô đưa tay tự mở cửa đi vào, căn phòng không một bóng người??

Không lẽ anh chưa về đến nhà, không đứng, trên kệ để giày có giày của anh mà? Đôi mắt to tròn đảo xung quanh căn phòng, anh là đàn ông nhưng không ngờ lại rất gần gũi, cách bày trí căn phòng cũng rất đơn giản rất dễ chịu, nhưng mục đích của cô không phải vào đây để thưởng thức phòng của anh, ngó qua ngó lại không thấy ai?

*Cách...

Nghe thấy tiếng mở cửa nghĩ là anh đã về, Lạc Ân liền quay lại "Ngô Thiên Kỳ, tôi...HỒ.....!!!!????!!!"

Cô cứ tưởng Ngô Thiên Kỳ sẽ từ cửa bước vào nhưng không ngờ lại từ phòng tắm đi ra, cả cơ thể chỉ có tấm khăn tắm quấn quanh hông, khiến cô ngó người, mắt thì tròn ngược, miệng thì mở hết cỡ. Anh đang khóa thân trước mặt cô.

Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh nước, nhỏ giọt xuống sống mũi cao, cả thân hình cuộn cuộn cơ bắp săn chắc lấp lánh nước, những hạt nước trong veo chảy dài xuống từng tác da thịt anh, trông thật quyến rũ và cường tráng. Nhìn anh hấp dẫn như vậy, Lạc Ân thật sự không biết phải làm gì, cứ đứng ngây người như thế.

Còn Ngô Thiên Kỳ cũng không khỏi ngạc nhiên, vội đưa tay che ngực lại --

"Em...em vào phòng người khác không biết gõ cửa sao?"

Lạc Ân thấy anh lên tiếng mới sực tỉnh, đưa tay che mắt, quay lưng lại "Tôi gõ cửa anh cũng đâu có trả lời chứ."

"Tôi đang tắm, làm sao có thể trả lời em?"

"Vậy...vậy...anh còn trách tôi được sao?" Cô ấp úng nói, cả khuôn mặt cũng hóa đỏ "Anh...mau mặc đồ vào đi."

"Em đứng đó nhìn tôi thay đồ sao?"

Câu nói của Ngô Thiên Kỳ khiến cô bất chợt giật mình, luống cuống quay mặt chạy ra cửa, bất cẩn vấp chân ngã về phía trước. Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng vươn tay ra kéo cô lại, cả cơ thể mảnh mai nằm gọn trong vòng tay chắc khỏe của anh.

Ngô Thiên Kỳ tròn tròn mắt, cúi xuống nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên ngực mình, hết sức ngỡ ngàng. Lạc Ân đắm đắm nhìn vùng da màu lúa mạch, đôi mắt cũng không quên mở căng, Ngô Thiên Kỳ vội buông cô ra..

Lạc Ân bị đẩy ra khiến cô tỉnh lại, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế, giật mình rút tay ra đằng sau, xấu hổ chạy ra ngoài, cũng không quên hét âm lên "Á...aaaaaa...~"

Tuy bị cô "đụng chạm" khiến anh hơi bất ngờ nhưng khi nhìn thấy hành động của cô, không nhịn được mà bật cười...

Lạc Ân đứng ở ngoài, tim đập liên hồi, cô đưa tay chạm vào mặt mình, thật sự vừa nóng vừa đỏ....ây...như vậy là sao chứ?

*Cách...

Cửa phòng màu xanh mở ra khiến Lạc Ân đột nhiên căng thẳng, đứng thẳng người nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ hást mặt vào trong, cô lững thững đi vào, người đứng cạnh cửa cất giọng "Gặp tôi có việc gì?"

Lạc Ân ngập ngừng, cô tự hỏi chỉ một câu "tôi xin lỗi" thôi, sao lại khó như vậy, nhìn cô lúc thì mở miệng định nói rồi lại im lặng, lúc thì vò đầu lúc lại gãi tai, xem ra không cần nói anh cũng biết cô muốn gì. "Vì chuyện lúc nãy sao?"

"Hả? Ờ...phải!" Cô gật đầu, rồi hít một hơi thật mạnh nói thật nhanh "Tôi xin lỗi, là do tôi sai, đã tự ý đến gặp Tô Thiếu Lương vào giờ cấm..Tôi thật sự xin lỗi."

Nghe cô nói lời xin lỗi, khóe miệng anh cong lên, cả giọng nói cũng dịu xuống "Chuyện đã qua, tôi không truy cứu, nhưng em vẫn phải nghỉ ở nhà vài ngày!"

"Nhưng mà..."

"Hai ngày , trong hai ngày em nghỉ tôi sẽ giúp em tìm hiểu cách điều trị cho Tô Thiếu Lương."

"Hả ?"

"Tôi sẽ đặc biệt đào tạo em thành một bác sĩ giỏi."

"Bác sĩ ?! Tôi còn chưa ra trường , còn là thực tập sinh , anh có làm quá không vậy ?" - Lạc Ân bĩu môi nói , anh điên hay sao mà nói như vậy , "đào tạo" gì chứ.

Nhìn hành động của cô , mày đẹp liền nhủ lại "Nếu không thích thì em mau ra ngoài đi." - Ngô Thiên Kỳ đưa tay kéo cô ra ngoài , Lạc Ân giật mình vội níu tay anh "Nè nè , tôi có nói là không đồng ý đâu chứ."

Ngô Thiên Kỳ tròn mắt nhìn bàn tay đang nắm cánh tay anh , Lạc Ân sực tỉnh rút tay lại , khoe miệng Ngô Thiên Kỳ khề giương , quay người tiến sát đến cô .

Anh tiến một bước , cô lùi một bước , cho đến khi tấm lưng mảnh mai chạm vào tường , cô quay mặt định bỏ chạy thì cách tay chắc khỏe liền gior lên chặn lại , Ngô Thiên Kỳ cười xấu xa càng lúc càng cúi thấp xuống. Lạc Ân lập tức đưa tay cổ đẩy anh ra , nhủ mày nói "Anh muốn làm gì ?"

"Lạc Ân."

"Anh muốn làm gì...mau tránh ra..." - Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như một luồng khí nóng bỏng càng làm cho cô thêm gấp gáp , hét âm lên.

"Nếu tôi giúp em , em trả công cho tôi thế nào ?"

"Trả công ?" Lạc Ân ngó người hỏi.

"Phải !"

"Tôi...tôi..."

"Nếu chưa quyết định được vậy đợi giúp em xong tôi sẽ tính với em."

"Tiểu Ân , anh về rồi." - Bên ngoài chọt vang lên tiếng của Lạc Dương , Lạc Ân càng thêm hoảng loạn "Mau buông tôi ra , anh tôi về rồi kìa.

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Lá gan của em xem ra cũng không lớn mấy."

Bị anh chọc quê khiến cô càng thêm âm ức , cô mím môi trừng mắt nhìn anh , lúc sau lại kiêu ngạo nói "Cơ ngực của anh cũng đâu phải rắn chắc lắm."

Nhìn bộ mặt bất ngờ của anh , trong lòng Lạc Ân vô cùng vui vẻ , đưa tay đẩy anh ra , cô thông thả bước đi. Ngô Thiên Kỳ , anh dám động đến tôi xem ra là chán sống rồi...

Còn cái người vừa bị "đụng chạm" kia vẫn còn đang ngây ngốc "Cơ ngực anh cũng không phải rắn chắc lắm"? Ngô Thiên Kỳ đưa tay chạm vào ngực mình , hết lần này đến lần khác anh đều bị cô sờ soạng ?! Cơ ngực anh như thế này mà không rắn chắc sao ? Thật là kém thắm mỹ...

*Rung...ggggg - Ngô Thiên Kỳ đưa tay cầm điện thoại , cất tiếng "Con nghe."

"Tiểu Kỳ , nhà con đã tu sửa xong rồi sao lại không chịu quay về ?" - Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói của nữ nhân ?

"Mẹ à , tạm thời con sẽ không về nhà !"

"Sao ?!"

"Con dạo này rất bận nên đang ở tạm nhà bạn , cũng gần bệnh viện , tiện cho việc đi làm !"

"Không được , mẹ không đồng ý , mẹ muốn con phải về nhà ngay."

"Mẹ à , chuyện này..." - Chưa nói hết câu điện thoại đã bị cúp , Ngô Thiên Kỳ thở dài , xem ra anh phải đến Ngô gia một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đúng như những gì Lạc Ân nói, buổi chiều cô đã đến phòng của Tô Thiệu Lương, cũng ngồi đọc thoại như mọi khi, còn cậu thì nhàn nhã vẽ tranh.

“Cậu không muốn mau khỏi bệnh để về nhà sao ?”

Tô Thiệu Lương vẫn giữ im lặng không trả lời câu hỏi của cô, dù vậy Lạc Ân cũng không nản lòng, tiếp tục hỏi “Cậu không sợ ba mẹ cậu sẽ buồn sao ?”

“Họ sẽ không buồn.” – Cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng, ánh mắt vẫn chăm chú trên giá vẽ.

“Sao cậu biết được chứ ?”

“VẬY TẠI SAO CHỊ LẠI BIẾT HỌ SẼ BUỒN ?”

“Vi...tôi cũng từng rất buồn khi không có người thân bên cạnh.”

Cậu có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói của cô, Lạc Ân hí hóp cười “Này, nếu cậu không thích nói chuyện với bác sĩ vậy thì cứ xem tôi là bạn mà tâm sự ! Sao hả ?”

“Tại sao chị lại gắng sức vì một kẻ như tôi ?”

“VÌ TÔI MUỐN TRỞ THÀNH BÁC SĨ, VỚI LẠI CẬU LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN TÔI ĐIỀU TRỊ NÊN TÔI PHẢI CỐ GẮNG, HƠN NỮA CHẮNG PHẢI TÔI ĐÃ NÓI RỒI SAO, CỨ XEM TÔI NHƯ LÀ BẠN VẬY.”

“Chị đừng lại gần tôi nữa, tôi...không muốn làm tổn thương chị.”

Lạc Ân nghe vậy, khóe miệng chợt giương, đánh nhẹ vào vai cậu “Ày,...xem ra cậu cũng biết nghĩ cho người khác, nếu tôi sợ cậu thì đâu có ngồi đây.”

Tô Thiệu Lương có chút xúc động, từ lúc vào đây, ngay cả y tá cũng sợ tiếp xúc với cậu chỉ vì nhân cách kia nên từ bác sĩ đến y tá đều là nam, những người trong bệnh viện đồn cậu là tên biến thái, ban đêm sẽ cưỡng bức người khác, điều đó khiến cậu rất mặc cảm nên không muốn tiếp xúc với ai. Nhưng không ngờ bệnh viện lại cho thực tập sinh nữ điều trị cho cậu. . .

Tô Thiệu Lương trầm mặc, một lúc sau cậu mới nói cho cô nghe “Năm tôi lên cấp ba...ba mẹ tôi vì bất đồng quan điểm nên chuẩn bị ly hôn, nhưng vì tôi họ đã cố gắng hòa thuận, chị biết không ? Mẹ tôi đã chấp nhận sống chung với ông ấy cũng vì tôi nhưng ba của tôi đã ngoại tình, khi không có mẹ và tôi ở nhà, ông ấy đã cùng tình nhân...đã cùng tình nhân...làm chuyện đó trên chính chiếc giường của ông ấy và mẹ tôi...Khi tôi tỉnh cờ biết được, tôi thật sự cảm thấy ghê tởm, cảm giác đó...khiến tôi rất muốn nôn...Tôi ghê tởm cái người tôi gọi là ba...rất ghê tởm...” – Cảm giác như cả cơ thể cậu bắt đầu phát run, Lạc Ân vội trấn an: “Thiệu Lương, bình tĩnh lại, tôi biết cảm giác cậu lúc này như thế nào, nhưng...cậu phải giữ bình tĩnh...cậu...”

“Chị nói tôi phải bình tĩnh như thế nào đây ? Người mà tôi kính trọng nhất, xem là thần tượng lại làm cái chuyện dơ bẩn như thế, phản bội mẹ tôi thì làm sao tôi có thể bình tĩnh.” – Tô Thiệu Lương chợt rống lên, hai bàn tay to khỏe nắm chặt bả vai cô, như muốn bóp nát chúng, khuôn mặt cậu lúc này nhìn rất đáng sợ.

Lạc Ân cố giữ bình tĩnh, ánh mắt hướng về chiếc đồng hồ treo tường, đã gần 6 giờ, đó là thời gian nhân cách thứ hai trong Tô Thiệu Lương trỗi dậy, không được, cô không thể để nhân cách đó xuất hiện lúc này, nuốt sợ hãi vào trong, cô cất tiếng “Thiệu Lương, đừng như vậy, bình tĩnh lại, nhìn tôi, nếu cậu sợ cảm giác đó, tôi sẽ giúp cậu chữa khỏi bệnh.”

Đôi mắt cậu chợt tối sầm lại, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, điều đó khiến cô hiểu rõ, Tô Thiệu Lương không còn là chính mình, nhân cách thứ hai đã lấn áp ý chí của cậu, dù cô có nói gì cũng không kịp, Lạc Ân lúc này thật sự sợ hãi, cô còn nhớ những gì trong tờ giấy viết, nhân cách này rất thích làm loạn, đặc biệt khi nhìn thấy phụ nữ, thú tính sẽ trỗi dậy. “Thiệu Lương, cậu...sao vậy ?”

“Chị nhìn mà không biết sao ? Bây giờ là thời gian tôi làm chủ cơ thể này...” – Tô Thiệu Lương nở nụ cười lạnh, trong đôi mắt chất đầy dục vọng đen tối.

“Không được, Thiệu Lương đừng làm vậy !”

“Tại sao không ?”

“Không được, buông tôi ra, Tô Thiệu Lương...Đừng mà...” – Lạc Ân sợ hãi hét lên, tại sao lại như vậy, bây giờ vẫn chưa tới giờ cậu phát bệnh mà, là cô đã sai lầm khi hỏi cậu sao ? Ai đó...làm ơn cứu cô !

Tô Thiệu Lương mặc kệ cô vùng vẫy, dùng thân thể chắc khỏe đè ép cô, cậu cố hôn lên đôi môi đỏ tươi nhưng cô đều tránh né, phải làm sao đây. “Thiệu Lương đừng mà, chẳng phải, chẳng phải cậu không muốn làm tổn thương tôi sao ? Đừng làm vậy...cậu xin cậu đừng làm vậy mà...”

Nghe tiếng hét của cô, lý trí cậu như thức tỉnh, thừa lúc cậu không để ý, Lạc Ân liền đẩy mạnh ra, chạy đi nhưng lại bị cậu giữ chặt tay, lý trí cậu không đủ để trấn áp dục vọng.

Lạc Ân thực sự hoảng sợ, muốn tránh khỏi cậu...Cô hoảng sợ đến nổi bật khóc, hét ầm lên, nhưng không một ai bước vào, *Soạt...Rẹttttt - Tô Thiệu Lương dùng tay xé toạc áo cô ra, mảnh vải trước ngực bị xé rách, cô sợ hãi đưa tay che lại “Đừng, mau dừng tay, Tô Thiệu Lương...”

*Bóp....

Chợt một tiếng động vang lên , cơ thể Tô Thiệu Lương chợt bất động , một cánh tay vươn ra kéo cô tránh xa cậu. Đôi mắt to tròn mong nước khề mở ra , người đàn ông trước mặt cô là ai ? Chưa nhìn kỹ khuôn mặt kia cô đã ngất đi...

***

"Tiểu Ân !?" - Lạc Dương hét hoảng mở cửa chạy vào. Nhìn thấy cô đang nằm ngù trên giường , bên cạnh lại cô Ngô Thiên Kỳ ngồi canh chừng khiến anh cũng dơ lo lắng , quay sang hỏi Ngô Thiên Kỳ "Xảy ra chuyện gì ?"

Ngô Thiên Kỳ trầm giọng trả lời "Cô ấy tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào giờ cấm nên đã xảy ra chuyện , cũng may tôi vô tình đi ngang qua , kịp thời cứu cô ấy nên không sao , chỉ là sợ quá nên ngất thôi."

Lạc Dương thở phào nhẹ nhõm , kéo ghế ngồi xuống "Cảm ơn cậu."

"Không có gì." - Trong lòng anh cũng đã nhẹ nhõm một phần , nếu lúc đó anh không tình cờ đi ngang qua thì không biết cô sẽ ra sao , thật kì lạ , thời gian Tô Thiệu Lương phát bệnh là tầm 6:30 hoặc 7:00 nhưng sao chỉ mới 6:00 mà bệnh đã tái phát...không lẽ đã gặp chuyện gì đó khiến cậu kích động ? Trong lòng Ngô Thiên Kỳ vô cùng khó hiểu...

"Ưm..." - Lạc Ân nhú mồm tỉnh dậy , cô mơ màng nhìn xung quanh , trong cái đầu nhỏ bé chợt hiện ra cảnh tượng lúc nãy liền giật mình ngồi bật dậy , hoảng hốt nhìn xung quanh.

"Tiểu Ân , em tỉnh rồi sao ?" - Lạc Dương thấy cô tỉnh dậy , vui mừng lên tiếng.

"Anh..." Thấy người trước mặt mình là Lạc Dương , cô ngây ngốc nhìn anh.

"Không sao đâu , cũng may lúc đó Thiên Kỳ đi ngang qua nên cứu em."

"Thiệu Lương , còn cậu ấy...."

"Đã tiêm thuốc nên đang ngủ."

Lạc Ân nghe vậy cũng an tâm phần nào , tuy lúc đó cô rất sợ nhưng cũng vì Tô Thiệu Lương phát bệnh nên mới như thế. Căn nguyên cũng là do cô đã khơi lại quá khứ của cậu. Lạc Ân đưa mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ , mở miệng nói "Tôi..."

"Tại sao em lại tự ý vào đó , tôi nhớ mình đâu phân công em trực buổi chiều ?" - Vừa định mở miệng nói lời cảm ơn , Ngô Thiên Kỳ đã cất tiếng cắt ngang lời cô.

"Tôi chỉ định đến nói chuyện với cậu ấy chút thôi , không ngờ lại khiến Thiệu Lương kích động mà phát bệnh..."

"Em muốn chống lại lời nói của tôi ?"

"Không phải , tôi chỉ muốn tìm hiểu về bệnh của...."

"Đó không phải là việc của em ! Em xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao ?" - Đột nhiên Ngô Thiên Kỳ gầm lên , cặp mắt màu đen gần như phát ra tia lửa đỏ , anh đưa tay nắm chặt hai bả vai cô , tức giận nói "Em chỉ là thực tập sinh còn chưa ra trường , lại dám làm càn vậy sao ? Nếu lúc đó tôi không đi ngang qua , em biết chuyện gì sẽ xảy ra không ?"

Tiếng gầm của anh khiến Lạc Ân giật mình , lần đầu tiên cô thấy hấn tức giận như vậy , cả ánh mắt cũng rất dữ tợn , làm cô ngay cả thốt lên cũng không được.

"Thiên Kỳ , cậu làm gì vậy , đừng gầm lên như thế." - Thấy tình hình không ổn , Lạc Dương mới lên tiếng , Ngô Thiên Kỳ tức giận như vậy đây là lần đầu anh nhìn thấy , anh từ trước đến nay luôn giải quyết mọi việc rất bình tĩnh nhưng sao lần này lại nóng nảy như vậy ?

"Lạc Ân , tôi nói cho em biết nên làm đúng bổn phận của mình , đừng có tự ý , thích làm gì thì làm !" - Ngô Thiên Kỳ bỏ ngoài tai lời Lạc Dương nói , tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Lạc Ân cuối cùng nhịn cũng không được , liền tức giận nói "Ngô Thiên Kỳ , anh đừng tưởng mình là bác sĩ thì có quyền chỉ trích người khác , tôi xảy ra chuyện gì thì liên quan gì đến anh chứ ?"

"Tất nhiên là có liên quan !" - Anh nhú mồm hét lên , làm cô ngây ngốc , cả Lạc Dương cũng sửng người , nhận ra mình đã nói những lời không nên nói , hít một hơi thật mạnh , kìm chế cơn giận lại , anh buông cô ra , cất tiếng nói "Được rồi , em tạm thời nghỉ ở nhà đi."

"Nghỉ ở nhà ?"

"Phải."

"Tôi không muốn !"

"Không cần nói nhiều." - Nói xong Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ đi , Lạc Ân nhủ mày bước xuống giường định đuổi theo nhưng Lạc Dương đã đưa tay kéo cô lại "Tiểu Ân , khoan đã."

Lạc Ân sững người quay lại "Nhưng mà..."

"Nghe anh nói..."

Hết cách cô đành phải ngồi xuống ghế , đợi một lát nữa về nhà cô tính sổ với Ngô Thiên Kỳ sau cũng được.

Lạc Dương thấy cô ngoan ngoãn ngồi im , mới cất tiếng "Anh nghĩ lần này em sai thật rồi."

"Anh..." - Lạc Ân bắt nắn cất tiếng , anh có phải là anh trai cô không vậy ? Đi bệnh vực người ngoài sao ?

"Thiên Kỳ chưa bao giờ tức giận như vậy , anh làm bạn với cậu ấy đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu anh thấy cậu ấy nổi nóng , Tiểu Ân , em tự ý đến gặp Tô Thiệu Lương vào buổi chiều là không đúng. Em thừa biết bệnh tình của cậu ta mà."

Lạc Ân mím môi , quả thật lúc nãy nhìn thấy Ngô Thiên Kỳ tức giận như thế cô cũng thấy sợ , bình thường dù cô có nói gì anh cũng đều rất bình thản , hơn nữa anh lại là người cứu cô , lúc này cô mới để ý , chiếc áo bên ngoài cô đang mặc không phải của mình , cô mặc đến hai áo sao ? Tuy có hoảng sợ nhưng Lạc Ân nhớ rõ áo của cô đã bị Tô Thiệu Lương xé rách , là do Ngô Thiên Kỳ đã cho cô mượn áo ? Cuối cùng cô cũng cúi đầu nhận lỗi "Anh...em biết sai rồi."

"Anh biết em rất có lòng quyết tâm để trở thành một bác sĩ tài giỏi , nhưng không phải vì thế mà để mình gặp nguy hiểm. Người mắc bệnh rối loạn nhân cách không đơn giản như những bệnh nhân tâm thần khác , em hiểu rồi chứ ?"

"Em hiểu rồi."

"Vậy...em nên có một lời xin lỗi với Thiên Kỳ...đúng không ?"

"Vâng !"

Lạc Dương mỉm cười , đưa tay xoa đầu cô "Vậy anh đưa em về nhà."

"Vâng."

Tuy Lạc Ân có chút bướng bỉnh nhưng cô không phải người không biết phân biệt phải trái , nếu biết sai sẽ nhận lỗi...Điều này khiến anh đỡ lo phần nào. Nhưng anh lại thắc mắc , Ngô Thiên Kỳ tức giận vì cô không nghe lời hay vì xem chút nữa là cô bị cưỡng bức ???

Đưa Lạc Ân về trước cửa nhà , anh cất tiếng nói "Em vào nhà trước đi , anh đi mua đồ ăn tối."

"Anh à , anh muốn em vào một mình sao ?" - Nghe anh trai mình nói , cô hốt hoảng cất tiếng .

"Ừ."

"Gặp anh ta một mình ?"

"Phải , không nói nhiều nữa , anh đi đây." - Dứt lời , Lạc Dương liền phóng xe đi để mặc cô bất mãn hét lên "Lạc Dương , anh thật quá đáng."

Đứng trước cửa phòng Ngô Thiên Kỳ , Lạc Ân thật sự không biết nói như thế nào , thật là....mặt mũi cô biết để đâu đây ??? Aiz...mặc kệ , chỉ là một lời xin lỗi , có gì khó...- Nghĩ đến đó , cô hít một hơi thật mạnh , đưa tay gõ cửa "Ngô Thiên Kỳ !"

Không nghe thấy tiếng trả lời , mày liễu nhíu lại , cô tiếp tục gọi "Ngô Thiên Kỳ , anh có ở trong đó không ?"

"...."

Hết mức chịu đựng cô đưa tay tự mở cửa đi vào , căn phòng không một bóng người ??

Không lẽ anh chưa về đến nhà , không đúng , trên kệ để giày có giày của anh mà ? Đôi mắt to tròn đảo xung quanh căn phòng , anh là đàn ông nhưng không ngờ lại rất ngăn nắp , cách bày trí căn phòng cũng rất đơn giản rất dễ chịu , nhưng mục đích của cô không phải vào đây để thưởng thức phòng của anh , ngó qua ngó lại không thấy ai ?

*Cách...

Nghe thấy tiếng mở cửa nghĩ là anh đã về , Lạc Ân liền quay lại "Ngô Thiên Kỳ , tôi...HỒ.....!!!!????!!!"

Cô cứ tưởng Ngô Thiên Kỳ sẽ từ cửa bước vào nhưng không ngờ lại từ phòng tắm đi ra , cả cơ thể chỉ có tấm khăn tắm quấn quanh hông , khiến cô ngó người , mắt thì tròn ngược , miệng thì mở hết cỡ. Anh đang khóa thân trước mặt cô.

Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh nước , nhỏ giọt xuống sống mũi cao , cả thân hình cuộn cuộn cơ bắp săn chắc lấp lánh nước , những hạt nước trong veo chảy dài xuống từng tắc da thịt anh , trông thật quyến rũ và cường tráng. Nhìn anh hấp dẫn như vậy , Lạc Ân thật sự không biết phải làm gì , cứ đứng ngây người như thế.

Còn Ngô Thiên Kỳ cũng không khỏi ngạc nhiên , vội đưa tay che ngực lại --

"Em...em vào phòng người khác không biết gõ cửa sao ?"

Lạc Ân thấy anh lên tiếng mới sực tỉnh , đưa tay che mắt , quay lưng lại "Tôi gõ cửa anh cũng đâu có trả lời chứ."

"Tôi đang tắm , làm sao có thể trả lời em ?"

"Vậy...vậy...anh còn trách tôi được sao ?" Cô ấp úng nói , cả khuôn mặt cũng hóa đỏ "Anh...mau mặc đồ vào đi."

"Em đứng đó nhìn tôi thay đồ sao ?"

Câu nói của Ngô Thiên Kỳ khiến cô bất chợt giật mình , luống cuống quay mặt chạy ra cửa , bất cẩn vấp chân ngã về phía trước. Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng vươn tay ra kéo cô lại , cả cơ thể mảnh mai nằm gọn trong vòng tay chắc khỏe của anh.

Ngô Thiên Kỳ tròn tròn mắt , cúi xuống nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên ngực mình , hết sức ngỡ ngàng . Lạc Ân đắm đắm nhìn vùng da màu lúa mạch , đôi mắt cũng không quên mở căng , Ngô Thiên Kỳ vội buông cô ra..

Lạc Ân bị đẩy ra khiến cô tỉnh lại , hai tay vẫn giữ nguyên tư thế , giật mình rút tay ra đằng sau , xấu hổ chạy ra ngoài , cũng không quên hét ầm lên "Á...aaaaa...~"

Tuy bị cô "đụng chạm" khiến anh hơi bất ngờ nhưng khi nhìn thấy hành động của cô , không nhịn được mà bật cười...

Lạc Ân đứng ở ngoài , tim đập liên hồi , cô đưa tay chạm vào mặt mình , thật sự vừa nóng vừa đỏ....ây...như vậy là sao chứ ?

*Cách...

Cửa phòng màu xanh mở ra khiến Lạc Ân đột nhiên căng thẳng , đứng thẳng người nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ há mắt vào trong , cô lững thững đi vào , người đứng cạnh cửa cất giọng "Gặp tôi có việc gì ?"

Lạc Ân ngập ngừng , cô tự hỏi chỉ một câu "tôi xin lỗi" thôi , sao lại khó như vậy , nhìn cô lúc thì mở miệng định nói rồi lại im lặng , lúc thì vò đầu lúc lại gãi tai , xem ra không cần nói anh cũng biết cô muốn gì. "Vì chuyện lúc nãy sao ?"

"Hả ? Ặ...phải !" Cô gật đầu , rồi hít một hơi thật mạnh nói thật nhanh "Tôi xin lỗi , là do tôi sai , đã tự ý đến gặp Tô Thiếu Lương vào giờ cấm...Tôi thật sự xin lỗi."

Nghe cô nói lời xin lỗi , khóe miệng anh cong lên , cả giọng nói cũng dịu xuống "Chuyện đã qua , tôi không truy cứu , nhưng em vẫn phải nghỉ ở nhà vài ngày !"

"Nhưng mà..."

"Hai ngày , trong hai ngày em nghỉ tôi sẽ giúp em tìm hiểu cách điều trị cho Tô Thiếu Lương."

"Hả ?"

"Tôi sẽ đặc biệt đào tạo em thành một bác sĩ giỏi."

"Bác sĩ ?! Tôi còn chưa ra trường , còn là thực tập sinh , anh có làm quá không vậy ?" - Lạc Ân bĩu môi nói , anh điên hay sao mà nói như vậy , "đào tạo" gì chứ.

Nhìn hành động của cô , mày đẹp liền nhíu lại "Nếu không thích thì em mau ra ngoài đi." - Ngô Thiên Kỳ đưa tay kéo cô ra ngoài , Lạc Ân giật mình vội níu tay anh "Nè nè , tôi có nói là không đồng ý đâu chứ."

Ngô Thiên Kỳ tròn mắt nhìn bàn tay đang nắm cánh tay anh , Lạc Ân sực tỉnh rút tay lại , khóe miệng Ngô Thiên Kỳ khẽ giương , quay người tiến sát đến cô .

Anh tiến một bước , cô lùi một bước , cho đến khi tấm lưng mảnh mai chạm vào tường , cô quay mặt định bỏ chạy thì cách tay chắc khỏe liền giơ lên chặn lại , Ngô Thiên Kỳ cười xấu xa càng lúc càng cúi thấp xuống. Lạc Ân lập tức đưa tay cổ đẩy anh ra , nhứ mày nói "Anh muốn làm gì ?"

"Lạc Ân."

"Anh muốn làm gì... mau tránh ra..." - Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như một luồng khí nóng bỏng càng làm cho cô thêm gấp gáp, hết ảm lên.

"Nếu tôi giúp em, em trả công cho tôi thế nào?"

"Trả công?" Lạc Ân ngó người hỏi.

"Phải!"

"Tôi...tôi..."

"Nếu chưa quyết định được vậy đợi giúp em xong tôi sẽ tính với em."

"Tiểu Ân, anh về rồi." - Bên ngoài chợt vang lên tiếng của Lạc Dương, Lạc Ân càng thêm hoảng loạn "Mau buông tôi ra, anh tôi về rồi kia.

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Lá gan của em xem ra cũng không lớn mấy."

Bị anh chọc quê khiến cô càng thêm ảm ức, cô mím môi trừng mắt nhìn anh, lúc sau lại kiêu ngạo nói "Cơ ngực của anh cũng đâu phải rắn chắc lắm."

Nhìn bộ mặt bất ngờ của anh, trong lòng Lạc Ân vô cùng vui vẻ, đưa tay đẩy anh ra, cô thông thả bước đi. Ngô Thiên Kỳ, anh dám động đến tôi xem ra là chán sống rồi...

Còn cái người vừa bị "đụng chạm" kia vẫn còn đang ngây ngốc "Cơ ngực anh cũng không phải rắn chắc lắm"? Ngô Thiên Kỳ đưa tay chạm vào ngực mình, hết lần này đến lần khác anh đều bị cô sờ soạng?! Cơ ngực anh như thế này mà không rắn chắc sao? Thật là kém thâm mỹ...

*Rung...ggggg - Ngô Thiên Kỳ đưa tay cầm điện thoại, cất tiếng "Con nghe."

"Tiểu Kỳ, nhà con đã tu sửa xong rồi sao lại không chịu quay về?" - Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói của nữ nhân?

"Mẹ à, tạm thời con sẽ không về nhà!"

"Sao?!"

"Con dạo này rất bận nên đang ở tạm nhà bạn, cũng gần bệnh viện, tiện cho việc đi làm!"

"Không được, mẹ không đồng ý, mẹ muốn con phải về nhà ngay."

"Mẹ à, chuyện này..." - Chưa nói hết câu điện thoại đã bị cúp, Ngô Thiên Kỳ thở dài, xem ra anh phải đến Ngô gia một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hôm nay bữa tối do Lạc Dương phụ trách, bàn ăn ba người ngồi đối diện nhau. Lạc Ân vẫn như thường lệ cầm cùi ăn, không thêm quan tâm đến người khác. Cô chỉ cần ăn nhanh chóng để tránh khỏi Ngô Thiên Kỳ, cho đến khi nghe được câu nói của anh "Phải rồi, nhà của tôi đã tu sửa xong rồi."

"Xong rồi sao?" - Lạc Ân ngược đôi mắt lấp lánh nhìn anh, vẻ mặt vô cùng háo hức, vì cuối cùng anh cũng sắp đi khỏi đây.

"Ừ."

"Cậu định dọn đi sao?" - Lạc Dương cũng lên tiếng hỏi.

"Không, tôi sẽ ở lại."

"Anh ở lại làm gì?" - Câu nói của anh khiến cô tự rất hạnh phúc cho đến tuyệt vọng. Anh còn không mau dọn khỏi đây?

"Liên quan đến em sao?"

"Đây là nhà tôi."

"Nếu tôi nhớ không lầm, đây, là nhà của Lạc Dương." - Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, cất tiếng chế giễu.

Lạc Ân trừng mắt nhìn hắn, đôi môi đỏ xinh mím lại, quay sang nhìn Lạc Dương, trong ánh mắt như muốn nói "Cô không muốn sống chung nhà với

Ngô Thiên Kỳ."

Dù nhìn thấy ánh mắt của cô , Lạc Dương vẫn rất bình thản , vui vẻ nói "Nếu thích cậu cứ ở lại".

"Được."

"Anh..." - Cô bất mãn nói, anh muốn gì đây , có nhà thì không chịu ở , sang đây ăn bám sao ? Hừm...Đôi mày liễu xinh đẹp chột cau lại , dường như trong cái đầu nhỏ bé của cô vừa mới nảy ra một ý tưởng nào đó. Lạc Ân vui vẻ nói "Anh muốn ở lại sao ?"

Nhìn vẻ mặt gian xảo của cô , hai người đàn ông ngồi đối diện không khỏi ngạc nhiên , Lạc Dương muốn nhìn xem cô muốn làm gì nên không lên tiếng. Để Ngô Thiên Kỳ cất tiếng "Phải."

"Vậy đưa tiền nhà đây !"

"Tiểu Ân , em định lấy tiền cậu ấy sao ? Thiên Kỳ là bạn anh đấy." - Nghe câu nói của cô , người làm anh như Lạc Dương thật sự muốn ngã ngửa.

"Anh ta ở đây , mỗi ngày ăn hai đến ba bữa , còn nữa nha , tiền nước , tiền điện , đều được dùng miễn phí , ngay cả ăn cơm cũng có người nấu cho , có phải quá thiệt cho em và anh ? Vì vậy , anh..." - Cô đưa đũa chỉ thẳng vào Ngô Thiên Kỳ , hất mặt nói "Nếu muốn ở đây thì mau trả tiền thuê nhà đi."

"Tiểu Ân ?!"

"Em muốn bao nhiêu ?" - Ngô Thiên Kỳ đưa tay lên , ra hiệu cho Lạc Dương im lặng.

"Hai triệu , còn nữa , một tuần 7 ngày , anh sẽ được phân công nấu ăn , đi chợ : thứ 7 và chủ nhật do anh trai tôi nấu , thứ 2 ,3 do tôi phụ trách , còn anh : thứ 4,5,6." - Lạc Ân phân công rõ ràng như một bà chủ thật sự , muốn ở lại đây , đồng nghĩa anh phải làm việc..Cô nghe Lạc Dương nói , anh là thiếu gia nhà họ Ngô , một dòng họ rất có tiếng tăm ở thành Bắc Kinh , chắc sẽ không chịu cực được đâu. Với ý nghĩ đó , Lạc Ân rất thích thú tùm tùm cười , chắc hẳn anh sẽ không đồng ý mà dọn đi.

Nhưng Ngô Thiên Kỳ lại mỉm cười , không cần suy nghĩ mà gật đầu chấp nhận ngay "Được thôi !"

"Này , không phải cậu định trả thật chứ ?" - Lạc Dương nhú mày , nếu để Ngô Thiên Kỳ trả tiền thì anh còn mặt mũi nào nữa chứ , thật là...

"Ừ , không cần lo ! Đây là tôi thuê nhà." - Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , đưa đũa gấp thức ăn. Lạc Dương thờ dãi "Để cậu trả tiền , còn gọi là bạn bè sao ?"

"Không việc gì phải lo !"

Không phải chứ ? Anh không suy nghĩ mà chấp nhận liền sao ? Mức tiền cô đưa ra đến 2 triệu mà anh một chút phản đối cũng không ???

"Thế nào ?" - Ngô Thiên Kỳ ngược nhìn cô , cất tiếng nói.

Lạc Ân đành cắn răng chấp nhận "Được , thỏa thuận xong."

"Tiểu Ân , em..." Lạc Dương vẫn không đồng ý , bất mãn nói.

"Được rồi , đừng tranh cãi nữa. Tôi muốn ăn cơm." - Ngô Thiên Kỳ cắt ngang lời anh , tiếp tục ăn cơm.

Hết cách Lạc Dương đành im lặng , là do anh quá nuông chiều cô nên mới như vậy ?

"Phải rồi , sáng mai tôi có việc bận , cậu giải quyết việc ở bệnh viện giúp tôi." - Ngô Thiên Kỳ chột cất tiếng.

"Được , tôi biết rồi."

Sáng hôm sau , Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương đều đi ra khỏi nhà sớm hơn mọi khi , Lạc Ân buồn chán ngồi ở nhà , lúc trước khi anh cô đi du học ở London , cô cũng thường ở nhà cùng Dương Minh Dung.

Tại bệnh viện Lạc Dương đang ngồi nói chuyện với Tô Thiệu Lương. "Cậu nhớ chuyện hôm qua ?"

Tô Thiệu Lương ngồi trên ghế gỗ , cúi gằm mặt xuống , không dám ngược lên , gạt nhẹ đầu thay cho câu trả lời của mình.

Lạc Dương vừa lật hồ sơ vừa lên tiếng "Xem ra cậu đã có nhận thức về việc làm của mình."

"Tôi....muốn gửi lời xin lỗi đến chị Lạc Ân . Tôi không muốn làm vậy." - Bàn tay to rộng của cậu đan vào nhau , vô cùng hối lỗi.

Lạc Dương ngưng việc chăm chú nhìn vào đồng hồ giấy trên tay , ngược nhìn cậu , lạnh lùng nói "Nếu tôi nói tôi không trách cậu là nói dối , dù cậu là bệnh nhân tôi cũng không thể chấp nhận được việc cậu đã làm với em gái tôi."

"Tôi biết."

"Nhưng dù sao Tiểu Ân cũng có một phần lỗi, con bé cũng đã bỏ qua cho cậu. Tô Thiệu Lương, cậu đã nhận thức được việc của mình đã làm, điều đó có nghĩa bệnh tình của cậu đang có chuyển biến xấu." Ngưng lại một chút, Lạc Dương lại cất tiếng "Cậu có đồng ý hợp tác với bác sĩ để điều trị?"

"Vâng !" Tô Thiệu Lương ngược mắt nhìn anh, thành khẩn nói "Xin anh hãy giúp tôi."

Nghe câu trả lời của cậu, khóe miệng anh khẽ nhếch lên "Tốt, vậy từ bây giờ việc điều trị vẫn do bác sĩ Ngô và ba người thực tập sinh cũ chịu trách nhiệm"

"Vâng."

"Còn về Tiểu Ân, con bé phải ở nhà hai ngày vì hành động tự ý làm việc ! Cậu không cần phải lo, hai ngày sau là có thể làm lại." Nói xong anh đứng lên, bước thẳng ra cửa, thật không ngờ, Tô Thiệu Lương đã vào đây một thời gian dài, luôn bất hợp tác với bác sĩ điều trị, nhưng khi gặp Lạc Ân lại thay đổi. Xem ra mức ảnh hưởng của em gái anh đối với cậu ta cũng không nhỏ.

----

*Biệt thự Ngô gia...

Tòa biệt thự này trước kia do vợ chồng Ngô gia và Ngô lão sống, vài năm trước Ngô lão vì mắc bệnh nên đã qua đời, vợ chồng ba anh em họ Ngô hiện tại đã về sống chung. Còn nhà của họ giờ đã giao cho thế hệ sau. Tập đoàn Douplan Wu giờ do con trai thứ của Ngô Vũ Thần là Ngô Vũ Lâm và cháu trai Ngô Tuấn Minh điều hành. Hẳn chỉ nhân nhâ làm Chủ tịch, chỉ khi có việc cần thiết mới ra mặt, còn không thì ở nhà cùng Du Huân Huân.

Ngô Thiên Bảo thì rất nhàn rỗi, lúc nào cũng ở nhà, mọi việc ở tập đoàn Douplan Wu đều nhường lại cho con trai cả là Ngô Tuấn Minh, còn bản thân thì lâu lâu mới động đến công việc ở công ty. Ngô Viễn - người con thứ hai thì theo ngành luật.

Còn về tập đoàn thương nghiệp Pendou Wu do Ngô Chấn Nam sáng lập vẫn do anh điều hành cùng sự giúp sức của con trai cả Ngô Thế Hạo. Họ còn có thêm một người con gái tên là Ngô Tang Nhu năm nay chỉ mới 18 tuổi.

Cả ba gia đình anh em họ Ngô đều sống chung trong biệt thự Ngô gia cùng vợ chồng Ngô tổng, tuy vậy mỗi người đều có những khu riêng..

Trong phòng khách ở đại sảnh, Ngô Thiên Kỳ đang ngồi đối mặt với cha mẹ mình.

Du Huân Huân về mặt vô cùng khó chịu, đằng đằng sát khí nhìn con trai. Ngô Thiên Kỳ thật sự cảm thấy khó thở vì vẻ mặt của mẹ mình, anh cũng đoán biết trước, nàng sẽ tức giận, nhưng không ngờ lại đáng sợ như vậy ? Là do nàng giống bà ngoại nên như thế ?

Còn người đàn ông ngồi bên cạnh thì nhàn nhã uống trà, đọc báo, rất bình thản như không hề cảm nhận được không khí chất đầy "thuốc súng"..

"Mẹ, đừng nhìn con như thế." - Cuối cùng cũng có người lên tiếng.

"Con còn hỏi sao ?" - Du Huân Huân lạnh lùng cất tiếng.

"Con có lý do."

"Lý do ? Năm con học cấp ba, nói muốn ra ở riêng lí do muốn sống tự lập, mẹ đồng ý. Con tốt nghiệp xong, muốn đi du học, lí do muốn học hỏi thêm. Mẹ cũng chấp nhận. Bây giờ lại có lí do dọn xa nhà. Con muốn từ bỏ gia đình của mình ? Thiên Kỳ, chẳng lẽ con không vừa ý ngôi biệt thự đó ?"

- Du Huân Huân nhủu mảy nói, căn biệt thự lúc trước của vợ chồng nàng giờ đã nhường lại cho anh, dù sao cả Vũ Lâm và anh đều rất bận rộn, nàng dọn sang Ngô gia cũng khá vui. Nhưng không phải vì thế mà nàng đồng ý cho Ngô Thiên Kỳ muốn làm gì cũng được.

"Mẹ, con không có ý đó. Mỗi lần làm việc gì con đều có lí do chính đáng !"

"Con nên có một lời giải thích với mẹ."

Ngô Thiên Kỳ thờ dãi, nói tiếp "Con đã tìm được Ân Ân.."

Một câu nói của anh khiến mọi tức giận trong lòng nàng đều vơi đi, Du Huân Huân hết sức ngạc nhiên.. "Thiên Ân ?! Con... tìm được rồi sao ? Vậy, bây giờ con bé thế nào ?"

"Cô ấy giờ là thực tập sinh do con phụ trách tên Lạc Ân, và là em gái của bạn thân của con : Lạc Dương, con đang sống ở đó."

"Sao con không đưa con bé đến đây ?"

"Cô ấy vẫn chưa nhận ra con, con muốn để tự cô ấy phát hiện, nên con cần phải bên cạnh Ân Ân."

Đã 12 năm rồi, nhưng Ngô Thiên Kỳ chưa một lần ngừng nhớ đến Lạc Ân, cuối cùng cũng tìm thấy nhưng cô lại không nhận ra chắc chắn anh rất đau lòng. Du Huân Huân mỉm cười dịu dàng nói "Thiên Kỳ, đợi khi Ân Ân nhận ra con hãy đưa con bé đến đây. Mẹ cũng muốn nhìn thấy Ân Ân sau 12 năm sẽ như thế nào."

"Con biết rồi."

"Lúc này rõ ràng em rất hung dữ , sao bây giờ lại dịu dàng như thế ?" - Đột nhiên một thanh âm trầm ấm vang lên , người đàn ông ngồi bên cạnh nàng , giương như lại nổi hứng trêu chọc.

Du Huân Huân nhún mồm nhìn hắn "Anh đó , từ này đến giờ không chịu mở miệng bây giờ lại phun ra lời chế giễu là sao ?"

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười "Anh chỉ nói đúng thôi."

Du Huân Huân "hừ" mạnh một cái , hắn dù đã ngoài 45 vậy mà cái tính vẫn không bỏ . Hắn mỉm cười , vòng tay ôm ngang eo nàng "Không cần phải tức giận như vậy."

"Bao năm rồi , ba mẹ vẫn ân ái như thế ?" - Nhìn cảnh tượng trước mặt Ngô Thiên Kỳ không ngừng cảm thán. Anh thực rất hâm mộ cha mẹ mình , dù có như thế nào họ vẫn luôn bên nhau như thế..Dù lúc này cha anh không lên tiếng một lời nhưng anh hiểu rõ Ngô Vũ Thần rất bất mãn với hành động của anh , chỉ cần nhìn ánh mắt sắc bén của ông là anh đã hiểu.

"Đó là điều hiển nhiên." - Hắn nhếch miệng cười.

"Con về nhé." - Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , anh đứng dậy cúi đầu chào cha mẹ mình.

"Được rồi , vậy lâu lâu nhớ đến thăm mẹ đấy ! Còn nếu con để mẹ đến tìm con thì...biết tay mẹ." - Du Huân Huân nghiêm túc nói.

"Con biết rồi." - Anh gạt đầu một cái rồi quay lưng đi. Mẹ anh khi đã nói thì nhất định sẽ làm , thực không hổ danh là vợ của người từng đứng đầu trong giới Hắc bang..Dù lúc này cha anh không lên tiếng một lời nhưng anh hiểu rõ Ngô Vũ Thần rất bất mãn với hành động của anh , chỉ cần nhìn ánh mắt sắc bén của ông là anh đã hiểu , cha anh từ trước đến nay luôn nghe theo ý kiến của mẹ nhưng nếu lúc này không có Du Huân Huân ở đây chắc chắn Ngô Thiên Kỳ gặp rắc rối rồi. Từ nhỏ đến lớn Ngô Vũ Thần luôn dùng cách riêng để dạy bảo Ngô Thiên Kỳ cũng vì thế mà tính khí của anh rất giống với cha mình.

Nhìn bóng lưng Ngô Thiên Kỳ dần rời khỏi Ngô gia , Du Huân Huân thở dài , tựa đầu vào vai chồng mình "Thật là chán , biết vậy lúc trước em không thèm sinh con !"

"Hừ ? Tại sao ?" - Ngô Vũ Thần nhún mồm hỏi , đưa tay vuốt tóc nàng.

"Anh xem , Thiên Kỳ và Vũ Lâm lúc nào cũng bận rộn , chỉ có em và anh , không cảm thấy buồn chán sao ?"

"Vậy thì sao ? Càng có thêm không gian cho anh và em " - Hắn mỉm cười , bàn tay to lớn vươn ra vuốt mái tóc óng mượt.

"Anh thật là , không thể nghiêm túc sao ?" - Du Huân Huân đâm mạnh vào lồng ngực hắn , gằn giọng nói.

"Hai đứa nó đều đã lớn , em không cần phải lo làm gì."

"Hừm...nhưng mà , anh nói xem , Thiên Kỳ quả thực rất chung thủy , 12 năm rồi...vẫn còn rất yêu Ân Ân..."

"Điểm này rất giống anh." - Ngô Vũ Thần mỉm cười , cao ngạo nói.

Du Huân Huân chỉ bĩu môi không nói gì. Dù nàng có nghiêm túc thì hắn vẫn có thể đùa được nên giữ im lặng sẽ tốt hơn. Nàng cũng rất muốn được gặp Tiểu Ân Ân , vậy thì chỉ cần tìm được ngôi nhà mà Ngô Thiên Kỳ đang ở là được thôi..

"Nếu em muốn tìm cô bé tên Lạc Ân , anh sẽ sai người điều tra." - Đột nhiên Ngô Vũ Thần cất tiếng , dù nàng không nói hắn cũng biết nàng muốn làm gì. Du Huân Huân vốn rất dễ nhìn thấu.

"Anh biết em nghĩ gì sao ?" - Du Huân Huân hoảng hốt nói.

"Phải." - Hắn híp mắt cười , cất tiếng trả lời.

Đôi mắt lấp lánh mở căng ra , không phải chứ ? Chồng nàng biết đọc suy nghĩ người khác từ lúc nào vậy ?

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của vợ , Ngô Vũ Thần bật cười , đưa tay chạm nhẹ vào cái mũi nhỏ "Đợi ngày mai , anh sẽ đưa em địa chỉ nhà của Lạc Ân."

"Vâng." - Du Huân Huân mỉm cười , người hiểu nàng nhất vẫn là hắn.. Dù bây giờ Ngô Vũ Thần không giống như trước kia , là người của Hắc Long nhưng vẫn có thể lực lớn , muốn tìm một người không phải khó...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lạc Ân ngồi ở nhà một mình rất nhàm chán , nằm trên sofa dài , vừa coi ti vi vừa ăn trái cây. Đột nhiên chuông cửa vang lên. Cô bật dậy chạy ra , bấm vào màn hình chuông cửa trong nhà , người đứng trước cửa là Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết.

Cô đưa tay mở cửa , vẻ mặt có chút ngạc nhiên "Là hai cậu sao ?"

Lương Tuyết Nhi cười tươi nói "Chào cậu , Lạc Ân !"

"Mời vào."

Lạc Ân bước xuống bếp , cầm hai ly nước lên , đặt xuống bàn "Tìm mình có việc sao ?"

"Không , mình nghe bác sĩ Lạc nói cậu bị bệnh , nghỉ ở nhà vài ngày nên mình cùng Tôn Triết đến thăm."

Lạc Ân sững người một chút , bị bệnh ? Anh cô muốn cô phải giả bệnh sao , vậy là chuyện cô phạm luật vẫn chưa bị phát hiện "Cảm ơn hai người đã quan tâm."

"Không có gì."

"À , bác sĩ Ngô có nhờ mình đưa cái này cho cậu. Đây là bản báo cáo bệnh tình của Tô Thiếu Lương." - Tôn Triết lấy tờ giấy trong cặp ra , đưa cho cô , cất tiếng nói.

"Cảm ơn."

"Mà Lạc Ân à , cậu sống cùng ba và anh trai sao ?"- Lương Tuyết Nhi nhìn xung quanh, cất tiếng hỏi.

"Không , mình chỉ sống cùng anh thôi , sao vậy ?"

"Vì ở ngoài mình thấy có hai đôi giày nam." - Lương Tuyết Nhi chỉ tay ra ngoài , nói.

Lạc Ân có chút giật mình khi nghe câu nói của cô , đó là giày của Lạc Dương và Ngô Thiên Kỳ , nếu để mọi người biết Ngô Thiên Kỳ đang ở nhà cô sẽ bị hiểu lầm mất. Cô đành cười trừ "À , đó là giày của anh mình , anh mình có nhiều giày...lắm."

"Mình có mua thuốc cho cậu." - Tôn Triết đưa cho cô túi thuốc , khoe miệng khê giương.

"Cảm ơn."

*Cách... "Tiểu Ân , anh về rồi." - Bên ngoài chọt vang lên tiếng của Lạc Dương , Lạc Ân tròn mắt nhìn ra bên ngoài , không phải anh cô về cùng Ngô Thiên Kỳ chứ.

Quả nhiên cô đoán không sai , anh cô vừa bước vào , đằng sau là Ngô Thiên Kỳ , còn có Dương Minh Dung..

"Giáo sư Ngô , thầy cũng đến thăm Lạc Ân sao ?"- Tôn Triết thấy sự xuất hiện của Ngô Thiên Kỳ liền hỏi.

"Đến thăm ? Đây vốn dĩ...."

"Phải rồi , giáo sư Ngô , cảm ơn thầy đã đến thăm em." - Lạc Ân cất tiếng cắt ngang câu nói của anh , chạy vội đến giặt áo Ngô Thiên Kỳ "Mời thầy ngồi."

Ngô Thiên Kỳ , Lạc Dương và Dương Minh Dung ngạc nhiên đứng sững người nhìn cô. Lạc Ân nháy nháy mắt , dù không hiểu ý cô nhưng Ngô Thiên Kỳ cũng nghe theo , giả vờ đến "thăm bệnh"

Khoe miệng anh khê giương , đi đến ngồi xuống ghế. Lạc Dương đưa tay kéo cô hỏi nhỏ "Em làm gì vậy ?"

"Ai...anh muốn để họ biết Ngô Thiên Kỳ ở chung nhà sao ? Sẽ rắc rối đấy !"

"Rắc rối ?!"

"Một lát nữa em sẽ nói sau. Anh phải diễn cho tốt đấy."

"Được rồi." - Lạc Dương thở dài , đưa mắt nhìn Dương Minh Dung "Ngồi đi."

"Ừ."

"Không ngờ lại nhiều người đến thăm cậu thật đấy , Lạc Ân." - Lương Tuyết Nhi cười tươi nói.

Cô thì chỉ biết cười trừ. Ngô Thiên Kỳ nhìn về mặt của cô , lại bắt đầu giờ thói xấu "Học trò Lạc , khách đến nhà em không biết mời nước sao ?"

"Cái gì ?" - Lạc Ân trừng mắt nhìn anh.

"Không phải sao ?"

Cô cắn chặt môi dưới đứng dậy , ánh mắt của anh như đag uy hiếp cô. Hậm hực đi vào bếp.

"Để mình đi lấy cùng cậu." - Tôn Triết đứng dậy đi theo điều đó khiến Ngô Thiên Kỳ có chút không vui. Nhìn chằm chằm bóng lưng Tôn Triết .

Ánh mắt của Lạc Dương thì đang hướng về Ngô Thiên Kỳ , càng lúc càng thấy anh có chút khó hiểu , không lẽ anh đang để ý Lạc Ân ?!

Ít phút sau , cô cùng Tôn Triết cầm khay đựng mấy ly nước ra , đặt xuống bàn. Lương Tuyết Nhi mỉm cười nói "Lạc Ân , xem ra cậu được rất nhiều người quan tâm."

Lạc Ân lướt mắt nhìn xung quanh , chán nản nói "Có lẽ vậy !" - Người quan tâm cô chỉ có anh cô và chị Minh Dung còn Ngô Thiên Kỳ...vốn dĩ anh ta đang ở thuê mà.

"Có vẻ như tôi đến thăm khiến em khó chịu sao ? Học trò Lạc ?" - Ngô Thiên Kỳ cất tiếng châm chọc , cố ý dùng kính ngữ.

"Đâu có , giáo sư đến thăm , em phải thấy vui mới đúng." Nở một nụ cười giả tạo xem như là lịch sự dành cho anh.

"Vậy sao ? Nếu không phiền em có thể đổi ly nước khác cho tôi được không ? Tôi không uống nước trái cây."

Ngô Thiên Kỳ chết tiệt , dám sai bảo cô ? Trong lòng Lạc Ân thầm rủa thầm anh , hít một hơi thật mạnh , cô vui vẻ nói "Vậy thầy muốn uống gì ?"

"Cà phê."

"Nhà em không có cà phê."

"Vậy nước suối."

"Thầy chờ một lát." - Cô mỉm môi , liếc anh một cái rồi đứng bật dậy quay đi. Ngô Thiên Kỳ ngồi trên ghế nhìn cái miệng nhỏ xinh đang mấp máy , đoán chừng là anh đang bị chửi thầm , khoe miệng khê giương lên nhưng cũng rất nhanh biến mất.

"Này , cậu lại muốn trêu chọc em tôi sao ?" - Lạc Dương nghiêng người về phía Ngô Thiên Kỳ , nói nhỏ.

"Không có , cậu thừa biết từ trước đến nay tôi không thích nước trái cây."

"Vậy thì cậu đừng uống."

"Nhưng tôi khát." - Nhìn về mặt tinh bơ của anh cộng thêm cách nói không mấy quan tâm , Lạc Dương thật sự không còn gì để nói đành im lặng.

*Cách "Của thầy đây." - Đặt mạnh ly nước xuống bàn , Lạc Ân cất tiếng nói.

"Giải mặt tôi sao ?" - Ngô Thiên Kỳ đưa mắt nhìn cô , nhàn nhả lên tiếng.

Lạc Ân mỉm cười "Tất nhiên là không có , em trượt tay thôi."

"Lạc Ân , mình về trước đây . Cậu nghỉ ngơi đi nhé." - Tôn Triết đứng dậy , khoe miệng giương lên.

"Ừ !"

"Mình cũng về đây , chào giáo sư , chào bác sĩ Lạc , bác sĩ Dương." - Lương Tuyết Nhi cũng đứng dậy đi về. Cô đi theo sau , mở cửa cho họ , cũng không quên nói tiếng "Cảm ơn."

Cánh cửa màu đen vừa đóng lại , về mặt cô liền tối sầm , quay mặt vào nhà định chờ Ngô Thiên Kỳ nhưng không thấy anh đâu. Dương Minh Dung nhìn về mặt đáng sợ của cô , đưa tay chỉ lên phong của anh. Lập tức , cô phóng lên tầng một , không cần gõ cửa mà xông thẳng vào "Ngô Thiên Kỳ ?!"

"Tôi đang chuẩn bị bài giảng cho em , có hứng thú học không ?" - Không cần quan tâm đến chuyện bây giờ , anh thản nhiên hỏi. Lạc Ân nhìn trên bàn làm việc để sẵn giấy và sách , trong đầu mới nghĩ đến việc mình đã nhờ anh , không còn cách nào khác đành kim chế lại , quay ra cửa nói vọng xuống "Anh à , hôm nay thay em nấu cơm." Rồi quay vào trong đóng cửa lại ngồi xuống ghế.

Lạc Dương ngồi phía dưới nhìn lên , không cần hỏi cũng biết , hai người họ đang làm gì , Dương Minh Dung lo lắng nói "Không lẽ Tiểu Ân định đánh anh ấy sao ?"

"Đừng lo , con bé đang học đây."

"Học ?!"

"Thiên Kỳ đồng ý dạy thêm cho Tiểu Ân nên con bé mới có thể nén con giận đấy." Lạc Dương mỉm cười đứng dậy "Sẵn tiện em ở lại dùng cơm tối luôn đi."

"Ừ."

Dù sao cô đang nhờ vả anh , mọi chuyện để tính sau , học xong xử anh cũng được. Còn người kia thì đang cười thầm , trong lòng đầy cao ngạo và hứng thú.

"Đây là hồ sơ bệnh án của cậu ấy , từng gây thương tích cho ba năm học cùng lớp , tự tử bất thành một lần , gây rối loạn khu phố trên ba lần và trước khi nhập viện cậu ta đã cưỡng bức một cô gái nhưng bất thành còn bị bắt giam 48 tiếng. Cũng may bên bị hại là người quen của gia đình họ Tô nên được bỏ qua và thả về nhà. Nhưng sau đó lại có hành vi phá hoại , chứng bệnh đó được gọi là "Nhân cách chống đối xã hội (1)" , cảm xúc lại không ổn định* . Nên gia đình đã đến gặp bác sĩ tư vấn , ngay sau đó cậu ta bị cưỡng chế nhập viện."

(1) : Thiếu vắng ý thức đạo đức và tính bất ổn định trong các mối quan hệ trầm trọng hơn.

* Hưng cảm quá độ từng đợt, lo âu bồn chồn vài giờ đôi khi vài ngày.

"Cưỡng bức...bất thành sao ?!" - Lạc ân không tin được những gì mình vừa nghe , một học sinh cấp ba hiền lành và tuân thủ như thế lại có hành vi cưỡng bức ?

Ngô Thiên Kỳ gật đầu , đưa cho cô tờ giấy trên tay "Lúc biết mình bị chứng rối loạn nhân cách ranh giới , Tô Tiểu Lương rất hoang mang và bị trầm cảm nhẹ , cứ đến tối lại phát bệnh , dù đã được bác sĩ điều trị tâm lý nhưng do cậu ta có ý bất hợp tác nên đến bây giờ vẫn chưa điều trị được , cộng thêm chưa biết lý do bị mắc bệnh."

"Ừm...Tiểu Lương có kể với tôi về lý do cậu ấy mắc bệnh."

"Sao ?" - Ngô Thiên Kỳ nhún mày , anh trị bệnh cho Tô Tiểu Lương lâu như vậy dù thế nào cậu ta cũng không nói ra lý do vậy mà cô mới đến có vài ngày đã biết ?!

Lạc Ân bắt đầu kể lại mọi chuyện cho anh nghe , Ngô Thiên Kỳ trầm mặc một lúc , rồi nói "Xem ra sức ảnh hưởng của em với cậu ta rất lớn."

"Có thể dùng thuốc để chữa không ?"

"Không được , rối loạn nhân cách ranh giới phải điều trị bằng biện pháp tâm lý , nếu dùng thuốc chỉ có thể dùng Risperdal(2) và Alprazolam(3) !"

(2): Thuốc có hoạt chất là risperidone, là thuốc chống loạn thần mới thuộc nhóm dẫn xuất benzisoxazole.

(3): Là một triazolobenzodiazepin có tác dụng ngăn chống lo âu, chống trầm cảm và được kê đơn rộng rãi trong điều trị các tình trạng lo âu, hoảng sợ.

"Còn nữa , theo như em kể thì có thể Tô Tiểu Minh còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(4)."

(4) : Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive - Compulsive - Disorder - OCD).

Lạc Ân ngây người , Tô Tiểu Lương bệnh nặng đến vậy sao ? Cô phải làm gì để khiến một người bệnh trở lại bình thường ? Nhìn Lạc Ân trầm mặc suy nghĩ , Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , đưa tay xoa đầu cô "Không cần phải gấp , muốn điều trị cần phải kiên nhẫn."

"Nhưng chẳng phải anh chỉ nói hai tháng."

"Nếu có tôi giúp , không cần đến hai tháng !"

"Như vậy không công bằng với Tuyệt Nhi và Tôn Triết." - Cô không đồng ý với cách nói của anh , nếu để họ biết cô sẽ bị hiểu lầm

"Tôi không nghĩ vậy ? Tôi giúp em nghĩa là giúp em hiểu thêm về những bệnh thần kinh , chứ không phải giúp em điều trị."

"Tại sao anh lại làm bác sĩ."

Câu nói của cô khiến anh ngạc nhiên , lí do là gì sao ? Khóe miệng anh giương lên , chăm chú nhìn khuôn mặt người con gái trước mặt " Vì lúc nhỏ từng có người nói với tôi , sau này lớn lên sẽ làm bác sĩ nên tôi đã quyết tâm thi vào ngành y , để có thể bên cạnh người đó."

Lúc anh trả lời câu hỏi của cô , ánh mắt rất nhu tình , chất đầy yêu thương . Giống như người đó rất quan trọng đối với anh. Nụ cười trên khuôn mặt anh tuần kia hết mực dịu dàng khiến Lạc Ân ngây ngất nhìn , buột miệng hỏi "Người đó rất quan trọng với anh ?"

"Liên quan đến em sao ?"

"Tôi mới không thèm quan tâm." - Lạc Ân bức tức nói, vậy là ý gì chứ ? Cô chỉ thuận miệng hỏi tôi, ai kêu anh trả lời với bộ mặt như vậy ?

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, người đó tất nhiên rất quan trọng đối với anh, hơn nữa đó chính là cô, Ngô Thiên Kỳ khẽ nói thầm : Lạc Ân ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương bị đánh thức bởi hương thơm lan tỏa khắp nhà, cả hai người đàn ông đều nhanh chóng xuống giường chuẩn bị đồ rồi đi xuống bếp. Hôm nay là ngày thứ hai Lạc Ân ở nhà, bữa sáng cũng do cô đảm nhận nên dậy từ sớm.

Lạc Ân nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu nhìn, nhàn nhả nói "Hai người dậy rồi sao ?" Đặt hai tách cà phê nóng hổi xuống bàn, cô đưa tay kéo ghế ngồi xuống, bắt đầu ăn sáng.

Lạc Dương nhìn tách cà phê trên bàn, cất tiếng hỏi "Tại sao lại có cà phê ?" Trong nhà vốn dĩ không có cà phê, từ trước đến nay nếu anh muốn uống đều phải đi mua.

"Vì Ngô Thiên Kỳ muốn uống nên em mua, sẵn tiện pha cho anh."

Lạc Dương vô cùng bất mãn lên tiếng "Cái gì ? Anh năn nỉ em suốt bao năm em không pha một ly vậy mà lại pha cho cậu ta ?"

"Vì anh ta dạy em học thêm nên...mới miễn cưỡng pha đây." - Lạc Ân nhàn nhả nói, đến câu cuối thì trở thành nói thầm. Nếu không phải do Ngô Thiên Kỳ giúp cô thì còn lâu cô mới pha cà phê phục vụ anh như vậy.

Lạc Dương trong lòng vô cùng buồn rầu, anh cũng có thể dạy cô thôi, xem ra vị trí quan trọng của anh trong lòng Lạc Ân đang bị...lung lay...

Ngô Thiên Kỳ thì lại nhàn nhả thưởng thức cà phê, không thèm quan tâm đến ánh mắt căm giận của người bằng hữu. Vì đối với anh, tách cà phê này đặc biệt quan trọng và có ý nghĩa...(?)

Ăn sáng xong, mọi người đều đi làm riêng cô thì ở nhà, đang băng khuâng nghĩ cách giết thời gian thì chuông cửa lại vang, Lạc Ân nhú mày, cô tự hỏi mới sáng sớm ai đã đến ?

Người đứng trước cửa nhà cô là một người phụ nữ có mái tóc dài màu đen được vén gọn bên vai, đứng quay lưng về phía cô.

Lạc Ân lịch sự lên tiếng "Xin hỏi là ai vậy ?"

Nghe thấy có tiếng hỏi, người phụ nữ lạ mặt liền quay mặt lại. Đôi mắt Lạc Ân mở căng ra.

Người phụ nữ đó thật xinh đẹp, dáng người kiêu nhỏ, cả người toát ra vẻ thanh cao và quý phái, làn da trắng mịn, khuôn mặt thon nhỏ, đôi mắt to tròn lấp lánh, đôi môi đỏ tươi khi nhìn thấy khẽ cô thì khẽ giương lên. Lạc Ân tự hỏi, người phụ nữ này rốt cuộc bao nhiêu tuổi ?

Nhận ra mình đang bị cô nhìn chằm chằm, người phụ nữ lạ mặt cất tiếng "Chào cháu ! Di là mẹ của Thiên Kỳ, tên là Du Huân Huân."

Sao ? Mẹ của Ngô Thiên Kỳ ?! Cô không thể tin được những gì mình vừa nghe, người phụ nữ này nhìn trẻ như vậy mà là mẹ của Ngô Thiên Kỳ... "Mời đi vào !"

"Cảm ơn."

Lạc Ân lấy nước trái cây trong tủ, để xuống bàn mời Du Huân Huân. Nàng vui vẻ cầm lấy.

"Di đến tìm cháu có việc sao ? Hay tìm Thiên Kỳ, anh ấy hiện không có ở nhà !"

"Ta không đến tìm Thiên Kỳ, ta đến tìm cháu, cháu...có phải là Lạc Ân ?" - Du Huân Huân mỉm cười cất tiếng, giọng điệu rất nhẹ nhàng và dịu dàng.

"Phải, sao...di biết tên cháu ?" - Lạc Ân gật đầu.

"Ta nghe Thiên Kỳ nói. Phải rồi, đừng nói với nó là di đến đây nhé, thằng nhóc đó không thích ai xen vào cuộc sống của nó đâu."

Lạc Ân chăm chú nhìn nàng, quả thật nàng là người phụ nữ đẹp nhất mà cô từng thấy, rốt cục là Du Huân Huân bao nhiêu tuổi rồi. Nói chuyện lại rất thân thiện. Xem ra Du Huân Huân là một phu nhân của gia đình giàu có rất dễ gần "Cháu biết rồi."

"Ta có thể gọi cháu là Ân Ân không ?"

Lạc Ân hơi ngạc nhiên "Ân Ân", cái tên này đã lâu lắm rồi cô chưa được ai gọi thân mật như thế, cảm giác giống như trở lại lúc nhỏ, khoe miệng cô giương lên "Được ạ."

Lạc Ân cùng mẹ của anh ngồi nói chuyện phiếm khá lâu, vấn đề hai người thường nói nhất chính là tật xấu của Ngô Thiên Kỳ khiến anh ở bệnh viện liên tục bị hắt hơi. Được một lúc sau, Du Huân Huân nhìn đồng hồ trên tay đã đến giờ phải đi liền cất tiếng "Đến giờ ta phải về rồi."

"Ừm...vậy để cháu tiễn dì."

"Cảm ơn cháu."

Lạc Ân mở cửa, cúi đầu chào bà, Du Huân Huân làm kí hiệu im lặng "Nhớ giữ bí mật giúp ta !"

"Vâng, tạm biệt dì."

Cô đứng trước cửa nhìn bóng lưng Du Huân Huân đi đến gần chiếc xe siêu xe Bugatti màu trắng, cô mở to nhìn, chiếc xe đó đắt giá hàng triệu USD, ở Bắc Kinh này rất ít ai sở hữu được nó, hoặc thương gia giàu có nhất nhì còn không là những nhà tài phiệt lớn mới có đủ sức mua chiếc xe đắt giá này...nhưng trên hết Bugatti là một siêu xe thuộc loại hàng hiếm... Thật không ngờ Ngô Thiên Kỳ lại là thiếu gia nhà giàu...

Vậy mà lại đi mướn nhà cô? Suy nghĩ hăm mộ kia chưa đầy ba phút, Lạc Ân liền châm chia anh.... Tại sao có nhà lại đi làm phiên gia đình cô như vậy ???

"Cô bé đó thay đổi rồi, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp lại nói chuyện rất đáng yêu." - Du Huân Huân cười tươi, ngồi trong xe kể lại cho Ngô Vũ Thần nghe chuyện mình đã gặp lại cô bé Thiên Ân năm đó.

"Vậy sao?" - Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, vẫn chăm chú lái xe.

"Ừm...nhưng em thật sự khó hiểu...tại sao Ân Ân lại đổi thành Lạc Ân?"

"Chắc có lí do."

"Anh xem, cả sôa điện thoại, em cũng có!" - Nàng đưa điện thoại lên cho hắn xem, rất thích thú.

Ngô Vũ Thần mỉm cười, liếc mắt nhìn nàng "Xem ra em gặp lại cô bé đó thì rất vui."

"Tất nhiên rồi, em rất thích Ân Ân, từ lần đầu gặp mặt đã thích rồi."

Hắn chỉ cười không trả lời, tâm tình của vợ mình sao hắn không hiểu được, dù sao thì hắn cũng không quan tâm lắm về việc này...

Ở bệnh viện, Ngô Thiên Kỳ đang kiểm tra tổng quát cho Tô Thiếu Lương, Tôn Triết và Lương Tuyết Nhi thì đứng một bên, chăm chú theo dõi.

"Dạo này thế nào?"

"Dù không dùng nhiều thuốc ngủ tôi cũng có thể ngủ được, trong lòng đã bớt khó chịu!" - Tô Thiếu Lương thành thật trả lời.

"Tốt, cảm xúc có hay thay đổi?"

"Không."

"Ăn uống?"

"Vẫn tốt."

Đánh dấu xong bản báo cáo, Ngô Thiên Kỳ đóng quyển tài liệu lại, cất tiếng nói "Được rồi, nếu kiên trì trị liệu thêm bằng G.T và D.T(1) cậu sẽ sớm xuất viện thôi."

(1) : G.T.group Thepary : điều trị đoàn thể. / D.T.group Thepary : Điều trị bằng thuốc.

"Cảm ơn bác sĩ."

Anh gật đầu một cái rồi quay đi, Tô Thiếu Lương cũng theo y tá ra ngoài.

"Bác sĩ Ngô!" - Từ đằng sau vang lên một tiếng gọi trong trẻo, Ngô Thiên Kỳ ngoái đầu lại.

Bóng dáng nữ nhân tiến gần anh, trên môi nở nụ cười thân thiện, nữ nhân cất tiếng "Lâu quá không gặp."

Khuôn mặt anh không chút biểu tình, nhàn nhã nói "Chào."

Nữ nhân chợt khoác tay Ngô Thiên Kỳ nỉ non lên tiếng "Anh Thiên Kỳ, anh đi uống nước với em nhé."

Ngô Thiên Kỳ rút tay ra, lạnh lùng nói "Tôi bận !" Rồi quay lưng đi, nữ nhân ngơ ngàng, hậm hực chạy theo "Anh Thiên Kỳ..."

Ngô Thiên Kỳ quay mặt lại, ánh mắt sắc bén hướng về cô "Đời tiểu thư, tôi không rảnh."

"Nhưng..."

Cô bị cặp mắt sắc lạnh của anh dọa đến phát run, lùi lại vài bước, không cần đường để anh bước đi. Lương Tuyết Nhi lần đầu tiên thấy ánh mắt đó trong lòng cũng run sợ. Bước theo sau anh, người phụ nữ đó rốt cục là ai, là gì đối với Ngô Thiên Kỳ?

Tôn Triết đi một lúc lại quay đầu nhìn nữ nhân vừa nãy, cô gái đó chắc cũng trạc tuổi anh, mái tóc suôn dài như gấm rủ, mi mắt dày cong vút, hình như cô có đeo len, vì trông mắt màu tím nhạt lấp lánh nhìn rất kì ảo, sống mũi cao, miệng trái tim đỏ tươi, chỉ cần nhìn là anh đoán nữ nhân kia là một thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng, lại khiến anh nhìn rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

"Cậu có gì thắc mắc sao?" - Ngô Thiên Kỳ chậm rãi bước về phía trước, nhàn nhã hỏi.

Câu hỏi của Ngô Thiên Kỳ khiến Tôn Triết giật mình, dù anh không nhìn cũng đoán được Tôn Triết đang nghĩ gì? Anh đáp ứng hỏi: "Giáo sư, cô gái đó..."

"Là cháu gái của viện trưởng - Đới Y Y, vừa du học bên Mỹ về."....

Tôn Triết một lần nữa quay đầu nhìn, giờ anh mới nhận ra, nữ nhân đó từng xuất hiện trên báo nổi tiếng...

***

Giờ nghỉ trưa ở bệnh viện, Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương đang đi dọc hành lang, bất chợt bên ngoài đổ mưa, là mưa phùn. Dừng chân bên cửa sổ, anh đưa mắt nhìn ra ngoài, mưa lớn như vậy khiến anh nhớ về lúc nhỏ...

"Ân Ân, trời đang mưa, em đứng ở ngoài sẽ ốm đấy."

"Ừm...Không sao, em muốn ngắm mưa một chút."

"Vậy khoác thêm áo của anh đi!" - Cậu nhóc Thiên Kỳ cởi áo khoác ra, choàng qua người Ân Ân, híp mắt nói.

"Cảm ơn anh, Kỳ ca ca!"

Khi nhớ về chuyện lúc trước, khóe miệng Ngô Thiên Kỳ vô thức giương lên, Lạc Dương ngẩn người nhìn anh, cúi người nhìn xuống phía dưới bên ngoài cửa sổ, lại đưa mắt nhìn anh "Cậu sao vậy?"

Nụ cười trên mặt Ngô Thiên Kỳ tắt lịm khi giọng nói Lạc Dương vang lên, anh liếc nhìn Lạc Dương một cái rồi bỏ đi "Không có gì."

"Này..."

"Chuyện gì?"

"Có phải cậu có tình ý với Tiểu Ân?" Thật ra anh đã muốn hỏi anh lâu rồi, từ hành động đến thái độ của anh, đối với Lạc Ân rất khác thường.

Ngô Thiên Kỳ một chút phủ nhận cũng không, thẳng thắn trả lời "Phải, vậy thì sao?"

"Cậu nghiêm túc?"

"Phải."

Lạc Dương nhếch miệng cười "Nếu là cậu thì tôi yên tâm!"

Ngô Thiên Kỳ đưa tay khoác vai anh, vui vẻ nói "Yên tâm, đối với tôi, Lạc Ân rất quan trọng..."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Bây giờ ở Bắc Kinh đang bước vào giai đoạn giao mùa , những cơn mưa đầu Thu cũng bắt đầu rơi , Lạc Ân chỉ cần một năm nữa là hoàn thành xong khóa thực tập.

"Ai...sao cứ mưa vậy chứ ?" - Lương Tuyết Nhi nằm dài lên bàn , chán nản nói.

Lạc Ân không trả lời , đưa mắt nhìn ra ngoài . Lương Tuyết Nhi không nhận được câu trả lời , nhíu mày hỏi "Lạc Ân , sao vậy ?"

"Không có gì."

"Anh Thiên Kỳ , chờ em với."

Lạc Ân đang ăn nghe thấy tiếng gọi nam nhân một cách thân mật và ngọt ngào như vậy , tò mò nhìn. Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương đang nhàn nhã tiến về phía cô , đằng sau là cô gái tóc nâu chạy theo.

"Anh Thiên Kỳ , em đang gọi anh đó." - Nữ nhân xinh đẹp tức giận kéo tay anh , hậm hực nói.

"Buông ra." - Ngô Thiên Kỳ nhíu mày hất tay nữ nhân ra , khiến cô xém chút nữa là ngã xuống đất.

Nữ nhân kia âm ức nói "Anh thật quá đáng."

Anh chỉ liếc cô một cái rồi quay đi , nhưng nữ nhân đó lại không chịu thua , đưa tay kéo áo anh. Ngô Thiên Kỳ đang khó chịu trong người lại bị làm phiền khiến anh càng bức bối , gằn giọng nói "Cô không cần phải mặt dày bám lấy tôi như vậy chứ ?" Rồi mạnh tay hất cô ra.

"Oái ?!" - Nữ nhân bị đẩy ra loạng choạng đứng không vững , ngã vào người Lạc Dương , anh thì lịch sự hơn Ngô Thiên Kỳ , đỡ cô đứng vững rồi bước đi.

"Là Đới Y Y." - Tôn Triết chợt cất tiếng.

"Cậu biết cô gái ấy sao ?" - Lạc Ân tròn mắt hỏi.

"Nghe giáo sư nói cô gái ấy là cháu gái của viện trưởng , vừa ở Mỹ về."

"Hình như cô ta có tình ý với giáo sư đấy." - Lương Tuyết Nhi chen ngang , khẳng định chắc chắn điều đó.

"Con người anh ta thô lỗ như vậy mà cũng yêu , cô ta điên rồi." Cô bĩu môi nói , con người anh vừa thô lỗ vừa đáng ghét , ai yêu anh ta thì người phụ nữ đó thật không có mắt....--

"Đi theo tôi." - Bất chợt Ngô Thiên Kỳ bước đến đưa tay kéo cô đứng dậy, Lạc Ân giật mình , cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị anh lôi đi. Lạc Dương cất tiếng "Này , cậu kéo Tiểu Ân đi đâu hả ?"

"Tôi mượn em gái cậu một chút." - Dứt câu , anh đi một mạch không dừng lại. Còn Lạc Ân thì nghiệp không cách nào rút tay khỏi bàn tay to lớn của anh.

Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết không hiểu chuyện gì xảy ra , không lẽ Lạc Ân đã đắc tội với anh. Đới Y Y tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt không khỏi kinh ngạc !

"Anh kéo tôi đi đâu vậy ? Buông ra." - Lạc Ân nhíu mày cố gắng rút tay ra , giằng co mãi cũng không được , khắp đây hành lang mọi ánh mắt đều dồn về phía cô và anh.

Kéo cô vào phòng nghỉ , anh mới dừng lại , Lạc Ân trừng mắt nhìn anh "Ngô Thiên Kỳ , anh muốn làm gì ?"

"Ngồi xuống.."

"Anh kéo tôi vào đây làm gì ?" - Lạc Ân lùi lại vài bước , cử chỉ đầy dè phòng.

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười ,

cất tiếng chế giễu "Em nghĩ tới đâu rồi ? Tôi chỉ muốn tránh cô gái kia thôi."

"Anh tránh cô ấy có liên quan gì đến tôi ?"

"Nếu tôi kéo em đi , cô ta sẽ nghĩ em là bạn gái của tôi thì sẽ ngưng việc bám theo tôi mỗi ngày !"

Lạc Ân nghe hai chữ "bạn gái" mà thấy rùng mình , nhàn nhã nói "Anh nghĩ mình đủ tư cách làm bạn trai tôi sao ?"

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, thẳng thắn nói, vẻ mặt đầy cao ngạo "Tất nhiên." Ngưng lại một chút, anh đưa tay chạm nhẹ vào mái tóc đen dài óng mượt, nói tiếp "Tuy tôi không phải là người đàn ông hoàn hảo nhưng cũng không phải là đàn ông xấu, tuy tính tình có chút thô lỗ nhưng cũng không đến nỗi tệ, mặt mũi lại dễ nhìn, Lạc Ân, em chưa có bạn trai, nếu không chê thì chấp nhận tôi đi."

Lạc Ân nghe anh nói mà lòng bùng nổ, do cô nghe nhầm hay do anh có vấn đề? Cổ họng tựa hồ như bị ai bóp chặt không thể thốt lên được, cứ đứng nhìn anh trân trân như thế.

Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của cô, Ngô Thiên Kỳ nhìn không được mà bật cười, đưa tay nhéo nhẹ bên má trắng nõn "Không phải em cho là thật đấy chứ? Tôi chỉ đùa thôi, em..." - Ngô Thiên Kỳ dùng ánh mắt gian xảo tùy tiện lướt quanh người cô một lượt, lưu manh nói "....vẫn còn chưa trưởng thành, không hợp với tôi."

"Đồ lưu manh biến thái dễ tiện vô liêm sỉ! Anh một chút cũng không xứng với tôi. Tôi chưa trưởng thành?! Mất anh dùng để trang trí sao?" *Bốp... - Lạc Ân bị anh chọc ghẹo nhất thời tức giận đâm vào bụng anh một cái thật mạnh, dùng một hơi để chửi anh. Sau đó hậm hực đi ra ngoài, trước khi đi cũng không quên móc họng lại "Anh lúc nào cũng giữ khoảng cách với phụ nữ, theo như tôi thấy giới tính của anh ắt hẳn có vấn đề rồi."

Ngô Thiên Kỳ xoa xoa cái bụng đáng thương của mình, nhếch miệng cười chán nản, đưa tay gỡ đầu "Tôi giữ khoảng cách với phụ nữ khác cũng vì em thôi, nha đầu ngốc."

Đứng dựa lưng vào cánh cửa, đôi mắt đen láy khẽ nhắm lại, nói như thờ dài "Tôi đâu có nói đùa...haiz...Chết tiệt....!" Trong lòng Ngô Thiên Kỳ vô cùng chán nản, lại tự mắng mình, anh vốn muốn cô làm bạn gái của mình, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ngờ nghệch tròn tròn mắt nhìn anh đến nỗi trong mắt cũng muốn văng ra ngoài thì anh cũng đâu rảnh rồi chọc tức cô ??? Ngô Thiên Kỳ cũng vì không muốn cô khó xử.

Lạc Ân vừa đi vừa rủa thầm Ngô Thiên Kỳ, khuôn mặt cũng vì tức giận mà ửng đỏ. Trên đời này, cô ghét nhất là ba loại người:

- Thứ nhất: Loại người luôn tự cao tự đại.
- Thứ hai: Loại người luôn tự huyễn về bản thân.
- Thứ ba: Loại người thích bòn cọt người khác.

Và Ngô Thiên Kỳ là người tập hợp đủ ba loại người trên. Anh đúng là loại nam nhân đáng ghét.

"Tiểu Ân!" - Lạc Ân đang đi thì nghe thấy có tiếng gọi vang lên từ sau lưng nên quay mặt nhìn, là Dương Minh Dung. Lập tức cô chạy lại, hậm hực nói "Chị, em có chỗ nào là chưa phát triển?"

"Hả?" - Dương Minh Dung nghe câu hỏi của cô xem chút là bật cười ra đằng sau, ánh mắt phát hiện ra những cặp mắt ngờ nghệch đang hướng về họ, cô xấu hổ nói "Tiểu Ân, em bình tĩnh, chúng ta tìm chỗ nói chuyện."

"Bình tĩnh sao? Chị thử bị người ta nhìn rồi...um um..." - Chưa nói hết câu cái miệng nhỏ xinh đã bị bịt lại, Dương Minh Dung vội vã vừa kéo cô đi vừa dùng tay chặn miệng Lạc Ân. Cô giữa thanh thiên bạch nhật lớn tiếng nói như thế, thật là hại cô muốn tìm chỗ chui xuống. Đúng là 'giận quá mất khôn'.

Kéo Lạc Ân vào phòng làm việc, Dương Minh Dung mới buông ra, cất tiếng "Bình tĩnh lại, nói chị nghe có chuyện gì sao?"

Lạc Ân thờ phỉ phò, kể lại mọi chuyện cho cô nghe. Dương Minh Dung nghe xong, có chút bất ngờ, Ngô Thiên Kỳ từ trước đến nay, anh chưa một lần nói đùa với ai như thế, nói đúng hơn là rất ít tiếp xúc với nữ nhân, không lẽ....

"Chị Minh Dung, chị Minh Dung..." - Thấy Dương Minh Dung ngẩn ngơ suy nghĩ, Lạc Ân nhíu mày lay cánh tay Dương Minh Dung.

"Hả?" - Dương Minh Dung giật mình bừng tỉnh.

"Chị nghĩ xem, nên làm cách nào để trả đũa hắn đây?"

"Em định làm gì?"

Lạc Ân cau mày suy nghĩ, dám chọc ghẹo cô thì anh phải nhận lấy hậu quả, Lạc Ân càng nghĩ càng thêm tức, cô như vậy mà anh dám nói là chưa phát triển....??

"Thiên Kỳ nhìn vậy thôi chứ thẳng thắn ấy cũng có thứ để sợ đấy. Là chuột Hamster! Lúc nhỏ vì bị cắn một lần nên nó sợ đến tận bây giờ. Trừ chuột Hamster ra thì các loài khác nó đều không sợ! Ừm...còn nữa, thẳng thắn ấy rất ghét ăn cải xanh, đậu đen và đậu hà lan."

Từng lời của Du Huân Huân chọt vang lên trong đầu cô. Khóe miệng Lạc Ân chọt nhếch lên, cô đã có cách chơi khăm anh rồi, hôm nay bữa tối do cô nấu...

Nhìn vẻ mặt gian xảo của cô Dương Minh Dung đoán chừng cô đã nghĩ ra cách rồi "Tiểu Ân, em...định làm gì vậy?"

"Bí mật..."

Dương Minh Dung nhìn vẻ mặt cô càng lúc càng gian, xem ra lần này Ngô Thiên Kỳ thảm rồi. Nếu nói về việc trả đũa người khác thì Lạc Ân rất giỏi.

Nếu chọc giận con bé thì người đó sẽ gặp "tai họa"....Dương Minh Dung trong lòng không ngừng cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vì hôm nay các bác sĩ trong bệnh viện phải họp nên thực tập sinh được về sớm.

"Ngoài trời vẫn còn mưa để anh đưa em về." - Lương Dương đưa áo khoác cho cô , cất tiếng nói.

"Không cần , em sẽ đi xe bus !"

"Phải rồi hôm nay anh phải trực khuya , em ở nhà với Thiên Kỳ nhé."

"Vâng , em về đây."

Thấy cô không phản đối , lại rất bình thản , Lạc Dương có chút khó hiểu , nhưng cũng không mấy quan tâm , khoé miệng chọt giương lên , cung chiều đưa tay xoa đầu Lạc Ân "Về cẩn thận."

"Vâng."

Lạc Ân tâm trạng rất tốt , mau chóng khoác áo , cầm túi xách đi ra ngoài. Trước tiên cô phải đi mua "thú cưng" cái đã , rồi chuẩn bị bữa tối..

Lạc Ân đi đến cửa hàng thú cưng gần bệnh viện.

"Chào quý khách !" - Ông chủ cửa hàng nhìn thấy cô liền niềm nở đón tiếp.

Lạc Ân nhìn xung quanh , rồi cất tiếng "Ông chủ , ở đây có chuột Hamster không ?"

"Có có , đây là những con Hamster ở cửa hàng chúng tôi." - Ông chỉ tay về khung kính bên phải , trong đó có mấy con Hamster nhỏ bé nhìn rất đáng yêu . Lạc Ân bị những vật thể nhỏ nhắn mê hoặc , say mê ngắm nghía.

"Con đó...bao nhiêu vậy ?" - Cô chỉ tay về phía góc lồng , một con Hamster với bộ lông trắng mượt và mềm mịn , đôi mắt nhỏ bé đen láy , giống như cục bông gòn vậy.

"Đó là Hamster Bear trắng , rẻ thôi , 40 ngàn."

"40 ngàn ? Ông chủ 30 ngàn thôi."

"Không được đâu , tiểu thư , mỗi con Hamster ở cửa hàng của chúng tôi đều rất đẹp và tuổi thọ cao , không thể giảm được."

Ngẫm nghĩ một chút , Lạc Ân mới quyết định , vì mục đích của cô đành phải chấp nhận vậy "Được , vậy tôi sẽ lấy con đó. Ừm , lấy tôi cái lồng sắt và quả bóng chạy."

"Vâng , chờ một chút."

Lạc Ân đưa tay nhận lấy vật cưng đáng yêu rồi đi về , bây giờ cô cần phải mua đồ ăn tối.

Bệnh viện....

"Thiên Kỳ , hôm nay tôi có ca trực đêm , phiền cậu trông chừng Tiểu Ân giúp tôi." - Cuộc họp vừa xong , Lạc Dương cùng Ngô Thiên Kỳ đi vào phòng làm việc.

"Cô ấy đâu phải là trẻ con."

"Bây giờ đã sang thu , sẽ có nhiều ngày mưa , tôi chỉ lo cho Tiểu Ân."

"Chuyện gì ?"

Lạc Dương thờ dãi , cất tiếng nói "Lúc nhỏ gia đình tôi xảy ra biến cố , đã tạo cho Tiểu Ân một cú sốc tâm lí rất lớn , con bé rất sợ bóng tối , những nơi có không gian nhỏ , hẹp . Vào những ngày mưa , nếu là mưa rào thì không sao , nhưng nếu mưa lớn đến nỗi có sấm chớp thì không ổn. Vì Tiểu Ân rất sợ sấm."

Ngô Thiên Kỳ trầm mặc , biến cố mà anh nói có khi nào là vụ án 12 năm trước của Lạc gia ? Cha Ân Ân tự sát để trốn nợ còn mẹ cô vì không chịu nổi đã treo cổ trước mặt một cô bé chỉ mới 8 tuổi như Ân Ân ?

Lạc Dương vỗ vai Ngô Thiên Kỳ , trầm giọng nói "Thiên Kỳ , cậu là anh em tốt của tôi , tôi hi vọng cậu sẽ không đùa giỡn với Tiểu Ân , vì con bé là đứa em mà tôi hết mực yêu thương."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Yên tâm , tôi sẽ không làm cậu thất vọng."

"Mà cậu đó , làm ơn đừng chọc ghẹo nó nữa , tuy Tiểu Ân không giận dai nhưng thù rất dai đấy."

"Sao ?"

"Cậu mà cứ như vậy , coi chừng sẽ rước họa đấy. Em tôi có rất nhiều mưu kế để trả đũa người khác."

Ngô Thiên Kỳ nghe mà rung mình một cái , Ân Ân đáng yêu lại rụt rè của anh đâu rồi , sao lại biến thành như vậy....

"Này , cậu cố gắng khiến con bé quên đi chuyện đau lòng lúc nhỏ đi."

"Ý cậu là sao ?"

Ngô Thiên Kỳ lái xe rất nhanh , những gì Lạc Dương nói như một lời giải đáp mọi thắc mắc của anh trong 12 năm qua...

Khi gia đình tôi xảy ra chuyện , Tiểu Ân bị đưa vào cô nhi viện với cái tên là : Thiên Ân. Lúc đó , nó có quen một người chỉ nhớ là Kỳ ca ca. Sau khi tôi đưa Tiểu Ân đi con bé đã gửi rất nhiều thư đến cô nhi viện nhờ hiệu trưởng chuyển cho cậu ấy , nhưng đều không nhận được hồi âm. Điều đó khiến con bé bị tổn thương rất nhiều , từ đó về sau Tiểu Ân sống rất khép kín , ngoại trừ tôi và Minh Dung ra , thì nó rất ít tiếp xúc với người khác.

Thì ra bao năm qua cô đã gửi rất nhiều thư cho anh , vậy mà có lúc anh còn trách Lạc Ân đã quên anh , lão Hiệu Trưởng chết tiệt....

*Cô nhi viện Từ Tâm..

Dừng xe trong sân , Ngô Thiên Kỳ hung hăng đóng mạnh cửa xe rồi đi thẳng vào trong .

"Xin hỏi , anh tìm ai ?" - Một người phụ nữ trung niên thấy Ngô Thiên Kỳ bước vào liền cất tiếng hỏi .

"Hiệu trưởng" - Ngô Thiên Kỳ lạnh lùng nói.

"Có việc gì..."

"Ông ta ở đâu ?" - Người phụ nữ chưa nói hết câu , anh đã cất tiếng trước , giọng nói trầm thấp , ánh mắt sắc bén lạnh đến thấu xương , khiến bà sợ hãi. đành phải nói ra.

"Ở trong phòng , cuối....cuối dãy hành lang."

Vừa nghe xong , anh liền đi thẳng đến cuối hành lang , dáng vẻ rất hung dữ , đưa chân đạp văng cánh cửa gỗ to lớn.

Người đang ông già đang ngồi thong thả uống trà trên bàn làm việc bất chợt giật mình làm rơi ly trà trên tay.

Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã đi vào , kéo chiếc ghế đối diện bàn làm việc , ngồi xuống , lạnh nhạt nói "Xin chào."

"Cậu là ai ? Tại sao lại tự tiện xông vào đây ?" - Hiệu trưởng khó chịu ra mặt , lên tiếng hỏi.

"Tôi là Ngô Thiên Kỳ , đến tìm ông có chút chuyện ! Chắc ông còn nhớ chứ ? Lúc nhỏ tôi đã đến đây."

"Cậu...đến tìm tôi có việc gì sao ?"

"Tôi nghe nói trước kia Ân Ân có gửi thư đến đây , nhờ ông đưa cho tôi nhưng...hình như ông đã không làm vậy !"

Hiệu trưởng nghe anh nhắc đến việc 12 năm trước , trong lòng vô cùng lúng túng . Cố gắng điềm tĩnh "Tôi...không hề nhận được lá thư nào của Thiên Ân."

Ngô Thiên Kỳ đứng dậy , nhướn người lên phía trước , ngón tay thon dài chạm vào chiếc cà vạt màu đỏ rượu , Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã nói "Hiệu trưởng Tổng , cà vạt này rất hợp với ông , ông...có muốn khuôn mặt mình có màu này không ?

Ông bị ánh mắt của anh dọa đến phát run , thế lực nhà họ Ngô từ xưa đến nay vẫn không suy yếu , ngược lại càng lúc càng thêm lớn mạnh , khiến ai nghe đến Ngô gia cũng đều nể sợ. Hiệu Trưởng toát mồ hôi lạnh , sợ hãi nói "Ngô...Ngô thiếu , tôi thật sự xin lỗi , lúc trước do quá nhiều việc nên tôi

quên mất việc mấy lá thư của Thiên Ân , sau đó để chung với đồng giấy cũ rồi đem đi đốt , khi tôi nhớ ra thì quá trễ rồi. Tôi....sau đó tôi nhận thêm thư của cô ấy , tôi sợ nếu đem cho cậu , việc này sẽ bại lộ nên tôi mới giấu đi...Tôi thật sự không cố ý , xin cậu tha cho tôi."

Ngô Thiên Kỳ trầm mặc , bàn tay vẫn nắm chặt chiếc cà vạt , lực mỗi lúc một mạnh , giống như muốn xé nát nó , tia lửa đỏ cũng dần xuất hiện trong đáy con ngươi "Ông có biết tội của ông rất lớn không ?"

"Tôi biết tôi biết , cầu xin cậu hãy tha cho tôi , những bức thư còn lại tôi...vẫn còn giữ , tôi....tôi....sẽ đưa cho cậu."

"Mau lấy ra đây."

"Vâng....vâng...." - Dù bàn tay anh đã rời khỏi chiếc cà vạt nhưng ông vẫn còn run lấy bầy , chạy đi lục ngăn tủ kéo , lấy ra xấp phong thư đưa cho anh "Tất cả ở đây."

Ngô Thiên Kỳ cầm lấy , thư cô gửi anh nhiều như vậy sao ? Chỉ nhìn thôi đã đoán chừng trên 20 cái. Ngô Thiên Kỳ đưa mắt nhìn hiệu trưởng Tống , lạnh lùng nói "Xem ra , ông vẫn còn rất may mắn..." Nói xong liền quay lưng bỏ đi. Nhìn thấy bóng lưng anh rời khỏi phòng làm việc , hiệu trưởng mới thở dài , dù vậy cơ thể vẫn còn run lên vì sợ hãi...

Ngô Thiên Kỳ trở vào trong xe , chạy thẳng về nhà của Lạc Dương. Cô gửi thư cho anh rất nhiều vậy mà có lúc anh lại trách cô vô tình....Người vô tình là anh mới đúng....

*Ring...ring.... Đột nhiên điện thoại reo lên , Ngô Thiên Kỳ gấn tai nghe bluetooth vào tai , rồi cất tiếng "Tôi nghe đây."

"Cậu đã về nhà chưa vậy ?" - Giọng nói trong điện thoại là Lạc Dương

"Chưa , có việc gì không ?"

"Vừa nãy tôi quên dặn cậu."

"Sao ?"

"Dù cậu là anh em tốt nhưng tôi cảnh cáo cậu , đừng dở trò với em gái tôi đấy."

Ngô Thiên Kỳ nghe câu nói của anh thực rất muốn lăn ra cười , "dở trò" , anh giống kẻ biến thái đến thế sao ? "Thằng điên , cậu nghĩ tôi là hạng người gì ?"

"Khoa học đã chứng minh , trong mọi tình huống , đàn ông tốt cũng có thể biến thành...cầm thú !"

"Cậu nghĩ tôi xấu như vậy sao ?"

"Không ai biết trước được , nói tóm lại . cậu mà động đến em gái tôi , tôi sẽ biến cậu thành thái giám " - Nói xong Lạc Dương tự ý cúp máy.

"Khốn khiếp , Lạc Dương , đợi ngày mai tôi sẽ tính sổ với cậu." Ngô Thiên Kỳ thực sự giận đến phát run , lăm bằm vài câu. Không ngờ tên khốn Lạc Dương lại dám nói anh là "cầm thú" ? Vậy mà khi nãy còn có người gọi anh là anh em tốt... Anh em tốt con khỉ... Trong lòng Ngô Thiên Kỳ lúc này thực muốn bay đến bệnh viện và dạy cho Lạc Dương một bài học , nhưng bây giờ trời cũng gần tối anh nên về nhà sẽ tốt hơn . Dù sao thì cũng không thể để cô một mình...

"Xong rồi..." - Lạc Ân đặt món cuối cùng lên bàn , vẻ mặt vô cùng thỏa mãn , để xem : cải xào thịt , canh cải thịt bò , đậu hà lan xào cải , cá kho đậu và nấm , nấm xào mực , nấm cuộn thịt...tất cả đều là những món mà Ngô Thiên Kỳ ghét nhất...

Cô ngồi xuống bàn , ánh mắt liếc nhìn chiếc lồng sắt nhỏ , đưa tay bẻ vật thể nhỏ nhẩn ra ngoài , cất tiếng nói "Tiểu Bạch Bạch...xem ra em tuy nhĩ lại rất có ích đấy..."

*Cạch...

Nghe thấy tiếng mở cửa , Lạc Ân lập tức đứng dậy , chạy ra ngoài "Về rồi sao ?"

Ngô Thiên Kỳ thấy coi niềm nở chào đón có chút nghi ngờ , ánh mắt lại hướng về hai bàn tay cô , hình như đang giấu cái gì đó , anh nhử mảy hỏi "Em có âm mưu gì sao ?"

"Không có...Nè nè , mau vào ăn tối." - Cô riu rít mời anh , Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , phải đề phòng thôi...Đột nhiên cô tốt như vậy thì chắc chắn có vấn đề.

"Anh nhìn xem tôi nấu cho anh đấy."

Anh đưa mắt nhìn đồng thức ăn trên bàn , toàn bộ đều là cải xanh , nấm và đậu hà lan...ba thứ mà anh ghét nhất trên đời... "Đấy..."

"Sao vậy ? Tôi bỏ công nấu không lẽ anh chê sao ?" Lạc Ân dùng bộ mặt ngây thơ nhìn anh , bất mãn nói.

"Không phải chỉ là..."

"Còn nữa , tôi mới có thú cưng đây."

"Thú cưng ?" - Ngô Thiên Kỳ nhủ mảy hỏi , anh tự hỏi do cô vô tình hay cố ý nấu những món này , và thú cưng mà cô nói có khi nào là... "Chuột Hamster ?!"

Lạc Ân mỉm cười , mở lòng bàn tay ra "Phải rồi , là Hamster Bear đây , có đáng yêu không ?"

Vừa nhìn thấy con chuột màu trắng , Ngô Thiên Kỳ sợ hãi giật người về đằng sau , tránh né thứ sinh vật trên tay cô "Em...mau mang nó tránh xa tôi..."

"Tại sao ? Tiểu Bạch đáng yêu như vậy...anh nên chạm vào nó mới phải." - Vừa nói xong , Lạc Ân thích thú đưa Tiểu Bạch về phía anh , Ngô Thiên Kỳ hoảng sợ , gào lên "Lạc Ân , mau vứt nó đi."

"Không thích...Anh sợ sao ? Không ngờ anh lớn như vậy mà lại sợ một chú chuột nhỏ xíu sao ?...haha..."

"Tránh ra..."

"Ngô Thiên Kỳ đây là hậu quả của việc anh dám chọc giận tôi đây." - Lạc Ân là lưỡi chọc anh , càng lúc càng hăng hái đẩy Tiểu Bạch về phía Ngô Thiên Kỳ , hại anh chạy quanh nhà , tránh né nó.

Lạc Ân thì rất tốt , cười vô cùng sáng khoái , thích thú trêu ghẹo anh.

"Oái..."

"Ân Ân..."

Vì không cẩn thận , Lạc Ân vấp phải quả bóng chạy của Tiểu Bạch , ngã nhào về phía trước. Ngô Thiên Kỳ thấy cô hét lên , vội vã đưa tay đỡ cô , cả cơ thể to lớn nằm bệt xuống sàn.

"Không sao chứ ?"

"Không sao ?" - Lạc Ân nhăn mặt , lồm cồm bò dậy , chợt phát hiện ra con chuột đáng yêu của cô không còn trong tay , Lạc Ân hét lên "A , Tiểu Bạch....đâu rồi."

Vật thể nhỏ bé hiện đang bò trên người Ngô Thiên Kỳ , khi anh đưa mắt nhìn xuống , khuôn mặt lập tức tái xanh , dùng tay hất mạnh nó ra , Lạc Ân nhìn anh hất vật cưng của mình , hoảng sợ đưa tay chụp lấy , giận dữ mắng anh "Ngô Thiên Kỳ , anh thật quá đáng , tại sao lại hất Tiểu Bạch như thế ?"

"Em còn dám nói , tất cả là tại em" Rõ ràng là do cô sai , nếu không phải cô lo chọc ghẹo anh thì con vật gớm ghiếc đó có thể bò lên người anh sao ?

"Nè , anh còn dám đổ cho tôi ?"

"Không phải sao , em cố ý nấu những món tôi ghét , còn đem con vật gớm ghiếc đó về dọa tôi."

"Tiểu Bạch đáng yêu như vậy , anh dám nói nó gớm ghiếc ? Đồ thô lỗ."

Ngô Thiên Kỳ bị cô chọc giận đến mức muốn phát hỏa , rõ ràng là cô sai còn dám lớn tiếng mắng anh "Được , Lạc Ân , em dám đem thứ tôi ghét dọa tôi , vậy tôi sợ làm ngược lại."

"Ý anh là gì ?"

"Ngày mai đến tôi phụ trách bữa sáng , tôi sẽ trộn những thứ em ghét vào ép em ăn. Em sợ chó ? Tôi sẽ nuôi chó , để nó nhai nát con chuột kia , và cả em nữa."

Lạc Ân giật mình lùi lại đằng sau , tại sao anh lại biết cô sợ chó ? Do Lạc Dương nói sao ? "Nhà....nhà của tôi....anh không được nuôi chó."

"Được , vậy tôi sẽ bắt chuột thả vào phòng em. Ngoài Hamster ra thì Ngô Thiên Kỳ tôi không sợ bất kì thứ gì...còn em thì khác..." - Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , về mặt chất đầy xấu xa "Em sợ rất nhiều thứ..."

Ngô Thiên Kỳ chỉ tay vào bếp "Bữa tối đó em tự ăn đi." Nói xong liền quay lưng bỏ đi.

Lạc Ân thì đứng sững người nhìn , cả cơ thể như bất động...Anh...rốt cuộc tại sao lại biết nhiều như thế ? Cô chỉ lo nghĩ cách trả thù anh mà quên mất mọi chuyện sau này. Lạc Ân vô đầu bứt tóc , đau khổ gào thét trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Ngô Thiên Kỳ ngồi trong phòng đọc những bức thư do Lạc Ân gửi. Rất nhiều điều suốt 12 năm qua Lạc Ân đều nói với anh nhưng anh lại không hề biết....

Ngô Thiên Kỳ cười khổ "Anh thật tệ...." Càng thêm ray rứt trong lòng, nếu lúc đó anh quay lại cô nhi viện, hỏi thêm tung tích của cô thì có lẽ...

Lạc Ân thì đang cố gắng nghĩ cách thương lượng với anh... nằm lăn qua lăn lại trên chiếc giường êm ái, Lạc Ân thật sự không thể nghĩ ra cách nào khác. Ánh mắt khẽ lướt nhìn sinh vật nhỏ bé trong lồng sắt đang say ngủ, cô chợt thở dài "Không thể vút được..."

Mưa vẫn rơi bên ngoài rất nhiều, Lạc Ân cảm thấy lạnh nên ngồi dậy, lười biếng đi đến cửa sổ, bàn tay cô vừa chạm vào, bên ngoài liền xuất hiện một tia sáng, chưa kịp phản ứng âm thanh to lớn vang lên *Ầm...Ầm...

"Á..." - Lạc Ân sợ hãi ngồi bệt xuống đất, tiếng sấm vừa rồi thực khiến cô hoảng sợ, muốn tìm chỗ trốn. Càng thêm nhiều tiếng sấm nữa vang lên càng làm cô hoảng loạn hơn.

Nghe thấy tiếng sấm, Ngô Thiên Kỳ lập tức chạy sang phòng của cô, nhưng trong phòng lại không một bóng người, mây đẹp khẽ nhui lại, cặp mắt màu đen lấp liếc nhìn một lượt quanh căn phòng. Ngô Thiên Kỳ chậm rãi bước đến tủ đồ, đưa tay mở cửa...

Quả nhiên anh đoán không sai, Lạc Ân đang trốn trong tủ, hai tay che lấy tai, khi cánh cửa gỗ đột nhiên mở ra, Lạc Ân mới ngược mắt nhìn. Bóng dáng anh cao lớn tựa hồ như một bức tường che khuất ánh sáng bên ngoài. Giọng nói trầm thấp khẽ vang "Ra ngoài thôi."

Lạc Ân lắc đầu từ chối. Anh nói tiếp "Không phải em sợ bóng tối và những nơi chật hẹp sao, ở trong đó sẽ tệ hơn."

Cô vẫn không trả lời. *Ầm... * "Ư..." - Tiếng sấm khiến cô hoảng sợ, co rúm người lại. Ngô Thiên Kỳ nhui mây, vươn tay nắm tay Lạc Ân kéo ra. Cô vùng vẫy, nói "Anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra..."

Ngô Thiên Kỳ không trả lời, cánh tay chắc khỏe kéo cô ra, tiện thể bế bổng lên, đặt Lạc Ân ngồi dưới sàn "Nếu em sợ, cứ ôm lấy tôi."

"Tôi...mới không cần." - Lạc Ân vươn tay đẩy anh ra.

Ngô Thiên Kỳ tuy mặt vẫn lạnh lùng nhưng cư xử lại rất dịu dàng, dùng hai bàn tay to lớn, áp vào tai cô, nói "Tôi chỉ cho em mượn lồng ngực mình, dùng xong rồi phải trả công."

Lạc Ân ngẩn người nhìn chằm chằm khuôn mặt anh. *Ầm...Ầm...

"Á..." Lạc Ân sợ hãi nhất thời ôm siết lấy anh, cả cơ thể cũng bắt đầu run lên, ấp úng nói "Tôi...tôi chỉ mượn một chút thôi."

Khỏe miệng Ngô Thiên Kỳ khẽ giương lên, vỗ nhẹ lưng cô "Được."

Ngô Thiên Kỳ ngồi im bao bọc lấy Lạc Ân, dù ngoài trời vẫn còn mưa rất lớn nhưng cô cảm thấy đã bớt sợ hơn, người đàn ông này khiến cô có cảm giác rất quen thuộc...

Lạc Ân rất sợ sấm sét và bóng tối. Vì đối với cô đó như khơi lại kí ức đang sợ năm xưa. Cha cô chết, mẹ đã hứa sẽ bảo vệ và bên cạnh cô, nhưng sau đó bà lại thất hứa, trong căn nhà kho cũ nát tối tăm, bà đã treo cổ trước mặt một đứa trẻ chỉ mới tám tuổi như cô.... Những ánh sáng từ tiếng sấm chiếu lên cơ thể gầy gò của người phụ nữ đang treo lơ lửng như một nỗi kinh hoàng đối với Lạc Ân, suốt 12 năm qua, chưa bao giờ cô quên được thời khắc đó...

Khi trời hết mưa, cũng đã khá khuya, Ngô Thiên Kỳ hướng mắt ra bên ngoài, lại nhìn xuống dưới, cảm nhận được hơi thở Lạc Ân đã đều đặn, đoán chừng cô đã ngủ....Rời tay khỏi tai cô, Ngô Thiên Kỳ nhẹ nhàng bế bổng Lạc Ân đặt lên giường, cẩn thận đắp mền bao bọc lấy cơ thể mảnh mai, ngón tay thon dài chạm nhẹ vào mái tóc óc mướt, cơ hồ có chút luyến tiếc "Ngủ ngon!"

Ngô Thiên Kỳ kiểm tra mọi cửa sổ trong phòng đều đã khóa cẩn thận mới đi ra ngoài...

Lạc Ân nằm yên giấc trên giường, trong vô thức đôi môi nhỏ xinh khẽ mấp máy những lời nhẹ hẫng "Kỳ ca ca..."

****

Lạc Ân ngủ một mạch đến sáng, đôi lông mi dài khẽ rung chuyển, một lúc sau mới chịu mở ra. Cô lười biếng ngồi dậy, gục đầu rồi lại nhắm mắt, Lạc Ân có một tật xấu là khi ngủ dậy phải chờ khoảng 15 phút sau mới tỉnh giấc bước xuống giường.

Ngắm nghĩ lại thì hôm qua cô ngủ rất ngon , không hề bị giật mình tỉnh dậy như mọi khi , thật sảng khoái. Lạc Ân đi xuống bếp , cũng không quên ôm theo quả bóng chạy chứa sinh vật nhỏ bé bên trong đi cùng.

Hôm nay do Ngô Thiên Kỳ đứng bếp , nhìn thấy anh cô sức nhớ đến chuyện hôm qua , tìm bỗng đập thành thịch. Cô ở trong lòng anh , được che chở rất cẩn thận , bàn tay anh rất to , cũng ấm áp khiến cô không hề nghe thấy tiếng sấm.

Chuyện xấu hổ đó vừa được cô hồi tưởng lại. Thì chuyện cô bị uy hiếp cũng hiện ra, lúc này Lạc Ân mới giật mình hoảng hốt , trong lòng thầm cầu khẩn , anh đừng trợn đồng thức ăn cô ghét làm bữa sáng.

Ngô Thiên Kỳ toàn lực chú ý đến đĩa thức ăn trên bếp , dù biết cô đã vào nhưng vẫn cố tình không để ý. Hôm qua Lạc Dương đã gọi hỏi anh về tình hình của Lạc Ân , hỏi xong mới chịu tắt máy để anh ngủ , haiz...rất cục thì vì hai anh em họ mà Ngô Thiên Kỳ cả ngày chỉ ngủ được 3 tiếng. Hai tay Ngô Thiên Kỳ cầm hai đĩa thức ăn , vừa quay lưng lại , khuôn mặt liền tái xanh , cất tiếng nói "Em mang con vật gớm ghiếc đó xuống đây làm gì ?"

Lạc Ân nhú mày "Là Tiểu Bạch , anh nên gọi nó như vậy , đừng có gọi là con vật gớm ghiếc nữa , thật quá đáng."

"Quăng nó đi."

"Tại sao ?"

"Vì tôi ghét."

"Tôi không thích."

Ngô Thiên Kỳ thật sự không vui , đặt hai đĩa thức ăn "cạch" một cái tỏ vẻ bất mãn , cất tiếng "Chọn đi."

Lạc Ân nhìn xuống bàn , là trứng cuộn và bánh mì , đĩa còn lại là sandwich. Cô cầm đĩa gấp miếng trứng bỏ vào miệng. Thật may là anh không nhớ chuyện đã nói. Vừa cắn một cái , khuôn mặt thon nhỏ liền cau lại , Lạc Ân đứng dậy , nhổ miếng trứng vào thùng rác "Anh bỏ cả rốt vào trứng."

"Phải , là trứng cuộn cà rốt." - Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã trả lời.

Lạc Ân tức giận , lớn tiếng nói "Anh có thấy ai cuộn trứng với cà rốt ?"

"Rồi , là tôi."

"Anh..." Lạc Ân bậm môi lại , tiến đến bàn ăn chọn miếng sandwich , trước khi ăn cũng không quên mở ra xem , cặp mắt lập tức mở căng : sốt Mayonaise ? Ớt chuông ? Trứng ? Chả... "Anh...anh làm sandwich với ớt chuông ?"

Ngô Thiên Kỳ thần nhiên gạt đầu một cái. "Chẳng phải tôi nói rồi sao , những thứ em ghét , tôi sẽ bắt em ăn hết."

Lạc Ân khóc không ra nước mắt , anh không phải nhỏ mọn vậy chứ ? Cô mím môi , cầm quả bóng chạy , hậm hực đi lên phòng.

Ngô Thiên Kỳ trong bếp đứng cười thầm , hai món đó chỉ để trêu chọc cô thôi , thật ra anh đã làm phần điểm tâm khác , là món lúc nhỏ Lạc Ân rất thích : Bánh mẫu đơn. Đợi một lát gói lại rồi để trong cặp giúp cô.

Ngô Thiên Kỳ vừa dọn dẹp vừa nhớ lại lúc nhỏ , khoảng thời gian đó là ngày tháng yên bình nhất đối với anh...cơ hồ không thể quên được.

"Ân Ân , có đói không ? Anh nói đầu bếp làm cho !" - Thiên Kỳ ngồi bên cạnh Ân Ân , ôn nhu hỏi.

Ân Ân lắc đầu "Không đói."

"Em thích ăn gì ?"

Ân Ân ngồi trên ghế , khuôn mặt vẫn thoáng có nét đượm buồn "Bánh mẫu đơn. Lúc trước , mẹ hay làm cho Ân Ân."

Thiên Kỳ mỉm cười , giờ tay móc nghéo với cô "Đợi khi anh học được cách làm bánh , sẽ làm cho Ân Ân."

Chỉ một câu nói của anh đã khiến Ân Ân mỉm cười. Nhớ lần đó , vì học làm bánh mẫu đơn mà Thiên Kỳ đã quậy tung phòng bếp khiến Ngô Vũ Thần phải sai người đổi đồ đạc khác. Nhiều lần luyện tập cuối cùng anh cũng làm ra một cái bánh mẫu đơn đúng hình dáng và thơm ngon.

"Ân Ân , ăn thử đi."

Ân Ân mỉm cười , đưa tay cầm bánh ném thử , tuy không giống như mùi vị của mẹ hay làm nhưng cũng rất ngon , bánh lại mềm mịn , đặc biệt lại có hương quế , cô hài lòng nói "Rất ngon , Kỳ ca ca , tại sao lại có hương quế ?"

Thiên Kỳ được khen cảm thấy rất hào hứng , tự hào nói "Vì anh nghĩ nếu bỏ thêm hương quế vào , bánh mẫu đơn sẽ vừa thơm vừa thêm ngọt. Ân Ân chẳng phải rất thích ăn đồ ngọt ?"

"Cảm ơn anh , Kỳ ca ca..."

****

Ngô Thiên Kỳ khẽ thở dài , nếu như có thể quay lại khoảng thời gian đó thì thật tốt...hà có gì phải như bây giờ ???

Cầm gói bánh mướt đơn trên tay , anh lên phòng lấy áo khoác. Vừa mở cửa đúng lúc Lạc Ân cũng vừa bước ra. Phòng của anh và cô đối diện nhau , anh bên trái còn cô bên phải , ở giữa là phòng của Lạc Dương.

Lạc Ân liếc anh một cái rồi quay lưng đi. Ngô Thiên Kỳ thì vẫn bình thản , thong thả đi xuống nhà.

"Tôi đưa em đi."

"Không cần , tôi tự đi xe bus." Lạc Ân vừa nói vừa sai bước đi.

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , cất chìa khóa vào túi quần , đi theo sau cô. Lạc Ân đi đến trạm chờ xe bus , vào mùa thu không khí bắc kinh có chút se lạnh , cô đưa tay vào trong cặp lấy quả bóng của Tiểu Bạch ra , lúc này cô đã cho Tiểu Bạch ăn rồi , giờ chỉ cần mang theo một ít là đủ.

Đột nhiên cô có cảm giác ai đó ngồi kế bên mình liền đưa mắt nhìn "Ngô Thiên Kỳ ?!"

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười. Lạc Ân nhủ mảy hỏi "Anh đi theo tôi làm gì ?"

"Tôi không đi theo em , tôi đến đây chờ xe bus."

"Cái gì ?"

"Xe của tôi để ở Ngô gia rồi."

Lạc Ân chán nản không nói nữa , lúc trước có thấy anh lái xe một lần nhưng sau đó không thấy nữa.

Ánh mắt anh dời khỏi cô , hướng đến vật đang nằm trên tay Lạc Ân , mảy đẹp lập tức nhíu lại "Em định mang theo con vật...hamster đi làm sao ?" Theo thói quen anh định gọi là con vật gặm giấy nhưng khi nhìn thấy cô đang trừng mắt liền thay đổi cách gọi.

"Tôi định đem đến cửa hàng lần trước nhờ bác ấy chăm sóc , buổi chiều làm xong tôi sẽ đến lấy."

Vừa đúng lúc xe bus đến , Lạc Ân bỏ quả bóng vào cặp , đứng dậy chạy lên xe , Ngô Thiên Kỳ cũng đi theo. Hôm nay xe bus đông hơn mọi khi nên cô đành đứng gần cửa .

Anh rất ghét đi xe bus , nhưng vì muốn đi cùng cô nên đành miễn cưỡng , anh đứng gần cô , toàn lực ánh mắt đều hướng đến Lạc Ân..

*Kéttttt... Đột nhiên xe bus thắng gấp khiến mọi người trong xe chao đảo , Lạc Ân đứng không vững xém chút là ngã xuống sàn , cũng may Ngô Thiên Kỳ giữ chặt lấy cô.

*Cách... Những người phía sau đột nhiên chen ép lấy anh , tấm lưng Lạc Ân đập nhẹ vào xe , Ngô Thiên Kỳ dùng hai tay chống đỡ .

Anh rất ghét đi xe bus vì cảnh tượng xô đẩy như vậy , Lạc Ân nhìn anh bảo vệ mình có chút động lòng , đưa mắt thăm dò về mặt anh , Ngô Thiên Kỳ hiện tại cực kỳ không vui khiến cô cũng thấy sợ. Đôi mày rậm đang nhíu lại , chỉ cần nhìn cũng biết anh đang tức giận , Lạc Ân mím môi , cất tiếng nói "Anh không cần phải đứng như vậy."

Ngô Thiên Kỳ không trả lời , vẫn đứng im với vẻ mặt khó chịu kia. Lạc Ân dùng hai tay đẩy anh "Anh mau tránh ra...Ngô Thiên Kỳ..."

"Im..." Ngô Thiên Kỳ gằn giọng , Lạc Ân tròn mắt nhìn anh , anh lớn tiếng với cô ? Nhận ra mình đã lớn tiếng , mọi người trong xe đều hướng mắt về Ngô Thiên Kỳ , anh chùn giọng nói tiếp "...Miệng !"

Thật ra cô biết anh khó chịu nhưng cũng không phải vì thế mà lớn tiếng với cô. Phút sau lại dịu giọng khiến cô bật cười . Lạc Ân cứ đứng như thế , lâu lâu lại liếc mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ , ngoài biểu hiện cau có , khó chịu ra thì không có gì khác . Hai cánh tay chắc khỏe vẫn vươn ra...choàng qua người cô. Trong lòng Lạc Ân không hiểu vì sao lại cảm thấy vui ??

Xuống đến trạm xe , Ngô Thiên Kỳ giống như vừa thoát khỏi địa ngục , sai bước đi sau lưng Lạc Ân. Lạc Ân ghé vào tiệm thú cưng hôm qua , nói cái gì đó với ông chủ , một lát sau mới đi ra. Nhìn Ngô Thiên Kỳ kiên nhẫn đứng chờ , cô chạy đến bên cạnh anh , cất tiếng "Cảm ơn."

Ngô Thiên Kỳ lạnh lùng hỏi "Tại sao ?"

"Việc trên xe bus."

"Xe bus đông như vậy , sau này em không cần phải đi làm bằng xe bus !"

Lạc Ân vừa đi vừa nói "Cũng không phải thường xuyên , vì hôm qua anh không về nhà nên tôi mới đi xe bus."

Ngô Thiên Kỳ không nói gì thêm, thông thả đi vào bệnh viện. Khi đến phòng làm việc mới nhớ ra gói bánh mẩu đơn để trong cặp vẫn chưa đưa cho cô, liền quay lưng đi tìm.

Lạc Ân sau khi vào bệnh viện, đi xung quanh tìm Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết. Hôm qua có hẹn bọn họ ở căn tin, nhắc mới nhớ cũng vì Ngô Thiên Kỳ mà cô chưa ăn sáng...không biết tối nay sẽ như thế nào...

*Bóp...rầm..

"Oái..." - Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Lạc Ân vô tình đụng phải một người đàn ông, ngã xuống đất.

Người đàn ông lạ mặt vội đỡ cô dậy, lịch sự nói "Thật xin lỗi, cô không sao chứ."

Lạc Ân nhức nhối cả người, lắc đầu trả lời "Không sao, tôi cũng có lỗi, xin lỗi anh."

Anh nhìn bảng tên Lạc Ân, vui vẻ nói "Cô là thực tập sinh sao?"

"À phải..." - Lạc Ân bây giờ mới để ý đến anh, anh có nét gì đó giống với Ngô Thiên Kỳ. Đôi mắt, sống mũi, cả đôi môi mỏng mang vẻ phong tình đào hoa cũng khá giống, chỉ khác một điều, con ngươi tinh tế của anh là màu nâu, cả mái tóc cũng ánh lên màu nâu đỏ. Không lẽ họ là anh em? Nhưng cô nhớ, Du Huân Huân chưa từng nói Ngô Thiên Kỳ có một người em hay anh trai.

Anh mỉm cười, vui vẻ nói "Vậy cô có biết bác sĩ Ngô ở đâu không?"

"Chắc anh ấy đang ở phòng làm việc."

"Nếu không bận, cô có thể đưa tôi đến đó chứ?"

Lạc Ân quả thật rất bận, cô còn phải ăn sáng, nhưng người này lại đang có việc muốn nhờ cô. Lạc Ân đành miễn cưỡng gật đầu.

"Cảm ơn, phải rồi tôi tên là Vũ Lâm. Rất vui khi được biết cô, Lạc Ân."

Lạc Ân nhíu mày "Sao anh biết tên tôi?"

Anh chỉ tay vào bảng tên trên trên áo cô "Đó là lí do."

Lạc Ân cười ngớ ngếch, vậy mà cô cũng không nghĩ ra, không nói gì thêm, Lạc Ân đi dọc theo hành lang.

Người con trai tên là Vũ Lâm có vẻ rất thân thiện, luôn miệng hỏi "Cô bao nhiêu tuổi?"

"23."

"Vậy nhỏ hơn tôi rồi, tôi 24 tuổi. Vậy tôi có thể gọi Lạc Ân là em?"

"Tùy anh."

Vũ Lâm nhếch miệng cười nhẹ, đi theo cô đến phòng làm việc của Ngô Thiên Kỳ. Lạc Ân cuối cùng cũng được giải thoát để đi ăn sáng. Vừa quay đi, Vũ Lâm đã kéo tay cô "Anh ấy không có ở trong."

Lạc Ân xụ mặt nói "Vậy thì anh vào trong chờ đi."

"Em vào cùng anh."

"Tại sao?"

"Không được sao?" - Vũ Lâm đưa bộ mặt tội nghiệp đầy nuối tiếc nhìn cô.

Lạc Ân liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã đến giờ làm. Nổi bực tức trong lòng vì Ngô Thiên Kỳ mà phải ôm bụng đói liên tục lên đầu người con trai cô vừa quen biết - Vũ Lâm "Là tại anh...cũng tại anh mà tôi không thể ăn sáng, anh còn hỏi. Muốn tìm anh ta thì anh tự tìm đi. Việc gì phải kéo tôi theo?"

Vũ Lâm vô cớ bị mắng có chút ngỡ ngàng, anh thoát tay khỏi cánh tay mảnh mai, cười gượng "Thật xin lỗi, anh không biết điều đó, hay để anh đãi em bữa sáng, coi như chuộc lỗi."

"Không cần, thiện ý của anh tôi không muốn nhận."

"Lạc Ân!" - Từ sau lưng vang lên một tiếng gọi thân thuộc, đoán được đó là ai, Lạc Ân quay mặt định cất tiếng nói, nhưng Ngô Thiên Kỳ lại mở miệng trước "Em đến đây làm gì?"

Lạc Ân bất ngờ, là đang hỏi cô?

"Anh , xin chào. Em đến có chút việc." - Vũ Lâm vui vẻ đưa tay chào , thuận tiện bước đến gần Ngô Thiên Kỳ.

Ngô Thiên Kỳ đưa túi bánh trên tay cho Lạc Ân , điềm nhiên nói "Cái này là của em." Rồi mở cửa đi vào , Vũ Lâm đi theo sau , lướt qua bộ mặt ngơ ngác của Lạc Ân đi vào trong.

Họ là anh em ? Suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu Lạc Ân...Hèn gì khá giống nhau. Lạc Ân cầm túi giấy , đưa mắt nhìn bên trong : Bánh mẫu đơn. Vừa mở ra mùi hương mẫu đơn hòa cùng hương quế phảng phất khắp nơi . Lạc Ân đưa tay nếm thử....

Mùi vị thật giống như của người đó làm cho cô lúc nhỏ. Dù đã nhiều năm cô không được ăn món bánh thơm ngon này , nhưng mùi vị đặc biệt của Kỳ ca không thể quên được , hương thơm hết đời ngọt ngào.

Cô muốn chạy vào phòng để hỏi anh tại sao lại biết cách làm bánh mẫu đơn nhưng hiện tại đã đến giờ làm , mọi chuyện đành gác lại phía sau..

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Lạc Ân cầm túi bánh mẫu đơn đi dọc hành lang , đến phòng của Tô Thiếu Lương , hôm nay là ngày cậu xuất viện nên cô muốn vào nói lời tạm biệt.

"Thiếu Lương !"

Tô Thiếu Lương đang thu dọn hành lý , thấy cô bước vào cậu ngược mặt lên vui vẻ nói "Chào chị."

"Hôm nay cậu xuất viện tôi muốn đến chào tạm biệt !"

"Cảm ơn chị. Phải rồi , tôi đã đã nói chuyện với ba mẹ , hai người đó đã giải quyết hết mọi chuyện và quyết định bắt đầu lại , hôm nay họ sẽ đến đón tôi. Thời gian qua cảm ơn chị." - Tô Thiếu Lương nói với vẻ mặt rất hạnh phúc.

Lạc Ân khẽ cười , nhìn sắc thái cậu cũng đã tốt hơn trước "Chúc mừng cậu !"

Tô Thiếu Lương cầm túi đồ lên , cất tiếng "Khi nào rảnh tôi sẽ đến thăm chị."

"Được. Để tôi tiễn cậu."

Tô Thiếu Lương gật đầu , đi ra ngoài , Lạc Ân cũng đi theo . Ra đến cửa bệnh viện , một người đàn ông trung niên đã đứng chờ sẵn. Thấy cậu bước ra , ông chậm rãi bước đến , trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười ôn nhu "Tiểu Lương , đi thôi."

Tô Thiếu Lương gật đầu , quay sang phía cô "Tôi sẽ đi học lại vào tuần sau..Tạm biệt chị."

"Tạm biệt."

Lạc Ân đứng vẫy tay , nhìn chiếc xe hơi từ từ rời khỏi cổng bệnh viện mới quay vào.

"Đến tìm anh có việc gì sao ?" - Ngô Thiên Kỳ ngồi trên sofa , cất tiếng nói.

Ngô Vũ Lâm cầm ly nước uống một hơi rồi mới vào vấn đề , anh lấy trong áo một cái thiệp mời "Hai ngày nữa là lễ kỷ niệm 25 năm thành lập công ty Douplan Wu . Ba muốn anh tham dự. Có thể dẫn theo một người đi cùng. Còn đây là thiệp của anh Lạc Dương , anh giúp em gửi cho anh ấy."

"Anh biết rồi."

"Phải rồi anh , cô gái tên Lạc Ân...."

"Đừng động đến cô ấy." - Ngô Thiên Kỳ cắt ngang lời Ngô Vũ Lâm , khuôn mặt vẫn không chút biểu tình.

Ngô Vũ Lâm có chút bất ngờ , nhíu mày hỏi "Không lẽ anh thích cô ấy , vậy còn Thiên Ân ?" Anh tự hỏi không lẽ anh trai mình đã bỏ cuộc , không tìm kiếm Thiên Ân nữa sao ?

Ngô Thiên Kỳ điềm nhiên nói "Tìm được rồi."

"Là Lạc Ân ?!" - Ngay lập tức Ngô Vũ Thần hiểu câu nói của anh trai mình .

"Phải."

"Nhưng không phải cô ấy họ Lạc sao ?"

"Chuyện rất dài , tốt nhất em nên tránh xa cô ấy."

Ngô Vũ Lâm mỉm cười , tính chiếm hữu của Ngô Thiên Kỳ không phải quá cao đấy chứ ? Dù anh không nói Ngô Vũ Lâm cũng tự biết mình không nên động vào người phụ nữ của anh trai mình , huống hồ chỉ từ nhỏ anh đã xem Thiên Ân là chị dâu. "Hình như cô ấy vẫn chưa nhận ra anh."

"Phải."

"Để em giúp anh."

"Đừng lo chuyện bao đồng."

Ngô Vũ Lâm bắt mắt bấu mỗi một cái , anh có lòng tốt giúp Ngô Thiên Kỳ lại bị cho là lo chuyện bao đồng ? Nhưng mặc kệ , để họ mau chóng kết hôn anh sẽ ra tay...

"Giáo sư , giáo sư , xảy ra chuyện rồi." - Bên ngoài chốt có đập cửa , giọng điệu có vẻ rất gấp gáp.

Ngô Thiên Kỳ đứng dậy mở cửa , chưa kịp hỏi chuyện , Lương Tuyết Nhi đã hốt hoảng lên tiếng "Giáo sư , một bệnh nhân đang làm loạn ở sảnh , ông ấy còn uy hiếp Lạc Ân , thầy mau đến đó đi."

Vừa nghe xong Ngô Thiên Kỳ lập tức chạy đi , Ngô Vũ Lâm cũng chạy theo sau. Khu sảnh của bệnh viện hiện tại đang rất náo loạn.

"Ông Thạch , nghe tôi nói...buông cô gái đó ra !" - Lạc Dương cất tiếng trấn an người đàn ông kia , tên đầy đủ của ông ta là Thạch Trác.

"Các người làm gì vậy hả ? Tôi...đang chuẩn bị phẫu thuật cho bệnh nhân , đừng làm phiền...nếu không sẽ xảy ra án mạng đấy." - Ông tròn mắt nhìn những người xung quanh , con dao phẫu thuật sắc nhọn đặt trên cổ Lạc Ân khẽ nhún vào. Ông ta càng thêm ghì chặt cô.

"Đừng...!" - Lạc Dương hoảng hốt hét lên , anh không thể giương mắt nhìn Lạc Ân cứ đứng trong vòng tay của ông. Nếu cứ để như vậy , cô sẽ không chịu được lâu , anh tự trấn an bản thân , bình tĩnh nói "Bác sĩ Thạch , ông không phải muốn phẫu thuật sao ? Nếu làm như vậy bệnh nhân sẽ hoảng sợ đấy. Nghe lời tôi đặt con dao xuống rồi tôi sẽ cùng ông vào phòng phẫu thuật , có được không ?"

Thạch Trác nghe có vẻ đáng tin , nhưng tay vẫn chưa buông con dao ra.

Lạc Ân cảm nhận được hơi lạnh của con dao trên cổ mình , dù cô đã cố kìm sợ hãi nhưng cơ thể vẫn không tự chủ mà run lên...Cô quả thật không thể chịu được nữa. Hơi thở đầy thuốc lá của ông cứ phun ra bên tai cô...rất kinh khủng..."A...anh...cứu...em....anh...."

Lạc Dương nghe giọng nói cô đã bắt đầu run lên , anh hiểu không thể chậm trễ nữa , cố gắng thuyết phục Thạch Trác "Bác sĩ Thạch...ông sao vậy ? Nếu không mau vào phòng phẫu thuật , bệnh nhân sẽ nguy hiểm tính mạng đấy..."

"Phải rồi...Phải mau vào phòng phẫu thuật..." Con dao trên cổ cô đã được xê dịch một chút , vẻ mặt ông ta cũng bớt bặm trợn hơn. Nhưng ông vừa suy nghĩ cái gì đó khiến Thạch Trác lại nhún dao vào cổ cô "Không được...tôi...tôi sẽ hại chết bệnh nhân giống như Tiểu Khải , không được...không được...KHÔNG ĐƯỢC..."

Đột nhiên ông rống lên , nhún dao vào chiếc cổ ngọc ngà , một dòng máu tươi bắt đầu chảy dài xuống vai Lạc Ân khiến cô hoảng sợ "Anh....cứu em...Anh à..."

"Tiểu Ân , nghe lời anh bình tĩnh , anh sẽ cứu em..." - Lạc Ân nhìn vết máu trên cổ cô , đau xót nói.

"Lạc Dương..." - Đúng lúc Ngô Thiên Kỳ chạy đến , nhìn cảnh tượng trước mặt không khỏi kinh ngạc. Mày đẹp lập tức nhủ lại "Bệnh án."

Tôn Triết nghe vậy , liền cầm tờ bệnh án đưa cho anh. Liếc sơ qua một lượt , Ngô Thiên Kỳ hướng mắt về phía Ngô Vũ Lâm , khẽ nói "Vòng ra đằng sau."

Ngô Vũ Lâm nghe vậy gật đầu một cái , từ từ tiến ra sau lưng Thạch Trác.

Ngô Thiên Kỳ bước đến trước mặt Thạch Trác "Bác sĩ Trác , ông nhìn xem , trên cổ cô gái đó đã chảy máu , ông làm như vậy sao có thể cứu bệnh nhân ? Nào , buông cô ấy ra , đây là bệnh án của cô ấy , ông chỉ cần ký tên vào đây thì có thể cứu cô gái đó."

Thạch Trác nhìn tờ giấy trước mặt , bán tín bán nghi không nói gì. Lạc Dương lại lên tiếng "Bác sĩ Thạch là một bác sĩ rất giỏi , ông đã cứu rất nhiều người , lần này mà chậm thì thành tích bao năm qua của ông không phải sẽ đổ sông đổ biển sao ?"

"Nhưng mà Tiểu Khải cần thay tim , tôi phải lấy tim của cô ấy thay cho Tiểu Khải...bây giờ vẫn kịp."

"Á...hic..."

Thạch Trác bỗng nhiên nổi giận, cánh tay siết chặt cổ Lạc Ân. Cô sợ hãi hét lên, bàn tay run lẩy bẩy giữ chặt áo, hoảng sợ đến nổi bật khóc.

"Ông muốn thay tim cho con trai mình?" - Ngô Thiên Kỳ điềm nhiên hỏi. "Được, vậy tôi giúp ông lấy tim của cô ấy."

Tôn Triết, Lương Tuyết Nhi và những người xung quanh đều giật mình khi nghe câu nói của anh. Chỉ có Lạc Dương là vẫn bình tĩnh, vì anh biết Ngô Thiên Kỳ định làm gì.

"Thật sao?" - Thạch Trác trở mắt hỏi.

"Đừng...anh, cứu em, đừng mà..." - Lạc Ân hoảng sợ hét lên, đôi mắt cũng trở nên vô hồn.

"Phải, còn nữa, ông là bác sĩ phải mặc áo Bloose mới đúng chứ? Hay mặc tạm áo của tôi." - Ngô Thiên Kỳ cời áo của mình đưa cho ông "Giao cô gái ấy cho tôi, tôi giữ giúp ông, đợi ông mặc áo vào chúng ta cùng vào phòng phẫu thuật."

"Được, được..." - Thạch Trác vui mừng quăng con dao xuống đất, cánh tay kia cũng buông Lạc Ân ra, cầm lấy chiếc áo Bloose, chỉ chờ có thể, Ngô Thiên Kỳ liền đưa tay kéo Lạc Ân về phía mình, ngằm ra lệnh cho Ngô Vũ Lâm ra tay.

"Không?!" - Cô cự tuyệt anh, tránh né cánh tay đang vươn ra của Ngô Thiên Kỳ khiến anh sững người.

"Tiểu Ân." - Phút chốc Lạc Dương đã kéo cô về phía mình.

"Các người làm gì vậy? Buông ra, Buông ra ...." - Thạch Trác gầm lên khi thấy mình bị Ngô Vũ Lâm khóa tay, các y tá thấy thế cũng chạy đến giữ chặt lấy ông.

Lạc Dương bế cô lên, mau chóng quay lưng bỏ đi. Lạc Ân nép trong lòng anh không ngừng run rẩy, máu từ cổ dù đã được Lạc Dương dùng áo cầm lại nhưng vẫn chảy dài.

Ngô Thiên Kỳ đứng thẫn thờ nhìn Lạc Dương bỏ đi, lúc nãy...Lạc Ân đã gạc mạnh tay anh?!

"Anh, mau lên." - Ngô Vũ Lâm thấy anh đứng im liền cất tiếng.

Lúc này Ngô Thiên Kỳ mới giật mình quay lại, cầm lấy ống tiêm đặt trên bàn thuốc tiến gần Thạch Trác, dùng bông gòn bôi chút cồn lên tay ông, bắt đầu chích thuốc mê.

Thạch Trác la hét một lúc rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Anh lạnh giọng ra lệnh "Đưa ông ta vào phòng. Ở đây không còn chuyện của em, về trước đi."

Dứt lời liền bỏ đi, không cần nói Ngô Vũ Lâm cũng biết anh đi đâu. Dù sao ở đây anh cũng hết "việc" nên cũng bỏ đi. Để mọi việc cho bọn họ.

Tôn Triết và Lương Tuyết Nhi cũng chạy theo Ngô Thiên Kỳ...

Ngô Thiên Kỳ tìm trong phòng cấp cứu không thấy Lạc Dương và Lạc Ân anh nghĩ Lạc Dương sẽ đưa cô vào phòng nghỉ của họ nên gấp gáp chạy đi.

"Cạch..." - Lạc Dương tuy nghe thấy tiếng mở cửa nhưng cũng không thấy mấy quan tâm, ánh mắt vẫn chăm chú đến Lạc Ân.

Ngô Thiên Kỳ điềm tĩnh cất tiếng "Lạc Dương."

"Tiểu Ân không sao, chỉ bị sốc tâm lý nhẹ, tiêm mũi thuốc an thần là ổn."

"Thuốc an thần?!"

Lạc Ân đóng hộp thuốc lại, đứng dậy hất mặt ra ngoài, hiểu ý Ngô Thiên Kỳ đi theo sau.

"Cậu cảm thấy Tiểu Ân rất lạ đúng không? Không giống với biểu hiện thường ngày."

"Phải." - Ngô Thiên Kỳ gật đầu, quả thật biểu hiện của cô rất khác, dù đang bị uy hiếp nhưng cũng không cần hoảng sợ đến mức đó.

"Tiểu Ân như thế người làm anh như tôi cũng một phần trách nhiệm." - Lạc Dương đứng dựa vào cửa sổ, vẻ mặt rất thống khổ. Chậm rãi kể Ngô Thiên Kỳ nghe mọi chuyện.

Năm Lạc Ân tròn 6 tuổi, anh đã sang London học, khi gia đình xảy ra chuyện cũng không quay lại Bắc Kinh, cho đến khi Lạc Ân 9 tuổi mới đưa sang London. Khoảng thời gian một năm đó, Lạc Dương không hề viết thư, cũng không trả lời các cuộc gọi của cô nhi viện. Người cậu họ của anh là Lạc Phác cũng là người giám hộ của anh bên London đã nhận chăm sóc Lạc Ân trong khoảng thời gian anh ở kí túc xá. Nói là đưa Lạc Ân sang đó để chăm sóc thực chất là để anh đỡ nhận những cuộc gọi phiền phức. Đến năm cô 9 tuổi, Lạc Phác bắt đầu giờ tập xấu, mỗi lần say sấn là đều động chạm cơ thể cô, lại vô cớ đánh đập, ngược đãi khiến Lạc Ân sợ đến nỗi nhốt mình trong phòng không dám ra ngoài, chỉ khi ông ta ra khỏi nhà cô mới dám bước ra. Cuộc sống khủng khiếp như thế cứ kéo dài cho đến buổi trưa năm đó, ông ta say sấn, đập cửa phòng Lạc Ân, dùng cả búa để phá cửa trong phòng.

Cô hoảng loạn chạy trốn, đến nỗi phải trèo lên cửa sổ nhảy từ tầng một xuống đất khiến Lạc Ân phải nhập viện, sau đó bị sốc tâm lý và trầm cảm. Còn ông ta thì sợ hãi chạy trốn. Khi Lạc Dương biết chuyện thì đã trễ, Lạc Ân đã bị trầm cảm một thời gian, khoảng kí ức lúc nhỏ đều đã mất, Lạc Dương đã dựng cho cô một kí ức mới, nhưng những kí ức mập mờ đó vẫn còn tồn tại sâu trong tâm trí của cô chỉ là nhận thức không chắc chắn...

Lạc Dương thờ dài, hốc mắt chột ửng đỏ, nhìn ra ngoài "Tôi đã cố truy tìm ông ta, sau đó ném hấn vào tù. Còn Lạc Ân nhờ sự giúp đỡ của giáo sư dạy tôi nên đã chữa khỏi. Nhưng bác sĩ nói bệnh của nó là do tâm lý mà ra, chịu tổn thương quá lớn, nếu muốn khỏi hoàn toàn phải điều trị bằng tâm lý giúp con bé quên đi tổn thương kia. Nhiều năm rồi, Tiểu Ân cũng đã đỡ hơn, có thể tiếp xúc với những người khác giới nhưng khi đến gần đàn ông trung niên thì sẽ phát bệnh."

"Vì vậy cậu mới chọn ngành Y?"

Lạc Dương nhếch miệng cười "Phải!" - Anh tặc lưỡi một cái, lại nói tiếp "Cậu biết vì sao Tiểu Ân không nói cho tôi biết chuyện về Lạc Phác không?"

Ngô Thiên Kỳ ngẫm một chút rồi điềm đạm nói "Vì cô ấy không muốn làm phiền cho cậu."

"Phải, dù một tuần tôi về nhà chỉ 2 ngày, khi về cũng không hỏi thăm con bé. Tiểu Ân ở ngôi nhà đó giống như người vô hình vậy. Niềm vui duy nhất của nó là gửi thư cho thằng nhóc tên Kỳ ca ca gì đó, nhưng lại không nhận được hồi âm khiến nó càng thêm tuyệt vọng."

Nghe câu nói của anh Ngô Thiên Kỳ chột sững người, nhưng cảm xúc bên ngoài vẫn lạnh tanh. Anh cũng có một phần lỗi trong đó. Thanh âm trầm thấp khẽ vang "Lạc Dương, người mà Lạc Ân gọi là Kỳ ca ca là tôi."

Lạc Dương nhếch miệng cười, trên khuôn mặt không một chút ngạc nhiên ngược lại rất bình thản "Tôi biết."

Ngô Thiên Kỳ kinh ngạc "Sao?"

"Khi cậu biết về thói quen, lại đột nhiên quan tâm Tiểu Ân thì tôi đã đoán ra rồi. Thiên Kỳ, tại sao cậu lại không trả lời thư của Tiểu Ân?"

"Vì tôi không nhận được, hiệu trưởng của cô nhi viện Từ Tâm không đưa cho tôi..." Ngưng lại một chút, anh trầm giọng nói tiếp "Xin lỗi..."

Lạc Dương phì cười, đấm một cái ngay ngực Ngô Thiên Kỳ, cất tiếng nói "không phải lỗi của cậu, càn gì phải xin lỗi. Tôi với cậu là bằng hữu tốt, nhưng không ngờ cùng là nguyên nhân khiến Tiểu Ân mắc bệnh."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, Lạc Dương lại nói "Cậu định không nói cho Tiểu Ân biết sao?"

"Tôi muốn cô ấy tự nhận ra..."

"Ngô Thiên Kỳ!"

"Chuyện gì?"

"Tôi xin cậu đừng nói cho Tiểu Ân biết chuyện của quá khứ." - Lạc Dương trầm mặc một chút rồi nói tiếp "Tôi không muốn Tiểu Ân lại bị tổn thương"

Ngô Thiên Kỳ ngạc nhiên, vẫn chưa hiểu rõ câu nói của anh, Lạc Ân bị tổn thương?

Nhìn vẻ mặt của Ngô Thiên Kỳ, giọng nói Lạc Dương trầm xuống, hướng mắt ra ngoài cửa sổ "Hiện tại con bé sống rất vui vẻ, ngoại trừ nhớ về một người tên là Kỳ ca ca, con bé cũng chỉ nghĩ đó là một người bạn lúc nhỏ."

Lạc Dương nhìn về khoảng không, anh thật sự không muốn Lạc Ân nhớ lại mọi chuyện, cô cứ như bây giờ đã tốt lắm rồi "Đã kích quá lớn, vượt qua cả giới hạn chịu đựng của thể xác lẫn tinh thần, một phần trong não sẽ tự động chôn vùi phần kí ức của quá khứ để tự vệ." Ánh mắt buồn rười rượi có chút ửng đỏ hướng về Ngô Thiên Kỳ "...Cậu...đừng tự tay đào nó lên..."

Ngô Thiên Kỳ từ đầu đến cuối đều không nói một lời, đôi đồng tử màu đen đã nhuộm đỏ, anh chưa từng nghĩ mọi chuyện lại như vậy...12 năm, Ngô Thiên Kỳ luôn hi vọng có thể tìm được Ân Ân, và bên cạnh cô, cùng cô nói về những năm tháng tươi đẹp trong quá khứ. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã thay đổi... Anh không được phép nhắc lại mọi thứ trước kia!

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lạc Ân ngủ một lúc lâu mới tỉnh, ánh mắt mệt mỏi nhìn lên trần nhà, từ từ ngồi dậy, cổ cô đột nhiên truyền lên cơn nhức nhối. Lạc Ân nhớ lại chuyện lúc sáng...cũng đã lâu rồi cảm giác khủng khiếp đó mới quay lại...

Lạc Ân bước xuống giường , mở cửa đi ra ngoài . Vừa mở cửa cô đã nhìn thấy Tôn Triết đứng ở ngoài.

"Cậu tỉnh rồi sao ?"

"Sao cậu lại ở đây ?" - Thấy sự xuất hiện của Tôn Triết cô có chút thắc mắc.

"Trả lời câu hỏi của tôi trước đi."

"Tôi không sao."

Tôn Triết mỉm cười "Tôi định đến thăm cậu , dù sao cũng đến giờ ăn trưa , cậu có muốn đi cùng tôi không ?"

"Được."

Lạc Ân chậm rãi bước đi , chắc không phải Tôn Triết đứng ở ngoài chờ cô tỉnh dậy đó chứ ?

Thật ra thì đúng như những gì Lạc Ân nghĩ , vì Tôn Triết không thể vào thăm cô nên đành đứng ở ngoài đợi. Theo quy định của bệnh viện , thực tập sinh khi không có sự cho phép của bác sĩ ,thì không được phép vào phòng nghỉ của người đó. Chỉ có Lạc Ân là ngoại lệ.

"Lạc Ân." - Lương Tuyết Nhi thấy cô cùng Tôn Triết đi tới liền vẫy tay gọi.

Lạc Ân bước đến , kéo ghế ngồi xuống , Lương Tuyết Nhi lại nói tiếp "Cậu muốn ăn gì ? Mình sẽ lấy giúp cậu."

Ngẫm nghĩ một lát , Lạc Ân vẫn chưa quyết định được mình sẽ ăn gì. Thấy cô suy nghĩ lâu như vậy , Tôn Triết mới lên tiếng "Hay để mình chọn giúp cậu ?"

"Không cần đâu." - Tiếng nói của Lạc Dương vang lên từ phía sau , cất tiếng nói tiếp "Tiểu Ân , đi theo anh , em không nên ra ngoài lúc này."

Lạc Ân đưa mắt nhìn anh tràn đầy mệt mỏi "Nhưng em đói...."

"Anh có làm bữa trưa cho em rồi , đi theo anh."

"Vâng." - Lạc Ân đứng dậy , Lạc Dương mỉm cười nói với Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết "Thật ngại quá , Tiểu Ân vẫn chưa khỏe nên không ăn cơm cùng hai người được. Lần sau nhé."

"Không có gì đâu ạ." - Lương Tuyết Nhi lắc đầu nói. Tôn Triết nhìn Lạc Dương dẫn cô đi có chút luyến tiếc...

Lạc Dương nắm tay Lạc Ân đi vào phòng nghỉ , nhìn cô ngồi xuống ghế sofa , anh mới cất tiếng "Em có muốn ăn canh rong biển không ?"

"Không muốn !" - Lạc Ân uể oải nói.

"Vậy muốn ăn gì ?"

"Bánh mẩu đơn.."

"Bánh mẩu đơn ?! Nhưng bây giờ sao anh có thể làm cho em "

*Cách.... Đúng lúc Ngô Thiên Kỳ và Dương Minh Dung bước vào , nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Lạc Ân , đoán chừng do tác dụng phụ của thuốc.

Ngô Thiên Kỳ lại gần cô , điềm đàm hỏi "Em muốn ăn bánh mẩu đơn ?"

Lạc Ân gật gật đầu.

Ngô Thiên Kỳ quay sang nhìn Lạc Dương "Tôi đưa cô ấy về nhà."

"Lúc này sao ?" Lạc Dương trở mắt hỏi.

"Phải. Cậu nhìn cô ấy có thể ở đây được sao ?"

Dương Minh Dung quan sát mặt của Lạc Ân , đưa tay chạm vào trán cô , nhíu mày nói "Có lẽ Tiểu Ân sốt rồi , chắc do tác dụng của thuốc . Hơn nữa mỗi lần bị như vậy , Tiểu Ân thường sẽ bị ốm"

"Cậu chăm sóc Tiểu Ân giúp tôi." - Lạc Dương thở dài , vỗ vỗ vai Ngô Thiên Kỳ. "Đây là chìa khóa xe."

"Tôi biết rồi."

Lạc Dương cúi người , đưa tay xoa đầu Lạc Ân , cưng chiều nói "Về nhà nghỉ đi. Hôm nay anh tiếp tục trực đêm sẽ không về nhà được , em ở nhà cùng Thiên Kỳ. Nếu khó chịu phải gọi cậu ấy , còn không thì gọi cho anh."

"Em xin lỗi..."

"Không sao !" Lạc Dương mỉm cười trấn an cô.

Ngô Thiên Kỳ đưa tay kéo cô đứng dậy , điềm điềm cất tiếng "Đi thôi."

"Thiên Kỳ chờ chút ." - Lạc Dương đột nhiên cất tiếng , anh đứng dậy , đi đến tủ thuốc , tìm cái gì đó. Rồi đưa cho Ngô Thiên Kỳ "Nhớ cho Tiểu Ân uống."

Ngô Thiên Kỳ nhìn lọ thuốc trên tay , nhíu mày "Prazosin (1) ?"

(1) Prazosin có thể làm giảm hoặc ngăn chặn những cơn ác mộng cho nhiều người bị PTSD.

"Tôi sẽ nói sau , tóm lại , nhớ cho con bé uống."

Ngô Thiên Kỳ cũng không hỏi thêm , chỉ gật đầu một cái rồi đưa Lạc Ân đi.

"Anh không về nhà cùng Tiểu Ân sao ?" - Dương Minh Dung nhìn Ngô Thiên Kỳ và Lạc Ân đi khỏi mới lên tiếng.

"Có Thiên Kỳ rồi , sẽ không sao đâu."

Dương Minh Dung nhìn ánh mắt buồn rầu của anh cũng không muốn hỏi thêm , đã 8 năm rồi , không lẽ bệnh của Lạc Ân lại tái phát.

Lạc Ân chậm rãi bước sau Ngô Thiên Kỳ , bóng dáng anh cao lớn che khuất tầm nhìn của cô nên cô đành phải nhìn theo anh mà bước. Nhưng tốc độ của Ngô Thiên Kỳ lại khá nhanh , Lạc Ân thì rất mệt vốn dĩ không thể theo kịp. Cô chạy vội lên phía trước , đưa tay kéo vạt áo anh "Chờ tôi..."

Ngô Thiên Kỳ có chút ngạc nhiên liền dừng lại , đột nhiên anh dừng lại , cô không chú ý , đập mặt vào tấm lưng chắc rộng , Lạc Ân xoa xoa mũi , nhíu mày nói "Tôi , chỉ nói anh chờ thôi , đâu có cần phải dừng lại ?!"

"Tôi bế em" - Ngô Thiên Kỳ điềm nhiên nói , ánh mắt nhu tình nhìn cô.

"Không cần....Oái...." - Lạc Ân chưa đồng ý đã bị anh bế bổng , ngang nhiên bước đi trước mắt mọi người . Lạc Ân hoảng loạn nói "Mau thả tôi xuống , tôi tự đi được...."

Ngô Thiên Kỳ không thèm trả lời , vẫn bước đều , cô bặm môi , hung hăng cắn mạnh vào bắp tay anh , cau có mắng "Anh bị điên sao ? Bỏ tôi xuống."

Bị cô cắn một cái đau điếng , Ngô Thiên Kỳ trừng mắt lườm "Em có cần ương bướng vậy không , nghe lời tôi một lần sẽ chết sao ? Nếu thật sự sẽ chết vậy tôi sẽ mai táng cho em."

Lạc Ân tròn mắt nhìn , không cần phải hung dữ vậy chứ ? Chỉ cắn một cái thôi mà , cũng tại anh thôi... - Lạc Ân bĩu môi , không nói gì nhưng trong lòng không ngừng rủa thầm . Những ánh mắt xung quanh khiến cô rất khó xử , cơ hồ có chút xấu hổ mà nép vào lòng ngực anh...

Ra đến hầm để xe , Ngô Thiên Kỳ đặt cô ngồi lên ghế trước , rồi vòng ra bên trái đi vào xe , khởi động chạy đi. Lạc Ân ngồi yên lặng , đi ngang qua tiệm thú cưng , cô hốt hoảng giật áo anh "Tiểu Bạch...tôi chưa đón Tiểu Bạch..."

Ngô Thiên Kỳ mắt hướng về phía trước , không mấy quan tâm về vấn đề cô đang nói "Lạc Dương sẽ chăm sóc."

"Sao ?"

"Tôi nói cậu ấy rồi."

"Oh."

Lạc Ân mệt là người nghiêng đầu vào cửa xe . Nhắm nghiền mắt lại , Ngô Thiên Kỳ vươn tay kéo đầu cô đặt lên vai mình "Đến nhà tôi gọi em"

Cô cũng không trả lời , Ngô Thiên Kỳ nhíu mày liếc nhìn cô một cái , không phải ngủ nhanh vậy chứ ?? Anh thở dài nhanh chóng lái xe về nhà.

***

Vì vừa nãy Lạc Ân nói muốn ăn bánh mẩu đơn nên Ngô Thiên Kỳ đã ghé vào tiệm làm bánh mua ít nguyên liệu , làm bánh xong , Ngô Thiên Kỳ tiện tay nấu bữa chiều . Nhìn lọ thuốc trên tay , mày đẹp không khỏi nhíu lại , Prazosin không phải là thuốc trị PTSD(2) sao , tại sao Lạc Ân phải uống loại thuốc này ?

(2) PTSD : Viết tắt của bệnh rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý (PostTraumatic Stress Disorder - PTSD).

"Sẽ khét đó."

Ngô Thiên Kỳ đang trầm mặc suy nghĩ không để ý đằng sau vang lên tiếng nói , giật mình nhìn chào thịt sườn của mình , vội lật những miếng thịt lại...cũng may là chưa khét. Rồi quay sang nhìn Lạc Ân "Em xuống đây làm gì?"

"Tôi đói...Tại anh mà từ sáng giờ tôi chỉ ăn vài cái bánh thôi." - Lạc Ân phụng phịu trách móc.

"Để tôi lấy mấy cái bánh cho em , đợi một lát sẽ có cơm."

Lạc Ân đưa tay nhận lấy đĩa bánh mẫu đơn ngồi xuống bàn. Ngô Thiên Kỳ nhìn cô có chút khó hiểu , sắc thái của cô hôm nay rất lạ , không giống với mọi khi.

Được một lúc , Ngô Thiên Kỳ bắt đầu dọn thức ăn ra bàn , vừa quay mặt qua đã nhìn thấy Lạc Ân nằm gục xuống bàn , anh đưa tay nâng đầu cô dậy , chạm vào vầng trán nhỏ , phát hiện ra cô đang sốt , vội đưa tay bế cô lên phòng.

"Ừm..." - Lạc Ân nhàu mày mở mắt , ghi chặt áo anh.

Ngô Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói "Để tôi đưa em lên phòng."

"Tôi lạnh..." - Lạc Ân thều thào than.

Đắp chăn cẩn thận cho Lạc Ân , anh đứng dậy bước vào phòng tắm cầm khăn ướt đắp lên trán cho cô.

Lạc Ân sốt liên tục không giảm nên Ngô Thiên Kỳ đành gọi điện mời bác sĩ đến khám , tuy anh cũng là bác sĩ nhưng hiện tại không đủ dụng cụ nên mới dùng cách này.

Hạ Tử Khiêm là bạn học của Ngô Thiên Kỳ lúc đại học , tuy hai người học khác khoa nhưng cũng thường xuyên liên lạc.

"Thế nào?"

Hạ Tử Khiêm cất tai nghe vào cặp , nhàn nhã nói "Chỉ bị sốt thôi , tôi đã tìm thuốc hạ sốt rồi. Nhưng có thể sẽ phát sốt lại , chờ cô ấy tỉnh hãy giúp cô ấy vận động để ra mồ hôi , rồi uống thuốc , sẽ ổn thôi."

Ngô Thiên Kỳ cầm lấy túi thuốc của Hạ Tử Khiêm , điềm đạm trả lời "Tôi biết rồi , cảm ơn cậu."

Hạ Tử Khiêm đi theo Ngô Thiên Kỳ ra ngoài , cất tiếng đùa giỡn "Này , bác sĩ Ngô của chúng ta từ khi nào đã biết quan tâm đến phụ nữ vậy?"

Ngô Thiên Kỳ mặt vẫn không chút biểu tình "Việc của cậu sao?"

"Không thể nói là việc của tôi , chỉ là thắc mắc , không phải Ngô thiếu gia đây từ trước đến nay không có hứng thú với phụ nữ?"

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười nhạt "Tôi cũng là đàn ông , phụ nữ tất nhiên là hứng thú , chỉ không sắc lang giống cậu."

Hạ Tử Khiêm vốn là người rất đào hoa , thay người tình như thay áo , ngay cả ở bệnh viện cũng hẹn hò , anh cười tươi "Vậy mà tôi cứ tưởng cậu không phải đàn ông."

"Cần kiểm chứng không?"

"Kiểm chứng? Cậu 'cùng' tôi , hay cậu 'cùng' người phụ nữ khác? Chọn cách nào?" (Câu này có nghĩa là kiểm chứng bằng cách quan hệ --)

Ngô Thiên Kỳ cười xấu xa , bộ dạng vô cùng lưu manh "Cậu và tôi , muốn thử không?"

"Đùa sao?"

"Không hề , nếu là cậu tôi rất sẵn lòng , dù sao cậu cũng là tên đào hoa , lăng nhăng với ai chẳng được."

"Tôi không hứng thú với nam nhân."

"Vậy thì đừng thắc mắc chuyện của tôi. Về đi." - Ngô Thiên Kỳ lạnh giọng , thẳng thừng đuổi bằng hữu về mà không chút kiêng kị.

Hạ Tử Khiêm bị đuổi thẳng mặt , trố mắt hỏi "Cậu muốn đuổi tôi?"

Ngô Thiên Kỳ một chút phũ phàng cũng không , gạt nhẹ đầu , điềm nhiên nói "Phải."

"Bằng hữu khốn kiếp." Anh rửa thềm một câu , quay lưng bỏ đi.

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , đóng cửa lại rồi bước lên phòng Lạc Ân...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Đến gần khuya , Lạc Ân đột nhiên phát sốt , Ngô Thiên Kỳ đã chườm đá cho cô nhưng cũng không bớt chút nào , dù anh có gọi bao nhiêu lần cô cũng không tỉnh lại. Hết cách , Ngô Thiên Kỳ cầm lấy mấy viên thuốc , uống một ngụm nước rồi áp môi mình lên đôi môi Lạc Ân , đẩy những viên thuốc vào miệng cô , chờ cô nuốt xuống , anh lại đẩy vào miệng cô hóp nước mát lạnh.

"Khụ...khụ..." - Lạc Ân ho khan vài tiếng , Ngô Thiên Kỳ cầm miếng dán hạ sốt dán lên trán cô . Cô hôn mê cũng gần 3 tiếng , anh đều bên cạnh canh chừng , mỗi lần Lạc Ân thều thào than , anh đều nghĩ cách khiến cô đỡ mệt..Con sốt này rút cuộc gây vò cô đến bao giờ ?

Lạc Ân mơ màng mở mắt , cả khuôn mặt đỏ bừng vì sốt , khẽ gọi "Kỳ ca ca...Kỳ ca ca...."

Nghe tiếng gọi nhẹ hẫng như không khí , Ngô Thiên Kỳ quay đầu lại..

Lạc Ân lại nói "Tại sao anh không trả lời thư của em ? Có phải anh...không cần em nữa ?"

Ngô Thiên Kỳ ngậy người ngồi nhìn cô , Lạc Ân sốt đến nổi mê sảng. Nói những điều từ bao năm qua luôn giấu trong lòng "Ba năm..Lạc Ân đều đặn gửi thư cho anh , nhưng anh một chút hồi âm cũng không có..."

Ngô Thiên Kỳ đau lòng nắm lấy tay cô áp vào mặt mình , bàn tay cô nóng rất , càng làm anh thêm đau xót "Ân Ân , là anh không tốt , nếu lúc đó anh quay lại cô nhi viện mỗi ngày thì có thể nhận được thư của em...Anh xin lỗi..."

"Kỳ ca ca...có phải anh...không cần Ân Ân nữa ?"

"Anh cần...cả đời này anh chỉ cần Ân Ân..."

Từ khóe mắt Lạc Ân tuôn ra một làn nước trong , cô vẫn nghĩ đây chỉ là mơ .. Giọng nói trở nên nặng trĩu "Kỳ ca ca..."

"Ừ..."

"Có thể ôm em không ?"

"Được..."

Ngô Thiên Kỳ ngồi trên giường , vòng tay nâng Lạc Ân dậy , để cô ngồi dựa vào lòng mình , Lạc Ân khẽ cất tiếng "Có thể hát cho em nghe không ?"

"Hát sao ?"

"Phải , lúc nhỏ anh từng hát em nghe , bài ca có giai điệu rất nhẹ nhàng...Có thể hát lại không ?"

"Được..."

Ngô Thiên Kỳ ôm chặt lấy Lạc Ân , nhẹ nhàng cất lên lời bài hát. Đó là bài hát lúc nhỏ Ngô Thiên Kỳ đã hát cho cô nghe , dù là vui hay buồn anh cũng đều hát bài ca này...

*Thật ngọt ngào, nụ cười của em hết đời ngọt ngào

Tựa như đóa hoa chớm nở trong gió xuân

Chớm nở trong gió xuân

Anh đã gặp em ở đâu, ở đâu nhỉ?

Nụ cười của em trông quen thuộc thế này !

Anh nhất thời không nhận ra

À ~ Là trong giấc mơ !

... ..

Là em, là em, người anh gặp trong mơ là em

Anh đã gặp em ở đâu, ở đâu nhỉ?

Nụ cười của em trông quen thuộc thế này

Anh nhất thời không nghĩ ra

À ! Là trong giấc mơ....

[Lời dịch bài hát Điềm Mật Mật (甜蜜蜜/Tian Mi Mi) - Lộc Hàm (Luhan)].

Giọng hát của Ngô Thiên Kỳ rất trầm ấm lại chất đầy yêu thương , tựa hồ giống như lúc nhỏ , điều đó khiến cô có chút buồn phiền , nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp...từ từ thiếp đi...

Ngô Thiên Kỳ ôm cô trong lòng , nổi thốn khổ trong lòng lại dâng lên , khiến hốc mắt đỏ dần , tuôn ra một lần nước trong veo...Đối với Ngô Thiên Kỳ đây như một hi vọng nhỏ , nhiều năm như thế trong lòng cô vẫn nhớ đến anh...

Sáng hôm sau vì khá đói nên Lạc Ân tỉnh dậy , dù vẫn mệt nhưng cũng đỡ hơn hôm qua , rửa sạch mặt , cô khoác áo bước xuống nhà... Hôm qua , Lạc Ân đã mơ một giấc mơ rất lạ , được nghe người đó hát bài ca lúc nhỏ...nhưng cô lại quá mệt không thể hỏi anh những gì muốn hỏi trong mấy năm qua...

Bước xuống bếp , Lạc Ân đã nhìn thấy Ngô Thiên Kỳ đang cầm củi nấu cháo...Phải rồi...mấy ngày nay đều do anh nấu cơm..Lạc Ân ngập ngừng gọi tên anh "Thiên Kỳ...!"

Ngô Thiên Kỳ bất ngờ quay lại , đắm đắm nhìn Lạc Ân. Lần đầu tiên nghe cô gọi tên nên anh có chút ngạc nhiên "Em xuống đây làm gì ? Nếu đói , tôi sẽ đem cháo lên phòng cho em."

Lạc Ân kéo ghế ngồi xuống , hai tay chống cằm "Nằm một chỗ rất mệt..."

Ngô Thiên Kỳ đi ra sofa cầm chiếc áo khoác to rộng ấm áp , ép cô mặc vào "Mặc thêm áo , em chưa khỏi hẳn."

Lạc Ân cũng biết nghe lời , xỏ hai tay vào áo , chiếc áo khoác to rộng như một cái mền bao bọc lấy cô , cánh tay áo dài tới nỗi không thấy bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Ân , cô ngồi chống cằm , chờ đợi Ngô Thiên Kỳ múc cháo "Thiên Kỳ , tôi đói..."

Ngô Thiên Kỳ quay lưng về phía cô , khoé miệng khẽ giương , từ hôm qua đến giờ không biết anh đã nghe bao nhiêu tiếng "Tôi đói" của cô. Đưa tay tắt bếp , Ngô Thiên Kỳ múc ra một tô cháo để trước mặt cô , kéo ghế ngồi đối diện.

Lạc Ân chìa tay lấy thìa , nhưng dù có cố kéo tay áo lên , bàn tay cô vẫn không thể vươn ra khỏi tay áo. Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , cầm thìa múc cháo đút cho Lạc Ân , ôn tồn nói "Không ngờ em lại nhỏ con như vậy , để tôi giúp em , há miệng ra !"

Lạc Ân liếc anh một cái , bĩu môi bất mãn "Là anh quá to mới đúng , đúng là đồ quái vật khổng lồ..."

"Mau ăn đi."

Lạc Ân nhìn thìa cháo trước mặt , ngập ngừng một lúc. Thấy vậy Ngô Thiên Kỳ lại lên tiếng "Nếu không mau ăn , tôi sẽ ăn hết đấy."

Hết cách , Lạc Ân đành há miệng nhận lấy thìa cháo thơm ngon , nhai một cách rất thỏa mãn , thực sự rất ngon , lại có hương vị rất quen thuộc...? "Rất ngon..."

Được Lạc Ân khen ngợi , Ngô Thiên Kỳ nhất thời vui vẻ nhếch miệng cười , vẻ mặt rất dịu dàng , múc thêm thìa nữa đút cho cô "Tôi đặc biệt nấu cháo thịt bò cho em đấy !"

Lạc Ân tròn mắt nhìn anh , nụ cười của Ngô Thiên Kỳ quá ngọt ngào , lại rất tươi , lần đầu tiên Lạc Ân nhìn thấy anh cười... Nụ cười chất đầy yêu thương , nhất thời khiến cô nhớ đến một ai đó . Lạc Ân buột miệng nói "Thì ra anh cũng biết cười."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , không trả lời , tiếp tục đút cho cô. Nụ cười của anh từ trước đến nay chỉ dành mỗi cô...

--- ---

Ăn xong , Lạc Ân lại đi lên phòng , dù rất chán nhưng cô không biết làm gì hơn ngồi đọc sách , xem lại những gì Ngô Thiên Kỳ dạy , được một lúc , Lạc Ân lại đi ra ngoài.

Bên ngoài , Lạc Dương chợt mở cửa đi vào , vì lo lắng cho Lạc Ân nên anh về nhà xem thử , vừa thấy anh Lạc Ân đã chạy đếm choàng qua cổ anh , vui vẻ nói "Anh !"

Lạc Dương bật cười "Có chuyện gì ?"

Lạc Ân cất tiếng , đưa hai tay ra "Tiểu Bạch của em !"

"Tiểu Bạch ?" - Lạc Dương nhú mày , anh không hiểu cô đang nói về vấn đề gì.

Cô nhún nhún nói lại một lần nữa "Con chuột Hamster của em , không phải anh đã đem về sao ?"

"Không , anh còn không biết em có nuôi Hamster."

*Đừng ! Trong đầu cô như vừa nổ tung , anh trai cô không biết , vậy có nghĩa Ngô Thiên Kỳ đã nói dối. Lạc Ân tức giận xông thẳng lên tầng hai , không chút dè dặt đập cửa đi vào.

Thấy em gái mình mạnh bạo như thế , Lạc Dương lo lắng đi theo "Em chưa khỏe hẳn đừng làm như vậy."

Vừa bước vào phòng Ngô Thiên Kỳ , cô đã thấy anh ngồi ngủ trên bàn , trên mặt bàn bày đầy đồng hồ tài liệu...

Lạc Dương nhún người lên phía trước "Cậu ấy ngủ rồi sao ?"

"Hừ , Này..." - Lạc Ân vừa hét lên đã bị Lạc Dương chặn lại "Đề Thiên Kỳ ngủ."

"Nhưng anh ta..."

"Tiểu Ân , hôm qua cậu ấy chăm sóc em cả đêm sao ?"

"Hừ ?!" - Lạc Ân nhún mày nhớ lại , mỗi lúc cô mơ màng mở mắt đều thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh nhưng cô lại nghĩ đó là mơ ? "Em không biết , chỉ là có cảm giác ai đó bên cạnh thôi."

"Là Thiên Kỳ , sáng sớm . khoảng 2 giờ cậu ấy đã nhắn tin cho anh , 4 giờ lại gọi tiếp... Vậy... cả ngày hôm qua cậu ấy chỉ ngủ 2 tiếng ?!" Lạc Dương nhớ rõ , lúc đó anh còn ngủ , anh có thói quen tắt chuông điện thoại khi ngủ.

Lạc Ân trầm mặc một chút , lúc này chỉ mới 6 giờ anh đã dậy nấu cháo cho cô... Ngô Thiên Kỳ vì cô mà thức cả đêm điều đó làm cô có chút cảm động.

"Đây chẳng phải là..." - Lạc Dương bước đến bàn làm việc , cầm một tờ giấy lên xem , anh phát hiện là những thông tin về bệnh PTSD , còn có tài liệu ôn tập cho đợt xét duyệt kiểm tra sắp tới của thực tập sinh. Ngô Thiên Kỳ đã cất công soạn cho Lạc Ân. Khóe miệng anh khẽ giương.

"Anh , mau đỡ anh ta lên giường."

Lạc Dương đưa tay nâng người Ngô Thiên Kỳ , cố vác lên giường một cách nặng nhọc . Xem ra không chỉ hôm nay mà hôm qua Ngô Thiên Kỳ cũng thức trắng nên mới ngủ như chết thế này , từ trước đến nay tai anh rất nhạy , khi ngủ chỉ cần một tiếng động nhỏ hoặc có người chạm vào người Ngô Thiên Kỳ , anh sẽ lập tức tỉnh dậy.

"Tiểu Ân , đi ra ngoài thôi. Để cậu ấy ngủ , em cũng về phòng nghỉ đi. Anh đi nấu bữa trưa."

"Bữa trưa ? Bây giờ chỉ mới 9 giờ."

"Anh nấu sẵn , khi nào đói em hâm lại rồi ăn , để Thiên Kỳ nghỉ đi. Anh chỉ ghé nhà một chút thôi."

"Ồ." - Lạc Ân gật gù , đi ra ngoài. Lạc Dương đưa tay xoa đầu cô "Em nên đổi cách xưng hô đi , Thiên Kỳ là bạn anh , còn là giáo sư của em tức là trưởng bối. Đừng xưng hô trống không như vậy."

Lạc Ân trả lời "Vâng" , tuy đã gật đầu nhưng không có nghĩa cô sẽ làm theo . Nếu Ngô Thiên Kỳ không còn đáng ghét nữa thì cô có thể suy nghĩ lại.

"A , anh à , chở em đến tiệm thú cưng gần bệnh viện đi , em phải đón Tiểu Bạch , để ở đó hai ngày rồi ." Lạc Ân chợt nhớ đến Tiểu Bạch nên đi xuống bếp , kéo áo Lạc Dương.

Lạc Dương nhún nhún trả lời "Em chưa khỏi hẳn , đừng đi ra ngoài."

"Anh à , chỉ một chút thôi ! Em chỉ gửi Tiểu Bạch ngày hôm qua , chắc ông chủ đó sẽ bỏ đói nó đấy."

"Không được."

"Anh..." - Lạc Ân nằng nặc đòi đi , càng nói càng lắc mạnh áo anh đến nỗi nó gần muốn rách. Lạc Dương hét cách đành gật đầu "Đi lên phòng lấy áo khoác đi."

Nghe Lạc Dương nói vậy , Lạc Ân vui mừng chạy lên phòng , còn anh thì thờ dãi chán nản , nếu không phải chiếc áo anh đang mặc là do Dương Minh Dung tặng thì dù cô có kéo rách áo anh cũng không đồng ý...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Lạc Dương lái xe đưa Lạc Ân đến cửa hàng thú cưng mà cô nói, Lạc Ân đưa tay mở cửa chạy thẳng vào trong, ông chủ thấy cô liền niềm nở đón tiếp "Cô đến lấy thú cưng phải không ?"

Lạc Ân có chút khó xử "Thật ngại quá, hôm qua tôi quên mất !"

"Không sao, không sao, có một cậu bác sĩ đến đây và nhờ tôi chăm sóc rồi !"

"Sao ?!" - Lạc Ân ngạc nhiên trước câu nói của ông.

Ông chủ vui vẻ cầm lấy quả bóng chạy trên quầy, đưa cho cô "Nếu sau này bận việc cứ đem đến cho tôi, tôi sẽ thay cô chăm sóc."

"Cảm ơn." - Lạc Ân cúi đầu cảm kích, rồi đi ra ngoài, Ngô Thiên Kỳ xem ra cũng không tệ, khỏe miệng Lạc Ân khẽ giương. Ngoài miệng nói là rất ghét Tiểu Bạch, nhưng không ngờ anh cũng tốt bụng nhờ người chăm sóc giúp cô.

Lạc Dương nhìn về mặt cô, khẽ cười "Xem ra em nên cảm ơn cậu ấy mới đúng."

"Đội lát anh ta ngủ dậy hăng tít."

"Phải rồi, Tiểu Ân à, em nên thay đổi cách cư xử với Thiên Kỳ đi, cậu ấy dù sao cũng lớn hơn em." - Lạc Dương vừa lái xe vừa nói.

Lạc Ân ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu "Em biết rồi." Lạc Ân chỉ trả lời lấy lệ. cô cư xử có điểm nào không đúng, nếu muốn thì còn tùy thuộc vào thái độ của anh và tâm trạng của cô --

Lạc Ân trở về nhà, chậm rãi đi vào phòng của Ngô Thiên Kỳ, cô ngồi xõm cạnh giường, người đàn ông này lúc ngủ nhìn rất yên bình, quan sát kỹ cũng rất đẹp trai. Đôi mày rậm, lông mi dài, bờ môi mỏng, Lạc Ân khẽ nói thầm trong lòng: Có khi nào anh chuyển giới ?!

Bàn tay nhỏ khẽ vươn ra, liền bị chụp lại, cặp đồng tử đen láy chăm chú nhìn cô "Em định làm gì ?"

Lạc Ân giật nảy người, lắp bắp nói "Không, không có gì !"

"Thật sao ?" Ngô Thiên Kỳ nhướn người lên phía trước, Lạc Ân tròn mắt nhìn khuôn mặt phía trước xấu hổ giờ quả bóng tròn lên che mặt "Anh...định làm gì ?"

Vừa thấy sinh vật nhỏ bé, Ngô Thiên Kỳ giật bắn người lùi lại, nhú mày nói "Em...mau mang con vật gớm ghiếc đó ra ngoài."

Lạc Ân hơi ngậy người một chút, khỏe miệng chọt nhếch lên, trèo lên giường, xấu xa nói "Thiên Kỳ à....", Lạc Ân tiến một bước, Ngô Thiên Kỳ liền lùi một bước, điều đó khiến Lạc Ân rất thích thú bật cười ha hả, tiếng cười của cô vang khắp căn phòng.

"Lạc Ân, tôi nói lần cuối...em...mau tránh ra, đi ra ngoài." - Ngô Thiên Kỳ vừa sợ vừa nói.

"Haha...Không thích, này này, mau lại đây..." - Lạc Ân chạy đuổi theo Ngô Thiên Kỳ khắp phòng, vì lo đùa giỡn, không cẩn thận Lạc Ân vấp phải bậc sân ngã nhào về phía trước.

"Cẩn thận !" - Ngô Thiên Kỳ quay lại, nhanh chóng đỡ lấy cơ thể mảnh mai nằm dưới sàn. Cặp mắt Lạc Ân mở to, đây lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt anh gần như vậy, chỉ còn một khoảng cách rất nhỏ là đã chạm môi...

Khỏe miệng Ngô Thiên Kỳ khẽ giương "Em không định đứng dậy sao ? Hay...muốn nằm cùng tôi ?"

Lạc Ân vội đứng dậy, lắp bắp cất tiếng "Anh...anh bị ảo tưởng sao ?" Nói xong liền chạy thẳng ra ngoài, còn hung hăng chuốc giận lên cửa phòng anh.

Ngô Thiên Kỳ ngồi dậy, nhìn không được mà bật cười. Càng ngày anh càng thấy cô gái nhỏ này càng thú vị.

Lạc Ân đứng tưới nước ở ngoài sân, hôm nay trời rất trong lành, cô cũng đã khỏe hơn nhiều. Cây cỏ ở trong sân chủ yếu đều do Lạc Dương chăm sóc, nhưng dạo này anh có vẻ rất bận nên Lạc Ân giúp anh tưới nước. Tâm tình cô cũng khá tốt...

"Lạc Ân."

"Hả ?" - Nghe có người gọi tên mình, Lạc Ân quay lại, ống nước trên tay vô tình phun vào kẻ vừa gọi là Ngô Thiên Kỳ... Lạc Ân tròn mắt nhìn. Cả cơ thể anh đều thấm nước...khuôn mặt dường như cũng đã thối một nửa, cặp mắt khẽ mở ra, anh hít một hơi mạnh để kìm lại sự tức giận.

Lạc Ân thấy anh sắp nổi giận , định nói xin lỗi nhưng do lúng túng nên buột miệng nói sai "Là do anh đột nhiên gọi tôi."

Mày đẹp khề nhú lại , giọng anh cũng trở nên lạnh tanh "Em có lỗi còn dám đổ cho tôi ?"

"Do anh đột nhiên gọi tôi mà !?"

"Em thực không có lý lẽ ."- Ngô Thiên Kỳ tự hỏi , cô rốt cuộc là loại người gì ? Không bao giờ nói lý lẽ , lại luôn đổ tội cho anh.

Lạc Ân bậm môi , đưa ống nước lên phun vào người anh , hất mặt , cao ngạo nói "Tôi chính là không thích nói lý lẽ."

Một lần nữa bị phun nước khiến Ngô Thiên Kỳ đang không vui càng thêm tệ hại , anh chậm rãi bước đến vòi nước , cầm ống nước bên cạnh , tiến tới phun lên người cô.

"Oái" - Lạc Ân giật mình vì dội nước lạnh , tức giận trả đũa Ngô Thiên Kỳ "Ngô Thiên Kỳ , anh là đồ nhỏ mọn."

"Là do em quá đáng."

Hai người cứ phun nước lẫn nhau , Ngô Thiên Kỳ cũng không đến mức nhỏ mọn mà trách cô , là do anh muốn đùa giỡn với Lạc Ân một chút. Dù nước quả thực lạnh nhưng Ngô Thiên Kỳ lại thấy rất ấm..

Lạc Ân vừa tránh vừa phun nước , trên môi nở nụ cười rất tươi , ngay cả Ngô Thiên Kỳ cũng bật cười , nụ cười của anh rất thật , để lộ hàm răng trắng đều , thu hút mọi ánh nhìn. Nụ cười của anh quá ngọt ngào , khiến khuôn mặt Lạc Ân chợt nóng bừng..

Vì cô khá trơn , Lạc Ân do tránh né Ngô Thiên Kỳ mà trượt chân , ngã nhào về phía trước. Từ đằng sau , một bàn tay vươn ra nắm lấy cổ tay mảnh mai , kéo lại. Lạc Ân bị kéo ngược , thân hình vô tình nằm gọn trong vòng tay chắc khỏe của Ngô Thiên Kỳ..

Bàn tay nhỏ nhắn đặt trên lồng ngực vạm vỡ , gần đến nỗi có thể cảm nhận được nhịp đập chậm rãi của trái tim anh..

Ngô Thiên Kỳ say sưa nhìn cô , giọt nước óng ánh chảy xuống chiếc mũi thon nhỏ xuống đôi môi đỏ tươi , rồi đến chiếc cổ ngọc ngà cuối cùng là chạy thẳng vào trong lớp áo soni ướt sũng . Chiếc áo bị thấm nước để lộ nơi đầy đặn của cô , xương quai xanh đẹp lộ ra. Nhìn bộ dáng của Lạc Ân thực quyến rũ , như một lời mời gọi chết người dành cho Ngô Thiên Kỳ. Cơ thể cô bị anh giữ chặt , trong lúc này anh thật muốn hôn cô.

Nghĩ là làm , Ngô Thiên Kỳ cúi thấp đầu , chạm vào đôi môi ngọt ngào của Lạc Ân , nhẹ nhàng "ném" thử vị ngọt cặp môi đỏ tươi , đôi môi cô mềm mại hơn sự tưởng tượng của anh. Thấy Lạc Ân không cự tuyệt ngược lại rất phù hợp , không chút kiêng dè , chiếc lưỡi ấm nóng của anh tiến vào miệng cô , từng chút một quấn lấy cái lưỡi thơm tho mềm mại , nụ hôn của Ngô Thiên Kỳ có chút mạnh mẽ nhưng chất đầy yêu thương. Bàn tay đặt ở thắt lưng cô nhẹ nhàng xoay chuyển , siết chặt cơ thể nhỏ bé trong lòng như muốn hòa vào nhau.

Nụ hôn sâu đây đưa không dứt , không tốn chút sức nào , Ngô Thiên Kỳ càng tiến thêm một bước chiếm lấy hơi thở của Lạc Ân , khiêu khích cái lưỡi ẩm ướt của cô , vừa mút vừa nếm nước bọt ngọt ngào của người phụ nữ trước mặt , trong lòng Ngô Thiên Kỳ dâng lên vô vàn cảm xúc , ham muốn cũng nổi dậy nhưng anh không muốn làm tổn thương cô nên đã nén lại . Thật không ngờ , chỉ một nụ hôn thôi cũng khiến dục vọng nổi dậy . Lúc này Ngô Thiên Kỳ thực rất muốn nói ra ba chữ thiêng liêng : Tôi yêu em !

Lạc Ân không hiểu vào bản thân mình , không kháng cự lại còn chấp nhận nụ hôn này , cô có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ và mùi hương nam tính của anh , nụ hôn này ngọt ngào đến nỗi khiến đầu óc Lạc Ân quay cuồng , nhưng như thế là vượt quá giới hạn , cô sắp ngộp thở rồi . Nhận thấy hơi thở dần một yếu ớt của cô , Ngô Thiên Kỳ mới luyến tiếc rời vòng tay.

Lạc Ân thờ dốc , ngược mắt nhìn anh , đưa tay che miệng lại "Anh...anh..." Lạc Ân đột nhiên tức giận , vung tay đánh anh , hét lên "Ngô Thiên Kỳ xấu xa !?" Rồi quay người chạy thẳng vào nhà.

Ngô Thiên Kỳ đưa tay chạm vào bên mặt bị đánh , khẽ nói "Tại sao người có lỗi luôn là tôi ?"

Cúi người nhặt hai ống nước lên , Ngô Thiên Kỳ ngược nhìn bầu trời xanh thẳm , đôi mắt híp lại , nói thầm : Hôm nay quả là một ngày đẹp trời..

Lạc Ân sau khi chạy vào phòng liền đi thẳng vào phòng tắm , ngồi phịch dưới sàn , nhớ đến nụ hôn khuôn mặt liền đỏ bừng như muốn bốc hỏa , bàn tay anh rất lớn , cơ ngực cũng săn chắc , ở trong lòng anh cô có cảm giác rất an toàn . Kỹ thuật hôn của anh rất tốt , chắc chắn đã từng hôn rất nhiều phụ nữ , nghĩ tới điều này trong lòng Lạc Ân chợt có chút không vui..

Lạc Ân bừng tỉnh khỏi hồi tưởng , đưa tay vỗ nhẹ hai bên má , cô đang suy nghĩ gì vậy , lúc đó chỉ là nhất thời nên cô mới để anh hôn "Điên rồi , Lạc Ân , mày điên rồi sao ??" Không nghĩ ngợi lung tung , Lạc Ân đứng bật dậy , điều cô muốn làm bây giờ là...đánh răng ?! --

Nhìn vào tấm gương trong phòng tắm , hình ảnh nụ hôn lúc nãy lại hiện lên , Lạc Ân lắc đầu hết lớn "Ngô Thiên Kỳ đáng ghét...?!!!"

Ở bên ngoài, Ngô Thiên Kỳ nghe rõ tiếng hét của cô , khoe miệng nhếch lên , vừa đi vừa huýt sáo , tâm tình mỗi lúc một cao hứng..

Vì Lạc Dương đã nấu sẵn , anh chỉ cần hâm lại là xong bữa tối. Giờ cơm tối đã đến nhưng không thấy cô xuống Ngô Thiên Kỳ mới lên phòng gọi , nhưng dù anh có đập cửa hay lớn tiếng gọi , Lạc Ân cũng không ra. Ngô Thiên Kỳ thở dài , quay về phòng tìm một vật sắc nhọn cỡ nhỏ , nhét vào ổ khóa , chưa đầy một phút anh đã thông thả mở cửa đi vào.

Lạc Ân đang đọc sách nghe có tiếng mở cửa liền quay lại , tròn mắt nhìn Ngô Thiên Kỳ bước gần. "Anh....sao anh có thể ?"

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , đưa vật mở cửa lên . Không cần trả lời cô cũng biết câu trả lời , Lạc Ân cứ nghĩ việc mở khóa bằng loại cây sắt nhỏ hơn cây kim chỉ ở trong phim không ngờ Ngô Thiên Kỳ cũng làm được , cô nhú mồm nói "Anh là ăn trộm sao ?"

"Là em không chịu mở cửa."

"Phòng là của tôi , mở hay không là chuyện của tôi."

"Xuống ăn cơm."

"Không."

Ngô Thiên Kỳ lạnh giọng "Tôi không thích lặp lại."

Lạc Ân mặc kệ anh , vẫn ngồi đọc sách , Ngô Thiên Kỳ bước đến , đưa tay bế bổng cô lên , bước ra ngoài. Lạc Ân hoảng hốt vùng vẫy "Anh làm gì vậy , thả tôi xuống..."

Ngô Thiên Kỳ nhàn nhả nói "Là do em tự chuốc lấy."

"Ngô Thiên Kỳ...."

Đặt cô ngồi xuống ghế , đưa chén cơm cho cô , anh cất tiếng "Ăn đi."

Lạc Ân giận lẫy không thèm ăn. Anh gấp một miếng sườn bỏ vào chén cơm "Mau ăn đi , hay em muốn tôi dứt ?"

Lạc Ân trừng mắt nhìn anh , hậm hực ăn cơm. Lâu lâu lại ngược nhìn anh , ánh mắt vô tình hướng về đôi môi mỏng của Ngô Thiên Kỳ , nhất thời nhớ lại nụ hôn lúc nãy , khuôn mặt Lạc Ân bỗng chốc hóa đỏ , cúi gằm mặt xuống chén cơm.

Ngô Thiên Kỳ thấy biểu hiện của cô , anh nhếch miệng cười , nhướn người lên phía trước , ngón tay thon dài khẽ chạm vào chiếc cằm nhỏ nâng khuôn mặt cô lên , xấu xa nói "Em đang lưu luyến về nụ hôn lúc nãy ?....Có muốn thử lần nữa không ?"

Lạc Ân trừng mắt nhìn , gạt tay anh ra "Anh...đừng có suy bụng ta ra bụng người." Nói xong liền đứng dậy bỏ lên phòng. Ngô Thiên Kỳ nhin không được mà bật cười , trong lòng nói thầm : Xem ra cũng không tệ....

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Ngô Thiên Kỳ ngồi soạn giấy tờ đến gần khuya , còn vài tháng nữa Lạc Ân sẽ tốt nghiệp , vì vậy anh muốn mau chóng hoàn thành xong đồng tài liệu này. Nghỉ tay một chút , anh đứng dậy , đi xuống bếp lấy nước , khi đi ngang qua phòng Lạc Ân , anh nghe khá rõ tiếng thờ dốc , liền mở cửa bước vào.

Lạc Ân nằm trên giường , cơ thể không ngừng run rẩy , trán thấm đầy mồ hôi , bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt chiếc chăn. Ngô Thiên Kỳ đặt ly nước trên bàn , vội lay cô "Lạc Ân , Lạc Ân ?!"

Lạc Ân thờ dốc , vẻ mặt vô cùng hoảng sợ , khi cảm giác có người đang chạm vào mình liền thống khổ kêu lên "Đừng , cứu em...Anh.....Anh...."

Ngô Thiên Kỳ nắm chặt tay cô "Lạc Ân , em sao vậy ?"

"Cháu sai rồi...Tha cho cháu...làm...on...câu xin chú...." - Khóe mắt Lạc Ân tuôn ra một làn nước lạnh hòa vào mồ hôi , nói không ra hơi , không ngừng run rẩy "Tha cho cháu...."

"Lạc Ân..."

Lúc nhỏ Lạc Ân đã bị Lạc Phác ngược đãi một thời gian , khoảnh khắc kinh khủng đó mãi mãi là bóng má bám lấy con bé...Dù nhận thức Lạc Ân không hề biết quá khứ lúc trước , nhưng tiềm thức thì biết rất rõ...

"Anh...cứu em...cứu em với !"

Từng lời nói của Lạc Dương vang lên trong tâm trí anh , Ngô Thiên Kỳ siết lấy tay Lạc Ân áp lên mặt mình , khẽ nói "Ân Ân , anh ở đây...Sẽ ổn thôi...bình tĩnh lại."

Lạc Ân vẫn không ngừng thờ dốc , nhìn cô như vậy , trái tim anh như đang bị phá hủy tan nát thành từng mảnh vụn giống như trái tim Lạc Ân , anh muốn cùng cô chia sẻ nỗi đau đáng sợ ấy "Ân Ân , đừng như , hãy để anh gánh nỗi đau này giúp em."

Hơi thở Lạc Ân cũng dần ổn định lại , cũng không run rẩy , nhẹ nhàng nắm lấy tay anh , an tâm nằm ngủ , Ngô Thiên Kỳ vuốt mái tóc thấm ướt mồ hôi của Lạc Ân , kiềm những giọt nước mắt lại , thanh âm nhẹ hẫng như không khí "Kể từ bây giờ ,tôi sẽ là người kéo em ra khỏi những cơn ác mộng !"

****

Sáng hôm sau , Lạc Dương trở về nhà rất sớm , vì anh rất lo cho Lạc Ân , đêm qua đột nhiên anh có linh cảm không tốt , chạy nhanh lên phòng Lạc Ân , thấy cô vẫn đang ngủ mới thở phào nhẹ nhõm , người ngồi dưới sàn , dựa đầu vào bên giường , hai mắt nhắm nghiền là Ngô Thiên Kỳ ! Lạc Dương chậm rãi bước đến , tay anh vẫn đang nắm chặt lấy tay Lạc Ân , chắc chắn một điều , cả đêm hôm qua Ngô Thiên Kỳ đã ở đây. Lạc Dương đưa tay chạm nhẹ người anh "Thiên..."

Vừa chạm vào người Ngô Thiên Kỳ , anh liền mở mắt , ngược nhìn Lạc Dương , một chút buồn ngủ cũng không , giống như anh chưa hề ngủ chỉ là nghỉ một chút , tuy đã quen với tính cách này của Ngô Thiên Kỳ , Lạc Dương vẫn rất kinh ngạc , trên đời này sao lại có người phản xạ nhạy như vậy . Ngô Thiên Kỳ đứng dậy , cất tiếng "Chuyện gì ?"

"Giúp tôi lấy lấy túi nước biển trong phòng , trong tủ."

"Được !" - Ngô Thiên Kỳ gật nhẹ đầu , bước ra ngoài.

Lạc Dương lấy trong cặp bác sĩ một ống tiêm , ít còn. Chuẩn bị đủ mọi thứ mới bắt đầu thực hành. Đặt đầu cây kim tiêm vào mặt trong cánh tay , anh chậm rãi , cẩn thận ấn vào , đưa dung dịch trong ống tiêm truyền vào cơ thể Lạc Ân.

"Là gì vậy ?" Ngô Thiên Kỳ bước vào phòng thấy anh vừa đặt ống tiêm xuống mới cất tiếng hỏi.

"Prazosin." Lạc Dương ngồi quay lưng về phía anh , đưa tay nhận lấy túi nước biển , gắn dây truyền vào rồi treo trên cây inox cạnh giường , sau đó tiêm vào cổ tay Lạc Ân , từng giọt nước bắt đầu truyền xuống.

Anh đóng hộp thuốc lại , dọn dẹp mọi thứ , điềm đạm nói "Tôi biết cậu có nhiều điều muốn hỏi tôi , vào phòng tôi đi."

Ngô Thiên Kỳ quay lưng , đi theo Lạc Dương , ngồi xuống chiếc ghế trong phòng Lạc Dương , Ngô Thiên Kỳ vào thẳng vấn đề "Lạc Ân mắc chứng PTSD ?"

[i] *PTSD : Rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý.[/i]

"Phải , nhưng đó là chuyện của 8 năm trước ! Còn bây giờ , Tiểu Ân chỉ hay gặp ác mộng nên cần phải dùng Prazosin."

Lạc Dương nhìn về mặt của anh , khẽ mỉm cười "Không cần phải lo."

"Tôi biết rồi." Dứt câu , Ngô Thiên Kỳ đi ra ngoài.

"Thiên Kỳ." - Chính là lúc anh vừa bước đến cửa phòng , Lạc Dương chợt cất tiếng. Ngô Thiên Kỳ quay đầu lại , anh khẽ cười "Cảm ơn cậu.... Vì đã chăm sóc Tiểu Ân."

Nghe lời cảm ơn , Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Không có gì !....Phải rồi , buổi tối nhớ đến."

"Ok."

----

* Viện nghiên cứu - chăm sóc sức khỏe tâm thần...

Trong phòng họp hội đồng bệnh viện , viện trưởng đứng trên bục , cất tiếng "Kể từ hôm nay , đội của bác sĩ Ngô và bác sĩ Lạc sẽ có thêm một thành viên mới đó là bác sĩ Đới - Đới Y Y." - Ông hướng bàn tay về phía người phụ nữ vừa đứng lên , mọi ánh mắt đều nhìn theo tay ông chỉ. "Có được không ?"

"Không thành vấn đề !" - Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương đồng loạt cất tiếng.

"Tốt , còn một việc nữa bác sĩ thực tập tên Lạc Ân sẽ giao cho bác sĩ Đới phụ trách được chứ ?"

*Cách... "Không được." - Câu nói của viện trưởng vừa dứt , cây viết trên tay Ngô Thiên Kỳ liền bị quăng xuống bàn , anh lạnh giọng nói "Ông muốn bác sĩ Đới tham gia vào đội , tôi không ý kiến nhưng muốn dạy học trò của tôi thì..." Ngưng lại một chút , ánh mắt đang hướng vào tờ giấy trên bàn trở nên sắc lạnh ngược nhìn ông "....Không thể."

"Tại sao ? Anh cũng không có quyền quyết định chuyện này." - Đới Y Y bất mãn nói.

"Nếu viện trưởng đã hỏi ý kiến của tôi thì tất nhiên tôi có quyền phản đối."

Đới Y Y bậm môi lại , tức giận nói không nên lời , viện trưởng vội cất tiếng "Được được , tùy ý bác sĩ Ngô."

Cuộc họp kết thúc , Đới Y Y vội chạy theo nắm lấy tay Ngô Thiên Kỳ "Anh Thiên Kỳ."

Cô vừa chạm vào người anh , lập tức bị hất ra. Đới Y Y nhủ mày "Anh làm vậy là sao ? Sao lại không cho em phụ trách Lạc Ân ?"

Ngô Thiên Kỳ lạnh giọng "Tôi không thích lặp lại."

Đới Y Y sững người , định mở miệng nói thêm Ngô Thiên Kỳ liền đi lướt qua cô "Lạc Ân." Điều đó khiến tâm trạng của Đới Y Y càng thêm tệ.

Lạc Ân nghe tiếng gọi , liền quay lưng lại . Ngô Thiên Kỳ khẽ cười kéo tay cô "Theo tôi."

"Sao ? Đây , anh kéo tôi đi đâu ?"

Đới Y Y nhìn cảnh tượng trước mặt hận không thể chạy đến ngay lập tức đánh chết cô , chỉ hai tiếng "Lạc Ân" đã khiến cặp mắt Đới Y Y nổi đầy tia lửa đỏ đăm đăm nhìn theo bóng lưng của hai người....

"Rốt cuộc là anh muốn đưa tôi đi đâu chứ ?" - Lạc Ân bất mãn hỏi. Ngô Thiên Kỳ dừng lại đưa mắt nhìn cô "Tối nay..."

"Sao ?"

"Đi với tôi !"

"Gì ?"

"Em còn nợ tôi hai lần , và đây là yêu cầu thứ nhất !"

"Đi đâu ?"

"Tối nay em sẽ biết !" Vừa nói xong , điện thoại của Ngô Thiên Kỳ liền vang lên , anh đưa trượt màn hình "Tôi nghe !"

Trong điện thoại hình như có việc gì rất quan trọng khiến sắc mặt Ngô Thiên Kỳ liền thay đổi. "Tôi biết rồi ! Đừng để cô ta chạy thoát."

Nhìn Ngô Thiên Kỳ gấp gấp chạy đi , Lạc Ân vội đuổi theo "Có chuyện gì sao ?"

"Bệnh nhân mắc chứng IED vừa bỏ trốn khỏi bệnh viện và hiện tại đang gây náo loạn ở sân bay."

[1] *IED : Rối loạn liên tục nổ được đặc trưng bởi tập lặp đi lặp lại của hành vi hung hăng bạo lực , đường giận dữ , lạm dụng và nổ con nòng giận hoặc có liên quan đến hoặc vi phạm các đối tượng.[/1]

"Đây , cho tôi đi chung !" - Lạc Ân tự tiện ngồi vào trong xe.

"Đi ra." - Ngô Thiên Kỳ nhủ mày "Em có biết làm như vậy rất nguy hiểm ?"

"Ái...không sao , mau lên. Anh lái xe đi." Lạc Ân đưa tay cài dây an toàn , hỏi thúc Ngô Thiên Kỳ.

Hết cách , Ngô Thiên Kỳ đành lái xe rời khỏi bệnh viện , cô thật không biết nghe lời , người bị IED rất nguy hiểm , nếu khiến họ nổi giận sẽ phải trả bằng mạng sống , anh bực tức nói "Nếu xảy ra chuyện thì mặc kệ em"

Lạc Ân cứng đầu , liếc nhìn anh "Tôi đâu cần anh bảo vệ !"

Chạy đến sân bay , anh cầm theo cặp đựng thuốc nhanh chóng chạy thẳng vào trong.

"Cô Đinh , nghe chúng tôi nói." - Khu vực gần cửa sân bay đang rất hỗn loạn. Các y tá , nhân viên bảo vệ sân bay và hành khách đều vây quanh một người phụ nữ đáng vẻ rất thanh tú nhưng lại điên cuồng gào lên , trên tay lại cầm con dao sắc nhọn.

"Cảm phiền tránh ra." - Ngô Thiên Kỳ chen vào đám đông. Cặp mắt quan sát người phụ nữ tên là Đinh Tiểu Thúy.

"Bác sĩ Ngô , anh mau can cô ấy lại đi. Nếu không sẽ có chuyện lớn đấy !" - Một bác sĩ trẻ tuổi cất tiếng.

Ngô Thiên Kỳ chậm rãi tiến lên phía trước , lạnh nhạt cất tiếng "Cô Đinh Tiểu Thúy."

Nghe có tiếng gọi Đinh Tiểu Thúy trừng mắt quay lại đăm đăm nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ lại nói tiếp "Bỏ con dao xuống , rồi về thôi."

"Không , tránh ra , khốn kiếp , các người đứng nhìn tôi làm gì ?" - Đinh Tiểu Thúy gào lên , xông đến những người xung quanh khiến họ sợ hãi tránh né .

Cô gái này nhìn giống học sinh cấp ba hơn , Lạc Ân khẽ tiến đến "Tiểu Thúy ! Sao cô lại đến sân bay ?"

"Lạc Ân , lùi xuống." - Ngô Thiên Kỳ vươn tay đẩy cô. Lạc Ân nhủu mày gạt tay anh ra "Im lặng."

"Sao cô lại đến sân bay ?" - Lạc Ân lặp lại câu hỏi.

"Tôi phải chờ anh ấy ! Các người lúc nào cũng nhốt tôi , không cho tôi ra ngoài !"

"Vậy cô bỏ dao xuống đi , làm vậy anh ấy sẽ sợ mà không dám ra đây." - Lạc Ân cố gắng thương lượng , từng bước tiến lên phía trước.

Ngô Thiên Kỳ thấy Đinh Tiểu Thúy dần bình tĩnh lại , mới ra hiệu cho y tá chuẩn bị ống tiêm , y tá run rẩy lấy ống tiêm ra , cả khuôn mặt vì sợ mà tái xanh.

Ngô Thiên Kỳ nhủu mày , đưa tay giữ Lạc Ân "Lùi xuống."

"Anh làm gì vậy , tôi đang giúp anh đây."

"Tôi nhắc lại lần nữa , lùi xuống ! Em có biết như vậy sẽ xảy ra trạng thái Acting out ?"

[i]*Acting out : trạng thái không thể kiểm soát[/i]

Lạc Ân mím môi , rốt cuộc anh bị sao vậy , là cô có ý tốt muốn giúp anh giải quyết tình hình nhưng lại nhận cặp mắt đáng sợ đó là sao , cô hất tay anh ra , lườm một cái rồi quay sang Đinh Tiểu Thúy "Tiểu Thúy , cô đưa con dao cho tôi nhé . có được không ?"

Đinh Tiểu Thúy ngây ngơ hỏi "Nếu làm vậy....anh ấy sẽ xuất hiện sao ?"

"Phải , cô phải tin tôi."

Cô gái kia gật gật , vui vẻ đưa con dao cho Lạc Ân "Được !"

Ánh mắt Đinh Tiểu Thúy vô tình nhìn thấy các y tá cầm ống tiêm , đôi mắt đục ngầu , hét ầm lên , cô giật con dao đâm thẳng vào Lạc Ân.

Lạc Ân mở tròn mắt nhìn con dao sắc bén hướng đến mình , nhất thời không kịp phản ứng. Đột nhiên cổ tay cô bị nắm chặt , giật lại phía sau , một thân hình cao lớn đứng trước mặt Lạc Ân...

Mọi người xung quanh hoảng hốt nhìn con dao lướt qua ngực trái Ngô Thiên Kỳ , để lại một đường rạch dài. Nhân viên an ninh khu vực lập tức lao tới , giữ chặt lấy Đinh Tiểu Thúy.

Lạc Ân sững người đứng bất động , Ngô Thiên Kỳ không quay lại nhìn cô , đi thẳng ra phía ngoài , Lạc Ân vội chạy theo "Ngô Thiên Kỳ...Khoan đã."

Ngô Thiên Kỳ không trả lời cũng không đứng lại , Lạc Ân đưa tay kéo anh "Này , Ngô Thiên Kỳ anh..."

Ngô Thiên Kỳ bị kéo ngược lại , để lộ phần ngực trái rướm máu , vết máu cứ chảy dài trên chiếc áo Blose trắng , mày đẹp khểnh nhủu lại "Chuyện gì ?"

Lạc Ân sững người , lắp bắp nói "Vết thương.....anh..."

Ngô Thiên Kỳ hất tay cô ra , khuôn mặt vẫn rất bình thản "Tôi không sao !"

"Anh như vậy mà không sao sao ? Vết thương đang chảy rất nhiều máu kìa..."

"Tôi đã nói là không sao thì em cứ mặc kệ đi."

"Làm sao tôi có thể mặc kệ được chứ ?" Lạc Ân tức giận lớn tiếng , anh rõ ràng là bị thương lại nói không sao , còn khó chịu khi cô hỏi thăm ? Lạc Ân trừng mắt liếc Ngô Thiên Kỳ , kéo anh vào trong xe "Đến bệnh viện."

"Không cần."

"Anh không thể nghe lời tôi sao ?"

"Dùng cặp cứu thương là được ." - Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã nói , tuy nói là cô cứ mặc kệ nhưng lòng lại rất muốn được Lạc Ân quan tâm.

Lạc Ân mở cặp cứu thương , lấy băng bông ra , rồi ngược nhìn anh "Cởi áo ra."

"Cởi áo ?!"

"Anh không cởi làm sao tôi băng vết thương ? Mau cởi ra." - Lạc Ân nhủu mày , giọng điệu giống như một bác sĩ thực sự còn Ngô Thiên Kỳ là bệnh nhân.

Ngô Thiên Kỳ ngập ngừng đưa tay cởi áo somi , để lộ vết rạch dài trên ngực. Lạc Ân quan sát vết thương một chút rồi dùng dung dịch cồn lau sạch vết

máu "Hoi đau nên anh cố chịu nhé."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Tôi đâu phải trẻ con."

"Nhưng vết thương sâu và dài như vậy anh không đau sao ? Còn giả vờ làm gì ?" Lạc Ân vừa khừ trùng vừa nói.

"Là tại em không nghe lời."

"Nè, tôi có nhờ anh đỡ sao ? Tự anh xông lên phía trước , bây giờ lại trách tôi ?"

"Nếu tôi không đỡ thay em thì bây giờ em đâu ở đây trách tôi." - Bây giờ thì anh thực sự thán phục lòng kiêu hãnh của Lạc Ân , dù cô làm sai hay vì lí do nào đó cô vẫn luôn có lý do để biện minh.

Lạc Ân mỉm cười , cất tiếng nói đùa "Anh thích tôi sao ? Ba lần bảy lượt cứu tôi ?"

"Phải , tôi thích em."

"Cái gì ?" - Lạc Ân tròn tròn mắt , bàn tay đang băng vết thương liền dừng lại , cặp đồng tử như muốn rơi ra ngoài . Câu nói của Ngô Thiên Kỳ khiến cô lòng bùng nổ tại.

Nhìn vẻ mặt của Lạc Ân anh thật muốn phá bỏ bình tượng mà lần ra cười , khoe miệng anh giương lên " Em nghe không hiểu hay không có khả năng tiếp thu ba chữ tôi vừa nói ?"

Lạc Ân bật cười , cúi xuống tiếp tục băng vết thương "Tôi không có thời gian đùa với anh."

"Em nghĩ tôi đùa sao ?"

"Xong rồi , tôi nghĩ cũng không nặng lắm nhưng cũng không nên cử động nhiều , tối nay anh đừng ra ngoài." - Đột nhiên Lạc Ân lảng sang chuyện khác .

"Tối nay nhất định phải ra ngoài , em đừng quên là có hẹn với tôi." - Ngô Thiên Kỳ cũng không nhắc lại , cài cúc áo lại , đưa tay nhăn gá.

"Tùy anh."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Lạc Dương và Dương Minh Dung cùng đi kiểm tra các phòng bệnh , trầm mặc một lúc , Lạc Dương mới cất tiếng "Tối nay em có bận không ?"

Dương Minh Dung nghĩ kĩ rồi trả lời "Không , có chuyện gì sao ?"

"Tối nay anh phải dự bữa tiệc thành lập công ty của Ngô gia , phải cùng đi với một người khác phái , em có thể đi cùng anh không ?"

Dương Minh Dung ngạc nhiên , khoe miệng cô giương lên , có chút lúng túng "Đi cùng anh đến bữa tiệc ?"

Lạc Dương gật đầu "Phải !" Thấy cô trầm mặc , Lạc Dương lại lên tiếng "Em bận sao ?"

Cô giật mình vội lắc đầu "Không phải , em rảnh."

"Vậy sau khi tan ca , anh sẽ đón em !"

"Còn Lạc Ân ?"

"Thiên Kỳ sẽ đưa con bé về."

"Ừm." Trong lòng cô thật rất vui , không ngờ Lạc Dương lại ngỏ lời mời với cô , Dương Minh Dung từ lâu đã yêu anh nhưng lại không dám nói vì sợ mối quan hệ bạn bè 10 năm qua của họ sẽ biến mất nên đành im lặng..Cô vẫn đang chờ một lúc nào đó thích hợp sẽ thổ lộ với Lạc Dương..

***

Hết giờ làm việc , Lạc Ân chạy vội về phòng thay đồ , chuẩn bị mọi thứ xong , cô nhanh chóng mở cửa , nhưng cánh cửa vừa mở , bóng dáng cao lớn của Ngô Thiên Kỳ đã xuất hiện khiến cô giật mình lùi lại , nhũn mày nói "Anh đứng đó làm gì ?"

Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã bỏ hai tay vào túi quần , ngược nhìn cô "Chẳng phải tôi đã nói rồi sao ? Tôi sẽ đưa em về."

"Để làm gì ?"

Ngô Thiên Kỳ thờ dãi , người con gái này rốt cuộc thì đầu óc để đi đâu , Ngô Thiên Kỳ rất ghét phải nói nhiều lần nhưng bây giờ anh phải luôn lặp lại những lời từng nói với cô "Em không thể nhớ những gì tôi từng nói sao ? Não của em để làm gì ?"

Lạc Ân nhủ mảy mắt cá tiếng "Gi chứ ? Là anh nói phải đi cùng anh , bây giờ tôi đang cố nhanh chóng về nhà."

"Tôi đưa em về."

"Không cần."

Ngô Thiên Kỳ không nói thêm , đưa tay kéo cô đi , đây là cách nhanh nhất đối với Lạc Ân để cô ngoan ngoãn đi theo mà không cần anh phải nhiều lời.

Lạc Ân cau có nói "Mau buông ra , Ngô Thiên Kỳ , anh muốn làm gì ?"

Dù Lạc Ân có kêu la cũng vô ích , Ngô Thiên Kỳ trước mặt cô vẫn thong thả bước đi , cực chẳng quay đầu nhìn .

Quăng cô vào xe , Ngô Thiên Kỳ đóng "sâm" cửa lại , vòng ra bên kia , Lạc Ân trừng mắt nhìn anh "Này , anh có thể thôi thô lỗ với tôi không ? Tôi là bao gạo hay sao mà anh cứ lôi kéo tôi vậy ?"

Ngô Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn cô , giọng anh thoáng có chút đùa cợt "Nếu từ đầu em không ương bướng , chịu nghe lời thì tôi đâu ở không mà lôi kéo em khắp bệnh viện như bao gạo ?"

"Gi chứ ?...." - Lạc Ân cắn môi dưới , vừa mở miệng định mắng anh , ngón trỏ thon dài của Ngô Thiên Kỳ đã đặt lên miệng cô.

"Con nghe !" - Là điện thoại anh đột nhiên rung , nên mới ra kí hiệu muốn cô im lặng.

"Thiên Kỳ , mẹ đã đặt sẵn bộ lễ phục cho Ân Ân , con đưa con bé về nhà thử nhé . Ở nhà con đấy." - Bên trong điện thoại là Du Huân Huân.

Lạc Ân tức giận gạt tay anh ra , lớn tiếng mắng "Cục đất Ngô Thiên Kỳ , anh làm gì vậy hả ?"

Ngô Thiên Kỳ che điện thoại lại , quay sang nhìn cô , mảy đẹp khẽ nhíu lại , giọng điệu xen lẫn lời cảnh báo "Em nên lịch sự một chút."

Lạc Ân thấy khuôn mặt nghiêm nghị của anh , phụng phịu ngồi ngay ngắn , nỗi uất ức này đợi anh nghe điện thoại xong sẽ tính sau.

Thấy cô im lặng , Ngô Thiên Kỳ đặt điện thoại vào cây thiết bị trong xe , gắn tai nghe bluetooth rồi nhấn ga , vừa lái xe vừa nói chuyện "Sao mẹ không gửi đến nhà Lạc Dương ?"

"Ây , mẹ làm sao biết được địa chỉ của cậu ấy ?"

"Mẹ không biết ?"

"Phải , được rồi , con mau về lấy đi , mẹ đảm bảo con sẽ thích. Tạm biệt , nhớ đưa Ân Ân đến sớm."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , mẹ anh quả có tài nói dối , nghĩ anh là con nít lên ba sao ? Với tài nghệ của cha anh và những tên vệ sĩ chỉ mất mấy phút là tìm được địa chỉ nhà Lạc Dương. Nếu anh đoán không sai , Du Huân Huân đã đến nhà Lạc Dương một lần , hơn nữa còn nói chuyện với Lạc Ân. Nếu không thì nhược điểm của anh làm sao có thể bị lộ.

Ngô Thiên Kỳ quay sang phía Lạc Ân rồi lại nhìn phía trước , cất tiếng "Tôi đưa em đến nhà tôi."

"Tại sao ?"

"Mẹ của tôi đã gửi đồ đến đó , là quà của em."

Vừa nghe anh nhắc đến Du Huân Huân , cô liền ngạc nhiên , đã lâu rồi cô không gặp nàng , lâu lâu chỉ liên lạc qua điện thoại nhưng mỗi lần đều do nàng gọi trước.

Dừng trước cửa tòa biệt thự lộng lẫy , thấy xe của Ngô Thiên Kỳ vệ sĩ liền mở cửa , Ngô Thiên Kỳ chậm rãi chạy vào trong. Lạc Ân ngồi trong xe , hai mắt mở căng quan sát mọi thứ , nhà của anh , không đúng phải nói là tòa biệt thự của anh thực rất to và đẹp , nhìn mọi thứ xung quanh xem , tất cả đều là cây cảnh và còn cả vườn hoa đầy màu sắc.

Lạc Ân mở cửa bước xuống , thảm cỏ dưới chân cô xanh mướt vẫn còn óng ánh vài giọt nước trong veo , Ngô Thiên Kỳ hất mặt vào trong , Lạc Ân chậm rãi bước theo.

"Chào thiếu gia." - Quân gia đột nhiên xuất hiện trước cửa , cùng với những người hầu cất tiếng cúi đầu chào khiến cô ngỡ ngàng ... Không phải chứ ?!

Ngô Thiên Kỳ lạnh giọng nói, lời nói như một khối băng không lỗ "Đồ mẹ tôi đưa ?"

"Thưa , ở trong phòng của cậu !"

Lạc Ân nhìn xung quanh, đây chẳng khác gì một tòa lâu đài thời hiện đại, từ dưới sảnh có thể nhìn thấy các căn phòng tầng một, còn từ tầng hai trở đi thì bị che khuất, tường nhà đa phần đều được lợp một khối kính trong suốt, gần cầu thang xuất hiện một cây đàn piano màu trắng sang trọng, khi nhìn thấy cây đàn đột nhiên trong đầu cô thoáng qua một hình ảnh nào đó nhưng rất nhanh biến mất, rất mơ hồ ...

Ngô Thiên Kỳ thấy sắc mặt của cô, khẽ gọi "Lạc Ân, em sao vậy ?"

Nghe thấy tiếng gọi, Lạc Ân giật mình ngược mắt nhìn "Không có gì, phải rồi, anh biết đánh đàn piano sao ?"

Ngô Thiên Kỳ gật đầu "Phải."

"Có thể dạy tôi không ?"

"Em muốn đánh thử sao ?"

"Ừm !"

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười, nắm tay cô bước đến chiếc đàn piano to lớn, dịu dàng nói "Để tôi dạy em, nghe thử nhé."

Anh ngồi kế bên, những ngón tay xinh đẹp đặt trên từng phím đàn, nhẹ nhàng nhấn xuống, mỗi lần nhấn là một âm vang trong trẻo vang lên, tạo thành bản nhạc nhẹ nhàng, Lạc Ân nhìn anh đầy khâm phục, anh lúc này giống như một nhà nghệ sĩ, đánh đàn rất hay. Ánh mắt Ngô Thiên Kỳ khẽ hướng về cô, Lạc Ân có chút lúng túng trước nụ cười dịu dàng đầy mê hoặc kia, đôi môi đỏ tươi cong lên, chăm chú nhìn bàn tay anh di chuyển lướt nhẹ trên phím đàn màu trắng, nhưng khúc nhạc này rất buồn khiến tâm trạng cô cũng đột nhiên thay đổi, mày đẹp khẽ nhíu lại, hình ảnh này cô...đã từng thấy ở đâu rồi ? Cũng là hai người ngồi đánh đàn như vậy, cả bản nhạc...

Lạc Ân xoa xoa mi tâm, ánh mắt mơ hồ nhìn anh, đôi môi mấp máy một cách vô thức "Kỳ...ca ca...?!"

*Tung... - Ba chữ vừa phát ra từ miệng Lạc Ân, khiến nốt nhạc đang đánh liền bị lệch, Ngô Thiên Kỳ sửng người nhìn cô. Tiếng đàn bị đứt quãng khiến Lạc Ân giật mình, ngay người hỏi "Sao vậy ?"

Sắc mặt Ngô Thiên Kỳ phút chốc thay đổi "Em...vừa nói gì ?"

Lạc Ân nháu mày "Tôi nói gì sao ?"

Anh ngạc nhiên, nhận thức của cô không phát hiện ra những gì mình vừa nói sao ? Giọng nói của Lạc Dương vang lên trong đầu anh...

Nhận thức của Lạc Ân không thể nhớ rõ quá khứ của mình nhưng tiềm thức thì biết rất rõ, đôi khi những gì trong quá khứ thoáng xảy ra, nhận thức của Lạc Ân rất mơ hồ đến nỗi bản thân cũng không nhận ra.

Thấy anh không trả lời lại còn nhìn cô chằm chằm, Lạc Ân đưa tay lay người anh "Này, anh nhìn gì hả ? Mau trả lời câu hỏi của tôi."

Ngô Thiên Kỳ búng tỉnh, lắc đầu "Không, không có. Là do tôi nghe lầm."

"Thật sao ?"

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé "Để khi nào rảnh tôi sẽ dạy em chơi đàn, bây giờ lên phòng thay đồ đi." Nói xong anh đứng dậy, dắt cô lên phòng mình.

Hộp quà hình chữ nhật đặt trên chiếc giường êm ái, anh đưa tay mở ra, bên trong là một bộ đầm màu trắng. "Lấy ra đi, em cứ sử dụng phòng tắm của tôi. Sẽ có người lên trang điểm cho em."

Lạc Ân đưa tay cầm lên, đi vào trong.

Ngô Thiên Kỳ ngồi chờ ở ngoài sảnh, nhìn chiếc váy đó rất quen thuộc với anh...

Ít phút sau, hai thợ trang điểm bước ra, họ đứng nép sang hai bên để lộ dáng người Lạc Ân mảnh mai, cặp đồng tử đen láy vừa nhìn thấy cô liền sáng lên, hết sức ngỡ ngàng.

Lạc Ân khác với dáng vẻ thường ngày, mái tóc dài được búi gọn trên đầu, điểm thêm đồ cái tóc lấp lánh, lớp trang điểm trên mặt không quá rực rỡ, càng thêm phần đáng yêu. Cô khoác trên mình chiếc váy màu vàng, dài ngang đầu gối, cùng đôi guốc đồng màu. Khi cô bước đi, đuôi váy theo nhịp chân phấp phồng nhìn rất uyển chuyển.

Phải rồi, lúc này Ngô Thiên Kỳ mới nhớ ra, chiếc váy đó lúc nhỏ Lạc Ân từng mặc qua trong dịp sinh nhật của anh, thì ra mẹ anh đã cho người thiết kế một mẫu giống như vậy, khoe môi Ngô Thiên Kỳ khẽ giương, anh bước đến nắm lấy tay cô, đặt người phụ nữ xinh đẹp ngồi trên ghế, bản thân thì quỳ

một chân , lẩy trong hộp giấy một đôi giày Lolita màu đen , gấn nơ ở quai trên , cất tiếng "Đề tôi mang giúp em "

Ngô Thiên Kỳ một tay nâng bàn chân cô đặt vào đôi giày Lolita để cao rồi cài quai sau lại , rồi đứng lên đưa mắt nhìn cô "Rất vừa với em "

Lạc Ân im lặng chăm chú quan sát anh, dáng vóc cao như một bức tượng thần , con ngươi u tối sắc lạnh khiến người khác không thể giấu được tâm tư và sợ hãi nhưng khi hướng đến cô lại rất dịu dàng , nhìn đôi môi tuyệt mỹ của anh , Lạc Ân không nhịn được thờ chậm một giây , anh mặc bộ âu phục màu đen , giống như một vị thần chết nắm đầy quyền lực , cả người toát ra khí chất vương giả oai phong , khiến Lạc Ân "ngại" không dám nhìn sâu vào con ngươi anh sợ sẽ bị nhìn thấu, quả thực anh rất đẹp trai , Ngô Thiên Kỳ đưa tay ra , dịu dàng nói "Đi thôi."

Lạc Ân ngập ngừng vươn tay ra , nhìn hành động chậm chạp của cô , Ngô Thiên Kỳ không kiên nhẫn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kéo đi , khiến Lạc Ân loạng choạng bước , bực bội nói "Tôi đã nói là không được xem tôi như bao gao...sao anh cứ kéo tôi vậy ?"

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , không quay đầu lại cũng không trả lời , Lạc Ân nghĩ rằng anh sẽ đưa cô lên chiếc xe trước mặt , nhưng không ngờ lại để cô đứng chờ ở giữa sân còn anh thì vào gara . Lạc Ân thờ dài , đưa mắt nhìn bản thân , cô cũng thật không ngờ , khi để lớp sơn phấn che lấy khuôn mặt thường ngày lại trở nên khác xa như vậy , dù chỉ trang điểm nhẹ , khác thường ngày một chút cũng khiến cô từ một lọ lem biến thành công chúa . Lạc Ân chờ một lúc , từ bên trong một chiếc Gallador màu xanh chuối phóng ra , Lạc Ân lại thêm một lần tròn mắt , chiếc siêu xe đắt giá này anh...sao anh có thể sở hữu được ?

Ngô Thiên Kỳ xuống xe mở cửa giúp cô , Lạc Ân bước vào , ngay người ngồi xuống , mở miệng hỏi "Anh...là ai ?"

Ngô Thiên Kỳ bật cười , bình thản đáp "Tôi là Ngô Thiên Kỳ !"

Anh là loại người gì ? Thiếu gia nhà tài phiệt ? Con của tỷ phú ? Tại sao lại có nhà cao cửa rộng , tiền tài xe sang đầy đủ như vậy...lại đi thuê nhà cô ?? Anh bị loạn trí sao ?

Thấy cô suy nghĩ đến nỗi ngẩn ngơ , Ngô Thiên Kỳ mới cất tiếng "Ngồi cho vững !"

"A , khoan đã !?"

"Chuyện gì ?"

"Đưa tôi về nhà , tôi cần lấy một thứ."

"Được rồi !" - Ngô Thiên Kỳ nhún ga , vừa đạp thắng đã phóng đi , khiến Lạc Ân hoảng sợ hét toáng lên.

"Á...anh định đi gặp diêm vương sao ?"

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , đùa cợt "Phải !"

Lạc Ân ngồi trong xe có cảm giác mình đang chơi trò cảm giác mạnh , tim cô như muốn nhảy ra ngoài.

*Kéttttt... Dừng xe trước cổng , Ngô Thiên Kỳ thấy Lạc Ân ngồi bất động , nhưn người đưa bàn tay vẫy vẫy trước mặt cô. Lạc Ân thờ dốc , đánh mạnh vào bàn tay trước mặt , trừng mắt liếc anh rồi mở cửa bước xuống.

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , ung dung bật nhạc...

Một lát sau , Lạc Ân vui vẻ đi ra , ánh mắt Ngô Thiên Kỳ hướng về sợi dây chuyền trên cổ cô , đó là sợi dây đá shaphire 12 năm trước anh đã tặng cho Lạc Ân "Sợi dây đó..."

Lạc Ân trả lời ,trên môi nở nụ cười rất dịu dàng "Là di vật của mẹ tôi đấy , anh tôi nói đó là món quà năm tôi tròn 8 tuổi. Nhưng vì nó rất quý nên tôi không đeo, chỉ khi nào đi dự tiệc tôi mới lấy ra , thế nào ? Có phải rất đẹp ?"

Ngô Thiên Kỳ ngây ngốc hồi lâu , di vật ? Anh còn nhớ rất rõ , Ân Ân chưa từng nói với anh chuyện đó , Anh vươn tay chạm vào mặt dây chuyền , nhìn kĩ trên mặt đá có khắc chữ TK (Viết tắt tên Thiên Kỳ) , khoe miệng anh khẽ nhếch lên , Lạc Ân nhú mày "Anh muốn làm gì ?"

Ngô Thiên Kỳ lắc đầu "Không có gì !"

Đó chắc chắn là dây chuyền mà anh đã tặng cho cô , có lẽ do Lạc Dương không muốn cô nhớ lại mà nói dối , dù sao cũng được , thật không ngờ Ân Ân lại trân trọng nó như thế...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Bữa tiệc kỉ niệm mừng 25 năm thành lập tập đoàn Douplan Wu được tổ chức ở dinh thự Ngô gia , rất nhiều người được mời , đa phần đều là các chủ tịch tập đoàn , doanh nhân , thương gia nhiều năm gắn bó với Ngô gia..

Lạc Dương vừa đến , xe của Ngô Thiên Kỳ cũng vừa xuất hiện , Lạc Ân chậm rãi bước xuống thu hút mọi ánh nhìn , vì cô là người phụ nữ đầu tiên có thể đứng bên cạnh Ngô Thiên Kỳ từ trước đến nay. Lạc Ân thoáng chốc nhận ra sự xuất hiện của Lạc Dương "Anh ?!"

Lạc Dương ngẩng ngốc nhìn cô , khoe miệng khề giương "Hôm nay em thật khác , rất đẹp."

Lạc Ân híp mắt cười "Anh cũng được mời sao ?"

"Ừ."

"Có phải đi cùng chị Minh Dung ?"

"Phải."

"Tiểu Ân ?!" - Dương Minh Dung từ xa đi đến , cô còn tưởng người phụ nữ đang đứng nói chuyện với anh là ai , không ngờ lại là Lạc Ân.

"Chào chị."

"Chắc , xem chút là chị không nhận ra rồi."

Ngô Thiên Kỳ để xe vào gara xong , liền thông thả bước ra , đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn , khẽ nói "Đi thôi , em định đứng ở đây sao ?" Rồi đưa mắt nhìn Lạc Dương "Vào đi."

"Sao anh lại nắm tay tôi ? Chúng ta là tình nhân sao ? Buông ra !" - Lạc Ân nhú mày cất tiếng.

Ngô Thiên Kỳ điềm đạm trả lời "Tôi chỉ lo em bị lạc !"

"Tôi đâu phải trẻ lên ba ?"

"Anh , anh Lạc Dương , Lạc Ân , ở bên này." - Ngô Vũ Lâm đứng từ xa vẫy tay , Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương thông thả bước đến. Nhìn thấy cô , Ngô Vũ Lâm vui vẻ cất tiếng "Mỹ nhân này là ai đây ?."

Lạc Ân bị chọc ghẹo có chút xấu hổ "Anh thật là! Đó là bạn gái anh sao ?" Lạc Ân thấy người phụ nữ đứng bên cạnh anh liền tò mò hỏi , vì Ngô Thiên Kỳ có nói phải đi cùng người tình của họ nên cô nghĩ là vậy.

Ngô Vũ Lâm mỉm cười , vòng tay qua eo cô gái kia "Phải cô ấy là Hiên Viên Mẫn , người phụ nữ của anh."

"Cô ấy thật đẹp."

"Tất nhiên rồi." - Ngô Vũ Lâm tự hào trả lời , vẻ mặt rất hạnh phúc khi nhắc đến Hiên Viên Mẫn.

Hiên Viên Mẫn cúi đầu cảm ơn.

Trong lúc ba người đàn ông đang nói chuyện phiếm , ánh mắt Lạc Ân liền hướng về người phụ nữ bên cạnh Ngô Vũ Lâm , đột nhiên cô đi ra ngoài sân , Lạc Ân tò mò đi theo. Dương Minh Dung thì hiện tại đã đi vào trong toilet , cô đứng một mình rất buồn chán.

Cô cảm giác như Hiên Viên Mẫn có vẻ rất tự ti , Lạc Ân ngồi bên cạnh "Xin chào !"

Hiên Viên Mẫn cúi đầu chào cứ như một người hầu cung kính chào chủ khiến Lạc Ân có chút ngượng "Không cần phải làm thế ! Chúng ta có bằng tuổi nhau không ?"

Hiên Viên Mẫn không trả lời , Lạc Ân lại nói "Có phải tôi...làm phiền cô ?" Cô vốn là một người rất ít khi kết thân với người khác nhưng không ngờ bây giờ cô lại ngỏ lời nói chuyện với cô gái này.

Hiên Viên Mẫn giật mình xua tay , lắc đầu , ngón tay chỉ vào cổ , rồi ra ám hiệu . Cô không thể nói được ?!

Lạc Ân tròn mắt nhìn , Hiên Viên Mẫn xấu hổ cúi đầu xuống , cô đau lòng vòng tay ôm lấy Hiên Viên Mẫn , không biết tại sao đối với cô Lạc Ân có chút gì đó đau lòng nhưng không phải là sự thương hại .

Hiên Viên Mẫn ngẩng người , trong lòng cô lúc này hiểu rõ mình đang bị thương hại , Lạc Ân giữ chặt hai vai cô "Đây , cô có giấy bút không ?"

Cô gạt đầu , lấy trong giỏ xách một quyển sổ nhỏ và cây bút . Hai thứ này cô luôn mang theo bên mình.. Lạc Ân mỉm cười "Chúng ta nói chuyện nhé , trong đó rất chán , Hiên Viên Mẫn , tôi không phải đang thương hại cô đâu , chỉ là cảm giác cô có gì đó quen thuộc , chắc do tôi là bác sĩ , khi tôi hỏi thì

cô ghi vào đây nhé."

Hiên Viên Mẫn ngậy người , chỉ biết gật đầu.

"Cô bao nhiêu tuổi vậy ?"

Hiên Viên Mẫn cúi đầu cầm bút viết vài dòng chữ "Tôi 18 tuổi , chị tên là Lạc Ân phải không ?"

"A , vậy cô nhỏ hơn tôi hai tuổi , vậy tôi gọi cô là Tiểu Mẫn nhé !"

Hiên Viên Mẫn gật đầu , khoe miệng khê giương.

Lạc Ân lại hỏi tiếp "Tiểu Mẫn , sao em lại không nói được ?"

'Nhị thiếu gia nói là do bị chấn động tâm lý.'

"Nhị thiếu gia ? Vũ Lâm sao ?"

Cô gật đầu 'Anh ấy , không phải bạn trai của em , em...chỉ là người hầu của anh ấy thôi !'

Lạc Ân sững người , nhưng không phải chính miệng Ngô Vũ Lâm nói , cô là người phụ nữ của anh sao ? Hơn nữa vẻ mặt của anh cũng rất hạnh phúc khi nhắc đến điều đó. Nếu do chấn động tâm lý mà dẫn đến bị câm thì cô nghĩ chỉ cần điều trị tâm lý là được "Tiểu Mẫn , chị là bác sĩ , chị sẽ giúp em điều trị."

Hiên Viên Mẫn nhìn cô , cười gượng 'Không cần đâu , nhị thiếu gia đang giúp em tập phát âm , cũng đã phát âm được vài chữ rồi.' Vì cô nghĩ mình đã làm phiền quá nhiều người , kết quả cũng như cũ , không nên làm gánh nặng cho một người nữa

Lạc Ân mỉm cười , cầm lấy quyển sổ , ghi chép dãy số dài "Đây là số của chị , khi nào rảnh thì nhắn tin với chị , đừng ngại."

Cô gật đầu , cô gái tên Lạc Ân này thật tốt bụng , cô có thể cảm nhận được , Lạc Ân đối với cô là thật lòng không có chút thương hại..

"Mẫn Nhi , sao con lại ngồi ngoài này ?" - Tiếng của Du Huân Huân từ đằng sau vang lên , Hiên Viên Mẫn giật mình đứng lên cúi đầu chào , cả Lạc Ân cũng đứng lên.

Thấy Lạc Ân đang mặc chiếc váy do mình tặng , nàng vui vẻ bước đến "Rất hợp với cháu , có thích không ?"

"Vâng , cảm ơn cô."

"Không có chi !" - Du Huân Huân quay sang nhìn Hiên Viên Mẫn , dịu dàng nói "Sao con lại ngồi ngoài này , sẽ không tốt cho sức khỏe của con đâu. Mau vào trong."

Hiên Viên Mẫn gật đầu , đi theo nàng vào trong . Lạc Ân vẫn rất thắc mắc , Ngô Vũ Lâm đã nói Hiên Viên Mẫn là bạn gái , Du Huân Huân cũng đối xử rất tốt với cô. Sao có thể là người hầu ? Những người hầu mà cô thấy qua chưa ai giống như Hiên Viên Mẫn vậy.

Ngô Vũ Lâm thấy Du Huân Huân đưa Hiên Viên Mẫn vào trong liền bước đến , nắm lấy tay cô kéo về phía mình , giọng điệu thoáng lo lắng "Em đi đâu vậy ?"

"Con bé ở ngoài vườn với Lạc Ân." - Du Huân Huân cất tiếng thay cho cô.

"Sau này đừng đi lung tung." Anh đưa vuốt tóc cô , khẽ nói.

Hiên Viên Mẫn buồn bã gật đầu. Lạc Ân đứng nhìn bọn họ , Ngô Vũ Lâm giống như đang cưng chiều một bảo vật vậy.

"Em nhìn cái gì ?" - Đằng sau lưng một luồng khí lạnh thổi ngang tai cô , khiến Lạc Ân giật nảy người quay đầu lại "Anh là ma sao ?"

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười "Là người !"

Lạc Ân trừng mắt liếc anh , Ngô Thiên Kỳ lại nói "Thắc mắc việc gì sao ?"

"Hả ?" - Lạc Ân ngạc nhiên , sao anh có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư cô như vậy ? "Ừm..Tiểu Mẫn...là người hầu của Vũ Lâm thật sao ? Tôi thấy không giống."

Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã trả lời "Là người hầu của Vũ Lâm."

"Sao ?"

Thật ra Hiên Viên Mẫn đã được Du Huân Huân cứu lúc 10 tuổi . Trong một lần nàng cùng Ngô Vũ Thần đến Tứ Xuyên có chút việc , tình cờ gặp Hiên Viên Mẫn đang nằm thoi thóp trên khu đất hoang liền chạy lại cứu cô , sau khi điều tra rõ ràng , Hiên Viên Mẫn từng bị cha dượng đánh đập đến nổi

phải nhập viện mấy lần , sau khi xuất viện cũng tiếp tục bị ngược đãi , Ngô Vũ Thần đã sai người bắt ông ta , và đem Hiên Viên Mẫn về nuôi , bác sĩ cũng đã chẩn đoán cô bị chấn động tâm lý dẫn đến bị câm , chỉ cần điều trị tâm lý thích hợp thì có thể khỏi. Nhưng Ngô Vũ Lâm lúc nhỏ rất bướng bỉnh nhất quyết không chấp nhận cô là em gái , nên đành phải cho cô làm người hầu.

Hiên Viên Mẫn khác với mọi người , tuy ngoài mặt cô là người hầu , nhưng mọi người trong Ngô gia đều xem cô là con gái trong nhà , rất được yêu thương.

Lạc Ân vừa uống nước ép vừa thở dài, suy nghĩ về chuyện của Hiên Viên Mẫn...

"Tiểu Ân , em sao vậy ?" Lạc Dương đứng bên cạnh thấy cô buồn rầu liền cất tiếng hỏi.

"Anh à , cô gái tên Hiên Viên Mẫn đó , anh có biết không ?"

"À , cô bé ấy là người hầu của Vũ Lâm , nhưng nói đúng hơn là người con gái của cậu ấy."

"Là sao ?" - Lạc Ân nghe không hiểu , mày đẹp liền cau lại.

Lạc Dương bật cười "Hiên Viên Mẫn hiện tại là người mà Vũ Lâm yêu."

"Cô ấy là người hầu sao ?"

"Ừ , nói đúng hơn , Vũ Lâm chăm sóc cô ấy như một báu vật vậy."

Lạc Ân hướng mắt về phía Ngô Vũ Lâm và Hiên Viên Mẫn , cách anh chăm sóc cô quả thật rất dịu dàng nhưng trên khuôn mặt thanh tú kia vẫn không nở một nụ cười , mà lại chất đầy nỗi buồn...

Đột nhiên mọi người đều nháo nhào , mọi ánh mắt đều hướng ra bên ngoài . Lạc Ân cũng vì tiếng ồn mà quay sang.

Trước cổng dinh thự 3 chiếc xe sang trọng lần lượt xuất hiện , từ trong xe ba người đàn ông lịch lãm bước ra .Người đầu tiên là Ngô Tuấn Minh con trai cả của Ngô Thiên Bảo cùng vợ là Diệp Y Đình. Tiếp theo là con thứ - Ngô Thế Hạo , cuối cùng là con trai nhà Ngô Chấn Nam - Ngô Viễn.

Ba người họ đều có khí chất khác nhau , nhưng cùng có chung một đặc điểm , họ rất tuấn tú. Lạc Ân tự hỏi , gia tộc họ Ngô có phải theo gen di truyền mới khiến họ phong lưu tuấn tú như vậy ?

Ngô Thế Hạo bước vào ánh mắt chợt nhìn thấy Lạc Ân , khoe miệng khẽ giương lên , vui vẻ tiến đến chào hỏi "Xin chào , em tên gì vậy ?"

Lạc Ân dăm dăm nhìn anh , một chút hứng thú cũng không có , chẳng màng trả lời.

Ngô Thế Hạo đưa tay lên "Em có vẻ rất kiêu kỳ , tôi có thể...."

"Không thể !" Bàn tay Ngô Thế Hạo sắp chạm vào mặt cô, Ngô Thiên Kỳ đột nhiên xuất hiện , lạnh lùng cất tiếng cắt ngang lời anh , tiện tay kéo cô về phía mình.

Ngô Thế Hạo sững người , bàn tay lơ lửng giữa không trung "Thiên Kỳ ?!"

"Cô gái này , anh...không được động vào !" - Mày đẹp khê nhú mày , giọng nói lạnh như một khối băng khổng lồ.

"Cô ấy là gì của em ?"

"Bạn gái !"

Vừa nghe hai chữ "bạn gái" Lạc Ân giật mình cất tiếng "Tôi là bạn gái anh khi nào ?"

Ngô Thế Hạo mỉm cười , ngạo nghễ nói "Cô ấy nói không phải kìa."

Anh quay sang trừng mắt nhìn cô , anh đang muốn giúp Lạc Ân vậy mà cô lại ương bướng , Ngô Thiên Kỳ điềm đạm cất tiếng "Cô ấy là bạn gái của em , tốt nhất anh đừng nên động vào."

"Thật vậy sao ?"

"Phải , tôi...là...bạn gái của anh ấy !" - Lạc Ân ngập ngừng cất tiếng , loại người treu hoa ghẹo bướm như Ngô Thế Hạo cô thực sự rất ghét.

"Ồ , vậy thì thất lễ rồi." Ngô Thế Hạo mỉm cười , từ lúc nhỏ đến lớn đây là lần đầu anh thấy có phụ nữ đứng bên cạnh Ngô Thiên Kỳ, xem ra cô cũng phải người bình thường....Anh lại có trò mới...

***

Ngô Thiên Kỳ giới thiệu cho Lạc Ân rất nhiều người , hầu hết đều là gia đình của anh , ba anh tuy có tuổi nhưng rất phong độ , đứng gần Ngô Vũ Thần

đều khiến người khác kính sợ , mặt hân tuy lạnh lùng nhưng khi nói chuyện với Du Huân Huân lại hết sức dịu dàng , cô có thể đoán được anh giống ba còn Ngô Vũ Lâm thì giống mẹ , Lạc Ân thật sự không thể tin vào mắt mình , từ trên xuống dưới dù là bậc trưởng bối nhiều tuổi cho đến người trẻ tuổi nhất đều rất đẹp , thật đúng là "đẹp di truyền".--

Lạc Ân đứng cùng mọi người , cô rất có cảm tình với Hiên Viên Mẫn nên rất hay nói chuyện với cô , quyền sở Hiên Viên Mẫn mag theo cũng vì nói chuyện với Lạc Ân mà gần hết trang.

"Này , anh đang bị thương sao lại uống rượu chứ ?" - Lạc Ân thấy Ngô Thiên Kỳ cầm ly rượu liền đưa tay cản.

"Không sao đâu."

"Aiz...anh nghe lời em một chút đi , muốn tự sát sao ?" Vì để đánh lừa Ngô Thế Hạo , Lạc Ân phải thay đổi cách gọi với anh.

"Con bị thương sao ?" - Du Huân Huân đứng gần đó nghe vậy , liền hỏi.

Ngô Thiên Kỳ cười trừ "Chỉ là vết thương ngoài da thôi. Mẹ đừng lo."

Du Huân Huân nghi ngờ , quay sang hỏi Lạc Ân "Ân Ân , có thật không ?"

"A , Hà ?...T...Thật , chỉ là vết thương ngoài da thôi , do cháu...lo lắng nên mới nói vậy."

"Em không cần phải lo , chẳng phải Thiên Kỳ đã lớn rồi sao ?" - Ngô Vũ Thần đứng bên cạnh ôm vai nàng , điềm đạm cất tiếng .

Nàng không nói thêm cũng chỉ thờ dài..

"Bác Vũ Thần , bác Huân Huân !" - Gần đó vang lên tiếng gọi ngọt ngào , mọi ánh mắt đều hướng về chủ nhân giọng nói , chỉ trừ Ngô Thiên Kỳ thì đang nhàn nhả thưởng thức bữa ăn.

"Y Y , chào cháu." - Ngô Vũ Thần chỉ nhếch môi nhẹ như đáp lại lời chào của cô , còn Du Huân Huân thì niềm nở chào mừng.

"Chào bác , lâu quá không gặp." - Đới Y Y nỉ non nói.

"Phải , cháu hiện tại đang làm gì vậy ?"

"Cháu làm bác sĩ ở bệnh viện MT , chung khoa với anh Thiên Kỳ , bác à , dạo trước anh ấy đã cấm con chỉ dạy Lạc Ân đấy."

Lạc Ân nghe đến tên mình trong câu chuyện của Đới Y Y , nhất thời quay lại nhìn , người phụ này , sao lại nhắc chuyện đó ở đây chứ ?

Du Huân Huân mỉm cười , con trai nàng thì ra cũng thừa hưởng bản tính chiếm hữu giống Ngô Vũ Thần , nàng giả vờ trách "Ai...là do nó ham công việc đấy . Cháu đừng để ý."

"Vâng. Nhưng mà cháu chỉ thấy có chút bất công thôi."

"Chú cháu đâu ? Ta có chuyện muốn gặp ông ấy ?" - Ngô Vũ Thần đột nhiên cất tiếng.

"Dạ , đang ở phía ngoài."

"Huân Huân , đi theo anh." - Ngô Vũ Thần ôm eo nàng bước đi . "Cháu cứ ở lại nói chuyện !"

Đới Y Y gật đầu , đưa mắt liếc Lạc Ân một cái rồi thích thú quay lưng bỏ đi. Mục đích của cô cũng chỉ là muốn nói với Du Huân Huân vài chuyện để nàng muốn Lạc Ân tránh xa Ngô Thiên Kỳ thôi...

Lạc Ân đứng ăn , lâu lâu lại ngược nhìn anh , thấy vậy Ngô Vũ Lâm bật cười "Lạc Ân , sao em lại nhìn anh Thiên Kỳ như vậy ?"

Lạc Ân bị bắt gặp giắt này người , cả khuôn mặt cũng ửng đỏ.

Ngô Thiên Kỳ đưa tay nâng cằm cô lên "Em có ý đồ gì ?"

Lạc Ân ậm ừ "Em có thể hỏi anh một câu không ?"

"Chuyện gì ?"

"Anh tuấn tú như vậy , lông mi lại dài , cả da mặt cũng đẹp..." Lạc Ân nói một hơi , rồi hỏi nhỏ "Anh đã từng...chuyển giới sao ?"

*Phụt...Câu hỏi của cô khiến Ngô Vũ Lâm đứng gần đó nghe lén liền phun nước , bật cười ha hả.

Ngô Thiên Kỳ mím môi , trừng mắt nhìn cô "Em...vừa nói gì ?"

"Tại...tại vì anh...anh..."

Ngô Thiên Kỳ tức giận cắt ngang lời cô "Không lẽ đối với em, đàn ông nào có khuôn mặt tuấn tú, da mặt đẹp thì đều là chuyển giới?" Nhưng giọng nói của anh không phải quá lớn để có thể gây chú ý. Nhưng đủ để Ngô Vũ Lâm, Lạc Dương và Dương Minh Dung nghe được, liền mỉm cười thâm, thật không ngờ đại thiếu gia Ngô Thiên Kỳ phong độ lầy lỉnh lại bị cho là chuyển giới.

Ngô Thiên Kỳ nhú mày cảnh cáo "Các người im hết đi." khiến cho họ đều im bật

Lạc Ân giật mình, ập ứng nói "Tại vì..."

"Tôi cảm em nhắc lại chuyện này!"

"Biết rồi!" Lạc Ân phụng phịu nói, không phải thì thôi, anh cần gì tức giận như vậy.

Đây là lần đầu tiên có người dám mở miệng hỏi anh câu đó, nếu là người khác thì đã đi gặp ông bà rồi... Cũng chỉ có một mình Lạc Ân mới dám hỏi anh. Đúng là một cực phẩm - Trong lòng Ngô Vũ Lâm cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

(trong dấu nháy đơn '...' là những thủ ngữ của Hiên Viên Mẫn / Thủ ngữ là ngôn ngữ chủ yếu được cộng đồng người hâm mộ sử dụng nhằm chuyển tải thông tin qua cử chỉ, điệu bộ của cơ thể và nét mặt thay cho lời nói.)

Lạc Ân đứng một mình ở quầy rượu, vì mọi người đều bận việc tiếp khách, quả thực đi dự tiệc là một chuyện rất chán. Ngô Thiên Kỳ được nhiều người vây quanh, khi nhìn anh như vậy, Lạc Ân thấy có chút xa vời.

"Cô là bạn gái của Ngô Thiên Kỳ sao?" - Một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau, Lạc Ân quay lại nhìn. Người đàn ông trước mặt cô có mái tóc màu nâu đỏ, trên khuôn mặt hiện rõ hai chữ "trắng hoa". Cô lịch sự đáp lại "Phải."

"Tôi là Mễ Thái, rất vui khi được biết em." - Mễ Thái nhếch miệng cười, tỏ vẻ thân thiện với cô.

Lạc Ân cười nhạt gật đầu chào một cái rồi quay lại nhìn ly rượu trên bàn.

"Em là người đầu tiên có thể đứng bên cạnh Ngô Thiên Kỳ, tôi thực muốn biết tên em?"

"Anh cũng biết nói tôi là bạn gái của anh ấy, sao vẫn muốn hỏi?"

"Chà, thật kiêu kỳ, em..." - Mễ Thái vươn tay chọn vào mái tóc mượt mà, nâng lên chạm nhẹ môi vào "Tôi nhất định phải có được em."

Lạc Ân nhú mày, lấy những sợi tóc của bình trên tay anh, gần giọng "Anh nghĩ anh có thể thắng được Thiên Kỳ sao?"

Mễ Thái hí mắt cười "Tất nhiên, những thứ thuộc về Ngô Thiên Kỳ, tôi nhất định sẽ dành tất cả."

Lạc Ân đứng nhìn, người đàn ông này rất thích cười, nhưng từ đầu đến cuối nụ cười của anh rất nhạt và lạnh lùng khiến cho người khác cảm thấy thật khó chịu. Lạc Ân không muốn nói thêm, cầm ly rượu quay lưng bỏ đi, nhưng bị một cánh tay chắc dãi chặn lại. Cô nhú mày cất tiếng "Anh...rất cuộc muốn làm gì?"

Mễ Thái mỉm cười "Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi...muốn em trở thành người phụ nữ của tôi."

"Anh điên rồi."

Hạ Tử Khiêm đứng nói chuyện với Ngô gia, ánh mắt vô tình nhìn thấy Mễ Thái và Lạc Ân, liền cất tiếng "Thiên Kỳ, Lạc Ân đang bị trêu ghẹo kia."

Ngô Thiên Kỳ nhú mày quay lại, không cần suy nghĩ anh bước nhanh đến nơi Lạc Ân đang đứng, đẩy Mễ Thái ra, kéo cô nép sau lưng mình, cặp mắt màu đen trở nên u tối.

Mễ Thái vẫn giữ trên môi nụ cười, nghiêng đầu nhìn anh. Mọi người xung quanh cũng bắt đầu để ý đến chuyện của họ...

Mễ Thái đút hai tay vào túi, ngang nhiên nói "Ngô thiếu gia, không cần phải nóng như thế, tôi chỉ muốn làm quen với cô ấy thôi."

Mày đẹp lập tức nhú lại "Nếu anh dám động đến cô ấy, tôi bảo đảm phần đời còn lại của anh, chỉ có thể ngược nhìn trần bệnh viện!"

"Tôi cũng đang mong chờ cậu sẽ làm như thế nào đây !" - Mẹ Thái bật cười , trước khi bỏ đi , còn đưa mắt nhìn Lạc Ân một cách đầy ham muốn "Em...nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của tôi."

Ngô Thiên Kỳ vừa nghe lửa giận đã dâng lên , buông tay Lạc Ân xông đến phía Mẹ Thái.

"Anh định làm gì ?" - Chính là lúc Ngô Thiên Kỳ rời tay cô để xông đến Mẹ Thái , Lạc Ân đã kịp thời giữ anh lại.

Ngô Thiên Kỳ mặt lạnh như băng , không trả lời. Lạc Ân cố gắng thuyết phục "Mặc kệ anh ta đi , ở đây có rất nhiều người !"

"Hắn ta nói như vậy , em biết điều đó có nghĩa gì không ?"

"Anh , bình tĩnh lại."- Ngô Vũ Lâm cũng cất tiếng.

"Phải đó , cậu thừa biết Mẹ Thái chỉ muốn chọc tức cậu mà thôi !" - Lạc Dương lên tiếng thuyết phục , đây là tiệc của Ngô gia , khách rất nhiều , không thể để chuyện xấu xảy ra được.

Ngô Thiên Kỳ trầm mặc , Lạc Ân nhìn bàn tay to rộng siết thành quả đấm , gân cũng nổi lên , cô thừa biết anh tức giận như thế nào , nhưng rốt cuộc thì việc gì anh phải tức giận như vậy ? Lạc Ân đưa tay chạm vào tay anh "Cứ coi như vì em đi. Em không tức giận thì hà cớ gì anh phải nổi nóng ?"

Ngô Thiên Kỳ ngược mắt nhìn cô , từ từ buông tay ra , lửa giận cũng vì thế hạ xuống.

Lạc Ân mỉm cười , kéo tay anh quay lại , đưa đĩa thức ăn vừa gấp cho anh "Đây , anh ăn đi."

Ngô Thiên Kỳ sâu kín thở dài , nhận lấy đĩa thức ăn.

Ngô Vũ Thần đứng từ xa , cảnh tượng vừa nãy dù chỉ một chi tiết nhỏ cũng lọt qua mắt anh , đáng về mặt bình tĩnh của con trai mình khiến hắn có chút hứng thú , thực giống với hắn lúc còn trẻ. Du Huân Huân thấy chồng nhếch môi cười , cất tiếng hỏi "Anh có chuyện vui sao ?"

Ngô Vũ Thần ôn nhu nhìn nàng "Không có gì !"

"Em thực mong Tiểu Kỳ mau mau có con." - Du Huân Huân than thở vài tiếng , nàng đã qua tuổi 40 nhưng tách trà của con dâu còn chưa được uống . Chị của nàng - Du Ái Mỹ thì may mắn hơn , đã được thưởng thức ly trà cưới hơn nửa còn sắp có cháu , không như nàng chờ mãi cũng chẳng thấy đâu.

Ngô Vũ Thần bật cười , nụ cười cũng vì nàng mà trở nên nhu hòa "Việc gì đến cũng sẽ đến , em không cần bận tâm "

"Anh nói thì hay lắm..." Du Huân Huân cau có trách hờn. Nàng chỉ lo đến lúc già lắm lắm , cháu vẫn chưa được bế , giờ thì nàng đã hiểu được cảm giác của Ngô phu nhân lúc trước luôn hối thúc nàng có con...

***

"Á !" - Chiếc váy sinh đẹp của Lạc Ân bị thấm màu rượu vang. Và người gây ra việc đó là Đới Y Y.

"Xin lỗi , tôi không cố ý !" - Đới Y Y lúng túng xin lỗi.

Lạc Ân lấy khăn giấy lau sơ , đang yên ổn đột nhiên cô ta lao tới đụng vào người cô khiến ly rượu đổ vào váy Lạc Ân. "Không sao..."

Ngô Thiên Kỳ cất tiếng "Tôi đưa em đến phòng thay đồ."

"A , không cần , em tự đi được rồi."

"Em biết đường sao ?"

"Chuyện này..."

"Úm..." - Hiên Viên Mẫn đột nhiên kéo tay Lạc Ân.

Ngô Vũ Lâm mỉm cười "Em muốn đưa Lạc Ân đi sao ?"

Hiên Viên Mẫn gật đầu , dù sao cô cũng là người hầu của Ngô gia đã lâu , hơn nữa phụ nữ với nhau nếu có việc gì cũng dễ dàng hơn...

"Được rồi , nhớ trông chừng Lạc Ân " - Ngô Thiên Kỳ gật đầu đồng ý . Lạc Ân đi theo cô ra ngoài , Đới Y Y đứng nhìn , khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lạc Ân đi theo Hiên Viên Mẫn đến cuối hành lang , đến phòng thay đồ của những người giúp việc , Lạc Ân chờ ở trong phòng , còn Hiên Viên Mẫn chạy đi lấy bộ lễ phục khác.

Du Huân Huân có dặn cô đến phòng của Tang Nhu tiểu thư , cầm những chiếc hộp giấy trong ngăn tủ cho Lạc Ân , vì nàng đã đặt sẵn những bộ dạ hội khác phòng những trường hợp như thế này.

Khi Hiền Viên Mẫn quay trở lại , cánh cửa đột nhiên mở , cô khó hiểu đẩy cửa đi vào nhưng căn phòng trống không , Lạc Ân đã biến mất... Cô hốt hoảng chạy đi báo cho Ngô Vũ Lâm.

Hiền Viên Mẫn kéo tay Ngô Vũ Lâm , vẻ mặt vô cùng hốt hoảng , lục tìm quyền sở tay... Thấy cô hấp tấp , sắc mặt lại tái xanh , anh liền cất tiếng "Mẫn Nhi , có phải Lạc Ân xảy ra chuyện ?"

Hiền Viên Mẫn gật đầu , khóe mắt chột ngẩn nước , dùng hành động để nói "Em đi lấy bộ lễ phục khác khi quay trở lại , chị Lạc Ân đã biến mất !"

Ngô Thiên Kỳ kinh ngạc , giữ chặt hai vai Hiền Viên Mẫn , giận dữ gầm lên "Em vừa nói gì ? Tại sao Lạc Ân lại biến mất ? TẠI SAO HẢ ?!"

Mọi người xung quanh đều ngơ ngàng , tiếng ngạc du dương cùng tiếng ồn lập tức biến mất , chỉ còn khoảng không yên lặng.

"Anh , buông cô ấy ra . Mẫn Nhi không có liên quan đến việc này." - Nhìn Hiền Viên Mẫn run lẩy bẩy , Ngô Vũ Lâm tiến đến , tìm cách ngăn cản Ngô Thiên Kỳ , lúc anh tức giận , dù đó có là người thân cũng không thể trách khỏi bị thương.

Ngô Thiên Kỳ mặc kệ lời nói của anh , tiếp tục hỏi Hiền Viên Mẫn , bàn tay trên đôi vai mảnh khảnh càng lúc càng siết chặt khiến cho cô đau đớn "Hiền Viên Mẫn , là do em muốn đưa cô ấy đi , tại sao lại không canh chừng cẩn thận chứ ? Anh đã nói đừng để cô ấy một mình rồi mà !"

"Thiên Kỳ , con thôi đi." - Lúc này người duy nhất có thể dè nén cơn giận của anh - Ngô Vũ Thần cũng cất tiếng.

Ngô Thiên Kỳ đưa cặp mắt đầy tia lửa giận nhìn cha mình lại quay sang nhìn Hiền Viên Mẫn đang cúi gầm mặt , cả cơ thể đều run rẩy , lớn tiếng ra lệnh "Nói đi !?"

"Thiên Kỳ , sao anh có thể quá đáng như vậy , anh biết rõ Mẫn Nhi không thể nói được mà , cô ấy cũng không có lỗi." - Ngô Vũ Lâm cuối cùng không nhịn được mà dùng sức đẩy anh ra , vươn tay kéo Hiền Viên Mẫn vào lòng.

Du Huân Huân đứng trước mặt Ngô Thiên Kỳ , khuôn mặt trở nên nghiêm nghị "Con có biết mình vừa nói gì không ?"

Ngô Thiên Kỳ im lặng , anh biết rõ mình đã lỡ lời với Hiền Viên Mẫn nhưng anh cũng chỉ vì quá lo cho Lạc Ân , cô không thể đột nhiên biến mất được , chắc chắn đã bị bắt.

"Chuyện này có thể để sau , bây giờ hãy đi tìm Tiểu Ân." - Lạc Dương nhịn không được mà lên tiếng , em gái anh rốt cuộc đang ở đâu ?

"Kiểm tra lại các máy CCTV !" - Ngô Vũ Thần cất tiếng , ra hiệu cho Ngô Thiên Bảo từ xa.

Ngô Thiên Bảo hiểu rõ ý của em trai mình , bắt đầu phân phó nhiệm vụ cho từng người "Thế Hạo , con cùng Ngô Viễn dẫn theo người tìm khắp dinh thự. Tuấn Minh , con hãy ra lệnh cho bảo vệ đóng tất cả các cổng lại , không cho một ai rời khỏi Ngô gia."

Những người được phân phó lập tức nhận lệnh , Ngô Thiên Bảo đứng trên bục cao , cất giọng uy nghiêm "Vì có một người vừa biến mất khỏi bữa tiệc , nên hiện tại các vị không thể rời khỏi đây. Mong mọi người sẽ hợp tác !"

Câu nói của anh khiến mọi người sững sốt , bắt đầu ồn ào , Mễ Thái ngồi thưởng thức rượu bên cạnh các mỹ nhân , ngao nghể nhếch miệng nhếch một cách đầy bí ẩn..

Người của Ngô gia dốc hết sức tìm kiếm khắp nơi , nhưng dinh thự của Ngô gia nói nhỏ cũng không nhỏ làm sao có thể tìm được giữa đêm tối như vậy ? Trong CCTV không nhìn thấy ai bước ra cổng , có nghĩa , cô vẫn còn trong dinh thự. Người Ngô Thiên Kỳ nghi ngờ là Mễ Thái , từ trước khi xảy ra chuyện , anh vẫn đang được vây quanh bởi các nữ nhân nên không thể là anh . Nhưng người lo lắng hơn ai hết chính là Lạc Dương , nếu Lạc Ân bị nhốt ở nơi tăm tối , cô sẽ hoảng sợ đến phát bệnh , điều đó tuyệt đối không được tái diễn ....

Lạc Ân mơ màng tỉnh dậy , đầu cô truyền lên cơn đau nhức nhối , lắc nhẹ đầu , Lạc Ân cố gắng xác định rõ xung quanh , nơi này...hoàn toàn quá xa lạ với cô. Cả một không gian tối đen , ánh sáng của bóng trăng bên ngoài cửa sổ cũng không đủ làm sáng căn phòng. Cô chỉ nhớ mình đang ngồi trong phòng chờ Hiền Viên Mẫn ngoài ra không nhớ gì cả . Đưa bàn tay chạm vào gáy , Lạc Ân cảm giác được tay mình đã thấm ướt...là máu.

Cô đứng dậy , hoảng sợ đập cửa , thất thanh kêu lên "Mở cửa , mau mở cửa , có ai không , làm ơn...Cứu tôi... Mở cửa đi ?!"

Nhưng dù cô có kêu đến khan cổ cũng không một tiếng. Lạc Ân sợ hãi ngồi phịch xuống đất , gục mặt xuống đầu gối , cô sợ bóng tối , cả mùi ẩm ướt của gỗ , đây...chắc chắn là nhà kho....

Đột nhiên trong đầu cô hình ảnh kì lạ hiện ra , cô nhìn thấy một người phụ nữ thất cổ trong nhà kho , mái tóc dài rũ rượi , hình ảnh khuôn mặt của người phụ nữ ấy rất mơ hồ , nhưng cô thấy rất rõ đôi mắt đang trợn ngược đăm đăm nhìn cô , đôi chân đang đưa giữa khoảng không . Lạc Ân càng thêm hoảng sợ , bắt đầu thở dốc , ép mình vào bức tường..

"Ân Ân , mẹ xin lỗi..."

"Mẹ à , sao mẹ lại xin lỗi ? Sao mẹ lại khóc ?"

"Mẹ xin lỗi..."

Từng câu nói kì lạ cứ lúc ẩn lúc hiện trong đầu khiến Lạc Ân đau đớn xen lẫn sợ hãi, nhưng loại cảm giác thống khổ đến tâm thần phé liệt này từ đâu đến ? Từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện hai dòng nước chảy dài, Lạc Ân tự trách bản thân, sao lại yếu đuối vô dụng như thế ? Nhưng cô thật sự bất lực trước nỗi sợ bất tận này. Hình ảnh đáng sợ kia cứ tồn tại trong đầu cô, Lạc Ân muốn moi ra, muốn loại bỏ hình ảnh ấy nhưng lại không thể...

Dời tầm mắt hướng đến cửa sổ nhỏ trên cao, Lạc Ân rút hết can đảm để đứng lên, nếu cô có thể trèo lên đó thì có thể kêu cứu, nhưng chân cô lại không thể cử động...tựa hồ có ai đó đang ghì chân cô.

Điều hòa lại hơi thở, Lạc Dương từng nói với cô, dù chuyện có tồi tệ đến đâu cũng phải bình tĩnh. Cố gắng để đứng lên, Lạc Ân lần mò những thứ có thể chống lên nhau để thoát ra ngoài, cởi bỏ đôi giày cao gót vướng qua một bên, đặt bàn chân lên giá đỡ, cô gắng trèo lên cao để có thể chạm vào cửa sổ..

"Nếu...nếu ông còn tiến đến, tôi sẽ nhảy xuống !?" - Khi gần chạm đến cửa sổ, thanh âm trầm thấp chọt vang lên trong tiềm thức, Lạc Ân lắc đầu, giọng nói kì lạ đó, cả hình ảnh một cô bé đang trèo qua cửa sổ đưa lời đe dọa, nhưng kẻ đó lại điên cuồng bật cười, nụ cười ghê rợn đến lạnh xương sống.."Thích thì mày cứ nhảy, nhảy đi, nhảy cho tao xem..."

Lạc Ân cố gắng điều khiển bộ não của bản thân, sâu kín thở dài, nhón chân lên, bàn tay ghì chặt khung cửa để có thể bò ra ngoài ...

Vì cân nặng và sự chênh lệch vị cách sắp xếp của đồ vật khiến chúng bắt đầu muốn sụp xuống.. Lạc Ân kinh ngạc, không kịp giữ lấy khung cửa, cơ thể rơi thẳng xuống sàn..

*Rầm..Lạc Ân rơi mạnh xuống đất, phần đầu bị đập mạnh, máu không ngừng chảy, đôi môi đỏ tươi của cô trước khi ngất đi, khẽ gọi "Anh...?!" Lạc Ân đột nhiên cảm thấy cả cơ thể nặng trĩu, không thể cử động được, mí mắt chớp nhẹ, trước mắt cô là hình ảnh một bãi cát đỏ chọi và hai đứa trẻ... nhưng tất cả nhanh chóng biến mất chỉ còn lại bóng tối..

Lạc Dương đột nhiên giật mình, có cảm giác như ai đó vừa gọi anh, Lạc Dương theo cảm tính chạy về phía sau dinh thự, nơi gần với khu rừng, xuất hiện một ngôi nhà gỗ, nói đúng hơn là một cái nhà kho bỏ trống, cửa bị khóa bằng dây xích

, anh chạy đến đập cửa "Tiểu Ân, em có ở trong đó không ? Tiểu Ân ?"

Lạc Dương vùng chân đập mạnh cánh cửa, nhưng vì bị khóa bằng dây xích nên không thể . "Khốn khiếp !" - Rũa thầm một câu, Lạc Dương một lần nữa dùng hết sức đập cửa .

"Anh nên dùng súng !" - Giọng nói lạnh lẽo chọt vang lên, Lạc Dương đưa mắt nhìn, là Ngô Viễn, anh thấy cây súng trên tay cho Lạc Dương.

Không suy nghĩ thêm, anh bóp cò súng, bắn liên tục vào ổ khóa, chỉ vài lần là ổ khóa đã rơi ra, Lạc Dương đẩy cửa chạy vào trong, soi đèn pin xung quanh. Khi phát hiện thứ nước màu đỏ dưới sàn gỗ, tay anh bắt đầu run lên, theo dòng máu, một cơ thể nhỏ nhắn nằm bất động dưới sàn, Lạc Dương lập tức chạy đến, nâng đầu Lạc Ân lên, kinh sợ gọi "Tiểu Ân..Tiểu Ân à..."

Đầu của Lạc Ân chảy rất nhiều máu, Ngô Viễn cũng rất kinh ngạc, khi anh bước đến gần, đôi giày màu đen vô tình giẫm vào vũng máu, Ngô Viễn như bất động, giương mắt nhìn, sau đó lục tìm điện thoại.

Lạc Dương ôm siết lấy cơ thể em mình, thống khổ thét lên "Mau gọi cấp cứu, Ngô Viễn, mau gọi xe cấp cứu đi, mau lên ...Cứu em tôi !!!"

"Bác sĩ Hạ ?!" Y tá thấy Hạ Từ Khiêm gấp rút đưa bệnh nhân vào, ngạc nhiên nói.

"Đưa cô ấy vào phòng cấp cứu !" - Hạ Từ Khiêm đẩy chiếc giường cho y tá, quay sang phía Ngô Thiên Kỳ và mọi người "Không được vào trong !"

"Tôi cũng là bác sĩ !" - Ngô Thiên Kỳ nhún mày không đồng ý.

"Vậy thì cậu phải rõ hơn ai hết, không được vào." Dứt lời, anh mở cửa phòng cấp cứu, nhanh chóng đi vào...

Ngô Thiên Kỳ, Lạc Dương, và một số người của Ngô gia đành phải bất lực chờ ở ngoài. Khi nhìn thấy Lạc Dương bế trên tay Lạc Ân, hấp hối chạy ra ngoài, chiếc váy màu trắng tinh khiết thấm đầy máu tươi của Lạc Ân, Ngô Thiên Kỳ như muốn chết lặng, không biết phải làm gì..Chiếc áo trên người Lạc Dương cũng vì thế mà nhuốm máu.

Hạ Từ Khiêm là bác sĩ phẫu thuật rất giỏi, anh chỉ mong, cậu ta nhất định phải cứu được cô...

*Cách...Khá lâu sau, y tá bên trong phòng cấp cứu gấp rút chạy ra "Xin hỏi, trong các vị có ai thuộc nhóm máu A-Rh âm tính ? Loại máu của bệnh nhân rất hiếm, bệnh viện chúng tôi không có loại máu này !"

"Sao ?" - Du Huân Huân nghe xong hoảng hốt nói, Rh âm tính ?! Nhóm máu hiếm tìm đâu ra ngay đêm khuya như vậy ? Hơn nữa sinh mạng Lạc Ân đang nguy hiểm

Ngô Thiên Kỳ quay sang Lạc Dương "Cậu..."

"Tôi không trùng nhóm máu với con bé." - Lạc Dương càng thêm lo lắng cho tình trạng của Lạc Ân , cắt ngang lời anh.

"Cậu chưa xét nghiệm, làm sao chắc được ?"

"Điều đó tôi rõ hơn ai hết , tôi và Lạc Ân không thể trùng nhóm máu được." - Lạc Dương đột nhiên tức giận hét lên. Khi nói xong mới khó xử , quay mặt đi chỗ khác , không nói gì.

Ngô Thiên Kỳ rất khó hiểu trước câu nói của anh , nhưng lúc này không thể quan tâm đến chuyện đó . Anh làm sao có thể tìm được người hiến máu ?!

Đột nhiên anh chợt nhớ đến một người , trong bệnh viện , nhân viên có nhóm máu A-Rh âm tính...là Lương Tuyết Nhi. Ngô Thiên Kỳ lập tức cất tiếng ra lệnh cho vệ sĩ đi theo "Mau liên lạc với bệnh viện M.T , lấy thông tin của Lương Tuyết Nhi rồi đưa cô ấy đến đây."

"Vâng !" - Vệ sĩ nhận lệnh lập tức chạy đi.

Ít phút sau , vệ sĩ đã đưa Lương Tuyết Nhi tới , cô không biết chuyện gì đang xảy ra , chỉ biết , cô đang ngủ ngon thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại liên tục reo , cuối cùng là cô được một người đàn ông lạ mặt đưa tới đây...

Lạc Dương thấy Lương Tuyết Nhi , gấp rút chạy đến "Bác sĩ Lương , cô phải cứu em gái tôi. "

"Sao ?"

"Cô có nhóm máu A-Rh âm tính ?"

"Phải."

"Tiểu Ân bị thương , con bé đang cần máu của cô , làm ơn hãy cứu Tiểu Ân."

"Vậy sao ? Vậy...để tôi đi hiến máu." - Lương Tuyết Nhi vội chạy đi xét nghiệm máu , Lạc Dương ngồi dựa lưng trên ghế , nếu Lạc Ân xảy ra chuyện anh...phải sống như thế nào đây ?

Ngô Thiên Kỳ trầm mặc suy nghĩ , Lạc Dương sao lại kích động khi anh hỏi về nhóm máu như thế , dù anh từng xét nghiệm cũng không thể phản ứng như vậy. "Lạc Dương."

Hai mắt Lạc Dương nhắm chặt , khẽ đáp "Chuyện gì."

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Ngô Thiên Kỳ bỏ đi , Lạc Dương mệt mỏi đứng dậy đi theo , không cần hỏi cũng biết những gì Ngô Thiên Kỳ hỏi anh có liên quan đến Lạc Ân..

"Cậu muốn hỏi gì ?"

Ngô Thiên Kỳ vào thẳng vấn đề chính "Cậu không phải anh của Lạc Ân ?"

Lạc Dương không chút ngạc nhiên với câu hỏi của Ngô Thiên Kỳ , ánh mắt lạnh lùng đăm đăm nhìn anh. Quả không hổ danh , anh có tài nhìn thấu tâm tư của người khác , hơn nữa , nắm bắt vấn đề cũng rất nhanh. Lạc Dương lạnh lùng cất tiếng "Phải !"

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ngô Thiên Kỳ vào thẳng vấn đề chính "Cậu không phải anh của Lạc Ân ?"

Lạc Dương không chút ngạc nhiên với câu hỏi của Ngô Thiên Kỳ , ánh mắt lạnh lùng đăm đăm nhìn anh. Quả không hổ danh , anh có tài nhìn thấu tâm tư của người khác , hơn nữa , nắm bắt vấn đề cũng rất nhanh. Lạc Dương không thể phủ nhận, lạnh lùng cất tiếng "Phải !"

"Lạc Ân được nhận nuôi ?"

"Không phải , vì cậu là bằng hữu của tôi , hơn nữa...có thể xem là người thân duy nhất của Tiểu Ân nên tôi...sẽ nói."

Lạc Dương nhớ về chuyện 12 năm về trước. Tên thật của anh là Ngôn Doãn Văn , bạn học của Lạc Dương : anh trai Lạc Ân. Anh là bạn của Lạc Dương suốt những năm bên London , Lạc Dương kể cho anh nghe rất nhiều về gia đình mình nên anh hiểu rất rõ . 12 năm trước , khi gia đình xảy ra chuyện , Lạc Dương đã lập tức trở về Bắc Kinh , và người phụ trách đưa Lạc Dương ra sân bay là Ngôn Doãn Văn , nhưng trên đường đi do bất cẩn

mà xảy ra tai nạn , trước khi qua đời Lạc Dương đã nhờ Doãn Văn chăm sóc Lạc Ân , và đó là di nguyện cuối cùng của anh. Lúc đầu anh không hứng thú mấy về chuyện đó nên đã bỏ mặc Lạc Ân giao cô cho cậu của mình , người mà anh gọi là Lạc Phác , khi cô xảy ra chuyện anh thấy có lỗi và kể từ đó , Doãn Văn xem Lạc Ân như em gái mình và cố gắng bù đắp tất cả , sửa đổi lại mọi quá khứ của mình cả tên họ cũng thay đổi.

Lạc Dương quay sang nhìn Ngô Thiên Kỳ "Cậu biết lí do điều gì thật sự làm tôi thay đổi không ?"

Ngô Thiên Kỳ khẽ lắc đầu , Lạc Dương mỉm cười nhưng trong nụ cười của anh thoáng có chút buồn phiền "Mỗi khi tôi có chuyện phiền não , Tiểu Ân luôn là người an ủi tôi. Khi tôi hỏi về vết thương trên người con bé , Tiểu Ân chỉ mỉm cười và nói do mình bị ngã. Quả thật tôi không xứng làm bạn của Lạc Dương !"

Ngô Thiên Kỳ trầm mặc , vỗ nhẹ vai anh "Đó cũng là quá khứ rồi." Ngưng lại một chút , Ngô Thiên Kỳ khẽ cất tiếng "Cảm ơn cậu vì đã chăm sóc Lạc Ân."

Lạc Dương nhếch miệng cười , anh cũng không biết từ lúc nào đã thực sự chăm sóc cô , và tình cảm ấy , dường như đã vượt quá giới hạn của tình thân...

Hạ Từ Khiêm rất lâu sau đó mới từ phòng cấp cứu bước ra , trên mặt lộ rõ sự vui mừng "Cô ấy đã qua khỏi con nguy kịch !"

Người nhà họ Ngô đồng loạt thở phào nhẹ nhõm , Hạ Từ Khiêm lại cất tiếng "Nhưng do mất máu quá nhiều nên cô ấy sẽ hôn mê khá lâu. Không sao đâu , tôi đã chuyển đến phòng V.I.P."

Ngô Thiên Kỳ gật đầu "Cảm ơn cậu." , rồi nhanh chóng đi đến phòng của Lạc Ân.

Lạc Dương cũng đi theo. Dương Minh Dung quay sang Lương Tuyết Nhi "Cảm ơn em , Tuyết Nhi."

Lương Tuyết Nhi hí mắt cười "Không có gì. Vậy , em xin về trước. Khi nào Lạc Ân tỉnh , phiền giáo sư báo cho em biết , được không ạ ?"

"Được."

Cô cúi đầu chào mọi người rồi quay lưng đi , Du Huân Huân ra lệnh cho vệ sĩ đưa cô về , sau đó cùng chồng mình về nhà , dù sao ở bệnh viện cũng đã có Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương , không còn chuyện của nàng nữa.

Ngô Vũ Lâm nhìn Hiên Viên Mẫn buồn rầu , liền an ủi "Lạc Ân không sao rồi , về nhà thôi."

Hiên Viên Mẫn lắc đầu , đưa tay lên làm ám hiệu "Nhưng em muốn chờ chị ấy tỉnh lại , đại thiếu gia...đang rất giận em..."

Ngô Vũ Lâm nói như thờ dài , anh đã dùng mọi cách để cô vui nhưng đều vô dụng , hơn nữa từ trước đến nay đây là lần đầu tiên Ngô Thiên Kỳ lớn tiếng với cô "Đợi ngày mai có được không ?"

"Thật sự xin lỗi , Nhị thiếu gia."

"Được rồi , anh đã nói đó không phải lỗi của em." Ngô Vũ Lâm đưa tay vuốt tóc cô , cô như vậy anh có chút đau lòng , đã rất nhiều năm trôi qua cô chưa từng gọi tên anh , luôn dùng kính ngữ , một chút thân mật cũng không. Dù anh có quyền cưới Hiên Viên Mẫn làm vợ nhưng đối với anh , cô luôn giữ khoảng cách...

Ngô Thiên Kỳ bước vào phòng bệnh , chậm rãi tiến đến bên giường , nữ nhân nằm bên trên vẫn đang say giấc , mảnh vải băng màu trắng trên trán không che được vết máu bên phải , anh đau lòng chạm nhẹ vào khuôn mặt , thanh âm nặng trĩu như không thể phát ra tiếng "Lạc Ân , là anh không thể bảo vệ em..."

***

Trên bãi cát trong sân vui chơi ở khuôn viên , một cô bé với mái tóc đen huyền rũ xuống , cô ngồi xõm , dùng đồ xới cát bằng nhựa cố gắng xây tòa lâu đài cát. Về mặt rất sâu nào , trong đôi mắt màu nâu óng ánh chất đầy nỗi buồn , từ đằng sau , một cậu nhóc lớn hơn cô tầm 1,2 tuổi cất tiếng hỏi "Cậu tên gì ?"

Cô bé không trả lời , đôi mắt vẫn chú tâm đến bãi cát , cậu kiên nhẫn lặp lại "Cậu tên gì , tôi là Ngô...."

Chưa nghe hết câu , hình ảnh mờ lung ấy đã biến mất , Lạc Ân đứng lạc lõng giữa khoảng không trắng xóa...Hai mí mắt cô giật giật , khẽ cử động...Trần nhà màu trắng , cả phòng ngập mùi thuốc sát trùng...Đây là bệnh viện.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh đêm qua , Lạc Ân giật mình ngồi bật dậy khiến Lạc Dương đang ngồi ngủ cạnh giường bị đánh thức , anh vội cất tiếng "Tiểu Ân , là anh , ổn rồi."

Lạc Ân mơ màng nhìn anh , khuôn mặt thoáng lo lắng "Anh , hôm qua...hôm qua..."

"Được rồi, không sao đâu, mọi chuyện qua rồi." - Lạc Dương ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ tấm lưng mảnh mai, cất tiếng an ủi.

Lạc Ân ghi chặt áo của anh, nhớ lại hình ảnh đang sợ kia "Anh à, em...trong lúc bị nhốt trong nhà kho, em đã thấy một người phụ nữ thất cổ trong đó, rất đáng sợ....bà ấy, cặp mắt của bà ấy trợn ngược lên nhìn em..."

"Đó chỉ là hình ảnh lúc em hoảng sợ mà hiện lên thôi. Những người bị hội chứng PTSD hay bị như vậy. Không có gì đáng lo." - Lạc Dương nhẹ nhàng nói, người phụ nữ treo cổ, có khi nào là mẹ của cô. Lúc nhỏ anh cũng từng hỏi qua chuyện đó, nhưng Lạc Ân chỉ áp úng kể không rõ, nếu như vậy, không lẽ quá khứ của cô đang dần dần trở lại. ?! Lạc Dương lắc đầu, đặt Lạc Ân nằm xuống giường "Em nằm nghỉ đi, sức khỏe vẫn chưa bình phục đâu !"

"Anh..." - Lạc Ân thấy anh quay đi, vội đưa tay nắm áo anh, vẻ mặt hiện rõ sự lo lắng.

Anh quay lại, mỉm cười "Anh đi mua đồ ăn, hôm qua em không ăn nhiều, bây giờ không đói sao ?"

Nghe vậy, bàn tay nhỏ nhắn mới buông ra.

*Cách...Đúng lúc Ngô Thiên Kỳ bước vào, Lạc Dương cất tiếng "Cậu đến đúng lúc đấy, trông chừng Tiểu Ân giúp tôi."

"Được."

Ngô Thiên Kỳ bước đến gần chiếc giường, Lạc Ân ngồi dậy, đôi mắt chăm chú nhìn anh, cậu bé trong giấc mơ có nét gì đó rất giống Ngô Thiên Kỳ, đôi mắt ? Nụ cười ? Thấy mình đang bị nhìn chăm chăm, Ngô Thiên Kỳ cất tiếng "Sao vậy ?"

"Trong quá khứ, em và anh...có từng gặp nhau không ?"

Câu hỏi của cô khiến anh kinh ngạc, nhưng khuôn mặt vẫn giữ được nét bình thản, mọi cảm xúc trong lòng anh đang đảo lộn, thanh âm cũng trầm hẳn "Không có !"

"Thật không ?"

Ngô Thiên Kỳ chợt lảng sang chuyện khác "Vết thương của em còn đau không ?"

Lạc Ân nhủ mảy, cô đang hỏi chuyện kia sao anh lại lảng sang chuyện khác như thế, hay anh muốn giấu cô điều gì ? Lạc Ân cất tiếng, trong lời nói đầy trách móc "Em đang hỏi anh, tại sao lại lảng sang chuyện khác ? Có phải..."

Đột nhiên, Ngô Thiên Kỳ nhướn người, vòng tay chắc khỏe vươn ra, bao bọc lấy thân hình bé nhỏ, Lạc Ân tròn mắt, câu nói của cô cũng bị đứt quãng, Ngô Thiên Kỳ vui đùa vào vai cô, giọng nói như muốn nghẹn lại "Xin lỗi, là do tôi không thể bảo vệ em !"

Sao anh có thể trả lời được ? Trong quá khứ của anh, cô luôn tồn tại nhưng hiện tại và quá khứ của cô, hình bóng anh đã bị lạc mất. Điều đó thực quá tàn nhẫn...

Lạc Ân ngây người, nín áo anh "Em không sao, anh không cần phải xin lỗi."

Ngô Thiên Kỳ vẫn ghi chặt lấy cơ thể cô "Em...đừng bao giờ đột nhiên biết mất nữa !"

"Anh sao vậy ?" Lạc Ân thực rất khó hiểu, vì nguyên nhân gì lại khiến một người đàn ông chưa một lần lộ cảm xúc ra mặt lại đau lòng như vậy, chỉ cần nghe cô cũng biết anh đang rất thống khổ.

Ngô Thiên Kỳ im lặng không nói thêm, chỉ muốn ôm cô, cũng không biết làm sao để hình dung cảm giác trong lòng, chỉ là anh sợ...một lúc nào đó sẽ còn nhiều chuyện xảy ra với Lạc Ân. Cô gái này, anh, đã từng phát điên lên vì cô biến mất. Ngô Thiên Kỳ tuyệt không thích ném thử loại cảm giác đáng sợ đó một lần nữa.

Lạc Ân ngồi im lặng, bàn tay vỗ nhẹ lưng Ngô Thiên Kỳ, cứ coi như anh là một bệnh nhân đang cần an ủi, nhưng, suy đi nghĩ lại không phải bệnh nhân là cô sao ? Mọi chuyện sao lại trái ngược như thế.

*Cách "Anh à, Lạc Ân tỉnh chưa vậy ?" - Ngô Vũ Lâm cùng Hiên Viên Mẫn đứng lúc bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi ngạc nhiên, Lạc Ân vội đẩy anh ra, áp úng cất tiếng "Xin...chào."

Ngô Thiên Kỳ bị đẩy ra, trong lòng rất không vui, khuôn mặt gần như thối một nửa, quay sang trừng mắt nhìn Ngô Vũ Lâm khiến anh xanh mặt, Lạc Ân chợt phát hiện ra Hiên Viên Mẫn đứng nép mình sau Ngô Vũ Lâm liền cất tiếng "Tiểu Mẫn !"

Hiên Viên Mẫn giật mình ngược nhìn cô, Lạc Ân vẫy tay "Mau lại đây."

Cô im lặng, để ý đến nét mặt của Ngô Thiên Kỳ càng không dám lại gần, hôm qua, anh vẫn chưa tha thứ cho cô. Thấy Hiên Viên Mẫn không bước đến, Lạc Ân có chút khó hiểu "Tiểu Mẫn, em sao vậy."

"Hôm qua anh Thiên Kỳ đã lớn tiếng với Mẫn Nhi vì nghĩ cô ấy có lỗi, khiến cô ấy sợ nên không dám đến gần em khi chưa được cho phép." - Ngô Vũ Lâm cất tiếng, thay Hiên Viên Mẫn oán trách Ngô Thiên Kỳ.

Lạc Ân nghe vậy , nhíu mày trách anh "Ngô Thiên Kỳ , anh thật quá đáng , chuyện này có liên quan đến Tiểu Mẫn sao ?"

Ngô Thiên Kỳ quay sang nhìn cô , có chút khó xử , quả thật lúc đó do anh quá nóng nảy mới trách nhầm Hiên Viên Mẫn , nhưng lời đã thốt ra sao có thể rút lại "Tôi chỉ là..."

Hiên Viên Mẫn xua tay lắc đầu , dùng thủ ngữ 'Đừng trách đại thiếu gia , không có gì đâu , chị Lạc Ân.'

"Sao chứ ?"

"Sao đông đủ vậy ?" - Lạc Dương mở cửa bước vào , trên tay cầm hộp cháo , đặt trên bàn , hướng mắt nhìn Lạc Ân "Còn đau không ?"

Lạc Ân lắc đầu "Không !"

Anh đưa hộp cháo cho cô , Lạc Ân cầm lấy , chậm rãi ăn. Lạc Dương nhìn cô có chút luyến tiếc , đưa tay xoa nhẹ mái tóc đen huyền "Anh phải đến bệnh viện , em nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Đạo này cô rất ít gặp Lạc Dương , cô không muốn giống như trước mỗi tuần chỉ nói chuyện với anh vài lần . Dù Lạc Ân biết công việc của anh bận rộn nhưng cũng không vì thế mà bỏ mặc cô...trong lòng Lạc Ân có chút không vui.

Lạc Dương rất để ý đến nét mặt của Lạc Ân , khóe miệng như vừa nhếch lên "Đợi sau khi anh giải quyết xong việc ở bệnh viện , sẽ đưa em đi dã ngoại. Có được không ?"

"Được." - Nghe câu nói của anh , Lạc Ân tâm tình đang không tốt liền vui vẻ hẳn lên ,trong mắt tràn ngập ý cười.

"Anh cũng về đây , đi thôi Mẫn Nhi." - Ngô Vũ Lâm mỉm cười , nắm tay Hiên Viên Mẫn ra ngoài. Căn phòng lại trở về trạng thái im lặng. Lạc Ân ăn cháo , còn Ngô Thiên Kỳ thì chăm chú vào màn hình laptop.

"Thiên Kỳ , anh không đi làm sao ?"

"Không." "Tôi muốn ở đây cùng em." Ngô Thiên Kỳ vẫn chú tâm vào laptop , nhàn nhả trả lời.

Lạc Ân vừa ăn vừa ngẫm nghĩ , anh vừa nói gì ? Muốn ở cùng cô? Hai bên má Lạc Ân chợt ửng hồng , vô cùng thích thú , khóe miệng liên tục nhếch lên. Cô không biết từ bao giờ , lời nói của Ngô Thiên Kỳ lại có ảnh hưởng đến tâm trạng cô như thế. "Không cần , em tự lo được."

Ngô Thiên Kỳ quay sang nhìn cô , có chút bất ngờ , hôm qua cô và anh thân mật chỉ là diễn kịch thôi , không ngờ cô vẫn cư xử lễ phép như vậy "Lạc Ân , chúng ta thử quen nhau đi."

"Sao ?" - Lạc Ân trở mắt kính ngạc nhìn.

"Em không ai để ý , cũng chưa có ý định quen ai , vậy thì chấp nhận quen tôi đi." - Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , giọng điệu thoảng đùa giỡn.

Lạc Ân bị anh chọc ghẹo , trong lòng rất tức giận , không ai để ý ?! Anh nghĩ cô là gì ? Lạc Ân trừng mắt nói "Không ai để ý ? Anh nhĩ em không ai theo sao ? Vậy thì em sẽ quen Mễ Thái."

Ngô Thiên Kỳ mặt lập tức tối sầm lại , nhíu mày cất tiếng "Em vừa nói gì ?"

"Em nói , em sẽ quen Mễ Thái."

"Dù bất cứ ai cũng được nhưng Mễ Thái thì em...nên tránh anh ta càng xa càng tốt."

Nhìn vẻ mặt và giọng điệu nghiêm nghị của anh chắc hẳn Mễ Thái không phải người tốt nhưng...là do anh dám nói cô không ai theo đuổi. Lạc Ân bắt đầu nói "Là do anh dám nói em như vậy , um..."

Đôi môi nhỏ xinh của cô đột nhiên bị chiếm đoạn , Lạc Ân tròn tròn mắt , cả cơ thể như đóng băng , mặc cho anh cưỡng hôn...Khi Ngô Thiên Kỳ rời xa bờ môi mềm mại , cặp mắt cô vẫn mờ căng hết sức kinh ngạc , Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , ngón cái mon trón môi cô "Em im lặng vậy là đồng ý ?"

Lạc Ân gạt tay anh ra , che miệng lại , xấu hổ nói "Ai...ai nói chứ."

"Im lặng là đồng ý , phản kháng là chấp nhận !"

"Nói như anh dù có im lặng hay lên tiếng em cũng sẽ phải đồng ý ?"

"Đúng vậy !" Ngô Thiên Kỳ bật cười , nhìn khuôn mặt cau có của cô , anh đưa tay捏 nhẹ bên má "Vậy nói đi."

"Được thôi , nhưng nếu trong ba ngày em thấy không hợp thì anh không được níu giữ."

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười "Đồng ý !" Anh nhướn người về phía cô , Lạc Ân vội đưa tay đẩy ra "Anh...đừng tưởng em đồng ý rồi làm càn."

"Dù sao cũng hôn vài lần rồi , hôn thêm lần nữa cũng không vấn đề."

"Sao anh có thể..." - Không đợi cô nói hết câu , Ngô Thiên Kỳ đã vươn tay kéo đầu cô về phía mình , đặt đôi môi mỏng lên bờ môi mềm mại , không tốn chút sức lực chiếm đoạt môi cô. Lạc Ân lúc đầu còn chống cự , nhưng sau đó lại im lặng phối hợp , bàn tay ghì chặt áo anh..

Hồi lâu sau , Ngô Thiên Kỳ mới buông cô ra , khuôn mặt lộ rõ sự thỏa mãn , Lạc Ân mím môi , khuôn mặt trở nên đỏ ửng "Đồ trơ trẽn."

Ngô Thiên Kỳ không nói gì , chỉ mỉm cười , hôn nhẹ lên vàng trán cô , anh đã chờ quá lâu để có thể như lúc này , anh tuyệt đối sẽ không để Lạc Ân rời xa....

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Lạc Ân không cho Ngô Thiên Kỳ công khai mối quan hệ của họ. Vì bây giờ chưa đến lúc , nhưng có hai người cô phải nói chính là Lạc Dương và Dương Minh Dung.

Ngày thứ ba ở bệnh viện , Lạc Ân bắt đầu cảm thấy buồn chán , ngoài việc Lương Tuyết Nhi , Tôn Triết và người nhà họ Ngô đến thăm thì không còn việc gì khác. Đạo gần đây cô rất hay gặp ác mộng , nhưng cô lại không muốn làm phiền Lạc Dương. Càng ngày cô càng ít gặp mặt anh...quả thật rất buồn chán. Ngay lúc này Ngô Thiên Kỳ lại đi ra ngoài..

Lạc Ân hướng mắt ra ngoài cửa sổ , cô thật muốn hỏi Lạc Dương tại sao lúc trong nhà kho , cô lại nghe thấy một giọng nói rất đáng sợ , hơn nữa lại muốn cô chết ??

"Nếu có gan thì hãy nhảy đi."

Lạc Ân giật mình khi nghe thấy giọng nói đó , cô ngây dại , một lần nữa cũng là giọng nói đó , tiếp tục vang lên "Nhảy đi !" Đầu cô đột nhiên đau nhức , trong nháy mắt sự khủng hoảng khổng lồ liên ập tới , cả người run lên , trên mặt cũng mất đi huyết sắc , Lạc Ân muốn cầu cứu một ai đó , nhưng cô lại không thể thốt lên , thanh quản như bị một người bóp chặt ngăn không cho bất kì một âm thanh nào phát ra , cô không thể thở được. Sợ...Lạc Ân thực rất sợ hãi , cô loạng choạng bước xuống giường , chạy thẳng ra ngoài , tấm thân mảnh mai vô thức chạy lên sân thượng. Từng chút , từng chút một , dùng sức đẩy cánh cửa ra .

"Khụ...khụ... !" Lạc Ân ngã khụy xuống sàn , cảm giác này khiến cô thật buồn nôn . Tại sao ? Tại sao giọng nói đó tại sao lại liên tục vang lên trong tâm trí cô ? Lạc Ân bất giác nhận ra , khuôn mặt mình đã ướt đầm từ lúc nào.

Thật khó chịu !

Làn gió lạnh thổi qua , nền xi măng vốn lạnh lẽo lại càng thêm kiên cố vô tình , tựa hồ như một khối băng khổng lồ , Lạc Ân ngồi dưới đất , bàn tay đặt trên nền băng dường như cũng lạnh đến thấu tâm.

"Tại sao nó lại đem mây về ? Thật là phiền phức , đồ ăn hại."

Lạc Ân ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn về hướng giọng nói đó. Cô giật mình sợ hãi , hình ảnh trước mặt cô rõ ràng là một người đàn ông nhưng...lại không có khuôn mặt ?! Bóng hình hư ảo giữa không trung. Lạc Ân lùi lại , rốt cuộc thì tại sao cô lại sợ và vì điều gì ? Người đó là ai , tại sao lại muốn cô chết ?! Sợ...Cô thực rất sợ. Nhưng cô lại không thể bỏ chạy , càng không thể cầu cứu ai..

Giọng nói đó hệt như quỷ dữ , liên tục vang lên "Có giỏi thì nhảy xuống đi , nhảy đi , mau nhảy đi !"

"Nhảy đi nào , chẳng phải mày nói sẽ nhảy nếu tao đến gần sao ? Mau nhảy đi...tao rất muốn xem hình ảnh lúc mày chết...Hahahahaaaaa...." Cùng một câu nói , hần luôn lặp lại đây bốn cọt.

"Đù rồi..."Lạc Ân hoảng sợ tột cùng , hét ầm lên , cô lục tìm điện thoại , nhưng sức nhớ ra , nó đã không ở bên cô ba ngày qua ? Lúc cô cần một ai đó bên cạnh...tại sao lại không có ai...Hầm răng cô bắt đầu run lên , giống như bản thân đang ở dưới một hầm băng , bóng hình đó liên tục khiêu khích , giọng điệu như ma quỷ... Ngoài việc bị nhốt ra thì cô chưa từng sợ một thứ gì đến khủng hoảng như thế.

Lạc Ân không thể kiểm soát bản thân cả lý trí , loạng choạng đứng dậy. Từng bước từng bước một , đôi chân trần chậm rãi bước trên nền xi măng lạnh lẽo tiến đến gần thành sân thượng. Đôi mắt cô vô hồn hướng thẳng về phía trước , đi xuyên qua bóng hình kia...Giọng nói ấy tựa hồ hệt như đang thổi miên Lạc Ân , muốn cô nhảy xuống dưới.

Lạc Ân tuyệt vọng đến nỗi không biết mình đang làm gì.

"Đặt chân lên...và...nhảy xuống..."

Lạc Ân đặt chân lên chiếc ghế gỗ, rồi đứng thẳng lên thành bệnh viện, cô mệt rồi...không còn biết gì... Làn gió nhẹ thổi đều đặn nhưng Lạc Ân không thấy lạnh...cô chỉ thấy cả cơ thể không còn là của mình...

"Lạc Ân !" Ngô Thiên Kỳ mở cửa, gào lên.

Lạc Ân quay đầu nhìn, khuôn mặt cô như người thất thần, đôi mắt màu nâu vốn dĩ trong veo như nước, luôn hiện ý cười với anh đã trở nên vô hồn.

Không nghĩ ngợi, Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng chạy tới kéo cô xuống, ôm chặt trong lồng ngực, hai bàn tay ghì chặt cơ thể nhỏ bé, tuyệt không cho cô chạy khỏi. Ngô Thiên Kỳ không biết làm sao để hình dung cảm giác trong lòng, anh chỉ biết nếu anh không đến kịp, dù chỉ là một giây thì...Anh thực không dám nghĩ đến cái kết.

Ngô Thiên Kỳ vốn định về nhà lấy ít đồ, khi đi ngang qua cửa hàng điện thoại mới sực nhớ đến, điện thoại của Lạc Ân lúc ở Ngô gia đã bị kẻ bắt cóc lấy mất, hiện tại anh nên mua cho cô một cái khác, Ngô Thiên Kỳ thong thả nhìn qua cửa kính. Nhân viên bán hàng thấy anh, tầm mắt một khắc cũng không rời, trên đời này sao lại có người ngũ quan tinh tế như vậy, thật đẹp...!

"Lấy tôi cái này !" - Ngô Thiên Kỳ chỉ tay vào chiếc điện thoại cảm ứng vừa phát hành, hệt như cái của anh.

"Vâng." Nữ nhân viên có chút lúng túng, lấy điện thoại cho anh, Ngô Thiên Kỳ nhìn chiếc điện thoại, khóe miệng thoáng ửng lên, ý cười hiện ra. "Gói lại giúp tôi."

Thanh toán xong, Ngô Thiên Kỳ tâm tình cực kì vui vẻ đi ra xe, vừa ngồi vào trong, chuông điện thoại liên vang lên, Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã trả lời "Tôi nghe !"

Trong điện thoại hình như có chuyện gì đó rất quan trọng khiến Ngô Thiên Kỳ vừa nghe xong mặt đã biến sắc, lập tức khởi động máy chạy nhanh như làn khói. Hạ Từ Khiêm vừa thông báo, Lạc Ân đã biến mất !?

Ngô Thiên Kỳ chạy tức tốc đến phòng bệnh của Lạc Ân, Hạ Từ Khiêm cùng vài y tá đang đứng chờ. "Từ Khiêm, rốt cục là thế nào ? Tại sao Lạc Ân lại biến mất ?!"

Hạ Từ Khiêm khó xử "Tôi đến để khám cho cô ấy nhưng không thấy đâu ! Đã tìm khắp bệnh viện rồi."

"Cô ấy có thể đi đâu ?"

Ngô Thiên Kỳ vừa định lấy điện thoại gọi cho Lạc Dương thì một y tá gấp rút chạy vào "Bác sĩ Hạ, có một bệnh nhân nữ đang đứng trên sân thượng."

Ngô Thiên Kỳ như chết lặng, không lẽ đó là Lạc Ân ?! Anh cùng Hạ Từ Khiêm dẫn theo một số y tá chạy lên sân thượng. Tìm anh đột nhiên đập mạnh, anh chỉ cầu mong đó không phải là cô, hơi thở anh mỗi lúc một nặng, chưa bao giờ anh hoảng sợ đến phát run như lúc này, trực tiếp mở cánh cửa sắt ra, thân hình Lạc Ân đứng trên thành sân thượng, mái tóc phiêu dạt trong gió, cơ thể cô đứng kiên cố, nhưng chỉ cần một chút sơ xuất là ngã xuống. Sân thượng to rộng, cơ thể Lạc Ân lại đứng trên thành sân thượng, trước khoảng không vô định, cô, quá sức nhỏ bé giữa không gian trống trải đầy nguy hiểm như vậy. Huyết sắc Ngô Thiên Kỳ lập tức thay đổi, hàm răng anh run nhẹ, yết hầu khẽ cử động. Nghĩ, không cần, anh không cần nghĩ cách để khuyên cô bước xuống, mà trực tiếp lao đến, gào lên như một con thú dữ "Lạc Ân !?"

Bàn tay to rộng trong tức khắc đã kéo cô xuống dưới, giữ chặt cô trong lồng ngực, tức giận, lo lắng, hoảng sợ, vô vàn cảm xúc đang dâng lên trong lòng anh.

Tại sao cô lại thích chơi trốn tìm như thế ? 12 năm qua, vẫn chưa đủ thỏa mãn tâm tình cô sao, đến tận bây giờ, vẫn còn thích biến mất đột ngột như vậy ? Khiến cho anh, điên loạn tìm kiếm !

Hạ Từ Khiêm nhìn hai người bọn họ, một hơi thở dài, ra lệnh cho những người xung quanh rời đi, chuyện của hai người cứ để họ tự giải quyết...Anh không nên xen vào. Dù sao Lạc Ân cũng đã an toàn.

Ngô Thiên Kỳ im lặng một lúc, cánh tay vẫn một mực không buông Lạc Ân, mà sâu kín giữ cô ở trong lòng, vì anh sợ nếu buông, anh sẽ không kịp nắm giữ cô, thanh âm trầm thấp chất đầy yêu thương nồng nàn khẽ vang "Tại sao em lại lên đây ? Có biết như vậy rất nguy hiểm ? Tại sao em lại thích biến mất như vậy, tại sao vậy ?"

Rất nhiều câu hỏi "tại sao" được phát ra, nhưng nhận lại đều là im lặng. Lạc Ân lúc này giống như một con búp bê bị hỏng, ngoài khuôn mặt vô hồn ra thì không còn biểu hiện gì khác nữa. Ngô Thiên Kỳ đau lòng, tâm tình càng trở nên hỗn loạn "Có phải đã xảy ra chuyện gì ? Nói anh nghe đi...Ân Ân !"

Chưa bao giờ anh gọi cô là "Ân Ân", nhưng hơn hết, giọng điệu anh rất dịu dàng, nồng đậm thương yêu, cũng cách gọi đó, trong tâm trí Lạc Ân hiện lên một hình ảnh mờ nhạt, nhưng nó không đáng sợ như hình ảnh của người đàn ông kia, trên khuôn mặt không chút cảm xúc, khóe mắt cô hồng hồng, nước mắt bất chợt rơi, chảy thành dòng nhưng vẫn giữ vững trạng thái vô hồn.

Lạc Ân cũng chịu mở miệng, giọng nói cô nhẹ hẫng, giống như không chút sức lực "Em sợ...Thiên Kỳ, em...rất sợ..."

Thật nhẹ nhàng, câu nói của cô vừa nhỏ vừa nhẹ, như chiếc lông vũ rơi chậm rãi giữa không trung, Ngô Thiên Kỳ đáp lại "Tại sao?"

"Trong đầu của em, luôn có những thứ rất kì lạ, giọng nói, hình ảnh, tất cả đều xa lạ, có một giọng nói rất đáng sợ, luôn bắt em nhảy xuống...Thiên Kỳ...đó là ai? Tại sao em lại sợ như vậy? Thiên Kỳ...Thiên Kỳ...anh, cứu em đi...!" Cuối cùng nhận không được mà bật khóc, cô ôm chặt thắt eo anh, ngón tay ghim sâu vào trong lớp áo, run rẩy bầy, trong lời nói có nửa phần oán trách "Tại sao, lúc em cần ai đó ở bên cạnh thì không có một người. Lúc em cầu cứu cũng không ai chạy đến, em...cũng là con người mà, cũng tồn tại nhưng tại sao không một ai quan tâm?"

"Anh...rất cuộc đã bỏ đi đâu? Có phải anh không cần em nữa?"

Từng tiếng nấc của Lạc Ân vang vọng vang lên, không gian rộng lớn và tĩnh lặng như vậy đều ngập tràn tiếng than khóc. Ngô Thiên Kỳ vuốt tóc cô, đầy hối hận "Anh xin lỗi, là anh đã sai. Anh hứa với em, sẽ không để em một mình, sẽ không bao giờ."

"Thiên Kỳ, em sợ lắm...Thiên Kỳ...Thiên Kỳ...huhhhh..." - Lạc Ân òa khóc như một đứa trẻ, không ngừng gọi tên anh một cách đầy tuyệt vọng, chưa bao giờ cô gọi tên anh nhiều như thế, nhưng, anh chỉ muốn khi cô gọi tên anh, tâm tình phải thật vui vẻ, chứ không phải đau khổ, bị phản như vậy.

Ngô Thiên Kỳ vỗ về "Đừng sợ, có anh ở đây." Hốc mắt anh cũng trở nên hồng hồng. Dường như muốn khóc cùng Lạc Ân, muốn cùng cô chia sẻ nỗi đau đến sợ hãi... Anh phải làm gì cho cô lúc này? Ngoài việc để mặc cô khóc và giã vò bản thân, anh, còn có thể làm gì?

Lạc Ân khóc mệt đến nỗi ngất đi, được đưa về phòng bệnh. Hạ Tử Khiêm đứng bên cạnh cùng Ngô Thiên Kỳ, về mặt trở nên sâu sắc "Cậu nói xem, rốt cuộc là tại sao cô ấy lại muốn tự sát?"

Ngô Thiên Kỳ chuyên tâm hướng mắt về phía Lạc Ân, trầm mặc nửa ngày trời cũng không lên tiếng, càng không thể tìm ra lý do...Người biết rõ mọi chuyện chỉ có Lạc Dương! Anh từng nghe qua, cậu của Lạc Dương đã bạo hành Lạc Ân một thời gian, có lẽ vì vậy mà cô suy sụp tinh thần nhiều như thế.. "Tôi sẽ kiểm tra MIS cho cô ấy."

*Management Information Systems(MIS): Hệ thống thông tin quản lý là hệ thống cung cấp thông tin cho công tác quản lý của tổ chức.

"Tôi ra ngoài đây." - Hạ Tử Khiêm vỗ vỗ vai anh, rồi quay lưng bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Ngô Thiên Kỳ ngồi bên giường, sâu kín thở dài, ánh mắt ngập tràn thương tiếc, nếu như năm đó anh một mực đưa cô về nhà thì có lẽ mọi chuyện không trở nên tồi tệ như bây giờ. Ngô Thiên Kỳ khẽ cất tiếng, giống như một lời thỉnh cầu "Lạc Ân, nếu đã đi một rồi thì trở về bên anh!"

Cô đã đi quá xa anh, chơi trốn tìm quá nhiều lần. Nhưng dù có là bao lâu, hình bóng của Lạc Ân một khắc cũng ghim sâu trong tim anh. Bất cứ lúc nào cô mệt, chỉ cần dừng lại, ngoảnh đầu lại, anh...vẫn đứng đó, một lòng một dạ, vạn nhất luôn yêu thương cô!

Khi thuốc mê hết tác dụng, Lạc Ân cũng tỉnh dậy. Đôi mắt mơ hồ đảo xung quanh, vẫn là căn phòng màu trắng. Lạc Ân nhìn khuôn mặt ngũ quan tuyệt đẹp bên cạnh.

"Em tỉnh rồi sao?" Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên. Bàn tay to lớn đặt trên trán cô, vuốt nhẹ mái tóc óng mượt, mang theo yêu thương nồng nàn.

Lạc Ân khẽ cười, giọng người ngồi dậy, nhúm mày hỏi "Thiên Kỳ."

"Ừ..."

"Em, chưa từng kinh sợ thứ gì giống như vậy, cả có thể như không còn là của em, rốt cuộc thì...người đó là ai...?" Lạc Ân nhớ lại khoảng khắc đó không tránh khỏi mà run nhẹ một cái. Cơ hồ như vừa chạm vào khối băng khổng lồ, lạnh đến thấu tâm can.

Ngô Thiên Kỳ vươn tay kéo đầu cô dựa vào lồng ngực, vỗ vỗ sau lưng, cất tiếng an ủi "Không sao, không sao. Có anh ở đây rồi. Sẽ không có chuyện gì đâu."

Buông cô ra, Ngô Thiên Kỳ cầm hộp quà trên bàn, khéo miệng nhếch lên "Cái này là của em."

Lạc Ân đắm đắm nhìn chiếc hộp trên tay, mở nắp ra, một chiếc điện thoại xinh xắn bên trong. Đôi mắt to tròn mở căng "Thật đẹp."

"Điện thoại của em ở Ngô gia đã bị mất, cái này anh tặng em"

Lạc Ân mỉm môi cười, xấu hổ nói "Không cần phải làm như vậy...Cảm ơn anh."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, nhướn người về phía cô, Lạc Ân giật mình ngửa ra sau, liếc mắt một cái "Anh muốn làm gì?"

Mày đẹp lập tức nhúm lại "Sao em lại phá hỏng bầu không khí như vậy?"

"Không được, mau tránh ra." Lạc Ân xua tay đuổi anh giống như đuổi tà...

Tâm tình Ngô Thiên Kỳ lập tức không vui , nhưng vẫn không từ bỏ ý định , vươn tay chạm vào má cô động tác vừa mờ ám lại vừa cứng chiều , hỏi cũng không khỏi nghiêm túc "Vậy em định cảm ơn anh thế nào ?"

Lạc Ân nhìn ánh mắt thương ngày luôn sắc bén hôm nay lại có tám phần nhu hòa , nhưng vẫn thấy được ả nấp bên trong đó là khí thế duy ngã độc tôn , giọng nói trầm trầm cuốn hút mê người , cô ngượng ngùng đến nổi cả mang tai đều ửng đỏ , ai da...người đàn ông này , sao lại hấp dẫn người nhìn đến thế ? Thực là muốn đoạt mạng cô mà.

Ngón tay thon dài đặt lên cằm cô , xoay khuôn mặt nhỏ xinh lại , ép cô phải nhìn anh , giọng điệu có chút gian tà "Lạc Ân , mau trả lời anh."

Nghĩ cả buổi cô cũng không biết làm thế nào , thôi thì cứ nhắm mắt , hôn anh một cái , hôn một lần cũng không chết được--

Lạc Ân nhắm nghiền mắt , rất nhanh chạm môi mình vào môi anh , nghe rất rõ một tiếng "Chụt" khiến người khác phải đỏ mặt rồi rời ra , áp úng nói "Đó...đó...là lời cảm ơn , xong rồi...anh tránh ra đi."

Ngô Thiên Kỳ nhìn hành động đáng yêu của anh , tâm thật không nở trêu ghẹo , chỉ bật cười...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Lạc Ân đã bàn bạc với anh trai mình sẽ xuất viện vào ngày hôm nay, hơn nữa vết thương cũng đã đỡ , có thể đi làm lại , nhưng Ngô Thiên Kỳ lại không cho phép cô xuất viện , một mực bắt ép cô ở lại , đối với bản tính cố chấp lại luôn tự ý làm mọi việc của anh , cô cơ bản không thể phản kháng , cũng không biết phải thương lượng thế nào. Thế là qua nửa ngày trời vất vả , tốn bao nhiêu nước mắt , dùng rất nhiều khổ nhục kể cuối cùng anh mới chào thua đồng ý cho cô xuất viện. Cô làm cách nào ? Đương nhiên là dùng lời mật ngọt chết người , cô nghe Dương Minh Dung nói : Đàn ông khi yêu thương sẽ từ thông minh mà biến thành ngu ngốc , chỉ cần một chút quỷ kế là dụ dỗ thành công.

Việc xét duyệt sắp tới , Lạc Ân không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn , sáu năm cô khổ sở đi hết nơi này đến nơi khác làm thực tập quả thực mệt mỏi , nếu lỡ mọi cố gắng của cô đều đổ sông đổ biển chỉ vì thương xuyên nghi việc thì cô sẽ bán sống bán chết mà chuốc giận lên người Ngô Thiên Kỳ.

Ngô Thiên Kỳ chỉ là có ý tốt muốn giúp cô mau chóng vượt qua đợt xét duyệt nhưng lại bị nói là không công bằng, thậm chí còn lấy tức giận uy hiếp anh, hết cách rồi, anh không thể làm khác hơn là im lặng. Lạc Ân một thân một mình tự lo , anh tự hỏi , hai chữ "bạn trai" cô ban cho anh dùng để trang trí thời sao ?

Ngày thứ nhất sau khi xuất viện Lạc Ân đã lập tức đi làm , bây giờ trong nhà rất thoải mái , ba bữa đều do hai người đàn ông trong nhà thay phiên nhau phụ trách , vì vậy Lạc Ân rất rảnh rỗi thường tìm cách chọc phá Ngô Thiên Kỳ. Bọn họ quen nhau cũng không khác lúc trước , ngoài việc gọi tên thân mật , nói chuyện nhiều hơn một chút thì không còn gì khác. Điều này khiến Ngô Thiên Kỳ tâm tình mỗi lúc một khó chịu.

Kẻ làm bằng hữu như Lạc Dương khi nhìn thấy bộ mặt tựa như quỷ dữ kia cũng không dám lại gần vậy mà cô nhóc Lạc Ân to gan luôn cất tiếng trêu chọc , lúc thì ngọt ngào lúc thì ghê lạnh .

Nhưng Ngô Thiên Kỳ không phải người tầm thường , một bụng mưu trí ! Đã uy hiếp cô sẽ công khai mối quan hệ của họ , làm cho Lạc Ân một phen thất kinh hồn vía . Da mặt cô rất mỏng không dày như anh , thích công khai ai cũng được. Còn cô , có chết cũng không dại mà rước họa vào thân.

Anh , là một người có thể nói là con cháu vương giả , tuần tú thông minh , từ đầu đến chân cũng không tìm ra một khiếm khuyết , đừng nói là trong bệnh viện mà ở bên ngoài cũng có rất nhiều nữ nhân say mê , đặc biệt là cái cô Đới Y Y gì đó , mỗi lần thấy cô là cặp mắt trong veo của cô ta lập tức biến thành viên đạn bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng "bóp cò".

Nếu tin tức "Tam thiếu gia nhà họ Ngô* có bạn gái" thì cô sẽ bị đám nữ nhân kia ngày ngày đêm đêm khủng hoảng tinh thần mất.

(*Ở đây , thứ bậc của Ngô Thiên Kỳ được xếp theo gia phả là con của người con thứ trong nhà : Ngô Vũ Thần , trước anh còn có hai người anh là con của con trưởng : Ngô Thiên Bảo.)

Quả nhiên cách đó rất có tác dụng với cô , vậy là từ "đồng ý không công khai" chuyển thành "tạm không công khai". Tuy cô không hiểu rõ tính tình của anh nhưng cũng không phải thiếu hiểu biết , nếu anh không vui , suy nghĩ một chút để giăng bẫy cô , giả vờ như vô tình để ai đó bắt gặp hai người tình tứ với nhau , rồi vô tình thành cố ý công khai bọn họ hẹn hò. Thế là cuộc sống an bình của Lạc Ân chấm dứt nhưng cô lại không thể đổ tội cho anh...

Hôm nay có cuộc họp hội đồng quản trị của bệnh viện , nghe nói là có phó viện trưởng mới nhận chức , thực tập sinh cũng có quyền tham gia. Vốn dĩ chung với các thực tập sinh tức cách anh khá xa vậy mà hôm nay lại bị ép ngồi kế bên , người khác hỏi anh điềm nhiên trả lời vì cô là học trò của anh , Lạc Ân lúc đó tự lẩm bẩm : Chắc Tôn Triết và Tuyết Nhi không phải là học trò của anh ? , thật là giàu đầu hờ đuôi. Còn Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết thì ngồi phía bên trái phòng họp cùng những thực tập sinh khác.

Giám đốc viện nghiên cứu và chăm sóc sức khỏe M.T hôm nay cũng có mặt . Nhìn ông rất nghiêm nghị. Viện trưởng đứng trên bục , cất tiếng "Hôm nay

bệnh viện chúng ta sẽ chào mừng phó viện trưởng mới, đó là bác sĩ Mễ Thái."

Câu nói vừa dứt, những người biết về chuyện bữa tiệc của Ngô gia đều ngạc nhiên, Lạc Ân len lén thăm dò vẻ mặt của anh, chỉ thấy như một khối băng lạnh lẽo, không chút biểu cảm. Tiếng vỗ tay cũng lần lượt vang lên, Lạc Ân vốn định vỗ tay, chưa kịp giờ lên đã bị Ngô Thiên Kỳ chặn lại, kéo tay cô đặt xuống bàn, cũng không lên tiếng, cặp mắt sắc bén vẫn hướng về phía trước, Lạc Ân cười thầm trong bụng, ý của anh chẳng lẽ: Loại người như Mễ Thái không xứng để chào mừng? Thật kỳ lạ. Anh và Mễ Thái xem ra là kẻ thù không đội trời chung.

Mễ Thái bước lên diễn văn, ánh mắt lại hướng về cô, khiến mọi người rất khó hiểu nhìn theo ánh mắt anh. Lạc Ân trở thành tâm điểm, điều đó không chỉ một mình cô khó chịu mà Ngô Thiên Kỳ, Lạc Dương cũng không vui. Hắn ngoảnh mặt cắt tiếng, phong thái cực kỳ kiêu ngạo. Nhìn cách ăn mặc xem, cả vật không thất còn tạm chất nhận, nhưng nút áo chỉ cài ba nút dưới để lộ bờ ngực, tóc highlight?! Hắn...đi dự tiệc hay đi làm vậy?

Lạc Ân chịu không được, lớn giọng nói "Bác sĩ Mễ, anh có thói quen nhìn chằm chằm người khác khi đang nói chuyện sao?"

Mễ Thái bị cắt ngang câu nói, nở nụ cười nhìn cô "Ừm...Bác sĩ Lạc, cô, cắt ngang lời người khác như vậy, rất thất lễ đấy, hơn nữa cô cũng chỉ là thực tập sinh thôi."

Cô quả thực rất ghét nụ cười của hắn, nhìn vừa giả dối vừa đáng sợ, cô cắn nhẹ môi dưới, tuy cô chỉ là thực tập sinh, không có quyền lên tiếng trong cuộc họp, nhưng rõ ràng là hắn cố tình chọc tức cô. Diễn văn thì rất dài giống như, cả đời hắn đây là lần đầu được diễn văn, lúc nói, đôi mắt lại cứ nhìn cô, khiến người khác không tức cũng không được.

"Vậy anh nhìn chằm chằm người khác như vậy có thể cho là thất lễ không?" Lạc Dương nhàn nhã cắt tiếng, khuôn mặt khác hẳn mọi khi, lạnh lùng, nghiêm nghị, Lạc Ân còn nghĩ anh...không phải là anh trai cô.

Mễ Thái nhú mày, hơi nghiêng đầu, dời tầm mắt sang phía Lạc Dương, vẫn là nụ cười đó "Mắt là của tôi anh quản được sao?"

"Vậy miệng là của Tiểu Ân, anh cấm được sao?" Lạc Dương lập tức đáp trả, ăn miếng thì trả miếng, Lạc Ân không thể lên tiếng thì anh sẽ thay cô trả đũa hắn.

"Ồ, phải rồi, tại sao thực tập sinh lại ngồi ở chỗ đó, vốn dĩ cô ấy phải sang phía bên kia." - Mễ Thái tự dỗi dè tài, lần này cũng là chính Lạc Ân. Chỉ tay về phía của các thực tập sinh đang ngồi.

"Cô ấy là học trò của tôi." - Cuối cùng Ngô Thiên Kỳ cũng lên tiếng, ánh mắt nhìn Mễ Thái đầy hung tợn, đáy con ngươi cũng ánh lên tia lửa, chỉ là không đến mức để cho Mễ Thái phát hiện.

Mễ Thái bật cười "Tôi không biết bệnh viện này cho phép thực tập sinh ngồi chung với bác sĩ đấy. Hơn nữa, theo như tôi biết thì cậu không chỉ có một mình cô ấy là học trò."

"Anh quả thực thiếu hiểu biết, hai người đó đã do bác sĩ Đới phụ trách, hơn nữa, học trò của tôi, tôi muốn cô ấy ngồi ở đâu là việc của tôi. Anh quản được sao?" Lời nói thật uyển chuyển, Lạc Ân liếc nhìn Ngô Thiên Kỳ một cái, trên mặt anh vẫn như không có gì, điềm đạm không mặn cũng không nhạt, nhưng...bàn tay lại đang nắm thành quyền, gân xanh cũng lộ rõ rất hung tợn, chứng tỏ anh đang rất tức giận. Lạc Ân trong lòng đột nhiên cảm thấy vui, là anh đang bảo vệ cô. Giờ cô lại phát hiện thêm một bản chất của Ngô Thiên Kỳ chính là rất giỏi kiềm chế. Lạc Ân đặt nhẹ tay mình lên nắm đấm của anh, như một làn gió xua tan lửa giận trong tâm Ngô Thiên Kỳ.

Cô hiểu rõ vì sao anh giận, là vì có người khác dám to gan dõm ngổ đến bạn gái của anh...? Hai chữ "bạn gái" vừa hiện lên trong đầu khiến Lạc Ân càng thêm vui, cười thầm trong lòng.

"Được rồi, chuyện nhỏ đừng hóa to. Bác sĩ thực tập ấy khó chịu cũng có lý do thôi. Phó viện trưởng, anh cũng phải rút kinh nghiệm." - Giám đốc Mộ trầm tĩnh cắt tiếng. Cuộc họp này xưa ông nếu không muốn bị phá hủy thì tốt nhất ông nên ngăn lại, với tính khí của Ngô Thiên Kỳ, một khi đã lên tiếng bảo vệ một cái gì đó, tuyệt nhiên thứ đó rất quan trọng với anh.

Mễ Thái quay sang nhìn ông, khẽ cúi đầu "Tôi biết rồi. Vậy tôi, không còn gì để nói." Hắn mỉm cười, nhìn khiêu khích Ngô Thiên Kỳ, rồi bước xuống.

Giám đốc đứng dậy, cắt tiếng "Vậy mọi người còn điều gì để nói không?"

"Tôi có điều muốn nói." Đới Y Y lớn tiếng nói, cô từ đầu đến cuối nhìn cảnh tượng Ngô Thiên Kỳ công khai bảo vệ Lạc Ân thực rất ngứa mắt, cục tức này không biết làm sao để hạ giận. Cuối cùng cũng có kẻ "Việc xét duyệt sắp đến, tôi thấy chúng ta nên xem xét lại việc bác sĩ thực tập Lạc Ân trở thành bác sĩ chính thức. Vì cô ấy nghi khá nhiều, nếu là do sức khỏe yếu thì tôi nghĩ cô ấy không thích hợp làm bác sĩ khoa thần kinh, có thể nói là vô trách nhiệm. Vì đây đòi hỏi tính tập trung cao, áp lực tinh thần cực kỳ khắc nghiệt, mọi người thử nghĩ xem nếu đang chăm sóc cho bệnh nhân mà cô ấy lại bỏ đi hay bắt ngờ ngất xỉu thì chuyện gì sẽ xảy ra?"

Cô ta nói một tràng, Lạc Ân thật không can tâm, rõ ràng là cố ý chính cô. Nghi nhiều sao? Hai năm nay cô chỉ nghỉ khoảng 5 lần, đều xin phép và có lý do chính đáng. Trong lòng Lạc Ân rủa thầm vài câu. Ngô Thiên Kỳ tiếp tục cắt tiếng: "Hai năm, cô ấy chỉ nghỉ khoảng 5 lần, đều có nguyên nhân, vậy mà cô lại gán cho cô ấy tội vô trách nhiệm?"

Đới Y Y không khuất phục, càng nghe anh bênh vực cô càng âm ức "Tôi thấy anh luôn bênh vực cô ta."

"Bênh vực? Cô ấy làm đúng thì cần gì tôi phải bênh vực?" Ngô Thiên Kỳ ngưng lại một chút, trừng mắt nhìn Đới Y Y đầy hờ hững, chỉ là một cái lướt qua.

Lạc Ân không muốn phụ thuộc vào anh, nhưng Lạc Dương đã ra lệnh cô phải ngồi im, nếu lên tiếng càng bất lợi. Cuộc họp này rốt cục là sao đây? Tập thể chính cô sao? Đúng là tư thù cá nhân, toàn là tiểu nhân, không đáng chấp, thực không đáng. Lạc Ân trong lòng tự kiểm chế không cho phép bản thân làm loạn, phải vì sáu năm công sức của cô. Hơn nữa cô tin Ngô Thiên Kỳ sẽ đòi lại công bằng cho mình.

"Bác sĩ Ngô, anh nghĩ sao về việc này?"- Giám đốc Mộ cất tiếng hỏi.

"Bác sĩ Đới, nếu cô nghĩ đã là bác sĩ thì không được phép ngã bệnh thì tất cả người của ngành Y không còn là con người nữa." Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười mỉa mai Đới Y Y, như một lưỡi dao sắc dọn khiến cô lạnh thấu xương. Anh nói tiếp "Cô nói là vì bệnh nhân, vậy tôi muốn hỏi: Nếu cô bị cảm nặng, cô sẽ tiếp tục vào bệnh viện rồi lây lan những con vi rút đó cho người khác sao? Muốn cứu người khác trước tiên cô phải nghĩ cho người đó trước."

Chỉ một câu nói của anh đã khiến Đới Y Y á khẩu. Chỉ biết im lặng, hai bàn tay nắm chặt, những móng tay sắc bén cắm vào lòng bàn tay. Cô bị sỉ nhục quá thậm tệ, đến nỗi không thể nói lại. Cuộc họp sau đó kết thúc, Lạc Ân may mắn sống sót, nhờ Ngô Thiên Kỳ mà cô lại yên bình, quả thực Mễ Thái và Đới Y Y chỉ vì tư thù mà muốn hại cô. Ngô Thiên Kỳ đi lướt qua Đới Y Y, dừng lại một chút, thanh âm trầm thấp khẽ vang, như một lời cảnh cáo "Nếu cô còn gây khó dễ cho Lạc Ân thì tôi sẽ khiến cho cô phải hối hận."

Đới Y Y thật không can tâm, rõ ràng là cô gặp anh trước nhưng sao bây giờ anh lại thuộc về người khác, mặc kệ lời cảnh cáo, Đới Y Y nhất định sẽ làm cho Lạc Ân sống không bằng chết, dù sao thì cô cũng có Du Huân Huân chống lưng.

Lạc Ân theo Ngô Thiên Kỳ vào phòng làm việc, tâm tình thực sáng khoái. Cất tiếng ca ngợi "Thiên Kỳ, anh thật có tài ăn nói, dù thế nào cũng đáp trả được."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, đặt hồ sơ xuống bàn, cầm lấy túi bánh đưa cho cô. Buổi sáng cô đi gấp còn chưa ăn sáng. Lạc Ân phải công nhận, anh rất chu đáo, nhưng cái tính tình lại quái gở, bá đạo, làm cô không thể lường trước. Do cô còn quá non nớt? Không đúng, cô đã 23 tuổi, anh chỉ lớn hơn cô 2 tuổi. Cô không còn nhỏ.

"Nhóc con!" Lạc Ân vừa tự khuyên mình đã không còn là trẻ con, vậy mà tên đàn ông thối tha kia lại mở miệng khạc nhổ ra hai từ đáng ghét ấy. Lạc Ân nhủ mảy, trừng mắt liếc anh, nhìn bộ dáng của cô, khoe miệng anh liền khoi lên "Anh mắt vậy là sao?"

Lạc Ân cất tiếng bất mãn "Anh gọi ai vậy?" Cô còn giả vờ không biết, cứ coi như anh đang tự kỷ, còn hơn tự nhận mình là nhóc con.

Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã trả lời "Người vừa lên tiếng!"

"Anh?" Lạc Ân hậm hực, là cô ý? Lavj Ân quệt mũi ai oán nói, cả miếng bánh trên tay cũng đặt xuống "Em có chỗ nào giống nhóc con?"

Ngô Thiên Kỳ liếc mắt đảo từ trên xuống dưới cơ thể Lạc Ân, đẩy con người nguy hiểm nhưng thấp thoáng ý cười, không biết là do anh đã quen hay tìm được niềm vui mới là chọc ghẹo cô. Lạc Ân bị anh dò xét, đưa tay cầm chiếc gối sau ghế sofa ném thẳng vào mặt anh, hai bên má chột hồng hồng "Ngô Thiên Kỳ thối tha...anh là sắc lang."

Ngô Thiên Kỳ rất nhanh bắt được chiếc gối, để qua một bên, khoe miệng mỗi lúc giương lên càng rõ rệt "Là em muốn anh trả lời."

Lạc Ân xụ mặt, không thể nói lại, có ai giống anh không? Bạn trai kiểu gì mà cứ một phút là trêu chọc cô tức giận mới thỏa mãn. Nào có ai giống như anh chứ? Ngô Thiên Kỳ chăm chú quan sát vẻ mặt của Lạc Ân, lâu lâu lại bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lạc Ân cùng Lương Tuyết Nhi đi xung quanh hành lang, chuyện cô được Ngô Thiên Kỳ bệnh vực đã trở thành vấn đề để mọi người trong bệnh viện. Khiến cô đi đâu cũng bị nhòm ngó. Thật khó chịu.

"Cô Hứa, làm ơn đứng lại."- Đột nhiên từ xa một đám hỗn loạn chạy tới. Chạy đằng trước là một nam nhân, phía sau là đám y tá.

Lạc Ân đang ngờ ngác thì bị anh ta như một tảng đá đập thẳng vào mặt, khiến cô ngã xuống đất. Trời đất quay mòng mòng. Lạc Ân chưa kịp cất tiếng, thì đã bị mắng "Sao cô lại ngang đường thế hả." Sau đó thì bị hất ra không chút thương tiếc.

Lương Tuyết Nhi vội đỡ cô đứng dậy. Lạc Ân tuy không phải là người háo thắng nhưng cô rất kẻ đụng phải người khác đã không xin lỗi thì thôi còn buông lời trách mắng. Cô tuyệt nhiên không thể bỏ qua cho tên khốn vừa nãy, vậy là Lạc Ân ba chân bốn cẳng phóng như bay đuổi theo nam nhân kia. Lương Tuyết Nhi đứng sững người nhìn, có gọi cô cũng không quay lại, hết cách đành phải đi kiếm người giúp...

Cả bệnh viện đều náo loạn vì cuộc rượt đuổi, y tá vừa chạy vừa liên tục cầu khẩn "Cô Hứa, làm ơn đừng chạy nữa."

Người đang muốn chạy rõ ràng là một nam nhân nhưng lại bị gọi là cô , hơn nữa lại tô son kẻ tóc , thực không ổn . Lạc Ân nhanh chóng nắm bắt vấn đề . Nam nhân đó chắc hẳn bị hội chứng GID*.

*GID (gender identity disorder) : Rối loạn xác định giới tính.

Nhưng mặc kệ anh ta có bị bệnh hay không , đừng phải cô , không xin lỗi còn lớn tiếng mắng thì không thể tha thứ. Dung lúc Lạc Dương vừa từ phòng khám bước ra , nghe thấy tiếng cô quay sang định cất tiếng chào , thì nam nhân kia từ đâu bay tới , ngã vào người anh. Cảnh tượng có một không hai ở bệnh viện M.T , Lạc Dương bị một người đàn ông ôm cứng , Lạc Ân thờ gấp , đưa tay lôi đầu anh ta đứng dậy "Này , anh đừng phải người ta không biết xin lỗi sao ?"

"Già , con nhỏ này. Buông ra." - Nam nhân kia vùng vẫy , giọng điệu hết như một đứa con gái đang giận dỗi.

Lạc Ân trừng mắt , "con nhỏ"?! Từ lúc sinh thành đến giờ anh ta là người đầu tiên dám gọi cô là con nhỏ. Thực hại cô tức muốn thổ huyết.

"Tiểu Ân , buông anh ta ra đi !!" - Lạc Dương nhức nhối cả cơ thể , đau đớn nói. Cô là bác sĩ mà đi nắm cổ áo bệnh nhân thế kia sao ? Nam nhân kia quay sang nhìn anh , đôi mắt mở căng . Anh là thần thánh phương nào ? Nụ cười đẹp lại lảng tít như thế , khuôn mặt cũng điển trai , đáng người lịch lãm ... Thật đúng mẫu người của anh. (?)

"Thực ngại quá , anh ấy là bệnh nhân của tôi tên là Hứa Tiểu Vinh do sơ xuất mà để trốn mất ." - Bác sĩ Lý vừa thờ vừa cất tiếng , anh đã đuổi theo anh ta gần hết bệnh viện , sắp tắt thở rồi.

"Không sao." - Lạc Dương nở nụ cười thân thiện nói.

"Anh à , anh tên gì vậy ?" - Nam nhân tên Hứa Tiểu Vinh thay đổi sắc mặt , quay sang chăm chú nhìn Lạc Dương , lại có chút xấu hổ của một nữ nhi nhìn người mình thích. Làm cho mọi người xung quanh tròn tròn mắt đầy ngạc nhiên , đặc biệt là Lạc Dương. Vừa nghe xong đã lùi lại vài bước , không dám trả lời , chỉ nở nụ cười gượng gạo.

"Ai...cô mau buông ra , con nhỏ lùn tịt này ." - Hứa Tiểu Vinh vùng vẫy , yếu mị nói. Hướng đôi mắt thêm khát nhìn Lạc Dương.

"Ngại quá !" - Bác sĩ Lý ra lệnh cho y tá bước đến lôi anh ta ra , dùng sức lôi đi.

Hứa Tiểu Vinh kêu tha thiết , còn đưa tay ra như đầy duyên tiếc , hét lớn gọi Lạc Dương "Anh à...Anh à...Anhhhhhhh !"

Lạc Dương gần như chết đứng , da gà nổi đầy , lần đầu tiên anh gặp tình huống như vậy. Bị một nam nhân để ý , Lạc Ân đứng bên cạnh cười thâm , vỗ vai người anh của mình , đầy trêu chọc "Anh à , xem ra anh sắp hết độc thân." Rồi bỏ đi , đầy hứng thú.

Lạc Dương vẫn đứng như trời trồng , hôm nay là một ngày kinh khủng nhất đời anh...!!!!

Buổi tối sau khi về nhà , Lạc Ân ngây ngất cười , cười nhiều đến nỗi cái miệng nhỏ xinh cũng muốn lệch qua một bên , sao lại có cảnh tượng tức cười như thế. Anh trai cô , hai mươi mấy năm nay chưa từng có bạn gái , không ngờ lần này lại có một nam nhân đến làm quen...

Cả bệnh viện đều biết được tin động trời này , người cười kẻ than , nói chung chuyện bác sĩ Lạc Dương vốn nổi tiếng giờ lại thêm nổi tiếng vì tin đồn : Bị bệnh nhân nam để ý thương thầm. Lạc Dương tâm tình thật không tốt , cả ngày mặt mày cau có một chút cười hiền hòa thường ngày cũng không . Đã vậy , việc điều trị của Hứa Tiểu Vinh còn bị đẩy sang cho anh , trưởng khoa đã cố sức năn nỉ , vì Hứa Tiểu Vinh từ khi vào bệnh viện đều từ chối điều trị nhưng không ngờ hôm nay lại nói sẽ đồng ý chữa trị nhưng với một điều kiện phải là Lạc Dương. Cuối cùng vì lợi ích của bệnh nhân nên anh đành chấp nhận...dù sao , nếu anh ta mau chóng xuất viện thì ngày tháng yên bình của anh sẽ sớm quay lại...

Lạc Dương bị chọc ghẹo tâm tình thực không vui , khuôn mặt đỏ chót không phải vì xấu hổ mà vì tức giận , trầm giọng cất tiếng "Em cười đủ chưa ?"

Lạc Ân bị anh lườm lập tức im lặng , gật gật đầu. Ngồi trong bếp chờ bữa tối của Ngô Thiên Kỳ ni non lảng sang chuyện khác "Thiên Kỳ , em đói rồi."

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , tay vẫn luân phiên xào nấu , cứng chiều cất tiếng "Ngoan , sắp xong rồi."

Ngô Thiên Kỳ chuẩn bị xong bữa tối , nhanh chóng dọn ra bàn , tài nấu ăn của anh quả thật không thể chê được. Luận về ngoại hình đến phẩm chất đều rất tốt. Khoan , nếu nói phẩm chất tốt Lạc Ân tuyệt nhiên phải suy nghĩ lại , người ngoài không biết sẽ nghĩ anh là người nam nhân hoàn hảo nhất thế gian , nhưng chỉ Lạc Ân mới hiểu rõ Ngô Thiên Kỳ xấu xa và "lưu manh" , một bụng đầy quỷ kế. Anh , về gia thế lẫn địa vị đều hơn người , cô có chút không cam lòng để anh suốt ngày bị nữ nhân khác nhòm ngó. Nam nhân có tướng bạo tuấn tú , tiền tài đầy người , dĩ nhiên sẽ có đầy ơng bướm vây quanh , sẽ nhanh thay lòng đổi dạ. Chỉ cần nghĩ đến đó Lạc Ân trong lòng liền bức tức , cái đầu nhỏ linh hoạt suy nghĩ xem làm cách nào khiến Ngô Thiên Kỳ một giây cũng không muốn rời xa cô ?

Lạc Ân khẽ gạt mình với cái suy nghĩ của mình , Ngô Thiên Kỳ mới là người bày tỏ trước , anh không lo lắng hà cớ gì cô phải bận tâm nghĩ ra mấy trò trẻ con kia. Không cần , tuyệt không cần.

Lạc Ân lo suy nghĩ mà không nhớ tới trước mặt cô còn có hai người đàn ông , cô im lặng từ đầu bữa , ăn không lo ăn chỉ trầm mặc ngồi ngậm đũa. Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã cất tiếng "Cà rốt có ngon không ?"

Lạc Ân theo quán tính trả lời đại một chữ "Có." Lạc Dương gấp miếng thịt bỏ vào miệng , tỉ mỉ nhai cũng góp lời bốn cọt "Không ngờ anh lại mua dưa có

vị cà rốt , lại còn có người khen ngon."

Lạc Ân giật mình bỏ đôi đũa khỏi miệng , ngo ngác nhìn Lạc Dương , không nói gì. Ai... là do cô mãi suy nghĩ mà quên mất . Lại len lén thăm dò vẻ mặt của Ngô Thiên Kỳ. Từ lúc quen anh cô rái hay để ý đến nét mặt của Ngô Thiên Kỳ nhưng mỗi lần muốn thăm dò cô chỉ thấy khuôn mặt anh lạnh như băng một chút biểu hiện cũng không có . Khiến người khác không thể nhìn thấu nội tâm.

Ngô Thiên Kỳ gấp miếng cá bỏ vào chén com vẫn còn đầy của Lạc Ân , ánh mắt ôn nhu nhìn cô có chút trất vắn "Em đang nghĩ đến ai ?"

Lạc Ân lắc đầu "Không có !"

Ngô Thiên Kỳ chỉ liếc nhìn cô , sắc mặt vẫn như cũ "Ăn nhiều một chút." Rồi cúi xuống ăn com.

Lạc Ân ậm ừ ăn com , chịu không được mới mở miệng hỏi "Thiên Kỳ , anh đã quen bao nhiêu người rồi ?" Cô thực muốn biết , anh từ trước đến nay đã có bao nhiêu phụ nữ bên cạnh .

Ngô Thiên Kỳ đối với câu hỏi của cô không hề ngạc nhiên ngược lại vẫn rất bình thản ăn com. Trí nhớ của cô quả thực rất tệ. Ở bữa tiệc nhà Ngô gia , ắt hẳn không ít người nói cô là người phụ nữ duy nhất có thể đứng cạnh anh, vậy mà bây giờ nha đầu ngốc đó lại hỏi như vậy. Ngô Thiên Kỳ thuận miệng trả lời gọn hai chữ "Không có."

"Sao ?" Lạc Ân tròn mắt , anh nghĩ cô là con nít lên ba ? Người như anh mà chưa từng có bạn gái , vậy không lẽ...anh hứng thú với loại "tình một đêm" ?

"Anh không phải loại người em đang suy nghĩ." Nhìn biểu hiện của cô , Ngô Thiên Kỳ tức khắc đoán được những thứ mà cô đang suy nghĩ.

Quả không sai , Lạc Ân bị trúng tim đen nhất thời im lặng , mặt có chút hồng hồng , vậy cô là mối tình đầu của anh ?! Không ngờ , anh đến tận 25 tuổi mới trải qua mối tình thiêng liêng này. Cô tủm tủm cười thâm trong bụng "Thiên Kỳ , em là mối tình đầu của anh ?"

Ngô Thiên Kỳ hướng tầm mắt về phía cô "Có thể cho là vậy."

Có thể cho là vậy ? Tức là không phải , Lạc Ân bĩu môi một cái , nói chuyện với anh , một giây một khắc cũng vẫn là bộ mặt lạnh như tiền không chút biểu cảm , hệt như cục đất. Cô gọi anh là "Cục đất Thiên Kỳ" quả không sai... "Ý anh là sao ?"

Lạc Ân không đạt được mục đích tuyệt không bỏ qua , nhất quyết hỏi Ngô Thiên Kỳ , anh nhàn nhã nói "Mau ăn đi. Com nguội hết rồi."

"Com nguội có thể hâm lại , nhưng mà..." Lạc Ân cất tiếng , câu sau đột nhiên bị đứt quãng . Com nguội rồi thì hâm lại , tình cảm nguội rồi thì làm sao có thể hâm nóng ? Lạc Ân không muốn phải tự suy diễn , tuy cô không thích nhắc lại quá khứ nhưng bản thân lại đang lo lắng bất an vì điều gì đó , đầu óc cô có vấn đề rồi..

Nhìn vẻ mặt cau có phụng phịu của Lạc Ân , Ngô Thiên Kỳ chạm nhẹ vào cái mũi xinh của cô , khoe miệng khoi lên nụ cười ngọt ngào , cung chiều nói "Chỉ cần em biết hiện tại là anh yêu em là được , còn những chuyện khác đừng bận tâm." Lạc Ân không ngốc , chỉ là hay quên. Nếu cô không phải người anh yêu nhất thì anh cần gì phải cực khổ tìm cô suốt 12 năm ?

Lời vừa dứt , khoe miệng Lạc Ân đã giương lên , xoa xoa cái mũi , vẻ mặt rất hài lòng , gật đầu "Vâng" một tiếng , nhu tình nhìn anh.

"Tôi chết rồi !" Lạc Dương cố ý đặt mạnh chén xuống bàn , phát ra tiếng "Cạch" rõ ràng , rồi đứng lên , cố tình nói lớn , lại thêm giọng điệu thờ dài "Tôi chết rồi sao ? Hay là người vô hình." Đôi tình nhân đó quên mất sự hiện diện của anh sao ? Trước mặt một kẻ độc thân mà thổ lộ tình cảm với nhau ,ý tứ muốn châm chọc anh ? Lạc Dương lắc đầu trở về phòng , cái kẻ ăn bám Ngô Thiên Kỳ định độc chiếm một mình Lạc Ân , hừ , đừng có mơ mộng ảo huyền , cô là em gái cưng của anh , muốn lấy cũng phải do anh đồng ý... Trong lòng Lạc Dương thâm oán trách.

Ngô Thiên Kỳ nhìn bằng hữu rồi đi , dù ngoài mặt không thấy đổi nhưng trong lòng cực kỳ hưng phấn , cuối cùng thì "con kỳ đà" đã chịu đi chỗ khác , để không gian cho anh và Lạc Ân...

Ngô Thiên Kỳ đang mừng thâm trong lòng thì Lạc Ân đứng bật dậy , chén com cũng đã ăn xong , uống hết ly nước , cô vui vẻ nói "Em ăn xong rồi , anh từ từ thưởng thức." Nói xong , đi thẳng lên phòng , để mặc Ngô Thiên Kỳ ngồi bất động , không thốt lên lời. Cô như vậy là ý gì ? Làm lòng anh ngọt như ăn mật , rồi hiển nhiên bỏ đi...?

Quảng đôi đũa xuống bàn , thưởng thứ ? Anh còn tâm trạng mà thưởng thức sao ? Ngô Thiên Kỳ tâm tình cực kỳ khó chịu , đang suy tính xem phải làm cách nào để đưa cô về nhà , lúc đó anh muốn làm gì thì ai dám cấm.

Ngô Thiên Kỳ nằm thư giãn trên giường , toàn lực chú ý đến quyển sách trên tay. Ánh đèn bàn mờ ảo loe loét khắp căn phòng , Ngô Thiên Kỳ có thói quen đọc sách trước khi ngủ , dù ánh mắt hướng về những dòng chữ trong quyển sách , nhưng tâm trí lại nghĩ chuyện khác. Phải làm sao Lạc Ân mới chấp nhận theo anh về nhà. 12 năm trước cô đã cự tuyệt , vậy thì 12 năm sau , anh phải tính toán thực kỹ lưỡng.

Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa , Ngô Thiên Kỳ lạnh giọng cất tiếng "Vào đi."

Lạc Ân mở cửa , cái đầu nhỏ xinh lộ vào , cô vui vẻ cất tiếng "Thiên Kỳ , là em "

Nghe thấy giọng nói của Lạc Ân, Ngô Thiên Kỳ bất giác ngược mặt lên, đôi đồng tử đen láy sáng rực, đóng quyển sách trên tay, Lạc Ân mỉm cười, chạy thẳng đến bên giường, tự động leo lên ngồi dựa vào đầu giường "Anh thích qua."

Ngô Thiên Kỳ còn chưa hết ngạc nhiên đã bị cô dùng tay đẩy nẹp qua, Lạc Ân thoải mái ôm lấy gối, cười hi hi nhìn anh. Khóe miệng Ngô Thiên Kỳ khoi lên một cách giương gao, cô...sao lại chủ động như thế, anh còn đang nghĩ cách ép cô ngủ chung giường vậy mà bây giờ cô nhóc này lại tự tiện chạy vào đây, Ngô Thiên Kỳ sắc mặt vẫn không đổi cất tiếng hỏi "Em, như vậy là sao?"

Lạc Ân hí hóp cười, tạo thành hình trăng khuyết xinh đẹp, lấy máy laptop giấu sau lưng ra, cô vốn có rất nhiều câu để hỏi anh, nhìn xem, Lạc Ân cũng đã đánh sẵn trong laptop để tiện hỏi, cô không phải thần thánh mà có thể nhớ hết những điều đã nghĩ qua. Lạc Ân bắt đầu hỏi từ câu hỏi đầu tiên "Thiên Kỳ, anh đã từng yêu ai chưa?"

Ngô Thiên Kỳ nhìn chiếc laptop, nghiêng đầu qua một chút để dễ nhìn thì bị Lạc Ân đẩy ra không cho xem, Lạc Ân nhún mày "Mau trả lời đi, anh nhìn cái gì?"

"Em có ý đồ gì?"

"Không có nha, em chỉ muốn hiểu anh thôi, không phải chúng ta đang quen nhau sao?" - Lạc Ân lập tức phản bác, cô chỉ là muốn biết hơn về anh, vì cô không biết cách thể hiện tình cảm của mình, đôi khi làm những trò ngu ngốc, Lạc Ân sợ rằng chính mình sẽ là người hủy hoại mối quan hệ này.

Năm cô học đại học năm nhất, cũng từng có một mối tình rất đẹp, nhưng cũng chỉ là đơn phương. Người đời thường nói: Cái gọi là tình đơn phương, là loại tình cảm đau khổ nhất thế gian. Lạc Ân thì không tin điều đó, trải qua rồi mới biết mùi vị... Cô thích một tiền bối năm hai, quan hệ của bọn họ vốn dĩ rất tốt, kéo dài đến 5 tháng dù là trước mặt hay sau lưng cô đều rất thân thiện nhưng đột nhiên Lạc Ân bày tỏ, cô tự hỏi có phải mình uống nhầm thuốc, nhưng lời nói ra sao có thể rút lại. Cô bị từ chối thẳng thừng, vì anh ta nói cô rất lạnh lùng vô tâm nếu quen sẽ nhàm chán, làm Lạc Ân thất vọng không thôi. Haiz...Nhiều năm như thế, nghĩ lại vẫn đau lòng.

Lạc Ân không muốn phải lặp lại vết thương lòng, cô chưa từng hi vọng mình sẽ yêu ai, cũng không tin vào tình yêu đích thực. Nhưng đối với anh, trong lòng cô lại rất hi vọng, Ngô Thiên Kỳ kéo kéo bên mặt cô "Đã từng."

"Là ai?"

Ngô Thiên Kỳ ngẫm nghĩ, đó chẳng phải là Lạc Ân? Nếu kể ra, cô sẽ suy nghĩ lung tung, nhưng nếu không kể anh sẽ bị làm phiền đến chết "Không biết."

"Sao? Anh có ý trêu chọc em?" Lạc Ân tức giận, dấm mạnh một cái vào người anh. Anh không muốn nói thì thôi, Lạc Ân quay sang câu hỏi thứ hai "Vậy anh...có từng ra ngoài giải quyết nhu cầu?"

Ngô Thiên Kỳ gần như muốn sặc nước miếng vì cô, cô nhóc này quả thực mỗi lần mở miệng là chọc người khác tức muốn đền mạng, "giải quyết nhu cầu"? trong cái đầu của cô rốt cục chứa cái gì, sao lại có suy nghĩ đó. Vì cô, anh đã không màng tới phụ nữ suốt mười mấy năm nay, có thể coi là 'liệt nam trinh chung', vậy mà nha đầu ngốc đó luôn hỏi anh những câu ngớ ngẩn. "Đầu óc em có vấn đề sao?"

Lạc Ân mỉm môi, nhìn sắc mặt của anh xem, vẫn rất bình thường nhưng giọng điệu lại thoáng có chút không vui, nhưng do Lạc Dương nói, đàn ông nếu kìm nén lâu quá sẽ bị bệnh, không lẽ...

"Phịch" - Ngô Thiên Kỳ đột nhiên dè Lạc Ân xuống giường, choàng qua người cô, đang nói chuyện với anh, đột nhiên lại im lặng, lại dùng cặp mắt dò xét, ắt hẳn cô đang suy nghĩ lung tung. Ngô Thiên Kỳ cất tiếng xấu xa đầy đe dọa "Nói, em đang suy nghĩ cái gì?"

Đột nhiên bị dè xuống giường, khuôn mặt Ngô Thiên Kỳ lại gần sát mặt Lạc Ân. Cô có thể ngửi được hương thơm nam tính trên người anh, từng nhịp thở như hòa quyện vào không trung, nóng đến run người. Đôi đồng tử đen láy thu hút tầm nhìn của Lạc Ân, trông ngực cô điên cuồng nổi lên, đập loạn xạ, gần...cô và anh đã gần quá mức quy định, cô không hiểu, tại sao mỗi lúc gần Ngô Thiên Kỳ Lạc Ân lại rất khản trương, bộ dáng bình tĩnh thường ngày mất hết không thấy tăm hơi. Quot chặm quố miệng, Lạc Ân cố giữ bình tĩnh, đối với người như Ngô Thiên Kỳ tốt nhất nên thành thật "Vì anh Lạc Dương nói, đàn ông mà không thích tiếp xúc với phụ nữ, nhất định có vấn đề về...giới tính!... Anh thì...25 năm...không thèm chú ý đến phụ nữ, nên em mới nghĩ....anh..."

Lời chưa nói hết, Ngô Thiên Kỳ đã nhanh chóng chặn cái miệng nhỏ của cô. Lấn áp Lạc Ân đến nghẹn thở, nhưng cô lại không thể chống cự, Ngô Thiên Kỳ vốn chỉ muốn dùng miệng chặn lại tâm tư của cô, nhưng môi chạm môi, lồng ngực tức giận cũng đổi thành khát vọng. Đầu lưỡi thuần thực cạy mở hàm răng trắng đều, tiến thẳng vào khoang miệng ấm áp, đem theo hơi thở cuồng hân của anh vào tận mọi góc gách. Một khắc cũng mạnh mẽ muốn chiếm đoạt.

Lạc Ân ngây người, đây là sao? Cô chỉ buột nói ra suy nghĩ của mình, không ngờ lại chuốc lấy hậu quả này, bàn tay siết chặt tấm áo trước lồng ngực cuồng trắng, không thể đẩy ra. Giờ thì cô đã biết, chọc phải công tử Ngô gia sẽ có hậu quả gì.

Ngô Thiên Kỳ tạm dừng lại, cách môi cô một khoảng nhỏ, phun ra làn hơi nóng mê người "Nếu tôi là gay, thì có thể hôn em như vậy sao?"

Lạc Ân khổ sở mở miệng thở, nghe câu nói của anh, lại càng thêm tức giận. Anh nói là được rồi, đâu cần phải chứng minh. Vừa rồi môi anh một lúc, Ngô Thiên Kỳ lại cúi đầu chặm vào môi cô. Môi Lạc Ân mềm mại lại ngọt ngào khiến anh thực muốn nuốt trọn, bụng dạ có chút đen tối, tham lam hút hết tự vị của cô. Anh trước giờ luôn kìm nén rất tốt, nhưng mỗi lần ở gần Lạc Ân, bức tường vững chắc đó lại biến mất không thấy tăm hơi, nhất là lúc chạm môi cô, anh như muốn phát điên lên vì dục hỏa.

Lạc Ân không phải mỹ nhân đẹp lồng lẩy, hay thiên kim tiểu thư tính tình cao quý, ăn nói lễ nghĩa lại cứng nhắc một chút hoạt bát cũng không. Điều anh cần là một người phụ nữ có chút hoạt bát, đáng yêu chứ không phải là một con búp bê xinh đẹp luôn được trưng bày trong tủ kính để người khác chiêm ngưỡng, đem ra phân đo tính toán.

Nhiều năm như vậy Lạc Ân đã thay đổi khá nhiều nhưng vẫn giữ được nét đáng yêu, trong sáng và thuần khiết. Cô đơn thuần chỉ là người phụ nữ bình thường, khuôn mặt thanh tú có chút khí phách cá tính ương bướng nhưng lại khiến Ngô Thiên Kỳ anh cam nguyện bảo vệ suốt đời. Lạc Ân bây giờ rất hoạt bát, vui vẻ nói cười hơn trước, dù cô hay hỏi những câu ngớ ngẩn nhưng đều rất chân thật không chút giả dối, vờ hiền lành, ngoan ngoãn như những người phụ nữ anh từng thấy qua. Chính vì vậy trái tim của anh sớm đã thuộc về cô. Nhưng trên đời này, lũ "ruồi muỗi" nhàn rỗi muốn bu lấy cô cũng không ít. Chỉ nghĩ lại chuyện ở bữa tiệc cũng đủ khiến anh tức giận, muốn bọn họ thôi mơ tưởng, chỉ có một cách, biến cô thành người của anh!

Lạc Ân bị hôn đến mềm nhũn, cúi đầu thờ dốt, khó khăn lắm mới thoát khỏi môi anh vì sợ lại bị anh hôn nên không dám ngẩng mặt lên. Anh không cần chứng minh tài nghệ hôn của mình, nói anh chưa từng hôn ai cả ma cũng không tin. Lạc Ân mơ hồ nằm trên giường, bàn tay vẫn vô thức nắm lấy áo anh, trong thâm tâm truyền lên một cảm giác mơ hồ đến khó tả. Lúc trước rõ ràng anh là người xa lạ, lại khiến cô có cảm giác quen thuộc, nhưng cảm giác đó mỗi lần nghĩ tới lại đau lòng.

Hơi thở cường tráng cực nóng trực tiếp thiêu cháy gương mặt cô, thanh âm đậm đà chậm rãi buông xuống, khiến cô rung động thật sâu trong lòng "Sau này còn nghĩ vậy không?"

Đây rõ ràng là đang bức cô, Lạc Ân nói cũng không ra hơi "Kh..không!"

Ngô Thiên Kỳ đưa tay nâng cằm cô lên, chạm nhẹ lên môi cô, khoe miệng khơi lên đầy ngao nghễ, con ngươi đen lấy thâm túy nhìn cô "Tốt."

Ngô Thiên Kỳ vươn tay kéo cô ngồi dậy, Lạc Ân liếc mắt nhìn anh, giọng điệu không vui "Chúng ta thực sự chưa từng gặp nhau?"

Ngô Thiên Kỳ hơi kinh ngạc, dù vậy nét mặt vẫn không thay đổi. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, đâu đó thoáng có nét đờm buồn. Ngô Thiên Kỳ trầm mặc, không phải anh trả lời rồi sao, miễn cưỡng "Ừ" một cái, anh vuốt tóc cô, nét mặt ôn hòa, nhu tình như nước nhìn Lạc Ân "Lần trước anh đã trả lời."

Lạc Ân vươn tay ôm lấy cổ anh, dựa đầu vào bờ vai chắc rộng, mỗi lần hỏi anh câu này, cô đều không vui nhưng cái miệng lại thích hỏi, Lạc Ân có cảm giác anh đang nói dối. Nhưng cô có bằng chứng sao? Ký ức lúc nhỏ của cô trống rỗng, đều do Lạc Dương nói, cô muốn tìm lại ký ức đã mất nhưng tận sâu trong tâm lại ngăn cản "Mỗi lần nhìn thấy anh em lại thấy rất quen thuộc, đôi lúc lại đau lòng, chúng ta thực sự chưa từng gặp nhau? Thiên Kỳ, tìm em đau quá."

Lạc Ân đau lòng nhưng anh thì đau gấp vạn lần. Thì ra, ký ức có sự tồn tại của anh lại đau lòng đến vậy. Chúng ta chưa từng gặp nhau, anh phải nói vậy nhiều lần, tàn nhẫn...

Thương để đối với anh và cô quá tàn nhẫn. Tạo dựng một vết thương khắc sâu đến tận tâm can.

Ngô Thiên Kỳ vỗ nhẹ lưng cô, cất tiếng "Lạc Ân, có thể vì anh mà không màng đến chuyện quá khứ nữa, chỉ cần cùng anh sống tiếp hiện tại?"

Lạc Ân dựa vào Ngô Thiên Kỳ, hít một hơi thật mạnh, híp mắt cười, nghiêng đầu điểm bên mặt anh một nụ hôn "Được, toàn tâm nghe lời anh!"

Ngô Thiên Kỳ nheo nhẹ mũi Lạc Ân, tâm tình buồn bã giờ đã khôi phục lại, cúi đầu ngậm môi cô. Chỉ cần Lạc Ân vui anh cũng sẽ vui, mặc kệ mọi thứ, trong mắt anh tuyệt chỉ có Ân Ân.

"Thiên Kỳ, cậu ngủ chưa vậy?" Chính là lúc anh đang say sưa hưởng thụ vị ngọt môi cô thì bên ngoài vang lên tiếng của Lạc Dương. Lạc Ân nhất thời hoảng sợ đẩy anh ra, gấp gấp thu dọn những thứ mình mang sang đây, khẽ nói "Thiên Kỳ, phải làm sao đây? Nếu để anh ấy biết được em sẽ tiêu đó."

Ngô Thiên Kỳ bị đẩy ra một cách thô bạo, mày đẹp nhíu lại, bình thần nhìn người phụ nữ trước mặt đang luống cuống "Em cần gì phải sợ như vậy?"

"Anh thật là, còn ngồi đó sao?" - Lạc Ân ôm lấy laptop cùng đôi dép trong nhà chạy thẳng vào phòng tắm. Ngô Thiên Kỳ sâu kín thở dài, cô và anh đã quen nhau, hơn nữa cũng không làm gì xấu (Chỉ là sắp thôi) cần gì phải lo lắng, anh đang rất tức giận đây, Lạc Dương đúng là tên phá đám, sớm không đến trễ không đến lại đến ngay lúc này. Anh chậm rãi bước xuống giường, đưa tay mở cửa. Mặt mày cau có rất khó coi "Chuyện gì?"

Lạc Dương đứng trước cửa, ánh mắt dò xét vào bên trong "Tiểu Ân có ở đây không?"

Nghe thấy giọng của Lạc Dương, trong phòng tắm Lạc Ân nhất thời giật mình, không lẽ anh biết cô không có trong phòng? Không lý nào, cô đã khóa cửa rồi. Lạc Ân lúc này chỉ cầu trời khấn phật Ngô Thiên Kỳ đừng đại dột mà trả lời có...

Ngô Thiên Kỳ không phản ứng, chỉ lắc đầu. Tên này là người hay chớ mà mũi thính vậy chứ, bắt luận Lạc Ân ở đâu cũng tìm thấy. Lạc Dương dứt tay vào túi quần, giọng nói ôn hòa xen lẫn đe dọa "Ngô Thiên Kỳ, tốt nhất cậu đừng giờ trò với Tiểu Ân. Dù là bằng hữu, tôi cũng xé xác cậu đấy."

Dứt lời, Lạc Dương quay lưng đi, còn tiện thể chúc "Ngủ ngon.", Ngô Thiên Kỳ đóng cửa lại, tim đập hoảng loạn vài giây, sao anh lại có cảm giác tội lỗi?! Cậu ta có cần phải bảo bọc em gái quá đáng vậy không?

Lạc Ân từ trong phòng tắm lộ đầu ra, mắt chớp chớp nhìn anh, thờ phảo nhẹ nhõm bước ra, vỗ vai Ngô Thiên Kỳ "Anh còn lý trí đấy."

Ngô Thiên Kỳ bắt lấy tay cô, không nói không rằng cúi đầu định chạm vào môi cô. Chuyện của bọn họ còn chưa xong, nên tiếp tục. Lạc Ân lập tức né

sang một bên, chau mày nói "Anh làm gì?"

Ngô Thiên Kỳ nở nụ cười dịu dàng, cung chiều nhìn cô, từ đáy con ngươi truyền lên cảm giác mê say, thanh âm trầm ấm khẽ vang "Chẳng phải chúng ta chưa làm việc xong?"

Mặc dù Lạc Ân cương quyết muốn bỏ chạy nhưng không ngờ lại bị nụ cười mỉa mai của anh sớm đã làm tư tưởng đó biến mất, nuốt khẽ nước miếng, Lạc Ân lấy lại lý trí, đây không phải ngôi nhà chỉ có hai người bọn họ, còn có anh cô. Lạc Ân tự trấn tĩnh bản thân, phải nghĩ đến hậu quả nếu để Lạc Dương phát hiện, anh sẽ nổi xung thiên mà bất cô cắt đứt quan hệ với Ngô Thiên Kỳ, còn bị tuyệt giao (Nói đúng hơn là không nói chuyện). Lạc Ân cắn cắn môi dưới, trừng mắt nhìn anh "Làm việc cái đầu anh, em chỉ cho anh hôn, hôn xong rồi thì tránh ra để em về phòng."

Ngô Thiên Kỳ không những không tức giận ngược lại còn nở nụ cười phong tình vạn chủng. Đối với nhóc con cứng đầu như cô phải "mềm nắn rắn buông" chỉ có thể dịu dàng, không thể ép bức. Vậy là Ngô Thiên Kỳ tiếp tục dụ dỗ "Àn Àn, lúc này bị gián đoạn. Hơn nữa Lạc Dương đã đi rồi!"

Lạc Ân hiểu rõ ý nghĩ trong bụng Ngô Thiên Kỳ, nhanh chóng rút tay lại, làm bộ mặt nghiêm trọng nhìn anh "Gián đoạn hay không cũng đã hôn rồi!" Dù anh có gọi cô là Ân Ân hay Ân nhi gì đi đâu cũng vô dụng thôi.

A đầu này rõ ràng là muốn bức chết anh mà, Ngô Thiên Kỳ trong lòng nổi đầy oán khí tức giận, dăm dăm nhìn cô. Lạc Ân mỉm cười, vỗ nhẹ bên mặt tuấn tú, đôi mắt híp lại thành vầng trắng khuyết xinh đẹp "Anh yêu, mau tránh ra để em về phòng..Mau Lên!!?" Về trước vốn rất dễ ngọt ngào người nghe nhưng về sau thì như lời cảnh cáo ra lệnh, đặc biệt hung dữ. Lạc Ân không khách khí đẩy anh ra khỏi cửa phòng.

Khi Ngô Thiên Kỳ còn đang ngây ngốc vì hành động của cô. Lạc Ân đã mở cửa đi ra ngoài, hơn nữa còn quay lại nhắc nhở "Sắp tới ngày đóng tiền nhà. Nhớ đừng quên."

Ngô Thiên Kỳ khẽ nhếch miệng. Anh...lần đầu tiên có cảm giác hụt hẫng vô tận như thế, tựa hồ như vừa được đưa lên thiên đàng đã bị đẩy xuống địa ngục không thương tiếc. Dù không phải anh em ruột nhưng khí phách của Lạc Ân thực giống Lạc Dương, từ lúc mới gặp lại cho đến bây giờ, cô vẫn dám lớn tiếng ra lệnh cho anh. Xem ra, Ngô Thiên Kỳ phải dạy dỗ lại cô bạn gái của mình rồi. Ngô Thiên Kỳ sâu kín thờ dài, đóng cửa lại, miệng không ngừng lầm bầm "Lạc Ân, em là người đầu tiên dám làm thế với anh, nhất định, sẽ hối hận."

Ngô Thiên Kỳ nhìn đôi dép dưới sàn, là do Lạc Ân bỏ quên. Phải rồi, cô rất sợ Lạc Dương phát hiện mình lén vào phòng anh. Ngô Thiên Kỳ tà ác cười thầm, quả thực trời không phụ lòng người. Anh lại có thể "trừng trị" Lạc Ân, nhưng trước tiên, anh phải đè nén dục hỏa trong người để người anh em của mình an phận đi ngủ. Thật phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bản tin ngày 25 tháng 12 năm 2003, tập đoàn Lạc thị chỉ sau một đêm đã phá sản, mức chứng khoán chạm mức sàn đầu, các nhà đầu tư đang tìm cách rút lại vốn nhưng đều vô ích. Lạc gia đã cao chạy xa bay, hiện tại phía cảnh sát đang ráo riết truy tìm Lạc tổng. Lạc thị chính thức bị gạch tên ra khỏi thị trường tài chính của Bắc Kinh.

Bản tin buổi tối ngày 26 tháng 12, tối ngày hôm nay, một người dân qua đường tình cờ phát hiện thi thể của Lạc tổng trước cửa công ty Lạc thị. Xem ra ông ta đã tìm cách tự sát để trốn nợ, nhưng vợ và con vẫn chưa thấy tung tích.

"Mẹ à, sao ba lại nằm đó, sẽ bị cảm lạnh mất." - Cô bé khoảng chừng 6 tuổi đang nắm lấy tay mẹ đứng cách đó khá xa, núp sau vách tường, đôi mắt hướng về phía ba mình. Tại sao mọi người lại vây quanh ông ấy, cả cảnh sát nữa.

Người phụ nữ được gọi là mẹ không trả lời, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, bà nắm lấy tay Lạc Ân dắt đi. Lạc Ân nhú mày hỏi "Mẹ à, chúng ta đi đâu vậy? Sao ba không đi cùng."

Lạc phu nhân dừng lại, xoay người cúi xuống ôm lấy cô, bà nghẹn ngào khóc "Ba, sẽ không đi cùng chúng ta, ba của Ân Ân...sẽ không bao giờ tỉnh dậy."

Như hiểu được mọi việc, Lạc Ân ôm lấy mẹ, cô không khóc, chỉ đau lòng an ủi mẹ của mình. Cô giờ đã hiểu lý do vì sao hôm qua, ba và mẹ lại bế cô chạy đi, hôm nay ba lại nằm đó. Người ta nói Lạc thị phá sản, giờ thì Lạc Ân đã hiểu thế nào gọi là "tán gia bại sản"...

Lạc Ân nằm trên giường, giấc mơ hiện tại từ đâu xuất hiện mang cho cô cảm giác đau thất ở lồng ngực, trên trán xuất hiện lớp mồ hôi mịn, miệng không ngừng gọi "Mẹ".

Căn nhà gỗ ẩm mốc, tối tăm lại hiện ra, Lạc Ân nhìn thấy người phụ nữ đó treo cổ, còn cô bé kia thì nằm ngủ không hề biết gì. Lạc Ân chậm rãi bước lại gần, mái tóc bà rũ rượi, thân hình mảnh mai treo lơ lửng, toát ra một cỗ lạnh lẽo đến thấu xương. Lạc Ân sợ hãi ngồi bệt xuống đất, sao cô lại sợ như thế "Không, mẹ...mẹ...oi..."

***

"Tiểu Ân, em sao vậy, Tiểu Ân à, tỉnh dậy đi." - Lạc Dương ngồi bên cạnh đưa tay lay người cô. Vốn dĩ anh đang ngủ trong phòng đột nhiên bật dậy, trong lòng lại bồn chồn lo lắng, không nghĩ ngợi thêm chạy thẳng sang đây. Kết quả là thấy Lạc Ân đang nằm trên giường không ngừng gọi "Mẹ", bàn tay siết chặt tấm chăn, rất hoảng sợ, từ khoeo mắt tuôn ra một làn nước trong.

"Ân Ân, mẹ xin lỗi, xin lỗi con, Ân Ân...Ân Ân..."

Lời nói bi thương không ngừng lặp lại trong đầu Lạc Ân "Đừng...mẹ ơi, Mẹ...Không...?" Lạc Ân hét lên, giật mình bật dậy, không ngừng thờ dốc, ép sát mình vào đầu giường, sợ hãi nhìn xung quanh.

"Đừng chạm vào tôi, tránh ra..." - Lạc Dương chỉ vừa chạm vào người cô, Lạc Ân đã hét lên, lắc đầu lia lịa, khóc toáng lên, tựa như đang sợ hãi một thứ gì đó.

Thấy vậy, Lạc Dương cố gắng trấn an cô "Tiểu Ân, là anh, đừng sợ, không sao đâu."

Lạc Ân ngược đôi mắt ướt nhẹp nhìn Lạc Dương, cô gục đầu vào lòng anh, bàn tay ghi chặt tấm áo, nức nở nói "Em...em đã nằm mơ thấy mẹ, tại sao? Tại sao ba và mẹ lại tự sát, sao họ lại bỏ em..."

Lạc Dương vỗ lưng cô, lúc đem Lạc Ân về, anh đã nhờ người điều tra rõ về thân thế của cô nhưng vẫn còn nhiều chi tiết mờ ảo, anh...tuyệt đối không thể để cô nhớ lại "Tiểu Ân, chỉ là mơ thôi."

"Không phải, đó là sự thật." - Lạc Ân giận dữ nói. Rất mơ đó rất chân thật hơn nữa đã rất nhiều lần lặp lại. Mỗi lần mơ thấy những hình ảnh đó, nước mắt cô lại rơi. Nỗi thống khổ đến bi thương trong lòng Lạc Ân cứ thế dâng lên. "Em thật sự đã mơ thấy hai người đó..." Lúc cô không nhớ gì chính Lạc Dương là người đưa cho xem bức hình chụp gia đình, khuôn mặt ba và mẹ rõ ràng như thế...

Tại sao lần này giấc mơ của Lạc Ân lại chân thực như thế, hơn nữa còn nhớ rõ. Lạc Dương nhíu mày, không lẽ cơ thể cô đã kháng Prazosin? Khi anh đang trầm tư suy nghĩ thì trong đầu Lạc Ân lại hiện lên hình ảnh bãi cát cùng hai đứa trẻ "Cậu tên gì?", câu hỏi của một trong hai đứa trẻ chột vang vọng, khiến đầu cô càng thêm nhức nhối..."A !?"

Lạc Ân thống khổ kêu lên, anh giật mình nhìn cô, "Đau quá.." - Cô vươn tay ghi chặt lấy áo Lạc Dương, dường như còn đau hơn lúc ban đầu.

Thấy cô ôm đầu đau đớn, không ngừng khóc lóc, Lạc Dương đưa tay lục trong hộp tủ, nhìn thấy ống tiêm đựng thuốc an thần liền lấy ra, giữ chặt Lạc Ân, dụ dỗ "Tiểu Ân, ngoan, ngồi im đi, anh là anh trai của em", đặt ống tiêm vào tĩnh mạch, chậm rãi truyền dung dịch vào cơ thể Lạc Ân.

Lạc Ân từ từ yên lặng, tâm tình hoảng loạn biến mất, cô mơ hồ nhìn xung quanh, gục đầu vào vai Lạc Dương, phun ra làn khí nhẹ hẫng "Anh...Em sợ!"

Lạc Dương sâu kín thở phào nhẹ nhõm, để ống tiêm sang một bên, đặt Lạc Ân nằm xuống giường, đưa tay lau đi lớp mồ hôi mịn trên vàng trán trắng nõn, yêu thương cất tiếng "Ồn rồi, nhắm mắt lại, ngủ đi."

"Anh..." - Lạc Ân nghe lời, bàn tay nắm lấy vạt áo anh, lúc này cô như đang mê sảng, toàn bộ tâm tình đều thổ lộ với anh "Em...thật sự đã mơ thấy ba mẹ, họ...đã chết trước mặt em, nhưng em lại không làm được gì...Lạc Ân, thật vô dụng..."

Lạc Dương ngồi bên giường lắng nghe từng lời của Lạc Ân, nhất thời đau lòng không kim được khiến khoeo mắt ửng đỏ. Anh mới chính là người vô dụng, nhiều năm như vậy mà không thể khiến cô quên đi tất cả, nhẹ nhàng dỗ ngọt "Em không vô dụng, Tiểu Ân của anh rất giỏi."

"Thiên Kỳ, anh ấy, em có cảm giác rất quen thuộc nhưng, lại nhất thời không nhận ra. Từ khi gặp anh ấy, những cơn ác mộng thường xuyên kéo dài..." - Lạc Ân nằm nghiêng một bên, mí mắt đã chạm vào nhau, thì thào nói "Em rất muốn tìm lại ký ức của mình, tại sao? Anh lại cấm cản? Anh...đang giấu em điều gì???"

"Nhưng mà...Lạc Dương, em thật sự cảm ơn anh, vì đã...là anh của em, Tiểu Ân rất thương anh..." - Lạc Ân nói đến đó thì im lặng không nói thêm, khoeo miệng khẽ nhếch nhẹ tạo thành đường cong xinh đẹp, từ khuôn mặt thanh thuần phát ra phúc khí. Cô đơn giản là muốn đi tìm tất cả hồi ức trong quá khứ để thoát khỏi sự già vò của những cơn ác mộng, nhưng Lạc Dương lại ngăn cản, cả tâm tâm cô cũng không cho phép. Lạc Dương nhìn cô gái nhỏ say giấc trên giường, khuôn mặt lại vô cùng thoải mái, cảm ơn anh?! Cô không nên cảm ơn anh, vì nếu không vì anh, cô cũng không ra nông nỗi như bây giờ... Và anh cũng không có tư cách để nhận lời cảm ơn. Bàn tay nhẹ nhàng luân hồi vuốt mái tóc Lạc Ân mang theo làn hơi ấm yêu thương nồng đậm...

Lòng thầm nói: Người nên nói cảm ơn là anh, Tiểu Ân, em có biết anh thương em nhiều như thế nào...

Ngô Thiên Kỳ đứng dựa vào tường, anh đã đứng bên ngoài rất lâu, chậm rãi thở ra hít vào, anh nghe thấy tiếng Lạc Ân, vốn định chạy sang nhưng khi đi đến đã nhìn thấy Lạc Dương bên trong nên không tiện bước vào đành đứng ở ngoài chờ. Dù nhìn thấy cô đau đớn cũng không cách nào chạy đến, anh lúc đó hận bản thân không thể chạy đến ôm lấy Lạc Ân. Giương mặt Ngô Thiên Kỳ băng lạnh, đáng vẻ đã rất lạnh ngạnh lại càng thêm lạnh lùng, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng. Cô lại gặp ác mộng. Anh từng nói sẽ là người kéo cô ra khỏi những cơn ác mộng nhưng bây giờ chính anh là nguyên nhân để ác mộng bắt đầu...

Anh đứng trong đêm đen hệt như một cái bóng, sự xuất hiện của anh phải chăng là sai. Anh chỉ hi vọng cô được hạnh phúc, như vậy cũng không được toại nguyện? Đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhấp nháy hai chữ "Xin lỗi..." sau đó quay lưng về phòng. Từ bóng lưng anh phát ra đầy hơi lạnh lẽo, và cả sự cô

đơn bất tận...

Con người dù lạnh lùng vô tâm đến mấy cũng có lúc đau lòng !

***

"Đây là Risperdal , ngày mai , lúc không có ai cô hãy đem nó cho bệnh nhân phòng số 1120. Đừng để ai phát hiện , dù có cũng phải để họ nghĩ cô là...Lạc Ân." Bóng đen đứng quay mặt ra cửa sổ , điềm đạm ra lệnh.

Người đứng đằng sau gật đầu nhận lệnh. Khi ánh trăng vô tình chiếu trên khuôn mặt , mới phát hiện là một nữ nhân. Kê nhận lệnh sau khi lấy thuốc liền quay lưng đi . Ra khỏi căn phòng tối tăm đáng sợ đến nỗi khiến cô không dám thở mới có thể không kiêu ngạo mà thở phào. Người vừa rời đi , là Lương Tuyết Nhi...

Lạc Dương phụ trách điều trị cho Hứa Tiểu Vĩnh , khiến anh dù trong lòng có khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn phải vui cười. Vì lo cho anh mình nên Lạc Ân đã đi theo anh , điều đó lại khiến Ngô Thiên Kỳ bất mãn. Cô không phải là học trò của anh sao , vậy mà đi theo kẻ khác. Trong lòng Ngô Thiên Kỳ không ngừng oán hận Lạc Dương khiến cho anh liên tục nhay mũi. Thấy vậy Lạc Ân có chút lo lắng "Anh bị cảm sao ?"

Lạc Dương ngẫm nghĩ , chắc chắn là có người đang nói xấu anh , không cần đoán cũng biết là Ngô Thiên Kỳ , tên này thật nhỏ mọn. Lạc Ân chỉ là bên anh ngày hôm nay mà đã rủa thâm rồi , nếu lỡ anh không cho Lạc Ân gặp hẳn chắc Ngô Thiên Kỳ sẽ nổi xung thiên , bầm anh ra thành trăm mảnh ?! "Không có."

"Anh , cho em số điện thoại nhé." - Hứa Tiểu Vĩnh nháy mắt , thân mật nhìn Lạc Dương.

"Cô mơ sao ? Ở bệnh viện bệnh nhân không được sử dụng điện thoại." - Lạc Ân cất tiếng. Dù sao anh ta cũng đang mắc chứng DID* , Lạc Ân phải xưng hô đúng với nhân cách này.

Hứa Tiểu Vĩnh được chẩn đoán mắc chứng DID(1) , và DDX(2) đây là nhân cách thứ hai của anh ta. Lần trước cô còn tưởng Hứa Tiểu Vĩnh mắc hội chứng GID(3) Thật may mắn là xuất hiện chỉ một nhân cách , không bị rối loạn nhân cách thể kịch tính. Nếu như quá căng thẳng nhân cách này sẽ thay chủ nhân cơ thể chịu đựng và ngược lại. Nhưng , nếu như để tham vọng của nhân cách lớn dần thì cả thể chính sẽ bị biến mất đồng thời nhân cách sẽ làm chủ cơ thể , điều đó rất nguy hiểm đối với sự cân bằng của con người.

(1)DID : đa nhân cách , còn gọi là nhân cách phân liệt.

(2)DDX (differential Diagnose) : chẩn đoán phân liệt.

(3)GID : rối loạn xác định giới.

"Con nhỏ này , ai cần cô lên tiếng chứ , sau này tôi xuất viện sẽ gọi cho anh Dương Dương." - Hứa Tiểu Vĩnh chu môi bất mãn , lườm cô một cái sau đó quay sang nhìn tình hình Lạc Dương. Người đàn ông này "cô" nhất định phải có được. Tưởng mạo không tệ , khi khoác áo Bloose trắng lại càng thêm phong độ...Ồi...! Trong lòng Hứa Tiểu Vĩnh không ngừng cảm thán.

Dương Dương ?! Lạc Dương sợ đến xanh mặt , ở đâu đến cái kiểu gọi gớm ghiếc như thế ? Khẽ rùng mình một cái , Lạc Dương hận bản thân không thể bỏ chạy ngay lúc này. Lạc Ân tuy bất ngờ nhưng thấy cũng rất tức cười , mím môi lại , Lạc Ân vỗ vai Hứa Tiểu Vĩnh "Tiểu Vĩnh , anh...à cô...cứ mơ mộng đi."

"Mặc kệ tôi." - Hứa Tiểu Vĩnh bĩu môi , nắm lấy tay Lạc Dương lắc qua lắc lại , nũng nịu nói "Anh , em muốn đi dạo."

Lạc Dương sợ hãi , cố gắng gỡ bàn tay đang nắm ra , cảm xúc này anh nên nói thế nào đây ? Có cái gì đó rất ngượng ngạo , trên trán Lạc Dương xuất hiện một lớp mồ hôi mịn , ập ứng cất tiếng "Tôi , tôi...gọi y tá đưa cậu đi."

"Không thích , em muốn anh đưa đi , anh đưa đi cơ." - Hứa Tiểu Vĩnh dụi dụi đầu vào người Lạc Dương khiến anh một phen hoảng sợ. Lạc Ân vội dùng tay đẩy "cô" ra , chặn trước người Lạc Dương "Bây giờ anh ấy bận phải đi khám cho bệnh nhân khác."

"Hạt mít thú , tránh ra."

"Cái gì ?" - Lạc Ân bị gọi là "hạt mít thú" tức giận không thôi , đưa tay hung hăng định đánh vào đầu Hứa Tiểu Vĩnh khiến Lạc Dương hoảng hồn kịp thời giữ Lạc Ân lại . Cô là bác sĩ vậy mà dám bạo hành bệnh nhân , nếu để người khác phát hiện sẽ bị kỉ luật. "Tiểu Ân , em làm gì vậy ?"

"Tại cô ta."

"Em im lặng đi." - Lạc Dương nhui mày , đôi mắt giận dữ hướng về Lạc Ân. Lời vừa ra khỏi miệng mới nhận thấy mình sai , anh lúng túng không biết phải làm sao khi mình vừa lớn tiếng với cô. Chỉ là Lạc Dương sợ rằng Lạc Ân lại gây họa , cô chỉ là thực tập sinh nếu bị đưa ra hội đồng kỷ luật của bệnh viện , không những không thể trở thành bác sĩ mà còn bị bắt giam vì dám bạo lực bệnh nhân.

"Xảy ra chuyện gì sao ?" - Y tá nghe thấy tiếng hét hoảng sợ chạy vào. Nhìn thấy không khí căng thẳng giữa hai anh em nhà họ Lạc , đành đứng nép sang một bên.

Lạc Ân đắm đắm nhìn , anh lần đầu tiên lớn tiếng với cô , hà cớ gì lại nổi giận ?! Là Hứa Tiểu Vinh chọc tức cô nên mới như vậy , tiếng hét thật chói tai , khóe mắt Lạc Ân ửng đỏ , mắt nhìn Hứa Tiểu Vinh phía sau lưng Lạc Dương lè lưỡi trêu chọc càng thêm ám ức , cuối cùng là quay lưng bỏ đi.

Lạc Dương khó xử nhìn cô bỏ đi. Tâm tình mỗi lúc một nặng nề , Lạc Dương một hơi thở dài , giao Hứa Tiểu Vinh cho y tá rồi bỏ ra ngoài. Hứa Tiểu Vinh nhìn anh bỏ đi , thật sự luyến tiếc , nhưng mà...không phải anh vừa bảo vệ "cô". Điều này cũng không tệ , trong lòng Hứa Tiểu Vinh mừng thầm.

"Lạc Dương đáng ghét , Hứa Tiểu Vinh chết bầm" - Lạc Ân vừa đi vừa chửi thầm trong miệng. Cô có ý tốt , muốn đi theo anh đến phòng Hứa Tiểu Vinh lỡ đâu anh ta làm gì bậy với Lạc Dương thì có thể giúp đỡ vậy mà còn bị mắng. Đúng là làm ơn mắc oán. Nếu vậy thì , cô tuyệt giao với anh.

Lạc Ân từ nhỏ đã được Lạc Dương che chở bảo bọc , cưng chiều hết mực , nên chuyện hôm nay là một kích động đối với cô.

"Chị đang chửi ai vậy ?" - Từ đằng sau vang lên tiếng nói. Bước chân dừng lại , Lạc Ân quay mặt nhìn , là Tô Thiếu Lương ?!

"Thiếu Lương ?!" - Cậu bé này lâu lắm rồi cô mới gặp lại , còn nói là thường xuyên đến thăm ? Cả tháng rồi liền không thấy tăm hơi.

Tô Thiếu Lương hí hóp mắt , đút tay vào túi áo khoác "Em đến thăm chị , có bận không , gần bệnh viện có tiệm cà phê."

"Được." - Cô vui vẻ gật đầu đi theo , dù sao cũng đang rảnh. Mặc kệ Lạc Dương đang ghét.

Lương Tuyết Nhi cầm lấy thẻ nhân viên của Lạc Ân , tấm thẻ này do cô làm giả , gắn lên áo , đeo khẩu trang lại. Nhanh chóng đến phòng bệnh nhân 1120 , quan sát không có ai mới bước vào , nhìn thấy bệnh nhân ngồi trên giường quay mặt về phía cửa sổ , hít một hơi thật mạnh , Lương Tuyết Nhi cất tiếng "Tiểu Chu , đến giờ uống thuốc rồi."

Người được gọi là Tiểu Chu là một cô bé chỉ mới 17 tuổi , được chẩn đoán là tâm thần phân liệt do Lạc Ân chịu trách nhiệm đưa thuốc , quay sang nhún mày "Chẳng phải vừa nãy em uống rồi sao ?"

"Đây là loại thuốc mới , dành cho em" - Lương Tuyết Nhi mỉm cười , tay đưa thuốc và ly nước cho cô bé.

Tiểu Chu nhìn chằm chằm cô , chị Lạc Ân bây giờ thật lạ , bình thường không hề đeo khẩu trang và cả bao tay y tế như vậy , cô bé vươn tay nhận lấy thuốc rồi ngáp ngừng uống. Lương Tuyết Nhi nhận lại ly nước , tay run run giấu đằng sau , rồi bỏ đi. Tiểu Chu cũng không kịp gọi..??

Khoảng một tiếng sau , Lạc Ân quay trở lại bệnh viện , thì ra hôm nay Tô Thiếu Lương đi qua Hawaii du lịch dài hạn nên muốn chào tạm biệt cô , Lạc Ân cũng rất muốn đi du lịch , đợi sau khi có kết quả xét duyệt cô sẽ nói với Lạc Dương cùng đi , còn có Ngô Thiên Kỳ nữa . Tâm tình Lạc Ân rất vui vẻ , đột nhiên tiếng còi báo động trong bệnh viện vang lên , Lạc Ân vội chạy vào trong hồi y tá , cô kinh hoàng khi nhận được tin bệnh nhân phòng 1120 bị sốc thuốc hiện đang nguy kịch ...

Chạy nhanh đến phòng bệnh , nhìn từ xa , Tiểu Chu đã được đưa đi cấp cứu , Lạc Ân chạy đến bên cạnh Ngô Thiên Kỳ "Thiên Kỳ , Tiểu Chu sao vậy ?"

Ngô Thiên Kỳ nhìn Lạc Ân , nhẹ nhàng nói "Bị sốc Risperdal , cô bé đó vốn miễn cảm với Risperdal. Vậy mà..." Ngưng lại một chút , sắc mặt anh chợt thay đổi , đầy lo lắng "Sao em lại cho Tiểu Chu uống loại thuốc đó ?"

Vừa nghe xong , Lạc Ân giật mình ngạc nhiên , cô cho Tiểu Chu uống Risperdal ?! Không đúng , từ lúc này cô đang nói chuyện với Tô Thiếu Lương , sao có thể cho Tiểu Chu uống thuốc , hơn nữa đã qua giờ uống rồi. Tâm tình Lạc Ân chợt hỗn loạn "Em không có, không phải em."

"Máy CCTV đã quay được em che khẩu trang bước vào , điểm nhận dạng là thẻ bác sĩ."

"Không phải em , lúc đó , em đang nói chuyện với Thiếu Lương."

"Cô có phải là bác sĩ thực tập Lạc Ân ?!" - Đằng sau , một người đàn ông mặc bộ vest đen cất tiếng. Lạc Ân vô tình liếc thấy thẻ cảnh sát trên áo , trong lòng hơi hoảng , kìm nén lại nỗi sợ , cô khẽ gật đầu "Phải."

"Mời cô đi theo chúng tôi." - Người đàn ông lạ mặt nắm lấy cổ tay Lạc Ân , nghiêm mặt nói . Khi cô chưa kịp phản ứng , Ngô Thiên Kỳ liền đưa tay chặn lại "Ông chưa điều tra rõ , sao có thể bắt người ?"

"CCTV đã quay rõ."

"Như vậy cũng không thể kết luận cô ấy có tội."

"Tiểu Ân ?!" - Lạc Dương cùng Dương Minh Dung từ xa chạy đến.

"Anh." Lạc Ân thực sự không làm chuyện này , lúc cho Tiểu Chu uống thuốc , cô đã kiểm tra rất kỹ sao có thể ?! Rốt cuộc là ai muốn hại cô.

"Em hãy kể lại cho cảnh sát nghe đi." - Lạc Dương vỗ nhẹ vai cô.

"Lúc...cãi nhau với anh em chạy ra ngoài vô tình gặp Thiếu Lương nên ra ngoài nói chuyện với cậu ấy đến bây giờ mới về !" - Lạc Ân kể lại mọi chuyện , Lương Tuyết Nhi đứng gần đó đăm đăm nhìn đáng vẻ lo lắng của Lạc Ân tuy có chút khó xử nhưng sau khi bắt gặp người đó đang quan sát liền sợ hãi quay mặt đi.

"Cảnh sát...Lý, ông nghe cô ấy nói rồi, chỉ cần tìm được Tô Thiếu Lương thì sẽ rõ." - Ngô Thiên Kỳ liếc sơ qua thẻ cảnh sát của ông , lạnh giọng cất tiếng . Có người muốn hãm hại Lạc Ân , vì lý do gì ? Lần trước ở Ngô gia và cả lần này chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

"Thiếu Lương, hôm nay đi Hawaii, có lẽ bây giờ đã ra sân bay rồi."

"Cho một ngày, tôi sẽ đưa Tô Thiếu Lương về đây ! Trong lúc đó, ông không được bắt Lạc Ân."

Cảnh sát Lý lắc đầu "Không được."

"Tôi sẽ không để cô ấy chạy trốn, nếu cần cứ phải người theo giám sát." - Ngô Thiên Kỳ cố gắng thuyết phục "Tôi lấy uy tín của Ngô gia ra đảm bảo."

Cảnh sát Lý nghe xong hơi phân vân, thế lực của Ngô gia rất lớn mạnh, nếu muốn tìm người thì quá đơn giản nhưng nếu giúp Lạc Ân chạy thoát thì càng dễ dàng, cậu ta cũng họ Ngô, hơn nữa còn lấy uy tín của Ngô gia thì ông không thể từ chối "Được, tôi cho cậu 24 tiếng !"

"Cảm ơn." - Ngô Thiên Kỳ gật đầu, nắm lấy tay Lạc Ân bước đi, bàn tay Lạc Ân lạnh toát như người chết, dù cố kìm nén đến đâu, Ngô Thiên Kỳ vẫn nhìn thấy được cô đang hoảng sợ, hơn nữa lại đang run lẩy bẩy, Lạc Dương và Dương Minh Dung cũng đi theo. Nếu như không thể bỏ mặc Lạc Ân ở nhà một mình thì chắc chắn anh sẽ đưa cô đến Ngô gia.

Mễ Thái đứng chặn đường trước mặt Ngô Thiên Kỳ, đáng vẻ ngao nghể, buông ra lời châm chọc "Thiên Kỳ, tốt nhất cậu phải mau chóng tìm ra Tô Thiếu Lương nếu không..." - Dời tầm mắt về phía Lạc Ân đang nép mình sau lưng Ngô Thiên Kỳ, hần cười lớn "Học trò bé nhỏ của cậu sẽ phải ngồi tù đây." Nói xong liền bỏ đi, Ngô Thiên Kỳ tay nắm lại thành quyền, sâu kín hít vào một hơi, nắm tay cô bước đi. Dọc hành lang mọi người đều bàn tán chuyện của Lạc Ân cố ý cho bệnh nhân uống Risperdal khiến Lạc Ân tâm tình mỗi lúc một tệ...

"Các người rảnh lắm sao ?" - Cuối cùng không chịu được, Ngô Thiên Kỳ tức giận rống lên khiến bọn họ sợ hãi lập tức im bật. Lạc Ân ghi lấy tay anh, lắc đầu, Ngô Thiên Kỳ thờ dãi bước đi...Để anh tìm được kẻ hãm hại Lạc Ân nhất định sẽ cho tên đó một bài học.

Sau khi rời bệnh viện, Lạc Dương đưa cô, Ngô Thiên Kỳ cùng Dương Minh Dung đến Ngô gia. Ngô Thiên Kỳ và cả anh đều không an tâm để cô ở nhà một mình, dù sao thì ở Ngô gia cũng có Du Huân Huân và Hiên Viên Mẫn nói chuyện phiếm với Lạc Ân. Lạc Ân từ đầu đến cuối đều im lặng không nói một lời, cô biết cô cũng có một phần lỗi vì đã tự ý đi ra ngoài để người khác thừa cơ hội. Tiểu Chu bị mắc cảm với thành phần trong thuốc thử như nguy hiểm đến tính mạng thì cô phải làm sao ??

Ngô Thiên Kỳ nhìn Lạc Ân buồn rầu trong lòng cũng không vui, tên chết tiệt nào lại dám hãm hại cô, người có thể nghĩ cũng đã nghĩ nhưng lại không có bằng chứng, Ngô Thiên Kỳ sâu kín thờ dãi, vươn tay đặt đầu Lạc Ân trên vai, thanh âm đậm đã khê vang "Sẽ không sao, anh sẽ giúp em."

Lạc Ân dựa vào vai anh, chỉ một câu của Ngô Thiên Kỳ khiến tâm tình cô đã bớt rối rắm "Vâng !"

Dừng xe trong sân dinh thự của Ngô gia, bốn người bọn họ cùng đi đến gian nhà của vợ chồng Ngô Vũ Thần. Trong sảnh chỉ có Du Huân Huân đang ngồi xem ti vi bên cạnh là Hiên Viên Mẫn, Ngô Vũ Thần cùng Ngô Vũ Lâm đến công ty bàn chuyện từ sớm. Phát hiện ra sự xuất hiện của Lạc Ân, nàng niềm nở đón tiếp "Ân Ân ? Mau lại đây ?"

Lạc Ân cúi đầu chào rồi ngồi xuống bên cạnh, Du Huân Huân vui vẻ cất tiếng "Sao mấy đứa lại đến đây ? Không cần đến bệnh viện sao ?"

Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương chậm rãi kể lại mọi chuyện ở bệnh viện. Anh hiện tại đang cần một số người của Ngô gia, ắt hẳn máy bay đến Hawaii đã cất cánh, bây giờ chỉ còn cánh là dùng máy bay riêng bay đến Honolulu (sân bay ở Hawaii) chờ sẵn.

Du Huân Huân nghe xong trong lòng cũng tức giận thay Lạc Ân, lúc còn trẻ nàng cũng bị hại giống cô nhưng mà thủ phạm là ai ? Lạc Ân hiền lành ít giao du như vậy mà cũng có kẻ thù sao ? "Được rồi, mấy đứa đi sớm về sớm, ở đây đã có ta lo."

"Vâng." Lạc Dương gật đầu, Dương Minh Dung cũng ở lại đây cùng Lạc Ân, chuyện lúc nãy anh lớn tiếng với Lạc Ân còn chưa giải quyết xong bây giờ lại thêm việc, anh nhìn Lạc Ân, khó xử nói "Tiểu Ân, chuyện lúc sáng, anh...xin lỗi."

Lạc Ân dù sao cũng không phải là người nhỏ mọn càng không thể giận ai lâu được, thành ý của anh cô có thể chấp nhận, khoé miệng Lạc Ân giương lên "Được, em có thể tạm chấp nhận."

Lạc Dương mỉm cười, cô rõ ràng không muốn tính toán còn dám ngao nghể nói tạm chấp nhận. Giải quyết xong rồi, Lạc Dương đứng dậy cùng Ngô Thiên Kỳ dẫn theo một số người rời đi, trước khi đi cũng không quên dặn dò Lạc Ân không được gây rối.

"Tuyệt đối không để cho họ tìm được Tô Thiếu Lương." Giọng nói nữ nhân giận dữ vang lên. Đới Y Y nhũ mây nhìn tên vệ sĩ, cô cực khổ lắm mới có thể tìm được cơ hội để trả thù Lạc Ân nếu để thất bại thì thật phí công vô ích. Là cô gặp anh trước vậy mà Lạc Ân, cô ta lại dám xen ngang. Đới Y Y trong lòng vô cùng căm phẫn ! Vì Ngô Thiên Kỳ, cô đã từ bỏ ước mơ của mình để đi theo ngành Y. Cô toàn tâm toàn ý với anh, nhưng anh lại toàn lực vạn nhất hướng đến người phụ khác. Thật đáng ghét !

Lương Tuyết Nhi đứng nhìn Đới Y Y, cô vốn không muốn làm hại Lạc Ân. Khi nhìn thấy cảnh sát đến trong lòng không khỏi hốt hoảng nhưng vì tương lai của mình cô đành phải làm vậy. Cô cũng như Lạc Ân, là học sinh của giáo sư Ngô nhưng vì hà cử gì mà Lạc Ân lại được ưu ái hơn, Lạc Dương thì không tính nhưng ngay cả Ngô Thiên Kỳ, Dương Minh Dung đều thiên vị Lạc Ân. Nếu Lương Tuyết Nhi đoán không sai nay cả Tôn Triết cũng đang thích cô. Trong lòng thầm nói "Nếu có trách thì hãy trách bản thân, tại sao lại được ưu ái như thế..."

Lạc Ân ở Ngô gia được đối đãi rất tốt, ngay cả Ngô tổng và Ngô phu nhân, hai người đứng đầu bọn họ ngay cả mặt mũi Lạc Ân cũng là lần đầu gặp mặt nhưng cũng rất tốt với cô. Hiên Viên Mẫn và Dương Minh Dung thì luôn bên cạnh cô không để cô phải buồn phiền. Vì một câu nói của Ngô Thiên Kỳ, Lạc Ân không còn lo sợ điều gì...

"Anh nhất định sẽ làm rõ mọi việc, anh hứa với em!"

A... nghĩ lại vẫn thấy hạnh phúc, nhưng khuất mắc trong lòng Lạc Ân vẫn chưa được giải tỏa. Rốt cục là tên khốn nào đã hại cô ra nông nỗi này... Lạc Ân ngồi hóng gió ngoài sân, lúc này ở bệnh viện có chuyện gấp nên Dương Minh Dung đã đi đến bệnh viện tạm thời giao Lạc Ân cho Hiên Viên Mẫn.

"Tiểu Ân Ân!" - Du Huân Huân cùng Hiên Viên Mẫn từ trong nhà bước ra, ngồi xuống ghế đá bên cạnh. Cách gọi của nàng rất thân thiết, như từ lâu đã quen biết với cô.

Lạc Ân hí mắt, cất tiếng "Ngô phu nhân."

"Chắc, sao gọi ta khách khí như thế? Gọi là di hay... mẹ cũng được." - Du Huân Huân tươi cười nói, đã lâu lắm rồi, nàng không được ngồi nói chuyện phiếm với Lạc Ân.

"Mẹ... sao?" - Lạc Ân giật mình khi nghe câu nói của nàng, mẹ? Cô còn chưa kết hôn với Ngô Thiên Kỳ mà lại gọi Du Huân Huân là mẹ, há chẳng phải tự nhận mình là vợ của anh, lẽ như anh không muốn kết hôn với cô, Lạc Ân... lúc đó thật muốn tìm chỗ chôn thân.

"Haha... con còn ngại gì nữa? Lúc trước chẳng phải con cũng gọi ta là mẹ sao?" - Du Huân Huân bật cười, 12 à tính đến này cũng là 14 năm trước, khi Lạc Ân còn là một cô bé sáu tuổi, Kỳ nhi của nàng luôn quấn quýt lấy nàng. Còn muốn Lạc Ân làm vợ nên cô đã gọi nàng là mẹ. Bây giờ lại xấu hổ sao?

"Lúc trước?" - Lạc Ân từ đầu đến cuối đều không hiểu nàng đang nói gì, hơn nữa lúc trước bọn họ quen nhau sao? Du Huân Huân mỉm cười, thông thả kể lại chuyện lúc trước cho Lạc Ân nghe, dù nàng đã qua cái tuổi 40 nhưng mà trí nhớ cũng không tệ, còn đưa cho ôc xem những hình ảnh mà lúc trước Lạc Ân và Ngô Thiên Kỳ chụp chung.

Lạc Ân nghe từng câu từng chữ trong lòng vô vàn cảm xúc từng chút một dâng lên. Trong đầu ập hiện những hình ảnh kỳ lạ, còn có một giọng nói rất dịu nhẹ gọi tên cô một cách thân mật "Ân Ân, Ân Ân... Ân Ân à..."

"Con xem, đây là bức hình lần đầu con đến nhà của ta." - Du Huân Huân chỉ vào bức hình Ngô Thiên Kỳ đang nắm lấy tay cô bé đứng bên cạnh. Lạc Ân run run chạm vào bức hình, là cô... đầu Lạc Ân chợt nhói lên, hiện ra hình ảnh lúc nhỏ.

"Ân Ân, sau này anh sẽ lấy Ân Ân làm vợ."

"Thật sao?"

"Ừ."

Là anh, cô nhớ ra rồi. Là Ngô Thiên Kỳ đã giúp cô vượt qua bóng tối, là tia sáng duy nhất trong cuộc đời Lạc Ân. Thấy biểu hiện kỳ lạ của cô, Du Huân Huân vội lay nhẹ "Ân Ân, con sao vậy?"

"Ngô mẫu..." - Lạc Ân nức lên từng tiếng, lúc nhỏ cô đã gọi Du Huân Huân là Ngô mẫu, đối với cô nàng là người mẹ thứ hai. Lạc Dương và Ngô Thiên Kỳ đã lừa cô.

"Ân Ân, con..."

"A..." - Đầu Lạc Ân dâng lên một cơn đau nhói vô hạn, ngã khụy xuống đất, không ngừng thờ dốc, sợ hãi run lên. Cô phải làm sao? Rốt cuộc thì cô đã phải chịu đựng những gì trong 12 năm qua... Du Huân Huân và Hiên Viên Mẫn vội đỡ lấy Lạc Ân nhưng đều bị cô hất ra, khóc toáng lên "Các người, tất cả các người đã gạt tôi... tại sao? Tại sao?"

"Ân Ân, con sao vậy?" - Du Huân Huân ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn đang tìm cách chống cự, không ngừng khóc. Nàng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, khi Lạc Ân xem bức hình đó, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Lạc Ân không thể trả lời, nói đúng hơn là không cách nào để thoát ra, trong cổ khô khốc, một chút âm thanh cũng không phát ra được. Quá khứ của cô, đáng lẽ, cô không nên nhớ lại. Trong tim truyền lên cảm giác đau nhói, đau đến toàn thân bại liệt, Ngô Thiên Kỳ quả nhiên cô từng gặp mặt hơn nữa lại rất yêu thương anh, khi rời xa, suốt ba năm cô đều đặn gửi thư cho anh. Hơn nữa còn cầu cứu Ngô Thiên Kỳ, một cô bé 7 tuổi chỉ thầm cầu mong mình sẽ được cứu khỏi cuộc sống giống như địa ngục trần gian. London, nơi xa hoa nhộn nhịp ấy đối với cô là đại ngục. Nhưng cô không nhận được một chút hồi âm...

Trái tim Lạc Ân cũng đều đau đớn mờ mờ ảo ảo , mỗi khi nghĩ lại năm tháng đó , dù là không nhớ nhưng cũng khiến cho Lạc Ân sợ hãi , đôi mắt vẫn sẽ nổi lên một tầng hơi nước. Lòng cô rất đau, giống như bị kim đâm phải, đau đến hồ hấp cũng khó khăn. Đùa cợt cô như vậy ? Anh rõ ràng đã ruồng bỏ cô suốt 12 năm, sau đó lại tiếp cận cô. Cũng chính vì đối với anh quá tuyệt vọng , và bị Lạc Dương lạnh nhạt nên cô mới nhảy từ trên cao xuống. Người khiến cô hằng đêm gặp phải ác mộng là bọn họ...

“Vũ Thần, Lâm nhi, hai người mau giúp ta.” – Du Huân Huân hét lên, Lạc Ân sao lại như vậy “Mẫn Mẫn, con mau nhắn tin cho Minh Dung.” Hiên Viên Mẫn nghe lời chạy đi, cùng lúc cha con Ngô Vũ Thần đã xuất hiện, chỉ thấy cảnh tượng nàng đang cố giữ lấy Lạc Ân. Ngô Vũ Thần nhíu mày cất tiếng “Xảy ra chuyện gì?”

“Mau giúp em đưa Ân Ân vào trong.” Lạc Ân không ngừng khóc, miệng liên tục nói “các người đều gạt tôi.” Ngô Vũ Thần hét cách đánh phải đánh sau gáy cô để Lạc Ân ngất đi mới cô thể đưa vào trong, thuận tiện gọi cho Hà Tử Khiêm

----

“Cậu tên gì, mau nói đi. Tôi là Ngô Thiên Kỳ.” – Cậu nhóc tám tuổi đứng cúi người nhìn cô bé trên bãi cát đồ chơi, mặt mày vô cùng ủ rũ, không thém ngược mắt nhìn cậu.

“Thiên... Ân.” – Giọng nói cô nhẹ hẫng và nhỏ xíu tựa như không muốn nói. Điều đó khiến tiểu Ngô Thiên Kỳ khó chịu “Nói lớn một chút.”

“Thiên Ân!” – Cô thật sự thấy rất phiền toái, trả lời xong rồi thì mong anh có thể đi đi. Thiên Ân trước giờ ở cô nhi viện không kết thân với ai, cũng không muốn để ý những gì xung quanh mình. Vậy mà từ đâu xuất hiện một người tuần tú lại..nói nhiều như vậy? Thiên Kỳ mỉm cười, tự tiện đưa tay kéo Thiên Ân đứng dậy, vòng tay ra đằng trước đeo giúp cô sợi dây chuyền có mặt đá Sapphire, thích thú nói “Sau này tôi nhất định sẽ lấy cậu làm vợ.”

Thiên Ân ngờ ngác nhìn nụ cười rạng rỡ của anh, bàn tay chạm nhẹ vào mặt đá, đôi mắt màu nâu thấp thoáng sáng lên, Ngô Thiên Kỳ như một tia hi vọng nhỏ bé trong cuộc sống tăm tối này của cô. Dù là giả cũng được, vì có người đã cần cô...

**

Dương Minh Dung sau khi nhận được tin nhắn đã lập tức chạy đến Ngô gia. Cả Hạ Tử Khiêm cũng không dám chậm trễ một phút. Lạc Ân được đưa vào phòng của Ngô Thiên Kỳ lúc trước, khuôn mặt vẫn không có chút huyết sắc, dòng nước lạnh bên khóe mắt vẫn cứ rơi, tựa hồ rất bị thương, đôi môi nhỏ nhắn không ngừng phun ra làn khí trắng một cách gấp gáp, mặc dù đã bất tỉnh.

Dương Minh Dung gấp gáp chạy vào, lấy trong cặp bác sĩ một ống tiêm, tiêm vào tĩnh mạch, rồi khám qua cho Lạc Ân. "Tại sao lại như vậy?"

"Ta, ta chỉ kể cho Ân Ân nghe chuyện lúc nhỏ, không ngờ nó lại..." - Du Huân Huân ngồi bên cạnh, khó hiểu trả lời. Lạc Ân quả đã làm cho nàng thất kinh hồn vía.

"Sao?!" - Dương Minh Dung kinh ngạc, nói như vậy, Lạc Ân đã nhớ lại mọi chuyện, vậy phải làm sao đây?

"Có chuyện gì sao?" - Ngô Vũ Lâm cất tiếng hỏi.

Dương Minh Dung nói rõ nguyên nhân, dù sao họ cũng đã biết Lạc Ân từ lâu. Chẳng lẽ Ngô Thiên Kỳ chưa nói rõ với họ. Du Huân Huân nghe xong không thể chịu được, tâm tình đột nhiên hoảng loạn, Ân Ân của nàng đã trải qua những chuyện tồi tệ như vậy?

Nhìn sắc mặt không có chút huyết sắc, Ngô Vũ Thần vội trấn an "Huân Huân, không sao đâu."

"Em...em biết phải nói làm sao với Kỳ nhi đây..."

"Di Huân Huân, mọi chuyện chắc sẽ không đến mức đáng lo ngại. Đợi khi Tiểu Ân tỉnh lại đã. Khi nào bọn họ về rồi hẵng tính." - Dương Minh Dung cất tiếng an ủi, cô chỉ mong bệnh của Lạc Ân sẽ không tái phát, nếu không cô không biết phải nói như thế nào với Lạc Dương. Anh đã giao Lạc Ân cho cô, vậy mà cô lại bỏ đi... Trong lòng Dương Minh Dung vừa lo lắng vừa buồn bã.

***

“Nếu như một ngày nào đó Ân Ân đột nhiên biến mất, Kỳ ca ca, anh sẽ như thế nào?”

“Nếu như em đột nhiên biến mất, tất nhiên, anh sẽ xới tung thế giới này để tìm em.”

Tất cả đều là giả dối...

Lạc Ân sau khi tỉnh dậy, ngồi thu mình trên giường dù ai có nói gì cô cũng im lặng, vạn nhất hướng tầm mắt xuống chân. Đôi mắt màu nâu ánh lên nỗi bi thương. Mặc kệ mọi thứ xung quanh, Lạc Ân tự thu mình trong thế giới của cô.

Dương Minh Dung tìm mọi cách để khuyên Lạc Ân, trăm kể ngàn kể cũng không thể khiến Lạc Ân nói chuyện. Du Huân Huân áy náy trong lòng nhưng cũng không biết làm sao. Mọi người đành để cô một mình. Dương Minh Dung cũng đã báo cho Lạc Dương, chắc anh cũng sắp về rồi. Cô đang lo lắng Lạc Dương có khi nào tức giận mà trách cô? Tránh cũng đúng, tất cả là do cô sai...

Lúc chạng vạng Lạc Dương và Ngô Thiên Kỳ cùng lúc về Ngô gia. Khi biết tin, hai người đã vô cùng lo lắng khi phải đối mặt với cô, Lạc Dương và

Ngô Thiên Kỳ không cần chào hỏi mọi người chạy thẳng vào phòng , ánh mắt nhìn thấy cô ngồi co ro trên giường trong lòng cùng lúc dâng lên nỗi bất an.

Lạc Dương để Ngô Thiên Kỳ lên tiếng trước nên chỉ đứng từ xa , Ngô Thiên Kỳ chậm rãi bước đến bên giường , nhẹ nhàng cất tiếng "Lạc Ân , là anh."

Ngước đôi mắt đầm nước nhìn anh , khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tử , một khắc đó , Lạc Ân bất chợt tức giận , xua đuổi anh "Cút đi." Cô vì có gì lại giận anh , điều đó bản thân Ngô Thiên Kỳ hiểu rất rõ , là do cô chưa biết mọi chuyện anh đã làm.

Ngô Thiên Kỳ bình tĩnh , vươn tay chạm vào mái tóc đen huyền nhưng lại bị Lạc Ân hất ra , lạnh lùng quay đi chỗ khác. Anh điềm đạm lên tiếng "Ân Ân , anh.."

"Anh có tư cách gọi tên tôi sao." - Câu nói như hung hăng bóp nát trái tim Ngô Thiên Kỳ. Bốn mắt nhìn nhau , Lạc Ân hận không thể giết chết kẻ bội tình này , cô nhếch miệng cười , nụ cười ảm đạm chạm biếm , mĩa mai tựa hồ như mũi dao sắc nhọn ghim sâu vào lòng ngực anh. Ngô Thiên Kỳ thực không thể chịu được nụ cười của cô , nó không hợp với một người đơn thuần , thanh tú như cô. Vạn nhất không hợp. Lạc Ân quay mặt , hít một hơi lạnh , buông ra từng chữ tàn nhẫn "Tôi không muốn thấy anh !"

Khoảnh khắc đó , Ngô Thiên Kỳ như rơi xuống hố sâu vực thẳm của tận cùng nỗi đau , khiến Ngô Thiên Kỳ không thể nói lời nào , nơi yết hầu như bị ai bóp chặt. Lạc Ân từng nghĩ , nếu gặp lại anh , thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể thốt ra năm chữ kia , nhưng với cô hiện tại , suy nghĩ ấy chỉ là đã từng...

"Thiên Kỳ , ra ngoài trước đi." Lạc Dương cuối cùng cũng lên tiếng , anh nghĩ người có thể khuyên Lạc Ân chỉ có anh. "Để tôi."

Ngô Thiên Kỳ hết cách cũng đành bỏ đi , bóng lưng cao lớn tràn đầy thất vọng bước ra. Du Huân Huân nhìn thấy anh , cất tiếng "Mẹ xin lỗi !"

Ngô Thiên Kỳ nhìn nàng , đôi mắt màu đen lầy u ám , cúi thấp người ôm lấy mẹ mình. Anh , rốt cuộc phải làm sao đây ??? Du Huân Huân đau lòng vô hạn vì anh , con trai của nàng từ trước đến nay luôn mạnh mẽ và lạnh lùng băng lãnh giống hệt cha mình nhưng chỉ có một người khiến anh trở nên yếu mềm , là Lạc Ân...

Lạc Dương ngồi trên giường , ánh mắt quan sát Lạc Ân , cô mặc kệ là có anh hay không , vẫn toàn lực hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Lạc Dương trầm mặc nửa ngày trời mới lên tiếng "Em định cứ như vậy bao lâu ?"

Lạc Ân không trả lời , cô cũng đã quen với việc làm lơ mọi thứ xung quanh . Từ rất lâu rồi , đối với Lạc Ân , thế giới này tốt nhất chỉ cần im lặng là đủ ! Lạc Dương kiên nhẫn , đưa tay kéo cô "Mau đứng dậy , ra ngoài thôi. Từ sang đến giờ em vẫn chưa ăn gì."

Cô hất tay anh ra , trở về góc của mình , im lặng gục mặt xuống đầu gối. Lạc Dương nhíu mày , đứng dậy "Tiểu Ân , em muốn như thế nào đây ? Nếu giận Thiên Kỳ vì cậu ấy bỏ mặc em , thì em sai rồi. Tiểu Ân , cậu ấy vì em mà 12 năm qua luôn tìm kiếm em , cậu ấy không hề nhận được bức thư nào cả vì hiệu trưởng ở cô nhi viện không chuyển giúp em."

Anh nắm chặt hai bên vai cô , ép Lạc Ân nhìn mình nhưng ngoài việc cúi đầu , nhắm mắt thì không còn gì , bức anh đến phát điên "Lạc Ân , một người vì em mà làm tất cả , yêu em hơn cả bản thân , bỏ cả tôn nghiêm của mình để chạy tìm em suốt từng đó năm , em , có thể bỏ mặc được sao ?"

Cô chưa từng biết chuyện đó , Lạc Ân luôn cho rằng , anh đã bỏ rơi cô , yêu đến căm hận. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn , Lạc Dương nhìn cô , tâm tư càng thêm rối rắm "Tiểu Ân , là anh đã sai vì đã gạt em , nhưng cũng vì tốt cho em , chẳng phải em từng nói : nếu quên được thì hãy quên đi sao ? Còn rất nhiều người quan tâm em."

"Em...sai rồi ,em sai rồi , xin lỗi anh..." - Lạc Ân bật khóc , bàn tay siết lấy áo anh , là do cố chấp , tự giam mình trong thế giới của quá khứ , mặc kệ người khác . Lạc Ân từng nói : Khoảng thời gian trong quá khứ nếu là bị thương thì hãy quên đi , còn nếu là thanh xuân vui vẻ thì nên giữ lại.

"Ngaoan , không sao , không sao !" - Lạc Dương ôm lấy cô , Lạc Ân đôi với anh cũng rất quan trọng , dù đã nhớ lại chuyện trong quá khứ nhưng cũng thật may , Lạc Ân vẫn nghĩ Lạc Dương là anh trai mình . Đối với anh như thế là quá đủ. Trong lòng thầm nghĩ : Lạc Dương , Ngón Đoan Văn tôi đã không làm cậu thất vọng...

--- -----

Ngô Thiên Kỳ đứng chờ ngoài cửa , dựa lưng vào tường , cặp đồng tử đen lấy toàn lực hướng về cánh cửa gỗ. Khi thấy cô cùng Lạc Dương bước ra trong lòng thầm vui mừng. Lạc Ân ngước nhìn anh , trong mắt hiện đầy ý cười , khiến tim anh rung mãnh liệt. Lạc Ân mỉm cười , từ đôi môi đỏ tươi phun ra ba từ "Kỳ ca ca."

Ngô Thiên Kỳ sửng người , cô gọi anh tựa như ngày xưa và cũng chỉ có Lạc Ân mới gọi anh như vậy. Hốc mắt Ngô Thiên Kỳ ửng đỏ , chậm rãi tuôn ra dòng nước trong veo. Anh bước nhanh đến ôm lấy cô , mang theo nồng nàn thương yêu "Ân Ân , Ân Ân..." Anh gọi tên cô tha thiết , Ngô Thiên Kỳ lúc này thật yếu đuối , vùi mặt vào làn tóc óng mượt , anh tham lam hưởng thụ hương thơm dịu nhẹ trên người Lạc Ân.

"Xin lỗi , xin lỗi...Thiên Kỳ...xin lỗi anh..hic." Lạc Ân không kiềm nén được nước mắt , không ghen trong lòng Ngô Thiên Kỳ , bàn tay ghì chặt áo anh. Cô không thích mình yếu đuối như vậy , nhưng mỗi khi được nép trong vòng tay anh , được anh bao bọc thì bao nhiêu mạnh mẽ cô đã từng đều vô cô biến mất.

"Không cần phải xin lỗi." - Thanh âm trầm trầm đậm đà khẽ phun lên vai cô , cô trở về rồi . Đối với Ngô Thiên Kỳ đó là điều quý giá nhất.

"Tiểu Ân Ân , con...chịu nói chuyện rồi sao ?" - Du Huân Huân từ dưới sảnh gấp gấp chạy lên , khi biết Lạc Ân cuối cùng cũng bình thường , trong lòng

vô cùng vui vẻ.

Lạc Ân nhìn nàng, vui vẻ cất tiếng "Ngô mẫu !"

Du Huân Huân trong lòng vui mừng không ngớt, cũng là cách gọi ngày trước, nàng vươn tay ôm lấy cô, vỗ vỗ tấm lưng mảnh khảnh "Đứa trẻ ngoan !"

Lạc Ân lúc này thấy rất hạnh phúc, những con người này đã bao lâu rồi vậy mà vẫn nhớ cô. Du Huân Huân nắm lấy tay Lạc Ân "Đi nào, ta đã dặn đầu bếp làm bữa tối rồi."

"Vâng."

Ngô Thiên Kỳ nhìn bóng lưng cô dần khuất, đưa mắt nhìn Lạc Dương. Khóe môi khẽ nhếch lên "Cảm ơn cậu."

"Không có gì" - Lạc Dương gật đầu, vui vẻ bước đi. Rõ ràng là Lạc Ân đã nhớ lại, cũng không giận anh nhưng trong lòng Lạc Dương lại cảm thấy có chút không vui...

Bữa tối ở Ngô gia rất náo nhiệt, chủ yếu là để chúc mừng Lạc Ân "trở về", cô ngồi giữa Ngô Thiên Kỳ và Du Huân Huân. Nàng đối với cô rất nồng nhiệt và thương yêu giống như con của mình tựa như năm xưa.

Còn chuyện ở bệnh viện đều được giải quyết ổn thỏa. Dường như có người cố ý ngăn cản không cho người của Ngô Thiên Kỳ gặp Tô Thiệu Lương. Nhưng cũng may là nhờ Lạc Dương cùng vài người về sẽ giữ chân họ nên anh mới có thể đến kịp sân bay Honolulu, dù chỉ chậm 1 phút, thì anh đã không gặp được Tô Thiệu Lương.

Hiện tại Tô Thiệu Lương đã gặp cảnh sát và nói rõ mọi chuyện, cũng không có bằng chứng kết tội Lạc Ân nên cô đã được minh oan. Tiểu Chu – bệnh nhân bị sốc thuốc vì lượng thuốc không cao nên không có gì nguy hiểm, khoảng vài ngày nữa sẽ được chuyển lại M.T. Bên phía thân nhân không có gì đáng ngại, vì có sự giúp đỡ của Ngô Vũ Thần mà mọi chuyện đều êm đẹp.

Ngô gia đang cố tìm ra kẻ đã cố ý hại Lạc Ân, Ngô Thiên Kỳ cho rằng người nhốt Lạc Ân ở bữa tiệc Ngô gia và người này cùng một kẻ. Nếu đúng như anh đoán, thì người đó cũng trong M.T..

"Ân Ân à, con ăn thêm đi." - Du Huân Huân gấp miếng thịt gà bỏ vào chén Lạc Ân. Cô gật gù, nhìn chén cơm đầy ắp của mình mà trán hiện lên lớp mồ hôi mịn, Du Huân Huân thì vui vẻ nhưng Ngô Thiên Kỳ thì ngược lại, cô vốn dĩ là bạn gái anh, chăm sóc cũng phải do anh vậy mà Du Huân Huân lại dành hết, thực không can tâm.

Anh không phải là người duy nhất khó chịu mà còn có Ngô Vũ Thần. Vợ hần, bây giờ đang đi lo cho người khác. Lạc Ân vô tình nhìn thấy vẻ mặt cau có của hần, cười tủm tỉm cất tiếng "Chú Vũ Thần, cháu không phải cố ý cướp Ngô mẫu đâu."

Câu nói của Lạc Ân khiến Ngô Vũ Thần bật cười, nha đầu này cả gan dám chọc hần "Vậy sao ?"

Ngô Thiên Kỳ cảm thấy xung quanh rất nhàm chán, liền đứng dậy vươn tay bế bổng Lạc Ân, khiến cô giật mình hét lên "Thiên...Thiên Kỳ ?!"

"Hôm nay cô ấy sẽ không về nhà." Dứt lời, Ngô Thiên Kỳ chậm rãi bước đi, Lạc Dương vội cất tiếng "Này, cậu định mang em gái tôi đi đâu."

Ngô Thiên Kỳ quay đầu lại, nhàn nhả trả lời, trên khuôn mặt góc cạnh một chút hứng thú cũng không "Tôi sẽ không ăn thịt cô ấy." Nói xong liền bỏ đi, mặc kệ đám người đang ngơ ngác.

Lạc Ân cố gắng vùng vẫy, rốt cuộc là anh muốn mang cô đi đâu? Giữa bao nhiêu người như thế, da mặt Ngô Thiên Kỳ quả thực không mỏng. Ngô Thiên Kỳ không nói không rằng, đem cô đặt vào trong xe rồi khởi động chạy đi. Vì anh đã nói sẽ không làm gì cô nên Lạc Ân cảm thấy rất an tâm, nhưng cô không biết rằng, đuôi sói vô hình đằng sau lưng Ngô Thiên Kỳ đã xuất hiện, trong lòng anh không ngừng hưng phấn, 12 năm cuối cùng anh cũng...thoát kiếp trai tân!! - -

Ngô Thiên Kỳ không đưa Lạc Ân về nhà, mà đưa cô đến nhà của anh, nơi hai người từng ở bên, anh không nói không rằng nắm tay cô đi vào nhà.

"Này !?" Chính là lúc anh định kéo cô, thì Lạc Ân nhú mày lên tiếng, giờ hai chân ra lắc lắc, khóe miệng giương lên thích thú "Em không mang dép."

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười, cúi người bế cô lên, Lạc Ân rất hài lòng. Ôm siết cổ Ngô Thiên Kỳ, hai chân cũng không hề yên, lắc qua lắc lại. Ngô Thiên Kỳ nhú mày "Ngồi yên đi."

Lạc Ân bật cười, ai bảo anh đột nhiên ôm cô đi, bây giờ phải trả thù một chút, hai tay ở cổ càng thêm siết chặt. Ngô Thiên Kỳ cảm thấy như đang bị hành hạ "Em định siết cổ chồng mình sao ?"

Chồng mình ?! Lạc Ân giật mình, nhú mày nhìn anh "Em đồng ý làm vợ anh khi nào ?" Anh thực kỳ lạ, còn chưa cầu hôn cô vậy mà xưng hô là chồng? Anh là đang tự huyễn ?

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng đầy hơi hợt, đặt cô ngồi xuống ghế gỗ trong bếp, chạm vào làn môi mềm mại của Lạc Ân, híp mắt nói "Đừng chối, mười hai năm trước, em đã đồng ý làm vợ anh rồi."

Lạc Ân bất chợt đỏ mặt, anh nhớ rõ vậy sao, anh chính là đã trao cho cô vật đính ước bằng sợi dây chuyền Sapphire. Lạc Ân quay mặt đi chỗ khác,

cau mày bắt mẫn “Lúc đó em vẫn chưa trả lời.”

Ngô Thiên Kỳ bình thân đưa tay xoay chiếc cầm thon nhỏ, ánh mắt nhu tình như nước say mê nhìn gương mặt hồng hồng của Lạc Ân “Chẳng phải anh đã nói : im lặng là đồng ý?”

“Anh... như vậy là tự... um...” – Chưa nói dứt câu, Ngô Thiên Kỳ đã dùng miệng chặn lời nói của Lạc Ân, mặc kệ cô có biện minh hay phủ nhận, không từ chối thì xem như là chấp nhận, bất quá thì không kim lòng được mà gượng ép cô. Ngô Thiên Kỳ phong thái ung dung, chậm rãi liếm mát đôi môi đỏ tươi, cái lưỡi không nhàn rồi, tiến vào khoang miệng lượn quanh, đôi tay mảnh khảnh không tự chủ mà leo lên cổ Ngô Thiên Kỳ, vòng qua sau gáy, ghì chặt, thuận thế theo môi hôn anh...

Buông ra, rồi chạm vào, cứ lặp lại như thế không biết cô đã bị anh hôn đến mấy lần mà cơ thể mềm nhũn, cả thở cũng không ra hơi, dựa đầu vào lồng ngực săn chắc, hai bên má Lạc Ân ửng hồng xinh đẹp, thật gọi người thương tiếc. Ngô Thiên Kỳ nâng cằm cô lên, chạm nhẹ cánh môi, xấu xa treu chọc “Dù sao em cũng chỉ có mình anh là bạn trai, thôi thì cứ gả cho anh luôn đi.”

Lạc Ân nghe mà muốn độn thổ, “dù sao cũng chỉ có mình anh là bạn trai.”, Ngô Thiên Kỳ đúng là tự huyền hoặc bản thân, lúc đó cô chỉ là đang ngây ngất vì anh, bức quá thì xem là có thể chấp nhận. Nhưng có ai cầu hôn mà không mang nhẫn, anh không cần phải tự cao như vậy chứ? Nghĩ rằng mọi phụ nữ trên đời đều muốn lấy nam nhân như anh? Lạc Ân bất mẫn nói “Không thích.”

Hai chữ vừa buông ra, Ngô Thiên Kỳ tức khắc nhíu mày, cúi đầu liên tục hôn Lạc Ân, lần nào cũng là hôn đến khi cô không còn sức lực mới thôi. Ngô Thiên Kỳ nhìn khuôn mặt ửng hồng, hai mí mắt mị hoặc khẽ giật, làn môi phun ra làn khí nóng, phả vào người anh, chỉ như thế đã khiến cho tâm tư dục vọng của Ngô Thiên Kỳ lại dâng lên, cô quả thật là yêu nghiệt mê người, hít một hơi mạnh để đè nén tâm tư đen tối, Ngô Thiên Kỳ tuyên bố “Nếu không đồng ý gả cho anh thì anh sẽ hôn em cho đến khi đồng ý mới thôi!”

Lạc Ân tròn tròn mắt, đây chẳng phải là đang bức ép cô? Trong lòng Lạc Ân thầm oán trách : anh đúng là loại người thô lỗ, độc đoán, cô thấy trên truyền hình, bọn họ cầu hôn rất lãng mạn, còn anh thì ngược lại. Lạc Ân không chịu thua, cất tiếng phản kháng “Ngô Thiên Kỳ, anh là người của chủ nghĩa độc tài sao?”

"Phải."

"Anh?!" Lạc Ân cuối cùng cũng không thể cãi lại, miệng lưỡi của anh thật lẻo lự, lúc nhỏ rất đáng yêu bây giờ thì nhìn xem thực đáng ghét. Ngô Thiên Kỳ đáng chết! Lạc Ân không ngừng rủa thầm, tâm tư của Ngô Thiên Kỳ rất nhanh cải thiện, hôn lên trán cô một cái, ghé sát vào tai Lạc Ân phun khí "Bảo bối, tốt nhất là em nên ngoan ngoãn đồng ý, đợi ngày mai sẽ tặng em nhẫn."

"Ừm" - Lạc Ân bất chợt rụt cổ lại, thật nhột! Làn khí nóng như muốn thiêu đốt cô, cô Lạc Ân quả thật rất nhạy cảm, chỉ cần chạm nhẹ cũng thấy nhột. Ngô Thiên Kỳ tuyệt nhiên biết tâm tư của cô. Anh là nhất thời không nghĩ sẽ "ép" cô gả cho mình vào hôm nay nên không chuẩn bị.

Lạc Ân đắm đắm nhìn anh, mím môi quay mặt đi nơi khác, cô không nói, đương nhiên là đã đồng ý. Khóe miệng anh giương lên tạo thành một đường cong rõ rệt, nhìn thấy rõ gò má đỏ như quả cà chua của cô....

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Thì ra Ngô Thiên Kỳ đưa cô về nhà là để cùng ăn cơm. Khi Lạc Ân hỏi, anh chỉ đơn giản trả lời là “Ồ Ngô gia rất ồn ào”, nhưng thực ra trong lòng Ngô Thiên Kỳ đang suy tính chuyện khác. Dù sao chỉ có hai người sẽ dễ “làm việc” hơn, ở dinh thự Ngô gia anh không thể chạm vào cô. Ăn cơm xong, Lạc Ân nằm ở sofa, gồi đầu trên chân Ngô Thiên Kỳ, vui vẻ đọc sách, Ngô Thiên Kỳ vừa xem tivi, thuận tay dứt trái cây cho cô.

Ngô Thiên Kỳ đưa tay vuốt mái tóc óng mượt, cất tiếng “Giữa giường và sofa em thích ngủ ở đâu?”

Lạc Ân rời tầm mắt khỏi quyển sách trên tay, giường và sofa? Lạc Ân trong lòng thầm oán trách, nhà anh vừa to vừa nhiều phòng như vậy, còn có ý định để cô ngủ sofa? Cô bất mẫn nói “Tất nhiên là giường.” Ngủ trên giường tuyệt nhiên sẽ thoải mái, cô đương nhiên không dại dột mà chọn sofa.

“Được!” Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười, đẩy con người chột ánh lên đầy ắp ý, nhưng Lạc Ân cơ hồ không quan tâm đến sắc mặt của anh mà đang than trách anh nhỏ mọn. Nhìn đồng hồ trên tay đã hơn 21 giờ, Ngô Thiên Kỳ cầm lấy quyển sách trên tay Lạc Ân, khi cô đang ngơ ngác, thanh âm trầm thấp đã vang lên “Trẻ rồi.”

Mày nhỏ nhíu lại, Lạc Ân cất tiếng “Đi ngủ?”

“Phải.” Ngô Thiên Kỳ đắm đắm nhìn cô, vẻ mặt không chút biểu tình, giọng nói càng trầm hơn.

Em gái Lạc vẫn rất ngây thơ, không hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh, ngồi bật dậy, khóe miệng giương lên, híp mắt nói “Em đi tắm!”

Ngô Thiên Kỳ chỉ tay về căn phòng trên tầng một “Phòng đó , em cứ tự nhiên.”

Lạc Ân đứng lên, nhưng ngẫm nghĩ một chút chột khựng lại, cô không mang theo đồ sao có thể thay ? Trầm mặc nửa ngày trời, Lạc Ân cuối cùng cũng nghĩ ra cách, khoác tạm khăn tắm, đợi đồ giặt xong phơi khô, cô có thể mặc lại. Dù sao, Ngô Thiên Kỳ cũng đã hứa với Lạc Dương sẽ không làm gì cô nên Lạc Ân rất yên tâm. Phòng tắm rất rộng rãi, còn có cả bồn tắm lớn. Hai người tắm chung cũng được, vừa nghĩ đến đây khuôn mặt cô đỏ ửng, cô suy nghĩ gì mà lại nói hai người tắm chung, điên sao ? Lạc Ân tủm tỉm cười, nghĩ lại thì Ngô Thiên Kỳ thật ra có thể coi là nam tử hán. Đã giữ đúng lời hứa với anh cô.

Quấn khăn tắm bao bọc cơ thể, ngồi bên bồn tắm, cô đưa tay thử độ ấm của nước. Đây thực giống tòa lâu đài thu nhỏ, đầy đủ tiện nghi, đây cũng là nơi, cô và anh từng sống chung...

Lạc Ân đang trầm mặc suy tư, đôi mắt to tròn vô tình nhìn thấy vật thể lạ trên đùi mình, cô gột hoảng hét lên, là nhện !? Đó là giống loài mà cô ghét nhất. Lạc Ân hoảng loạn, vừa la hét vừa nhảy dựng lên.

Ở bên ngoài, nghe thấy tiếng hét của cô, Ngô Thiên Kỳ tốc họa chạy vào trong. Đúng lúc anh vừa bước vào, Lạc Ân từ trong phòng tắm chạy ra, khuôn mặt hồng hào xinh đẹp thấm đầy nước mắt, cơ thể kiều diễm chỉ quấn khăn tắm, nức nở nói “Thiên Kỳ...có, có...Á.” – Do không để ý, Lạc Ân bị vấp chân ngã nhào về phía trước, chiếc khăn tắm bị rơi lông, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Không nghĩ ngợi, Ngô Thiên Kỳ chạy nhanh đến đỡ lấy cô.

Hai cơ thể nằm gọn dưới sàn nhà lạnh buốt, Lạc Ân tròn tròn mắt, cô...đang nằm trên người Ngô Thiên Kỳ, cơ thể vốn dĩ đang được che đậy bây giờ lại bị phơi bày, cơ thể cô cứng đờ, không cần phải xui như vậy ? Bọn họ rốt cục là im lặng rất lâu, không thể cất tiếng, càng không thể đứng dậy.

Ngô Thiên Kỳ trong lòng như đang ngân nga khúc ca tổ quốc hùng vĩ, cách một lớp áo thun cơ thể Lạc Ân mềm mại đang dán lên người anh. Dù là vô tình hay cố ý, nơi mẫn cảm nhất của Lạc Ân đang cọ xát với chân anh. Ngô Thiên Kỳ chỉ mặc quần short ngang đầu gối, nên hiện tại, cảm nhận rất rõ đóa hoa lan ấm áp của cô. Yết hầu bắt đầu khô khan, tim anh cũng từng chút một lạc nhịp, Ngô Thiên Kỳ tự trấn an, không được làm cô hoảng sợ. Nhưng cơ thể anh đã bắt đầu nóng lên, cơ vật rắn chắc cũng muốn phát cỡ làm loạn.

Lạc Ân ở trên người anh, nghe rõ tiếng tim đập của hai người, hơi thở nhẹ nhàng phun lên cổ anh càng làm tăng dục vọng cao trào, Lạc Ân hoảng loạn không thôi, phần thân dưới của cô...Lạc Ân lúc này khóc không ra tiếng, cuống cuồng muốn ngồi dậy, nhưng lại bất cẩn trượt tay, một lần nữa đập vào người anh. Bộ ngực trắng mịn lần nữa chạm vào cơ ngực săn chắc của Ngô Thiên Kỳ, va chạm còn mạnh hơn trước khuôn mặt nhỏ bé đã hóa đỏ. Khi Lạc Ân đang ngậm ngùi muốn khóc thét, thì “em trai” của Ngô Thiên Kỳ đã vượt mức kiểm soát, chậm rãi nhô lên. Một khắc đó, Lạc Ân thực sự sợ hãi anh, khẽ run lấy bối, cuống quýt muốn đứng lên. Đến bây giờ thì cái suy nghĩ anh sẽ không “ăn thịt” cô đã tan biến vào không trung.

“Đừng động đây !” – Lạc Ân muốn đứng lên thì bị bàn tay phía sau lưng giữ lại, thanh âm trầm đậm chất đầy dục vọng ừy khuất vang lên rất khê.

“Nhưng...em...em...” – Không động đây, tức là phải giữ nguyên trạng thái, anh điên sao ? Lạc Ân tức giận rủa thầm.

Ngô Thiên Kỳ điều hòa lại hơi thở, bế cô đứng dậy, mắt nhìn thẳng về phía trước. Lạc Ân ở trong lòng anh đã bớt sợ hãi, đưa mắt thăm dò nét mặt Ngô Thiên Kỳ. Chỉ vừa liếc qua thôi, Lạc Ân hận không thể móc mắt mình quăng xuống đất. Khuôn mặt tuần tử giờ đã trở nên cau có, cả gân cổ cũng hiện lên, đầy con người u tối nguy hiểm, Lạc Ân vừa khóc vừa điên cuồng gào thét trong tâm. Biết vậy, thà đừng nhìn để tránh lại hù dọa bản thân thế này...

Đặt cô nằm lên giường, Lạc Ân chỉ vừa đưa tay lấy chăn bông che cơ thể, Ngô Thiên Kỳ không nói lời nào đã cúi đầu ngậm cặp môi đỏ tươi, dịu dàng hôn triền miên. Lạc Ân ban đầu là hậu tri hậu giác muốn chống đối nhưng rất nhanh sau đó lại còir giáp đầu hàng, vòng tay ôm lấy đầu anh, thuận theo mà ngoan ngoãn đáp trả. Đối với sự nhiệt tình của cô đương nhiên khiến Ngô Thiên Kỳ thêm hứng thú, quấn lấy lưỡi cô ra sức liếm mút, xoay tới xoay lui, hôn cô đến nghẹn thở.

Bàn tay cũng không kiêng dè kéo tấm chăn ra khỏi cơ thể Lạc Ân ra sức xoa nắn nơi đầy đặn của cô, ngón tay thon dài gầy xéo nụ hoa, cơ thể Lạc Ân bỗng chốc trở nên tê dại. Khuôn mặt tức khắc hồng đậm, ánh mắt mê say như nhur nhìn anh. Ngô Thiên Kỳ rời môi cô, lẩn đến chiếc cổ trắng nõn, ra sức liếm mút. Anh vốn muốn tạo lại ấn ký trên cơ thể Lạc Ân để chứng minh, cô là người của anh.

"Úm" thần trí Lạc Ân bắt đầu không còn minh mẫn. Cô không thể cứ thế để cho anh khi dễ, ngón tay nhẹ nhàng ngắt nhẹ điểm phấn hồng, đau đớn dường như thức tỉnh chút lí trí cuối cùng trong cô. Lạc Ân tức khắc đẩy anh ra, vờn tay cầm chăn che lại cơ thể, nhử mày oán trách "Anh sao lại chiếm tiện nghi em ?"

Ngô Thiên Kỳ nhìn cô, đáng vẻ cười cợt, dù cô đang giận dữ nhưng ánh mắt không có nửa phần oán trách, hơn nữa vẫn còn vương lại say mê bởi nụ hôn của anh. Ngô Thiên Kỳ vén lọn tóc ngang mặt Lạc Ân qua một bên "Sao vậy, Ân Ân!"

Lạc Ân ngược nhìn anh, nụ cười trên khuôn mặt góc cạnh càng làm tăng thêm phần nguy hiểm và phong tình làm cuốn hút tâm nhìn của Lạc Ân. Cô mơ màng màng không biết phải làm sao ? Anh gọi cô thật ngọt ngào, đầy cung chiêu. Nhưng bây giờ cô phải lí trí, nghe theo con tim thì sẽ rước họa. "Anh...anh mau tránh ra."

Ngô Thiên Kỳ không muốn ép buộc cô nên dùng lời ngon ngọt để dụ dỗ, thật hiếm có cơ hội sao có thể bỏ qua "Ân Ân, anh sẽ không làm đau em."

Lạc Ân nghe anh gọi đầy thương yêu, trong lòng có chút rung động. Cũng giống như lúc trước, anh luôn gọi cô là Ân Ân, tựa như cách gọi đó là của một mình anh. Mỗi khi như vậy, tim Lạc Ân rung động mãnh liệt. Chạy cũng không thoát, Lạc Ân vẫn nằm dưới thân Ngô Thiên Kỳ ? Anh nhẹ nhàng tiến vào miệng cô, Lạc Ân ngây ngốc tiếp tục bị hôn đến mê muội. Ngô Thiên Kỳ thừa thắng xông lên, cúi đầu thưởng thức đầu hũ của cô, Lạc Ân mơ hồ tựa như có một dòng điện chạy ngang người cô gây nên cảm giác tê dại. Cô đưa tay chạm vào làn tóc anh, thành khẩn xin tha "Thiên Kỳ, Thiên Kỳ,

dừng...dừng lại..."

Ngô Thiên Kỳ mặc kệ lời của cô , tiếp tục ăn đậu hủ tron mượt , càng ăn lại càng không thể dừng , anh chính là không muốn ngừng , khi bàn tay còn lại trượt theo hông Lạc Ân đến nơi u cổ , Lạc Ân kinh hoàng hoảng sợ , dùng hết thần trí còn lại chống cự , dùng gối đập mạnh vào người anh "Đồ sắc lang , mau tránh ra !"

"Công việc" của Ngô Thiên Kỳ bị gián đoạn , đành nâng lên thân thể , lòng mảy cau lại , bất mãn nhìn cô "Ân Ân..."

"Sắc lang , anh là muốn bức ép em ?" – Lạc Ân tức giận không thôi , không nghĩ đến mình lại bị ăn một cách trắng trợn như thế , đưa tay che ngực lại . Nhẹ nhàng thở dốc , mơ hồ nhìn anh . Rõ ràng đã hứa sẽ không làm gì cô rồi , bây giờ anh đây là trở mặt sao ??

"Ngoan , lấy tay ra ." Ngô Thiên Kỳ nhẹ giọng dụ dỗ , một chút nữa là xong rồi không ngờ Lạc Ân lại cứng đầu như thế , đuôi sói đã mọc rồi , lửa cũng đã đốt sao có thể dừng ? Bộ ngực bởi vì bị hai tay đè ép mà tạo một khe rãnh thật sâu , cổ họng Ngô Thiên Kỳ phát ra âm thanh nuốt nước miếng , đưa tay chạm vào bên mặt Lạc Ân , đôi mắt mê ly dụ hoặc .

"Không ! Anh đúng là đồ sắc lang , muốn nuốt lời ?!" – Lạc Ân nhanh chóng gạt tay anh ra , đăm đăm nhìn , cương quyết không cho anh chạm vào . Có chết cũng không !!!

Bị cự tuyệt khiến Ngô Thiên Kỳ thực không vui , nhưng anh sao có thể nổi giận với cô ? Ngô Thiên Kỳ thẳng thừng tuyên thệ "Chỉ sắc với một mình em..."

"Anh..Ngô Thiên Kỳ...anh..." Khuôn mặt thanh tú của cô thoáng chốc hóa đỏ , con người của anh không có liêm sỉ sao ? Lại có thể nói những lời xấu hổ như vậy . Ngô Thiên Kỳ cúi đầu xuống chạm vào đôi môi quyến rũ kia...Không đúng !? Quá mềm ?! Cặp đồng tử liền mở ra , một màn trắng tinh , mây đẹp tức khắc nhũn lại . Cô dám lấy gối ngăn anh ??

Thừa lúc Ngô Thiên Kỳ "vui" mặt vào gối , Lạc Ân theo khe hở ở cánh tay đang choàng qua người mình , nhảy xuống đất , tiện thể lấy tấm chăn mỏng gần đó quấn quanh người . Đứng cách giường khá xa , về mặt đầy đề phòng . Ngô Thiên Kỳ ngược mắt nhìn bộ dáng của cô , che cũng che không hết , để lộ đôi chân thon dài , cặp mông tròn mịn thoát ẩn thoát hiện sau lớp chăn . Thật là đáng chết ! Ngô Thiên Kỳ trong tâm không sôi sục lửa dục , thật muốn nhanh chóng nhào đến ôm cô quăng lên giường , thả thả thưởng thức "xôi thịt thơm ngon". Đành dùng lời dụ dỗ "Ân nhi...mau lại đây !"

"Ân nhi..?" Anh lại đổi cách xưng hô rồi sao ? Còn ngọt ngào hơn trước , giống như đang mê hoặc cô , Lạc Ân lắc đầu , không thể để anh đầu độc , lớn tiếng nói "Có chết cũng không , đồ thất hứa."

Lời nói của cô rất kiên quyết , như bức tường thành , nhưng da mặt Ngô Thiên Kỳ nói mỏng cũng không mỏng , bấy nhiêu đó có nhằm nhò gì ? Tiếp tục dùng lời ngọt chết người , miếng ngon hôm nay anh phải ăn được . Cổ lên Ngô Thiên Kỳ . "Anh thất hứa với em bao giờ ?"

"Là anh đã hứa với Lạc Dương sẽ không ăn em..." – Lạc Ân hung hờ nói.

"Ngoài em ra , anh không cần thiết phải giữ lời hứa với người khác."

Ha ?! Sao anh lại có thể trắng trợn như thế , lớn tiếng thừa nhận mình thất hứa ? Sao lại có loại người như thế ? Giờ thì Lạc Ân đã kết luận được : Thà tin rằng đàn ông trên đời này đều là người xấu , còn hơn nghĩ anh là người tốt !

Thừa lúc Lạc Ân ngẩn ngơ suy nghĩ , Ngô Thiên Kỳ hai bước đã chạm vào người cô , tiếp tục dụ dỗ "Ân nhi...Ngoan , anh sẽ không làm đau em"

Lạc Ân nhất thời lùi lại , nhìn nụ cười phong tình vạn chủng của anh xém chút nữa là sập bẫy nghe theo , đừng tưởng là cô ngốc , làm việc đó sẽ hại cô ngày mai không thể bước xuống giường . "Anh thế này mà gọi là yêu em sao? vốn dĩ chỉ là yêu thể xác em thôi." Cô chỉ vừa mới nhớ ra anh vậy mà lại xém chút bị ăn thịt . Đàn ông đều không thể tin tưởng sao ?

"Là vì yêu em...Được rồi , Ân nhi...nghe lời anh." Ngô Thiên Kỳ ra sức dụ dỗ , tốn không biết bao nhiêu nước miếng vậy mà nha đầu kia vẫn cứng cổ không nghe . Ngô Thiên Kỳ vòng tay ôm ngang eo Lạc Ân , trán chạm trán mà nói "Chỉ cần em là người của anh thì đám sâu bọ kia sẽ không mò đến."

Ngô Thiên Kỳ một hơi nói ra tâm tư của mình . Anh là người rất giỏi nhìn thấu tâm tư kẻ khác , nếu không đoán sai tên tiểu tử Tôn Triết đang có tình ý với cô , Thế Hạo dù là đùa giỡn hay thật lòng sớm muộn cũng yêu cô . Anh cực khổ tìm kiếm Ân nhi của mình , đại gì mà hai tay dâng lên cho người khác chiêm ngưỡng . Của anh thì mãi mãi chỉ thuộc về anh.

Lạc Ân đầu óc có hơi chậm chạp , nghĩ lâu mới thấm , không phải anh nói dù sao cô cũng không ai để ý sao , bây giờ thì lo lắng . Lạc Ân ngược mắt nhìn , khóe môi giương lên , tay nhỏ vỗ vỗ bên mặt tuấn tú , cười cười "Bạn gái của anh sẽ không trắng hoa , đừng lo ! Đi ngủ thôi.."

Lạc Ân thản nhiên lướt qua người Ngô Thiên Kỳ , tựa như tiểu đại nhân Lạc rất hào phóng lại rất hiểu chuyện , sẽ không trách "Lang thiếu gia" kia vì tâm tình "không ổn định" mà giờ trò với cô . Còn Ngô Thiên Kỳ thì ngây ngốc đứng đờ mặt , nha đầu đó thật không dễ dụ , uống công anh đã lên kế hoạch như vậy ?

Hai lần bị lừa miếng ngon , thật không cam tâm...Quay lại nhìn Lạc Ân khoác khăn tắm , Ngô Thiên Kỳ thoát chốc đã vòng tay ôm từ đằng sau , vùi đầu vào làn tóc óng mượt , giọng nói nhẹ nhàng lại trầm thấp như đang dụ hoặc cô "Ân nhi...Ân nhi , cho anh chạm vào em !"

Lạc Ân đứng im lặng , anh sao lại như thế ? Không lẽ quen cô rồi liền trở nên xấu tính . Nhưng mà... sao cô thể trao thứ quý giá nhất cho anh , gấp gáp như vậy ? Lạc Ân xoay người lại , dựa đầu vào lồng ngực săn chắc , cứng rắn không được thì đành phải dùng "Mỹ nhân kế"... "Thiên Kỳ , em vẫn chưa

chuẩn bị. Chờ em...có được không?"

Ngô Thiên Kỳ trong tâm như muốn tan chảy, Lạc Ân nói như vậy là do cô chưa chuẩn bị chứ không muốn tránh né anh. Năm tháng còn dài, đợi sau này anh nhất định sẽ bắt cô trả đủ vốn lẫn lời "Được."

Ngô Thiên Kỳ nâng chiếc cầm thon nhỏ, nhiệt tình liếm mát coi như là bù đắp. Dù sao anh cũng đã chờ cô 12 năm, thêm vài ngày nữa cũng không sao. Lạc Ân mặc cho Ngô Thiên Kỳ tự do "hưởng thụ". Cuối cùng kế hoạch của cô cũng thành công. Lạc Ân trong lòng thầm vui mừng, tự nhủ: Thật may mắn, nếu sau này lỡ như trêu chọc con thú ẩn giấu trong người Thiên Kỳ thì quả thực là tự rước họa vào thân... Phải cẩn thận mới được..!

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy Lạc Ân chỉ nhận được tin nhắn của Ngô Thiên Kỳ là anh có việc bận nên đã đi trước. Còn chu đáo chuẩn bị một bộ đồ mới cho cô. Lạc Ân vệ sinh cá nhân xong mới cầm túi xách ra khỏi phòng. Cũng không quên sắp xếp mọi thứ như cũ. Không ngờ Ngô Thiên Kỳ cũng có mắt thẩm mỹ, bộ đồ này rất hợp với cô.

Quán gia trong nhà đã đứng chờ từ lâu, cô nhũn mày một chút, hôm qua không thấy ai trong nhà, giờ thì có rất nhiều người.

"Tiểu thư Lạc, bữa sáng đã được chuẩn bị." - Quán gia cung kính cúi đầu chào khiến Lạc Ân hơi khó xử, từ trước đến nay cô không quen có người hầu tí là cúi đầu.

"A, không cần, cháu sẽ ăn ở bệnh viện." Lạc Ân xua tay, cúi đầu chào ông rồi ra cửa. Thấy cô, một vệ sĩ gần đó bước lại, thận trọng cất tiếng "Thiếu gia dặn tôi phải đưa tiểu thư đến bệnh viện."

"Được." - Lạc Ân gật đầu. Có ai ngờ rằng, bạn trai cô luôn lạnh lùng như khối băng lại chu đáo như thế. Chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Lạc Ân vui vẻ bước vào bệnh viện, hôm nay cô phải gặp hội đồng kỷ luật ở bệnh viện. Ánh mắt vô tình nhìn thấy Lương Tuyết Nhi và Tôn Triết, cô chậm rãi bước đến "Chào."

Nghe thấy giọng cô, hai người bọn họ quay lại, Tôn Triết khẽ cười "Chào cậu!"

Lương Tuyết Nhi mỉm cười, khoác tay cô "Cậu ăn sáng chưa? Chúng ta cùng đi."

"Được." Lạc Ân gật đầu, mặc cho Lương Tuyết Nhi kéo đi đến căn tin, ăn một chút để lấy sức. Tôn Triết cũng đi theo, ba người cùng ngồi một bàn.

Cô quả thực may mắn, lẽ ra đã bị ném vào trại giam rồi, nhưng lại được Ngô Thiên Kỳ giúp đỡ, lại có Lạc Dương và gia đình Ngô gia chống lưng. Muốn hại cũng không dễ. Trong lòng Lương Tuyết Nhi thầm nghĩ, nhưng đây chỉ mới là bắt đầu còn chưa kết thúc. Ất hẳn Đới Y Y sẽ có trò mới. Chỉ cần không còn ai bên cạnh, Lạc Ân tuyệt nhiên rất dễ đối phó.

"Học trò Lạc!" - Một tiếng nói phát ra bên cạnh, Lạc Ân quay mặt lại, là Mễ Thái. Hắn vui vẻ mỉm cười, hơn nữa lại khoác vai cô một cách thân thiết "Học trò Lạc, thật tình cờ."

Lạc Ân gạt tay hắn ra, nhàn nhã ăn sandwich, với người như Mễ Thái không nên nói. Mỗi lần tiếp xúc với hắn, điều cô sợ nhất là nụ cười đầy nguy hiểm và giả tạo đến mức khiến người khác dựng tóc gáy của hắn.

"Thật không lịch sự." Mễ Thái tặc lưỡi, lắc đầu ý tứ như không hài lòng với thái độ của cô.

"Anh quản được sao?" Thật là, ăn sáng cũng không yên. Lạc Ân trong tâm không ngừng rủa hắn.

Mễ Thái rất thích nhìn vẻ mặt tức giận của cô, người phụ nữ có thể đứng bên cạnh Ngô Thiên Kỳ anh muốn xem cô rốt cuộc có bản lĩnh gì?? Cánh tay dài vươn ra, chạm vào tóc cô, khóe miệng hắn nhếch lên đầy bốn cợt "Hay là em bỏ cậu ta đi, theo tôi tốt hơn."

"Phó viện trưởng, tôi nghĩ anh đùa hơi quá." - Tôn Triết tức giận cất tiếng. Hắn thật vô liêm sỉ, giữa thanh thiên bạch nhật hơn nữa lại trong bệnh viện mà dám trêu hoa ghẹo bướm?

"Ồ đây đến lượt cậu lên tiếng sao?" Mễ Thái lập tức phản kháng, nhũn mày một cái. Tôn Triết cũng không thể nói thêm, hắn là Phó viện trưởng, chỉ cần một cái phất tay anh sẽ bị đuổi khỏi đây. Mễ Thái ghé sát tai Lạc Ân đùa cợt "Chỉ cần theo tôi, em sẽ có mọi thứ."

Lạc Ân né sang một bên, chán nản cất tiếng "Tôi không cần." Hắn nghĩ rằng chỉ cần có tiền là có tất cả? Loại người như vậy, cô không cần nói nhiều, còn nhớ lần trước, hắn còn dám chinh cô giờ lại trò chuyện như thể rất thân mật, Lạc Ân cầm miếng bánh đứng dậy, vừa quay lưng đi, Mễ Thái đã nhanh chóng chụp lấy tay cô, vui vẻ nói "Để xem, em bình yên bên Ngô Thiên Kỳ bao lâu."

Khi nói ra câu đó , ánh mắt Mễ Thái hướng về Lương Tuyết Nhi khiến cô giật mình , không lẽ hắn đã biết. Mễ Thái mỉm cười , buông tay Lạc Ân ra rồi bước đi , câu nói của hắn có nghĩa gì ? Chính Lạc Ân cũng không hiểu nhưng mà , hắn dám nói với cô như vậy thật không thể tha thứ. Không lẽ Mễ Thái có liên quan đến chuyện gần đây ?

Lạc Ân vừa ăn vừa chậm rãi bước dọc hành lang , tại sao mỗi lúc quan trọng nhất não của cô lại không hoạt động ??? Nhìn thấy Lạc Dương từ xa , cô vui vẻ chạy lại "Anh ?!"

Nghe thấy giọng nói của cô , Lạc Dương quay đầu lại , cất tiếng "Thế nào ? Ngủ ngon không ?"

"Rất ngon." - Lạc Ân cười tươi trả lời. Lạc Dương cũng mỉm cười , xem ra Ngô Thiên Kỳ đã giữ đúng lời hứa với anh. Tạm chấp nhận "người em rể" như Ngô Thiên Kỳ.

Buổi xét duyệt được tổ chức sớm hơn , vào chính hôm nay , mọi người trong hội đồng đã cùng nhau bàn bạc về những thực tập sinh trong viện , có thể cho rằng không khí rất căng thẳng , các bác sĩ chính thức đều được tham gia. Còn thực tập sinh đứng ngoài chờ. Ngô Thiên Kỳ thì đi từ sáng sớm vẫn chưa đến bệnh viện khiến Lạc Ân có chút lo lắng , cả điện thoại cũng không gọi được..

Sau buổi họp , kết quả sẽ được các giáo sư chịu trách nhiệm công bố ngay sau đó , nên mọi thực tập sinh đều tản dần đi. Chỉ có Lạc Ân là đứng im tại chỗ. Lạc Dương thấy vậy đành phải đưa Lạc Ân cùng đi. Khi nhận được kết quả , anh đã lập tức thông báo cho cô trước. Nỗ lực suốt sáu năm của Lạc Ân cuối cùng cũng gặt hái được lợi nhuận. Cô trở thành bác sĩ chính thức của viện nghiên cứu - chăm sóc sức khỏe tâm thần M.T. Vào ngày mai sẽ chính thức có thể bác sĩ và được phép nhận bệnh nhân.

Dù vậy tâm tình Lạc Ân cũng không chút phản ứng , vẫn có vẻ không vui. Khi nhận được kết quả thực tập sinh được phép về nhà , chỉ riêng Lạc Ân là ở lại. Lạc Dương đưa cô ly nước , cất tiếng "Sao vậy ?"

"Anh , Thiên Kỳ đi đâu rồi ?" - Lạc Ân uống một ngụm rồi mới hỏi. Thật là , từ trước đến nay , cô không hề lo về việc của Ngô Thiên Kỳ , nhưng bây giờ lại khác.

"Cậu ấy đến Ngô gia."

"Oh." - Lạc Ân gật gù , bây giờ cô không còn việc để làm , Tiểu Chu giờ đã chuyển cho người khác. Lạc Ân ngồi trong phòng làm việc của Ngô Thiên Kỳ , chuyện của Mễ Thái đã khiến tâm tình Lạc Ân mỗi lúc một tệ , nằm dài trên ghế sofa , cô nhắm mắt lại , nghĩ về quá khứ..

"Ân Ân.."

Một tiếng gọi vang lên , Lạc Ân tức khắc bật dậy , Ngô Thiên Kỳ đang ngồi trước mặt cô. Anh là ma sao ? Đi đứng đều không có tiếng động , hơn nữa mở cửa cũng rất im lặng. Nhìn về mặt ngây ngốc của cô , Ngô Thiên Kỳ mỉm cười , chạm nhẹ vào cánh môi nhỏ "Thế nào ?"

Lạc Ân chạm vào môi mình , mặt hơi hồng hồng , nhũn nhũn , đắm mạnh vào lồng ngực rắn chắc "Anh đó , đi đến tận bây giờ sao ?"

"Chuyện gì ? Nhớ anh ?" - Ngô Thiên Kỳ chụp lấy tay cô , đặt lên môi mình , ánh mắt gian xảo nhìn cô.

Lạc Ân nổi hết da gà , vội rút tay lại , anh là tên biến thái hay sao ? Hờn chút là chạm vào người cô ?? "Không có tâm tình đùa với anh !"

"Sao vậy ?"

"Anh không có ở đây em bị người khác vô lễ." - Lạc Ân bất mãn nói , không cần để anh hỏi cô tự kể , nếu không phải Mễ Thái có thù với Ngô Thiên Kỳ trước thì cũng đâu rảnh rỗi mà chọc ghẹo cô , bây giờ thì tốt rồi , cả cái bệnh viện này đang đồn âm lên rằng Mễ Thái và Lạc Ân có dây dưa với nhau. Hơn nữa , hắn hết lần này đến lần khác chọc phá cô..

Lời vừa dứt , sắc mặt Ngô Thiên Kỳ đã tối sầm lại , nhưng lại cố nở nụ cười ôn nhu với cô "Được rồi , đừng giận nữa. Anh ra ngoài một chút."

"Đi đâu ?" - Lạc Ân khó hiểu , chưa hỏi hết anh đã đi mất , chắc không phải là vì cô nên đi tính sổ với tên Mễ Thái đấy nhé. Nhưng hắn ta là phó viện trưởng còn anh chỉ là một bác sĩ , sao có thể ? Lạc Ân ngồi cười ngây ngốc , mặc kệ dù sao Ngô Thiên Kỳ đã vì cô mà tức giận..

Ngô Thiên Kỳ bước nhanh trên hành lang , tay nắm thành quyền , dù không biểu hiện ra ngoài nhưng xung quanh anh ám khí đang bốc cháy ngùn ngụt. Hắn dám thừa lúc anh không ở đây mà giờ trò với Lạc Ân. Mễ Thái là bạn nối khố với anh , mặc dù hai bên gia đình đều rất thân thiết , nhưng hắn luôn ganh đua cạnh tranh với Ngô Thiên Kỳ. Nếu Mễ Thái dám liên quan đến hai việc vừa qua , nhất định anh sẽ không nể tình mà bỏ qua. Dùng chân chèo cửa , Ngô Thiên Kỳ thoát cái đã đứng đối diện với Mễ Thái.

Hắn vẫn đang ung dung uống trà , nhìn thấy anh khoe miệng giương lên một cách hời hợt. Không cần nghĩ , Ngô Thiên Kỳ đưa tay nắm cổ áo , lôi Mễ Thái đứng dậy , ép vào tường , đôi đồng tử màu đen xuất hiện tia lửa đỏ. Mễ Thái hơi nghiêng đầu , mặt vẫn vui vẻ "Cậu thật không lịch sự."

"Đối với hạng người như anh , cần lịch sự sao ?" - Ngô Thiên Kỳ điềm đạm nói , cả gân tay đều hiện lên , nếu không phải nể tình Mễ phụ thì anh đã cho hắn vài quyền.

Mễ Thái hiển nhiên nhìn anh , dù trong tình huống tệ đến đâu con người này vẫn có thể mỉm cười , không sợ hãi ngược lại rất bình tĩnh "Ngô thiếu gia , cậu nói vậy là ý gì ?"

"Mẽ Thái , nếu anh còn vô lễ với Lạc Ân , tôi sẽ không nể tình cha anh mà đứng đây dài dòng." Ngô Thiên Kỳ kìm nén tức giận , đẩy mạnh hấn ra , tiếp tục "Đây là lần cảnh cáo cuối cùng." Sau đó rào bước đi.

"Ngô Thiên Kỳ !" - Chính là lúc anh vừa đi đến cửa , Mẽ Thái chợt cất tiếng , khiến bước chân Ngô Thiên Kỳ khựng lại. Giọng điệu không chút bồn chột , rất nghiêm túc , nụ cười trên môi hấn biến mất , chỉnh lại cổ áo , Mẽ Thái cao ngạo nói "Mẽ Thái tôi từ xưa đến nay không cần ai phải nể mặt , còn nữa...cậu , tốt nhất nên bảo vệ cô bạn gái của mình đi."

"Anh có liên quan đến việc đó ?" - Ngô Thiên Kỳ quay đầu lại , điềm đạm hỏi.

"Tùy cậu nghĩ , tôi chỉ nhắc cậu , không phải chỉ một người làm đầu." - Khóe miệng hấn giương lên , vỗ vai Ngô Thiên Kỳ , đầy ẩn ý rồi bước đi. Mẽ Thái đoán trước rằng nếu anh biết chuyện sẽ xông vào phòng làm việc của hấn , bây giờ thì hết việc làm rồi , Mẽ Thái hấn nên đi "thư giãn". Chuyện xảy ra với Lạc Ân hấn thừa biết ai gây ra hơn nữa còn vì lý do gì..

"Ngày mai Tang Nhu sẽ về." - Ngô Thiên Kỳ chậm rãi cất tiếng. Câu nói của anh khiến Mẽ Thái dừng chân , cặp mắt nghi ngờ hướng đến anh. Đạt được mục đích , Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười bước đi. Hấn dám chơi khăm anh thì anh cũng nên trả đũa. Mẽ Thái dù sao cũng không phải là người xấu , hấn cũng chỉ muốn đối phó với anh , ắt sẽ không chạm đến Lạc Ân , lời cảnh báo này xem ra anh phải suy nghĩ thật kỹ.

Lạc Ân đứng chờ sau vách tường gần phòng làm việc của Mẽ Thái , nhắm hướng Ngô Thiên Kỳ đang bước đến mà tấn công , nhận được cái ôm bất ngờ khiến anh giật mình , chưa kịp lên tiếng Lạc Ân đã ngược mặt lên , trên môi nở nụ cười hài lòng "Thiên Kỳ , cảm ơn anh."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , nha đầu này thật lạnh lẽ , không cần nói cũng biết anh vừa làm gì , nắm lấy tay cô bước đi "Ăn trưa thôi."

"Này , đây là bệnh viện." Cô vội rút tay lại , anh là cố ý để người khác phát hiện ra bọn họ đang quen nhau. Lạc Ân trầm nghĩ : đừng hòng được toại nguyện. Cô chẳng phải đã kiên quyết sẽ không công khai ?

Ngô Thiên Kỳ bị lạnh nhạt nhưng vẫn bình thần đi sau lưng Lạc Ân , anh cũng quen rồi , chỉ cần cẩn thận một chút , tìm một nơi đông người , xem như là vô tình để người khác thấy bọn họ đang thân mật. Vậy là xong..

Sau bữa ăn trưa , Lạc Ân lại không thấy bóng dáng của Ngô Thiên Kỳ , cô định gọi hỏi anh nhưng lại sợ làm phiền. Cô và Lạc Dương đã quyết định sẽ mở bữa tiệc nhỏ mừng cô vượt qua đợt xét duyệt , còn cả Tôn Triết , Lương Tuyết Nhi và Dương Minh Dung. Chỉ có Ngô Thiên Kỳ là không tham gia..

Buổi chiều sau khi tan ca , Lạc Dương cùng cô đi siêu thị mua đồ làm bữa tối. Cô tự hỏi , không lẽ vì chuyện đem qua mà Ngô Thiên Kỳ trở nên kì lạ như vậy , ai...tên đáng ghét đó , đợi cô gặp mặt sẽ đánh cho anh ta vài cái. Mặt Lạc Ân thoáng chốc xụ xuống , mây đen trên đầu cũng ồ ạt kéo đến.. Nhìn biểu hiện của cô , Lạc Dương cất tiếng hỏi "Em nhớ Thiên Kỳ sao ?"

"Không có." - Lạc Ân giận dỗi nói , đẩy xe đi đến quầy thức ăn , Lạc Dương khẽ cười đi theo , còn nói là không có , những gì cô nghĩ đều thể hiện lên mặt rồi.

--- --

*Ngô gia....

"Sao lại là con ?" - Ngô Thiên Kỳ nhíu mày cất tiếng , quăng quyn tạp chí xuống ghế sofa.

"Tang Nhu muốn con đến đón !" Du Huân Huân cất tiếng. Vì ngày mai Ngô Tang Nhu con gái của Ngô Chấn Nam sẽ về Bắc Kinh nàng vừa nhận được điện thoại của cô , khoảng một giờ sáng sẽ đến nơi , còn muốn người đến đón là Ngô Thiên Kỳ. Vì vậy từ sáng anh đã đến đây vừa bàn chuyện vừa giải quyết chuyện này. Vì trong Ngô gia , Tang Nhu là cháu gái duy nhất nên rất được cưng chiều , từ nhỏ đã luôn theo Ngô Thiên Kỳ. Cô du học bên Nhật ba năm , nay mới về.

"Mẹ , Ân Ân và con hôm nay rất ít gặp nhau." Cả ngày hôm nay anh và Lạc Ân ngoài buổi trưa ra thì không còn nói chuyện nữa , điện thoại cũng không thể gọi. Chỉ sợ cô suy nghĩ lung tung..

"Chỉ hôm nay thôi." - Ngô Vũ Thần cất tiếng , hấn cũng từng như anh nên hiểu rất rõ tâm trạng của con trai mình. Hơn nữa Tang Nhu là cháu gái mà hấn thương yêu , sao có thể khiến từ chối con bé ??

"Thật là..." - Đến cả cha mình cũng lên tiếng thì Ngô Thiên Kỳ thực không thể từ chối , Lạc Ân đã chính thức trở thành bác sĩ , anh lại không thể ở bên cô chung vui...Trong tâm đang rất bức bối , Ngô gia nhiều người như vậy sao lại chọn anh ?? Ngô Thiên Kỳ quay lưng bỏ lên phòng , dù sao cũng nên gọi cho Lạc Ân..

Khi mọi người đến đầy đủ , bữa tiệc mới bắt đầu. Rất náo nhiệt , vì hôm nay là ngày đặc biệt nên Lạc Ân được phép uống rượu , dù sao tâm tình đang bất ổn , cô liền cầm chai bia uống một hơi. Trong gia đình , cả ba và mẹ đều là thương nhân nên uống rượu rất giỏi , anh em Lạc Dương cũng vì thế mà ảnh hưởng. Tầu lượng không tệ.

Nhìn em gái mình một hơi làm năm chai bia , Lạc Dương mới cất tiếng "Tiểu Ân , có cần uống nhiều vậy không ?" Anh từ nãy đến giờ cũng chỉ uống hai

chai , không cần phải mượn rượu giải sầu như thế.

"Phải đó , cậu một hơi đã uống sạch năm chai." Lương Tuyết Nhi cũng xen ngang , bình thường cô điềm đạm như thế không ngờ uống bia rất giỏi. Lạc Ân quả không phải dạng vừa. Cũng không tin là mình được giáo sư Lạc Ân tổ chức tiệc , trong lòng hơi ngưỡng mộ Lạc Ân vì có được người anh như vậy , nhưng nếu chuyện bị lộ , cô còn có thể giữ được tình bạn này không ? Lương Tuyết Nhi thầm nghĩ.

Dù uống hơn năm chai bia , mặt Lạc Ân vẫn không đỏ ngược lại còn rất tỉnh , nghiêng đầu sang một bên bất mãn nói "Chẳng phải đã cho phép em uống rồi sao ?"

"Nhưng không phải vì thế mà em dùng một hơi xử lý hết."

"Tiểu Ân , em cũng nên ăn chút gì đi." - Dương Minh Dung gấp miếng tôm lăn bột bỏ vào chén của cô , nhu hòa nói.

"Vâng" - Lạc Ân gật đầu , nhai một lúc lại cầm bia uống tiếp. Lạc Dương cũng không thể ngăn đành để mặc cô. Tôn Triết nhìn dáng vẻ của Lạc Ân đoán chừng cô đang có tâm sự , không lẽ liên quan đến Ngô Thiên Kỳ. Anh thấy dạo gần đây bọn họ hay đi cùng nhau , còn thân mật hơn trước , nhưng hôm nay lại không có sự hiện diện của anh...??

Kết thúc bữa tiệc , mọi người đều về nhà chỉ còn Dương Minh Dung ở lại giúp Lạc Dương dọn dẹp , đồng vò bia dưới sàn rất nhiều , hầu hết đều do Lạc Ân bán sống bán chết mà uống. Bây giờ thì nằm lăn ra ngủ trên sofa. Dương Minh Dung thu dọn chén đĩa , cất tiếng "Anh đưa Tiểu Ân lên phòng đi."

"...Ừm." - Lạc Dương ngừng việc đang làm , gạt đầu quay đi , chút sau lại nói "Cũng trễ rồi , em ở lại đi , trên lầu còn phòng trống."

"Ừ." - Dương Minh Dung mỉm cười nhìn anh , hai bên má ửng hồng , tiếp tục việc đang làm. Lạc Ân như thế không cần hỏi cũng biết lý do. Nói mới nhớ ánh mắt lúc Lạc Dương nhìn Lạc Ân trong bữa tiệc thoáng có chút bí ai ?? Là lo cho cô hay vì chuyện khác...Thật khó hiểu...

Đặt Lạc Ân nằm gọn trên giường , anh ngồi cạnh bên , đưa tay vuốt tóc cô . Nhìn cô như vậy anh thật đau lòng. Không cần vì một người mà trở nên như vậy. Lạc Dương sâu kín thờ dài , cứ im lặng ngắm nhìn Lạc Ân say ngủ , Ngô Thiên Kỳ vì chuyện gì mà cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng ?

Căn phòng yên tĩnh càng làm tâm tư Lạc Dương thêm lằng lằng , mệt mỏi mơ hồ , dù sâu trong bộ nhớ luôn tự nói rằng : anh là Lạc Dương , cô là em gái anh. Nhưng mà tình cảm kia vẫn không thể sâu kín chôn giấu...Dương Minh Dung đối với anh như thế nào , anh rất rõ , chỉ là không thể dùng cô thay thế Lạc Ân. Đôi môi nhẹ nhàng nhấp nháy từng chữ nhưng lại không phát ra tiếng "Giả như anh không cần làm Lạc Dương , thì có lẽ..."

Lạc Dương khẽ nờ nụ cười thông khổ , rời bàn tay khỏi tóc cô , đứng dậy đi ra ngoài , anh phải khắc ghi trong tâm Ngôn Doãn Văn...12 năm trước đã chết rồi.

***

Lạc Ân đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy , hai mắt mở căng , nhìn đồng hồ chỉ mới sáu giờ sáng. Hôm qua uống nhiều như thế , sáng sớm đầu vó hơi nhức nhối , cô đưa tay Gãi gãi đầu , ngáp một hơi dài , cô đứng dậy bước vào phòng tắm. Chuẩn bị xong mới đi ra ngoài , sao hôm nay cô lại dậy sớm như thế. Lạc Ân đi thật khẽ sang phòng Ngô Thiên Kỳ , cô muốn biết anh đã dậy chưa ? Lạc Ân đẩy nhẹ cửa , ló đầu vào...căn phòng trống không ?!

Cô đi thẳng vào trong , cặp mắt màu nâu dò xét xung quanh , mảy liễu cau lại như muốn dính vào nhau , đặt tay lên giường , cảm giác lạnh lạnh truyền đến lòng bàn tay...vậy là cả đêm anh không về nhà ?!!! Ba chữ "Không về nhà" lặp đi lặp lại trong đầu cô , Lạc Ân mím môi , hôm qua rõ ràng chỉ nói có việc nên không cùng cô chúc mừng , bây giờ lại qua đêm

Lạc Ân tức tốc chạy ra khỏi nhà , đến Ngô gia !!!!

Lạc Ân trước khi đến Ngô gia có gọi điện cho Du Huân Huân , nàng nói anh đang ở nhà của mình . Nên Lạc Ân đi xe bus đến , để cô gặp được tên đáng ghét đó sẽ dạy cho anh một bài học. Đứng trước cổng , Lạc Ân đưa tay bấm chuông , bây giờ vẫn còn sớm chỉ sợ anh chưa ngủ dậy thôi. Chờ một lúc cánh cổng bằng sắt cao lớn tự động mở ra , cô nhanh chóng đi vào , cửa gỗ cũng mở hé hé , từ bên trong một cô gái xinh đẹp ló đầu ra , mái tóc màu hạt dẻ vì nghiêng đầu nên rũ xuống như dòng thác , làn da cô gái kia trắng mịn , khuôn mặt non nớt khả ái , ắt hẳn là thiên kim tiểu thư được cưng chiều tuyệt đối. Lạc Ân khựng lại một chút , não bắt đầu hoạt động , đây là nhà của Ngô Thiên Kỳ , cô ta sao lại ở đó.

Lúc này Lạc Ân mới để ý đến trang phục trên người nữ nhân xinh đẹp , cô ta chỉ mặc chiếc váy ngủ , khoác tấm áo ngoài ấm áp , hai mắt mở to nhìn Lạc Ân , kẻ khờ cũng biết xảy ra chuyện gì .

"Cô là ai vậy ?" Nữ nhân đứng trong nhà lên tiếng. Người này là ai , mới sáng sớm đã đến đây bấm chuông , a...không lẽ đang tìm Ngô Thiên Kỳ ?

Lạc Ân nhân nhà trả lời "Tôi là Lạc Ân , cô là...?"

"Tôi là bạn gái của Thiên Kỳ tên Tang Nhu , chắc cô đang tìm anh ấy , anh Thiên Kỳ vẫn chưa dậy."

Chỉ một câu nói của Tang Nhu đã khiến sắc mặt Lạc Ân thay đổi , hai bên tai bắt đầu lúng búng , bạn gái ?! Rõ ràng Ngô Thiên Kỳ nói chỉ có một mình cô , nhưng , Lạc Ân có cách cãi lại sao ? Bọn họ đã qua đêm với nhau , hơn nữa Tang Nhu cũng chỉ mặc lớp áo ngủ , chứng tỏ...Lạc Ân không muốn nghĩ thêm , khoảnh khắc này , tim cô như ngừng đập. Quay mặt bỏ đi. Trong lòng vô vàn ám ức.

"A...này..." - Tang Nhu đứng trong nhà gọi lớn. Lạc Ân không giống như những người phụ nữ mà lúc trước luôn bám theo Ngô Thiên Kỳ. Lại còn biết nhà của anh , lỡ như đó là bạn gái của Ngô Thiên Kỳ thì cô...tiêu rồi. ....!!!!

Lạc Ân chạy một hơi cách rất xa biệt thự của Ngô Thiên Kỳ, dừng lại thở dốc, là gạt người, hốc mắt cô bắt đầu ửng đỏ, hít làn gió lạnh lẽo, cô chậm rãi bước, thì ra bấy lâu nay Lạc Ân bị đùa giỡn, một giây đó, khi nghe hai chữ “bạn gái” tim cô như muốn vỡ tung, cơ thể dường như muốn ngã xuống, cố gắng lắm mới đứng vững.

Những lời đêm hôm trước anh nói với cô, thì ra chỉ là lời bông đùa, vậy mà cô cũng tin... Thực điên rồi...

“Đừng chối, mười hai năm trước, em đã đồng ý làm vợ anh rồi.”

“Dù sao em cũng chỉ có mình anh là bạn trai, thôi thì cứ gả cho anh luôn đi.”

“Bảo bối, em nên ngoan ngoãn đồng ý, đợi ngày mai sẽ tặng em nhẫn.”

Từng lời nói của Ngô Thiên Kỳ cùng lúc hiện lên, Lạc Ân cười chế giễu, rõ ràng trước đó rất tốt nhưng sao bây giờ lại như vậy, chỉ mới qua vài tiếng thôi cũng khiến lòng người thay đổi??

Cô gái đó nhìn nho nhã, mang đậm chất mỹ tử, nhìn thế nào cũng hơn cô, cô có tư cách để so đo với Tang Nhu??

"Này, bác sĩ Lạc." - Tiếng kèn xe hơi vang lên ỉn ỏi, từ trong xe người đàn ông mang kính mát ló đầu ra, là Mễ Thái. Hắn đang lái xe chọt nhìn thấy dáng người giống Lạc Ân nên cất tiếng hỏi. Sáng sớm đã ra ngoài rồi sao?

Lạc Ân nghiêng đầu nhìn rồi im lặng bỏ đi. Mễ Thái sững người, chạy theo cô. Khi Lạc Ân nhìn hắn, dù chỉ là một cái nghiêng đầu cũng khiến hắn nhận ra đôi mắt đang đỏ ửng. Nắm lấy cổ tay Lạc Ân, hắn dùng sức giữ lại "Em sao vậy?"

Lạc Ân đưa lưng về phía hắn, không hứng thú trả lời, hất tay hắn ra. Mễ Thái nhú mày, nhanh chân chặn đường cô "Lạc Ân!"

"Tránh ra!" - Lạc Ân trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói.

Mễ Thái: "Ai ức hiếp em?"

Cô không trả lời, lùi lại vài bước quay mặt bỏ đi, hắn thở dài một hơi, tiếng đèn giữ chặt cổ tay Lạc Ân. Cô tức giận vùng vẫy, hét lên "Tôi nói anh tránh ra!?"

Mễ Thái dùng sức lôi cô đi "Tôi đưa em đến một nơi để hạ hỏa."

Lạc Ân im lặng, cô ngồi vào xe, đưa tay lau khô khóe mắt, nhìn ra ngoài cửa xe, ngửi mùi gió mát trong lành, cô không cần phải tốn nước mắt cho Ngô Thiên Kỳ..

Lạc Ân vừa đi, Ngô Thiên Kỳ cùng lúc đi xuống dưới nhà, cất giọng trầm ấm thường ngày "Ai vậy?" Lúc nãy anh có nghe chuông cửa nhưng vì đang ở trong phòng tắm nên không tiện đi ra.

Tang Nhu đứng ngoài cửa, vẻ mặt dò xét "Anh à, anh có bạn gái không?"

Ngô Thiên Kỳ bước nhanh đến trước mặt Tang Nhu, giọng điệu bình thản, chỉ tùy tiện trả lời "Có."

Tang Nhu như muốn chết đứng, vậy người lúc nãy... Cô quả thật tiêu rồi, nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, Ngô Thiên Kỳ như đoán được lý do "Lạc Ân đến?"

Tang Nhu gạt nhẹ đầu, kể lại cho anh nghe, cô không phải cố ý. Lúc trước cũng có nhiều nữ nhân xinh đẹp lộng lẫy đến tìm anh nhưng không phải ở đây mà là Ngô gia nên cô mới nói như vậy để họ bỏ cuộc.

Lần đầu tiên có người phụ nữ biết nhà của anh, cô chỉ là tò mò, cô ấy là ai? Không ngờ lại đùa quá trớn. Tang Nhu khóc thầm trong lòng, cầu mong anh sẽ không nổi giận. Ai ngờ vừa nguốc mặt lên, đập vào mắt cô là khuôn mặt cau có của Ngô Thiên Kỳ, thờ ơ gấp một cái, Tang Nhu sợ sệt lùi lại "Anh à, em không cố ý đâu."

"Nhóc con, xù tội em sau." Nói xong, anh lên phòng cầm áo khoác nhanh chóng đi ra ngoài. Tang Nhu xụ mặt, chạy vào phòng, cô chỉ còn cách là trốn về Ngô gia... Ở đó dù sao cũng sẽ an toàn.

***

Mễ Thái đưa cô đến VRoom - đó là một quán bar lớn và sang trọng nhất Bắc Kinh. Các thiếu gia nhà giàu, thiên kim tiểu thư đều đến đây để tụ họp vui chơi, tiếng nhạc xập xình ồn ào, tiếng hét của mọi người, bóng đèn led lấp lánh quay điên cuồng khiến đầu óc Lạc Ân muốn nổ tung. Đưa cô vào phòng V.I.P, hắn hất mặt lên ghế sofa màu đen to lớn nhìn rất mềm mại, Lạc Ân bước đến ngồi xuống, cặp mắt đảo quanh phòng, đây đúng là phong cách của những nơi xa hoa, chỉ một màu sơn đen huyền, đèn led màu xanh lam uốn lượn trên tường khiến căn phòng trở nên âm u, mờ ảo, đặt sát vách gần cửa là bộ ghế sofa màu đen trơn trượt, bàn thủy tinh hình tròn đặt chính giữa. Đối diện là dàn Karaoke đời mới, giữa sàn đặt tấm thảm được thêu dệt hoa văn trừu tượng cổ quái. Căn phòng này hoàn toàn tách biệt với không khí ồn ào náo nhiệt ở bên ngoài và cách âm rất tốt. Lạc Ân cảm thấy căn

phòng này thật xa lạ , hơn nữa còn mang cảm giác tĩnh mịch . Không thích hợp với cô ! - Lạc Ân khẳng định chắc chắn.

Mẽ Thái ngả người xuống ghế , hướng mắt về phía Lạc Ân , cô lập tức lên tiếng "Anh nhìn gì ?"

Hắn mỉm cười , nhưng nụ cười này rất khác với mọi khi , trong ánh mắt còn hiện ý cười với cô , đưa tay ngoắc tên phục vụ đang đứng chờ , cất tiếng rất thành thạo đúng kiểu một dân chơi chuyên nghiệp "Mang vài chai Wishky thêm một chai Brandy Cognac . Không cần lấy đá."

Tên phục vụ gật đầu rồi đi ra ngoài để lại không gian cho hai người. Lạc Ân ngồi ngẩn người nhìn mặt bàn , hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối. Mẽ Thái nhìn dáng vẻ của cô , trong lòng có chút thương xót "Là Ngô Thiên Kỳ ức hiếp em ?"

Cô không trả lời ngay mà im lặng một lúc , hai mắt nhắm chán nhìn hắn , cất giọng nhẹ hẫng như không hứng thú trả lời "Liên quan đến anh ?"

Mẽ Thái nhún vai "Em không thích nói thì thôi , tôi mời em uống rượu , cách này có thể giúp em cảm thấy đỡ hơn là khóc."

Ba chai Wishky và một chai Brandy Cognac nhanh chóng được mang đến , hai ly uống rượu bằng thủy tinh trong trẻo đặt trên mặt bàn, Mẽ Thái cầm chai Brandy rót ra , rồi đưa cho cô "Uống thử xem"

Cô cầm lấy , thử một chút. Không tệ. Theo như cô được nghe thì Brandy là loại rượu mạnh được chưng cất từ nho* , có độ cồn từ 30 đến 40% , thường thì được dùng để pha chế các loại cocktail nổi tiếng. Phổ biến nhất là Brandy Pháp và Tây Ban Nha , có hai loại rượu ngon đặc biệt là Brandy Cognac và Amargnac , nhưng hai loại rượu này ít được dùng trong pha chế cocktail , bởi tính chất đặc biệt thơm ngon của nó.

*Các loại Brandy trái cây khác được liệt kê vào nhóm rượu ngọt.

Không ngờ hôm nay cô lại có thể thưởng thức một trong hai loại Brandy này. Lạc Ân ngửa đầu , uống một hơi là hết. Mẽ Thái ngồi đối diện mỉm cười , đưa chai rượu cho cô tự "giải quyết" , Lạc Ân tâm tình không tốt , không cần phải lịch sự dùng ly như các thương gia hay dự tiệc , cầm cả chai mà uống

Mẽ Thái đừ người , không phải là cô định một hơi uống hết cả chai đấy chứ ? Bình thường nhìn cô thanh tú và đơn thuần như vậy , không ngờ tài uống rượu cũng không tồi , hắn mở chai Wishky , chạm vào chai rượu của cô , khoe miệng nhếch nhếch , cùng cô uống rượu..

Uống hết chai này , Lạc Ân tiện tay quăng sang một bên , mở chai khác uống tiếp , đưa tay cời đôi guốc đập sang bên cạnh , xếp hai chân lên ghế , khuôn mặt cô bắt đầu ửng đỏ , giọng cũng lè nhè như kẻ say rượu ngoài đường , chỉ tay vào mặt Mẽ Thái "Anh , tại sao lại ngồi đó ?"

Hắn mở to mắt , đặt ly rượu xuống bàn , nghiêng đầu nhìn Lạc Ân đang tự biên tự diễn "Tại sao vậy ? Rõ ràng hôm trước còn rất tốt...vậy mà...hic...vậy mà....hôm nay lại có một người nói mình là bạn gái của anh ta.."

Mẽ Thái : "Anh ta , là ai ?"

"Chính là Ngô Thiên Kỳ..." - Lạc Ân lớn tiếng , uống một ngụm rồi nói tiếp "Tôi , vì lo cho Ngô Thiên Kỳ mà sáng sớm đã chạy đến nhà anh ấy , nhưng không ngờ người mở cửa lại là một cô bé chỉ tầm 18 tuổi. Hơn nữa chỉ mặc cái váy ngủ và áo khoác , vậy là sao chứ ???"

Mẽ Thái ngồi lặng im nghe Lạc Ân vừa khóc vừa uất ức nói. Mẽ Thái nói không sai : Uống rượu còn tốt hơn là ngồi khóc , vì khi say mọi tâm tình đều nói ra.

Hắn rời ghế , ngồi bên cạnh Lạc Ân đưa tay vỗ vai cô , Lạc Ân buông chai rượu trên tay , gục mặt òa khóc , chỉ vì cô không thỏa mãn loại dục vọng của anh nên Ngô Thiên Kỳ liền đi tìm người khác. Còn nói là chỉ có cô , khi nghe cô gái đó nhận bản thân là bạn gái của anh , tim cô như bị bóp chặt... Lạc Ân thút thít "Cô ta là bạn gái của anh ấy , vậy tôi...là gì ???"

Mẽ Thái xoay người Lạc Ân ôm vào lòng , Ngô Thiên Kỳ mà hắn biết sẽ không làm chuyện như vậy , chắc chắn là cô đã hiểu lầm. Nhìn cô khóc đến nỗi nói cũng không nên lời , trong lòng hắn đột nhiên trở nên hỗn loạn.. "Em tất nhiên là bạn gái của cậu ta , còn cô gái đó chỉ là muốn trêu chọc em"

"Anh , thì hiểu gì chứ ?? Cô ta hơn tôi rất nhiều...hic...Thiên Kỳ , anh ấy...anh ấy...tôi...huhuhhhh..." Giọng nói cô đứt quãng không thể nghe rõ , chỉ có tiếng khóc là đang làm căn phòng vốn tĩnh lặng trở nên ồn ào đến bi thương. Mẽ Thái để mặc Lạc Ân không , lòng anh cũng không vui nhưng bây giờ cách tốt nhất là để cô khóc..

Lạc Ân khóc một hồi rồi nằm ngửa trên ghế sofa , tay ôm chai rượu rỗng , trên mặt vẫn còn đọng lại vết nước..Đôi mắt hắn đặc biệt ôn nhu chăm chú nhìn cô , người phụ nữ này thực khiến anh muốn yêu thương , cơ hồ không cách nào dời tầm mắt. Nhưng cô là bạn gái của Ngô Thiên Kỳ , hắn không thể đành giết. Với tính cách của anh nhất định sẽ biến cô thành người của mình để độc chiếm

Tuy từ trước đến nay , Mẽ Thái luôn tranh giành với Ngô Thiên Kỳ mục đích cũng chỉ muốn thử bản lĩnh của anh , chứ không có ý định làm tổn thương điều quý giá nhất của Ngô Thiên Kỳ. Mẽ Thái thờ dài , lấy áo khoác đã đắp lên người Lạc Ân , mở điện thoại thông báo cho Ngô Thiên Kỳ..

Ngay sau đó vài phút , Ngô Thiên Kỳ liền xuất hiện , nhìn Lạc Ân nằm ngửa trong phòng , Mẽ Thái ngồi đối diện , toàn lực chú ý đến cái điện thoại trên tay. Thấy Ngô Thiên Kỳ cũng chỉ nhàn nhã nói "Cô ấy say rồi."

Ngô Thiên Kỳ liếc hắn một cái , bước đến bên sofa , bế bổng Lạc Ân ôm vào lòng , quay lưng bỏ đi , cũng không quên "Cảm ơn" hắn. Vì Ngô Thiên Kỳ biết rõ , Mẽ Thái tuyệt đối sẽ không chạm vào người phụ nữ của anh. Lần cảnh cáo lần trước ắt hẳn phải có tác dụng.

Mẽ Thái ngồi trong phòng, nhếch miệng cười hời hợt, cảm ơn ??? Ngô Thiên Kỳ đổi tính từ bao giờ vậy ?? Hần nghĩ anh sẽ chạy như bay vào phòng, hung hăng muốn đánh hần không ngờ lại ngược vơia suy nghĩ kia, rất bình tĩnh...

Rời khỏi quán bar, Ngô Thiên Kỳ đưa cô về nhà anh, Tang Nhu không cần hỏi cũng biết cô nhóc đó đã chạy về Ngô gia. Anh cũng không rảnh rồi quan tâm, đưa cô lên phòng của mình, vốn định để Lạc Ân ngủ ai ngờ vừa mở cửa, hai mắt to tròn cũng đồng thời mở căng. Mày liều nhieu nhieu, hai mắt nheo lại, ậm ừ nói "Thả xuống"

Ngô Thiên Kỳ nghe lời đặt Lạc Ân xuống đất. Cô mơ màng nhìn anh tựa hồ đây chỉ là một giấc mơ ? Cô cất giọng của một kẻ say rượu "...Thiên Kỳ ??"

Anh gật đầu, điềm nhiên trả lời "Là anh."

Lạc Ân đặt hai tay chạm vào lồng ngực vạm vỡ, gục đầu xuống "Thiên Kỳ, là anh ?"

"Phải."

"Thiên Kỳ..." Lạc Ân ngước mắt nhìn anh, đẩy con người màu nâu ánh lên nổi bi ai, nhẹ nhàng nói "Anh, còn muốn em không ???"

Ngô Thiên Kỳ nhất thời ngây người nhìn Lạc Ân, lời vừa phát ra là thật hay giả ? Tim anh đập mạnh một cái "Ân Ân..."

"Thiên Kỳ, em muốn trở thành người của anh..."

****

Phản bên lề..

Khoảng bảy giờ Lạc Dương mới ngủ dậy, đánh răng rửa mặt xong, anh vào bếp chuẩn bị bữa sáng thì thấy Dương Minh Dung đã ở đó. Thấy anh, cô mỉm cười "Anh dậy rồi sao ?"

Lạc Dương : "..."

"Tiểu Ân hình như đi tập thể dục rồi, không thấy con bé trong phòng." Dương Minh Dung vừa làm vừa nói, lúc này cô định gọi Lạc Ân dậy để ăn sáng không ngờ cô đã đi từ sớm

Lạc Dương mỉm cười, đưa tay cảm miêng đưa bỏ vào miệng, điềm nhiên trả lời "Chắc đã đi tìm Thiên Kỳ."

"Anh không lo sao ?"

"Không cần." Lạc Dương chỉ trả lời gọn, rồi cầm đĩa bánh mì với trứng ngồi xuống bàn. Không ngờ mới sáng sớm, cô đã chạy đi tìm Ngô Thiên Kỳ. Lạc Dương thăm thở dài, nhàn nhã thưởng thức bữa sáng

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ngô Thiên Kỳ sa sầm mặt mày, người vừa phát ngôn ra những lời nói đó chính là người hôm trước đã bán sống bán chết chống đối anh, Ngô Thiên Kỳ đặt tay lên vai cô, từ tốn nói "Ân Ân, em biết mình đang nói gì không ?"

Lạc Ân nghiêng đầu, siết lấy áo anh, chỉ "Ừm..." một cái. Khuôn mặt cũng vì say mà đỏ ửng, quỳn rũ đến mê người, đôi mắt lấp lánh lớp nước trong veo khẽ chuyển động. Lạc Ân là vì say nên mới nói những lời không tự chủ ? Nhưng cũng vì cô từng suy nghĩ điều đó nên khi say mới thật thà như vậy. Nhưng chẳng phải người ta hay nói : Đừng tin lời những kẻ say rượu hay sao.

Dù anh đã từng muốn dụ dỗ mà chiếm hữu Lạc Ân. Chỉ là ngộ nhỡ sau khi cô tỉnh dậy, lại trở mặt nói anh là 'cường thủ hào đoạt*' thì sao ? Lạc Ân dựa vào lồng ngực anh, bất chợt rơi nước mắt, nhỏ giọng nói "Chỉ cần, chỉ cần anh trở thành người của em thì anh sẽ phải từ bỏ những nữ nhân khác."

* Cường thủ hào đoạt: Cường ép, chiếm đoạt.

Ngô Thiên Kỳ nhú mày, câu nói của cô hình như là ngược rồi. Định lên tiếng thì Lạc Ân tiếp lời "Anh, sao lại bỏ em theo cô gái tên Tang Nhu đó, còn nói là chỉ có mình em. Là gạt người." Cô vung tay đâm vài cái vào bộ ngực vạm vỡ, uất ức khóc thút thít.

Ngô Thiên Kỳ hiểu ra , trong lòng vô cùng rạng rỡ , cô nhóc này cũng biết ghen ?? Mặc kệ hậu quả , cái này là do cô trắng trợn quyến rũ anh , hơn nữa cô sớm muộn cũng sẽ thành 'Ngô thiếu phu nhân' thì cái chuyện còn con này đương nhiên phải trải qua chỉ là nhanh hay chậm , muộn hay sớm thôi. Ngô Thiên Kỳ cúi đầu "Em sẽ không hối hận ?"

Lạc Ân ngược đôi mắt ướt nhẹp , bộ dạng say khướt đứng không vững "Không hối hận !"

"Có muốn đi tắm không ?"

Lạc Ân : "Có."

Cô như một đứa trẻ ngoan , nằm gọn trong vòng tay anh , Ngô Thiên Kỳ bế cô vào phòng tắm , bồn nước nóng bật lên , bồn tắm dài rộng bắt đầu chất đầy nước ấm , liếc mắt nhìn bộ dạng của Lạc Ân. Hai hàng mi dài cong vút nhắm chặt , khóe môi đỏ tươi mím lại , dường như ở trong lòng anh rất thoải mái nên cứ uốn éo mãi không ngừng , vì say rượu nên toàn thân cô nóng ran , hơi thở đều đặn phun lên bả vai anh , như một dòng điện xẹt ngang người mang theo cảm giác ngứa ngáy tê dại.

Ngô Thiên Kỳ đặt cô ngồi dưới sàn , dựa đầu vào đùi anh. Nhanh chóng cởi bỏ lớp áo trên người , rồi quay sang giúp Lạc Ân cởi áo. Lạc Ân mặc áo len mỏng , váy ngắn nên không khó khăn để "lột sạch" nhưng vấn đề là hai tay cô đang khur khur nắm chặt cổ áo ? Đây là thể loại gì ? Mời gọi anh rồi lại không cho chạm vào ?

Ngô Thiên Kỳ dùng lời dụ dỗ "Ân Ân bảo bối , mau buông tay ra."

Lời ngọt ngào bên tai khiến thần trí Lạc Ân đang mơ hồ lại thêm trống rỗng , buông hai tay ra , chỉ chờ có thể , Ngô Thiên Kỳ thoang chốc đã rũ bỏ lớp áo trên người cô. Bây giờ là cảnh xuân xinh đẹp động lòng người , đây quả là một tuyệt tác của thị giác , Ngô Thiên Kỳ điều hòa hơi thở , cảm chai sữa tắm bôi đều lên cơ thể Lạc Ân.

Cảm giác mềm mại từ lòng bàn tay truyền lên , da cô khác với da đàn ông , trắng nõn lại mềm mượt như da em bé. Chạm vào thật sáng khoái . Ngô Thiên Kỳ tạo bọt khắp thân thể mảnh khảnh. Bình thường nhìn cô gầy và mảnh khảnh như thể không ngờ lại vô cùng đầy đủ . Bầu ngực sữa non mềm đầy đặn , chiếc eo con kiến uốn cong , đôi chân thon dài , tìm cũng không thấy một lỗ chân lông. Là anh đang chiêm ngưỡng "cảnh sắc" thuận tiện "phân tích".

Ôm cô đặt vào bồn tắm ấm áp , Lạc Ân dễ chịu nhếch miệng một cái cườ khanh khách , hai tay buông lỏng , a...đây đúng là thiên đường ấm áp. Tốt xấu gì cũng được người khác chăm sóc , cô thỏa mãn rúc đầu vào lòng anh. Thân hình cao lớn , cơ ngực sáu múi đều bị bàn tay nhỏ mân mê dò xét đem theo tia kích tình mạnh mẽ.

Ngô Thiên Kỳ không nháy mắt nhìn chăm chăm cô nhóc , bàn tay lại rất sắc tình chạy loạn trên người cô , một chỗ cũng không muốn bỏ sót. Một lúc thư giãn cho Lạc Ân xong , Ngô Thiên Kỳ nhanh chóng đem cô từ bồn tắm đặt ngồi lên đùi , dùng khăn tắm to đùng lau khô cơ thể Lạc Ân. Chiếc quần âu đen lịch lãm cũng vì thế mà bị ướt một chút.

Vì vừa được đem ra khỏi bồn tắm hơi lạnh bắt đầu phả vào người Lạc Ân , khiến cô kêu lên một cách yêu kiều "Lạnh , lạnh.."

Nghe được tiếng than vãn của cô , anh ôm cô ra ngoài , đặt nằm lên giường. Lạc Ân bây giờ đang quang lỏa trước mắt anh. Muốn dùng cũng không được , mà anh thì đại gì mà dùng ? Trực tiếp hôn khắp cơ thể cô , khiến thân thể vốn đang trắng nõn liền xuất hiện nhiều vết ấn ký màu đỏ dâu . Ngô Thiên Kỳ rất hài lòng. Mùi sữa tắm phang phảng quanh mũi , vì vừa tắm xong nên làn da cô mát lạnh tuyệt đối. Có ai ngờ rằng , buổi sáng như thế anh đăcos thể ăn tươi cô ? Mút mạnh nụ hồng đỏ thắm vừa ngậm đã thẳng đứng lên , vừa châm lửa khắp nơi trên người cô. Làn da của cô cực tốt , nơi nào cũng trơn mượt , kích thích dục vọng ẩn giấu trong tâm Ngô Thiên Kỳ.

Cảm giác ngứa ngáy tê dại trước ngực khiến Lạc Ân không nhìn được ngậm lên khúc nhu mị , tay nắm lấy gra trải giường màu trắng . Toàn thân vì anh mà uốn éo. Không bị cự tuyệt khiến tâm tình anh hưng phấn tuyệt đối , chiếc rôn khá ái theo hô hấp khẽ nhấp nhô , đôi môi đỏ tươi cũng vì anh mà mở ra khắp lại phun ra làn sương trong suốt.

Ngô Thiên Kỳ một tay nhàn nhã xoa nắn hai luồng đều đặn , một bên tận tình liếm mút , bàn tay còn lại theo đường cong cơ thể mà lần mò xuống phía dưới , khi nơi mẫn cảm bị anh chạm vào , nhần tâm giày xéo , Lạc Ân mở căng mắt , hiện lên làn nước trong vắt , nhu tình kêu lên âm thanh mị hoặc "Ân..". Nghe được âm thanh dụ tình của cô , dây thần kinh kiên nhẫn trong não của Ngô Thiên Kỳ , "pặc" một cái đứt đôi.

Nhưng không vì thế mà gấp gáp , không cần hỏi cũng biết đây là lần đầu tiên của cô. Vì vậy anh phải cẩn thận , không làm cô bị thương. Ngón tay nhẹ nhàng ngắt nhụy hoa , xoa xoa một chút , rồi tiến vào trong.

Lạc Ân dù say khướt nhưng vẫn rất rõ cảm giác có cái gì đó vừa xâm nhập vào cơ thể mình hơn nữa không đứng yên mà nhịp nhàng di chuyển. Lạc Ân thờ dốc , kêu lên từng thanh âm dâm dục. Cô thật quá nhỏ bé và non nớt , ra vào nhịp nhàng theo ngón tay cũng là một khó khăn. Mỗi lúc sau , ngón tay anh đột nhiên thấm một làn nước dính dính. Anh xấu xa cười cười , hôn lên cánh môi Lạc Ân , làm chuyện xấu nhưng không hề xấu hổ ngược lại còn cất lời lưu manh "Ân Ân , xem ra em thích ứng rất tốt."

Nói xong lại thêm một ngón , lần lượt ra vào , Lạc Ân khó chịu vận vẹo nhưng khoái cảm vẫn chưa đủ , cô muốn thêm nhưng bản thân lại ngờ nghệch không biết muốn gì. Cuối cùng cũng cất lời "Khó chịu , Thiên Kỳ...khó chịu quá..."

"Khó chịu chỗ nào ? Hử ?" - Ngô Thiên Kỳ cắn nhẹ vành tai cô , thích thú trêu chọc , bàn tay kia đặt trên nụ phấn hồng chà xát mạnh mẽ. Kích thích dục cảm của cô.

Lạc Ân yêu kiều rên rỉ, nói những lời mơ hồ "Muốn, em...em muốn !"

Ngô Thiên Kỳ : "Em muốn gì ?"

Lạc Ân lắc đầu , tựa hồ không tìm ra lời giải đáp , phát ngôn lung tung "Cho em...khó chịu , không thoải mái."

"Vây , anh giúp em thoải mái ." - Ngô Thiên Kỳ rút tay ra khỏi nơi u cổ đã được anh mở lối , xoa nắn cặp mông mịn màng , cởi thắt lưng ra , gần một chút chạm mạnh hai cơ thể với nhau. Lạc Ân giật mình , thất kinh hét lên "Đau..."

Từ bên dưới truyền lên cơn đau dữ dội , khoe mắt ươn nhẹp , Lạc Ân bật khóc , cả mồ hôi cùng nước mắt hòa lẫn trên khuôn mặt trắng bệch , cô thở hôn hển , đáng thương nói "Đau quá , Thiên Kỳ hic...không cần , khi dễ em..."

Ngô Thiên Kỳ nhìn gương mặt của cô trong lòng vô cùng thương tiếc. Hôn lên đuôi mắt có vị mặn của nước mắt , đáng vẻ cô thật đáng thương , nhưng anh chính là không có cách rút ra "Ngoan , đừng động , đừng động !"

"Ư..." Lạc Ân đau nhức , muốn dùng tay đẩy người đang dụ dỗ kia , nhưng ngay cả thở cũng khó khăn , nức nở không ngừng , uất ức tựa hồ như đang bị ai bắt nạt.

Ngô Thiên Kỳ mạnh mẽ hôn lên cánh môi chặn tiếng khóc lại , bàn tay xoa xoa thắt lưng nhằm giảm cơn đau giúp cô , dù có ghen thờ nhưng cũng không dám làm liều. Lạc Ân mừng rỡ như vậy anh tuyệt không được mạnh động mà làm đau cô . Được một lúc thấy Lạc Ân không khóc nữa , lông mày cũng giãn ra , đoán chừng đã ổn định , Ngô Thiên Kỳ nâng hông cô lên , đụng một cái thật mạnh .

Lạc Ân giật nảy người "Ưm. Thiên Kỳ...ân..." Khoái cảm mãnh liệt còn hơn vừa nãy , mang đến cho cô xúc động mạnh , ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông trên người , đưa tay muốn chạm vào anh nhưng mơ màng không tìm được. Ngô Thiên Kỳ bắt lấy tay cô , dùng lưỡi liếm quanh khe tay , đại não Lạc Ân tê dại , ngứa đầu rên rỉ. Âm thanh nghe thật ma mị , khiến tình lực của anh thêm cuồng nhiệt.

"Ân Ân , có thoải mái không ?" - Người đàn ông trên người Lạc Ân động tác nhanh lẹ , lời nói và cử chỉ hết mực dịu dàng yêu thương.

"Ưm , thoải mái..."

"Có thích không ?"

"T...Thích !"

Lạc Ân ngoan ngoãn đều trả lời rất thành thật , bầu ngực đầy đặn vì động tác của anh mà phập phồng đung đưa "...Thiên Kỳ , chậm...chậm lại...em...ừm..."

Lạc Ân nói không ra hơi , lời cầu khẩn đành vô tác dụng. Ngô Thiên Kỳ cúi đầu ngậm trái nho đang nhịp nhàng trước mắt vì anh mà run rẩy mang theo đường cong mê hoặc người nhìn , cơ hồ như lý trí đang dần tan biến , đáy mắt của anh như thêm bùng cháy , một bên anh ra sức đụng mạnh vào cơ thể cô , lại vừa âu yếm cưng chiều tạo ấn ký độc chiếm khắp cơ thể mảnh mai.

Nâng người Lạc Ân ôm vào lòng , đặt cô ngồi lên đùi , hai bàn tay nắm chặt bờ mông căng mịn , ngậm lấy lưỡi của cô , điên cuồng hôn hăng say , hơi thở của hai người trực tiếp trao đổi , hai luồng mềm mại cũng vì thế mà đồng thời ép vào lòng ngực sáu múi của anh , khiến anh cảm nhận rõ cử chỉ lên xuống mềm mại của cô.

Từ u cổ chảy ra dòng nước ấm áp , dính sát với cự vật của anh. Anh cường thế ra vào , từng hạt mồ hôi nhỏ xuống người Lạc Ân , cô tựa vào vai anh phun ra làn khí nóng hồi kích tình , cánh tay siết chặt lấy tấm lưng dài chắc nịch .

Ngô Thiên Kỳ hơi thở nặng nhọc , bên trong cô thật ấm nóng , khiến anh nhất thời quên mất chính mình "Nói , có yêu anh không ?"

Lạc Ân mơ màng , chỉ thuận miệng trả lời "C...Có..."

Ngô Thiên Kỳ : "Nói rõ."

Lạc Ân : "Em...em yêu anh..."

"Thật ngoan..." - Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , siết lấy cơ thể cô , gấp rút ra vào , làn nước cũng vì cử động mà nhỏ xuống gra giường , anh mãnh liệt ra vào , lời từ miệng lại nhu tình , yêu thương vô vàn.

Cô và anh cùng chung nhịp tim đập mạnh , hơi thở dung hòa , tiếng rên rỉ của Lạc Ân , tiếng thở dốc cuồng tráng của Ngô Thiên Kỳ và âm thanh kích tình ngọt ngào lần lượt vang lên.

Vì đây là lần đầu tiên của cô nên Ngô Thiên Kỳ bao dung rộng lượng chỉ làm một lần , nhưng anh không phải hạng người tốt như thế. Nếu đã ăn một lần thì phải lặp lại liên tục mới tăng cường khẩu vị... Chuyện này anh cũng nên cảm ơn Tang Nhu , và một người nữa là...Mễ Thái...

Sau khi tỉnh dậy đã là buổi trưa , hai mí mắt Lạc Ân khẽ cử động , làn sương mịn trên tầng mắt khiến cô mơ mơ màng màng , chỉ thấy bóng dáng một vật

mờ ảo thủ lù trước mặt. Vì uống loại rượu mạnh nên hiện tại đầu cô đau nhức vô cùng nhưng kỳ lạ , tại sao ngay cả cơ thể cũng nhức nhối như thế, dụi dụi đôi mắt , Lạc Ân giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh của Ngô Thiên Kỳ đặt đối diện , hơn nữa đôi đồng tử đen lấy lại đang trân trân nhìn cô.

Lạc Ân ngó người , à , chắc do cô chưa tỉnh hẳn , lắc nhẹ đầu , cô đưa tay tiếp tục dụi mắt , nhưng hiện thực trước mắt vẫn vậy. Khóe miệng lẩn đuôi mắt hiện ý cười sâu xa , giọng nói trầm ấm rõ ràng “Chào buổi trưa....bảo bối !”

Lạc Ân cau mày , trong não bắt đầu sắp xếp trật tự một cách logic , những chuyện sau khi say dần hiện lên. Cô ngồi bật dậy , hốt hoảng nhìn anh , tấm chăn màu trắng cũng vì vậy mà rơi xuống đùi , Ngô Thiên Kỳ nhướng mày , huýt sao một cái , vẻ mặt lưu manh tuyệt đối. Lạc Ân nhất thời đỏ mặt , kéo tấm chăn lên. Anh từ tốn nói "Cần gì phải che ? Những gì từng thấy anh sẽ không bao giờ quên."

Hai bên gò má vì lời bốn cột của anh càng thêm đỏ , lúng túng nói "Anh...Anh thừa lúc em say ?"

"Không thể nói như vậy , là do em dụ dỗ anh." - Nâng lên cơ thể , cánh tay săn chắc chống xuống giường , anh nhìn bộ dạng xấu hổ của cô hận không thể đem Lạc Ân nuốt trọn vào bụng , khuôn mặt góc cạnh chất đầy hắc tuyến.

"Thiên Kỳ , em muốn trở thành người của anh." Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã lặp lại lời nói của cô , Lạc Ân giật mình. Anh chỉ nhắc lại những câu cho là cần thiết.

"Em sẽ không hối hận !"

"Em muốn..."

Lạc Ân xấu hổ dùng một tay bịt cái miệng không ngừng lặp lại những câu khiến người ta phải đỏ mặt , tức giận cất tiếng "Anh câm mồm đi."

Ngô Thiên Kỳ giữ chặt tay cô , xấu xa dùng lưỡi liếm qua từng kẽ tay mảnh khảnh. Lạc Ân tức khắc rút tay về phía mình , chúi chúi vào chăn , anh...đúng là sắc lang. Có thể làm hành động lưu manh như vậy , nhưng bàn tay vẫn còn cảm giác ấm nóng tê rần rần.

Nhớ lại chuyện lúc sáng ở biệt thự của anh, Lạc Ân thấy vô cùng tủi thân , trừng mắt mắng anh "Đồ trắng hoa , cô gái ở nhà anh là ai ?"

Ngoi Thiên Kỳ nhướng mày , phải rồi , anh quên mất cũng vì nhóc con Tang Nhu nên Lạc Ân mới uống đến say khướt như vậy , khóe miệng anh hiện ý cười , nhàn nhã nói "Là em họ của anh !"

Lạc Ân : "Em họ ?"

"Phải , con nhóc đó từ Nhật trở về." – Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã trả lời. Vì Tang Nhu là cháu gái duy nhất của Ngô gia nên rất được cưng chiều , là du học sinh bên Nhật. Vừa trở về sáng hôm nay. Từ nhỏ đã luôn đi theo Ngô Thiên Kỳ nên lần này anh “buộc” phải ra sân bay đón , còn miễn cưỡng cho ngủ nhờ ở biệt thự. Anh vươn tay búng một cái vào vầng trán trắng mịn , từ tốn nói “Vậy em nghĩ là gì ?”

Vì nghe Thế Hạo thông báo việc Lạc Ân bị hãm hại có chút manh mối , nên đến đó bàn kế hoạch cả buổi , khi gọi cho cô thì người nhắc máy lại là Lạc Dương , còn nhận được tin nhắn cô vì uống say nên đang ngủ. Lạc Ân xoa xoa cái trán , vậy xem ra cô đã hiểu lầm. Mím môi cười "Em xin lỗi , là em sai..."

Ngô Thiên Kỳ khẽ cười, vươn tay nhéo nhẹ bên mặt của cô "Tạm chấp nhận !"

Lạc Ân mỉm cười , bây giờ đã hơn hai giờ trưa , cô cũng nên đến bệnh viện. Ngày đầu tiên trở thành bác sĩ lại đi trễ "Anh ra ngoài đi , em thay đồ."

Ngô Thiên Kỳ bình thản nói "Chỗ nào trên cơ thể em chưa được anh cưng chiều ? Không cần ngại , cứ thay đồ trước mặt anh !"

Lạc Ân nghe mà muốn sắc nước miếng , Ngô Thiên Kỳ hằng ngày vốn nghiêm túc , dù anh hay châm chọc co nhưng không phải lưu manh như vậy , cô nhìn dáng vẻ bốn cột cường thế của anh , tức giận cảm gối ném thẳng vào khuôn mặt tuấn tú , hét ầm lên "Sắc lang , mau cút ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Chiếc xe BMW chạy dọc theo đường quốc lộ , hôm nay khí trời đặc biệt trong lành và mát mẻ. Lạc Ân ngồi trong xe ló đầu ra ngoài hưởng thụ gió mát , cô cứ nghĩ buổi trưa hôm nay sẽ nắng gắt , nhưng không ngờ lại dễ chịu như vậy "Ha...thật mát."

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng cười , đưa tay ấn nút , mui xe tự động hạ xuống , để lộ cả vùng trời cho Lạc Ân , cô nghiêng đầu nhìn anh , Ngô Thiên Kỳ vẫn giữ trạng thái im lặng , ánh mắt thâm trầm nhìn phía trước , tay nhịp nhẹ trên vô lăng, tay còn lại cầm lấy kính mát đeo lên mặt , che khuất đôi mắt màu đen , chỉ còn chiếc mũi cao , khóe môi mỏng khẽ cong. Anh mặc bộ comple màu đen , cà vạt chỉnh tề , mái tóc màu đen nhánh phiêu dạt trong gió , nhìn anh thật chói lọi bức người. Lạc Ân quay ngược mặt lên cao , sao cô lại có bạn trai phong độ đến thế ?? Trong lòng cô thầm lẩm bầm , hai mắt

nhắm lại , tận hưởng khí trời "Thật tuyệt."

Ngô Thiên Kỳ len lén nhìn cô , Lạc Ân vẫn mặc áo len mỏng , váy ngắn , vì cổ áo khá rộng nên dễ lộ xương quai xanh đẹp, từ tầm mắt của anh có thể phát hiện vết màu dâu đỏ bên vai phải, khoe môi giương lên tạo thành đường cong "Nice day !"

"Anh nói gì ?" - Nghe thấy tiếng lầm bầm , Lạc Ân nhú mày hỏi.

Anh điềm nhiên trả lời : "Hôm nay quả là một ngày đẹp , nhưng cảnh sắc bên cạnh càng đẹp hơn."

"Hử ?" Anh càng nói Lạc Ân càng không hiểu , anh hướng mắt về phía trước , không trả lời. Cô cũng không hỏi thêm , hướng mắt ra ngoài. Chợt nhớ đến một chuyện "A, hôm nay là ngày đầu em làm bác sĩ chính thức nhưng..." Lạc Ân quay sang trách anh "Cũng tại anh , bây giờ phải làm sao đây ???"

"Em nghĩ bạn trai mình không thể lo nổi việc con con đó ?"

"Vậy là anh đã nói với bệnh viện ?"

"Phải." Trong lúc cô đang say ngủ , Ngô Thiên Kỳ đã thông báo với viện trưởng , hôm nay Lạc Ân giúp anh giải quyết một số việc nên buổi trưa mới đi làm. Việc đó không quá khó khăn , hơn nữa lời anh nói viện trưởng Đói một mực tin tưởng.

Lạc Ân thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn anh "Cảm ơn anh."

Chạy một lúc lâu , cuối cùng cũng sắp đến bệnh viện , dừng xe gần con hẻm gần đó , Lạc Ân bước xuống. Vì lúc này cô đã nhất quyết không muốn cùng anh vào bệnh viện , cứ tưởng anh sẽ phản đối nhưng không ngờ anh lập tức đồng ý , việc này khiến Lạc Ân cảm thấy...nguy hiểm. Tính cách của anh không phải là kẻ dễ dãi như vậy...?? Người ta thường nói : Tĩnh lặng là sự khởi đầu của giông tố.

***

Dù đã chính thức trở thành bác sĩ . nhưng hầu hết tất cả thực tập sinh đều phải theo sự giám sát của giáo sư trước đó. Những thực tập sinh năm tư bắt đầu được chuyển đến học viện M.T để thực tập , cũng như Lạc Ân khoảng từ hai đến ba học sinh đi theo học hỏi giáo sư. Vào thời gian này , họ không được phép chạm vào bệnh nhân chỉ đứng kế bên nghe và học hỏi từ giáo sư , chỉ khi lên năm thứ sáu , thực tập sinh mới có quyền xem xét và chăm sóc bệnh nhân. Lạc Ân , Ngô Thiên Kỳ cùng hai thực tập sinh đi dọc hành lang đến phòng bệnh nhân .

"History Talking* ?" Giọng nói trầm ổn vang lên.

*History Talking : Ghi chép lịch sử y tế của bệnh nhân.

Ngô Thiên Kỳ đi trước , Lạc Ân bên cạnh nhanh chóng nói : "Bệnh nhân là học sinh lớp 12 tên Danh Nguyễn , Theo như thống kê DSM* được chẩn đoán bị trầm cảm và có xu hướng chống đối xã hội* ,người nhà suy đoán có lẽ là do áp lực của kỳ thi đại học sắp tới."

(*) Rối loạn nhân cách chống đối xã hội : là một loại bệnh tâm thần mãn tính, trong đó một người có cách suy nghĩ, cảm nhận tình huống và liên quan đến những người khác là bất thường - và phá hoại.

* Manual of Mental Disorders (DSM) : Thống kê này được công bố bởi Hiệp hội Tâm thần Mỹ và được sử dụng bởi các nhà cung cấp sức khỏe tâm thần để chẩn đoán các điều kiện tinh thần.

Ngô Thiên Kỳ : "Thuốc thế nào ?"

" 50mg Citalopram* , 1500mg lithium* được chia ra 3 lần và 30mg olanzapine*."

*Citalopram (Celexa) : Thuốc chống trầm cảm.

*Lithium (Lithobid) : Thuốc ổn định tâm trạng.

*Olanzapine (Zyprexa) : Thuốc chống loạn thần.

Ngô Thiên Kỳ nghe xong chỉ gật nhẹ đầu không nói thêm , đi đến phòng 253. Cánh cửa màu xanh kéo sang một bên. Danh Nguyễn đang nằm im trên giường , mắt hướng lên trần , khuôn mặt không chút biểu tình , vì sợ cậu bé sẽ làm loạn giống như mấy lần trước nên hai tay hai chân đều trói chặt. Ngô Thiên Kỳ nhú mày , hất mặt ra lệnh cho y tá "Cởi trói."

"Sao ạ ? Nhưng.." - Y tá ngạc nhiên với câu nói của anh.

Ngô Thiên Kỳ cầm bảng theo dõi lên , từ tốn cất tiếng "Tôi không thích lặp lại."

"Không sao , giáo sư Ngô sẽ tự sắp xếp." Lạc Ân vội lên tiếng.

Anh không cần kiêu ngạo như vậy , chỉ cần nói lý do là được , sao lại dùng cái giọng điệu đáng ghét kia ??

Y tá cuối cùng cũng cởi trói , Danh Nguyễn vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu. Ngô Thiên Kỳ kéo ghế ngồi xuống , hai chân bắt chéo , đáng vẻ kiêu

ngạo vốn có. Chăm chú quan sát sắc thái của bệnh nhân. Một chút sau cất tiếng "Gọi người nhà bệnh nhân đến gặp tôi , cậu bé này , chuyển đến phòng Amytal."

Lạc Ân tuy không hiểu anh đang muốn làm gì , nhưng vẫn nghe theo , quay đầu bước đi.

"Tôi không nói em." Chính là lúc Lạc Ân vừa chạm vào tay nắm cửa , Ngô Thiên Kỳ liền cất tiếng , ngược mắt nhìn một thực tập sinh tên Doãn Kim Tường, giọng nói từ tốn nghiêm nghị "Cậu đi."

"A , vâng." - Doãn Kim Tường gật đầu vội chạy đi.

Nói xong , Ngô Thiên Kỳ đứng dậy bỏ ra ngoài , Lạc Ân cùng thực tập sinh còn lại cũng đi theo. Mọi người ngồi trên ghế chờ gia đình của Danh Nguyễn. Vì thực tập sinh có nhiệm vụ nghe và ghi chép những điều cần thiết.

Lạc Ân thấy thực tập sinh đang nói chuyện với nhau liền ghé sát tai Ngô Thiên Kỳ , thì thầm "Thiên Kỳ , anh định làm gì , lý do bệnh nhân mắc bệnh đã biết rồi mà."

Ngô Thiên Kỳ nhướn mắt nhìn cô , trong mắt hiện ý cười rõ rệt , nhàn nhả nói "Em cứ liên tục thì thầm bên tai anh như vậy , rất có ích cho dục vọng của anh."

Câu nói của anh khiến khuôn mặt Lạc Ân đỏ ửng , mím môi không dám hỏi tiếp , đồng thời lùi lại cách xa anh . Nếu không phải ở đây có người , Lạc Ân cô không nề tình đánh anh vài cú. Sao anh lúc nào cũng có thể đùa giỡn ?? Hơn nữa còn phát ngôn những câu khiến cô phải đỏ mặt..

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa , thực tập sinh tên Mộ Tư vội mở cửa. Người bước vào là mẹ của Danh Nguyễn , dáng bà hơi gầy , thoạt nhìn là quý phu nhân cao quý nhưng ăn mặc cũng không quá lòe loẹt. Ngô Thiên Kỳ không lên tiếng , để Lạc Ân thay anh nói trước "Mời ngồi."

Bà Danh ngồi xuống , tư thế ngay ngắn "Sao lại gọi tôi đến đây ?"

"Bà Danh , tôi muốn hỏi , cậu bé Danh Nguyễn thật sự chỉ là do áp lực cuộc thi mà trở nên như vậy ?" Lạc Ân cất tiếng , cô đoán anh sẽ không nghĩ rằng với một lý do đơn giản như vậy lại có thể khiến một cô bé nhìn hiền lành như thế trở thành bệnh nhân có xu hướng chống đối xã hội.

Bà ta có chút tức giận trả lời "Chẳng phải tôi đã nói rồi sao ? Sao các người cứ hỏi hoài như vậy ?"

"Bà Danh, Bà cho rằng chỉ một điều đơn giản như vậy có thể khiến một người bình thường trở thành một bệnh nhân tâm thần ?" Ngô Thiên Kỳ im lặng từ nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng. Từ thái độ cho đến lời nói của mẹ Danh Nguyễn , có thể thấy bà ta đang cố chối bỏ trách nhiệm , nếu con mình bị tâm thần không cha mẹ nào an tâm , lý do sẽ có rất nhiều , chỉ dựa vào suy đoán của bản thân thì không chắc chắn. Thường thì họ sẽ nghe theo lời khuyên của bác sĩ. Nhưng bà ta thì ngược lại , muốn chối bỏ.

"Vậy thì sao chứ ?"

"Một bệnh nhân bị mắc chứng này thường sẽ do tác động mạnh mà hình thành nhân cách sai lệch. Ở độ tuổi mười tám có những bùng nổ và tò mò nhưng đó không phải là nguyên nhân dẫn đến bệnh tâm thần mà đó chỉ để đáp ứng dục vọng của con người trong quá trình trưởng thành.

Trên thế giới , vì ảnh hưởng của những cuộc chiến tranh thế giới mà hầu hết con người đều bị bệnh tâm thần nhưng không phải ai cũng để lộ ra bên ngoài. Chỉ là bệnh của họ không đến mức nặng.

Tính cách là sự kết hợp của những suy nghĩ, cảm xúc và hành vi duy nhất làm cho tất cả mọi người. Tính cách hình thành trong thời thơ ấu, thông qua sự tương tác của hai yếu tố: Kế thừa những khuynh hướng, hoặc các gen , nhưng tôi thấy yếu tố này không hợp lý , chỉ còn yếu tố cuối cùng : Môi trường, hay tình huống cuộc sống. Tác nhân chính là gia đình.

Một gia đình giàu có , quyền quý , lại là thiếu gia duy nhất của dòng họ , tôi nghĩ áp lực trên vai cậu bé rất lớn , và tác động mạnh qua những lần bị kích động tinh thần* dẫn đến việc chống đối lại mọi thứ , coi đó là cách để bảo vệ bản thân." Dừng lại một chút , ánh mắt sắc bén nhìn nhả liếc bà Danh , hỏi hệt như có như không , anh cất giọng kết thúc bằng một câu hỏi "Bà cho rằng , bệnh nhân tâm thần không phải người nên có quyền nhót và xem thường họ ?"

*Kích động tinh thần : Một loại khủng bố tinh thần qua cử chỉ , lời nói lặp đi lặp lại với nhiều hành động đe dọa khác nhau , vượt mức chịu đựng của người nghe.

Bà Danh trầm mặc , bà chỉ nghĩ đơn giản là Danh Nguyễn do áp lực học mà dẫn đến trầm cảm rồi sau đó phá phách để chống đối lại áp lực. Con bà từng vi phạm pháp luật nhưng vì gia đình giàu có nên đã bịt miệng bọn chúng. Cuối cùng đến cực hạn mới phải bí mật nhốt cậu vào bệnh viện tâm thần.

Lạc Ân ngồi bên cạnh , quả không hổ danh là một giáo sư giỏi nhất bệnh viện. Anh phân tích rất trôi chảy lại quyết đoán , làm tâm lý người khác bị lay chuyển. Ý của anh tức là nguyên nhân khiến cậu bé ấy bị bệnh không phải như người nhà nói. Thực tập sinh ngồi gần đó cầm bút ghi lại những gì Ngô Thiên Kỳ vừa nói. Họ kinh ngạc với những từ ngữ vừa nghe , thật may mắn khi làm học trò của anh.

Bà run rẩy , tay siết lấy chiếc váy kaki màu trắng , cắn cắn môi dưới để cố giữ bình tĩnh "Tôi...tôi...Danh Nguyễn là đứa con duy nhất trong nhà , nên bao nhiêu hi vọng tôi đều đặt hết vào nó , nhưng không ngờ...mọi chuyện lại trở nên như vậy..."

Ngô Thiên Kỳ đặt tách trà xuống bàn , tay gõ nhẹ lên đùi , từ tốn nói "Con của bà sắp đến giai đoạn tuyệt vọng rồi...vì sự thù hận trong lòng cậu ta quá

lớn."

Nghe đến đây, bà Danh bật khóc, hai tay đan vào nhau, van nài "Tôi cầu xin bác sĩ, hãy cứu lấy con tôi, tôi biết mình sai rồi...Cầu xin cậu, bác sĩ!"

Lạc Ân đứng dậy, ngồi cạnh bà, đưa tay an ủi "Bác à, đừng quá lo lắng."

Ngô Thiên Kỳ đứng dậy, hai đút vào túi quần, hạ giọng "Người có thể giúp cậu bé không phải tôi, mà là gia đình." Sau đó quay lưng đi, đồng thời cũng gọi Lạc Ân đi theo. Cô ngó người, an ủi bà Danh vài câu rồi chạy theo. Sao anh làm việc lại không thông báo cho ai biết. Đừng một cái là bỏ đi, khiến đầu óc cô quay mòng mòng.

Di chuyển Danh Nguyễn đến phòng Amytal, trạng thái của cậu bé đã ổn định hơn trước, nằm trên giường trắng, từ tĩnh mạch nổi với ống dây truyền nước. Lạc Ân đứng bên giường cùng Ngô Thiên Kỳ. Chỉ có hai người trong phòng. Còn lại thì đều đứng ở ngoài. Căn phòng này được cách âm rất tốt.

Ngô Thiên Kỳ hít một hơi vào hộp đựng ống tiêm bằng kim loại, cất tiếng "Em làm đi."

"Em?!"

Anh gạt đầu, Lạc Ân đưa tay mở hộp kim loại ra, lấy bên trong một ống tiêm, điềm tĩnh nói chuyện với cậu bé Danh Nguyễn "Đây là Amytal*", nó sẽ giúp em dễ chịu, thư giãn đi nhé."

*Amytal tư vấn : Phương thức tiêm amytal vào tĩnh mạch rồi tiến hành hỏi chuyện trong trạng thái thôi miên.

Lạc Ân tiêm từ từ dung dịch vào đầu truyền dây dẫn nước biển, đôi mắt Danh Nguyễn chậm rãi nhắm lại. Cô quay sang nhìn anh, chỉ nhận lại cái gạt đầu. Cô bắt đầu hỏi "Sao em lại muốn chống đối mọi người."

Trong trạng thái hôn mê, nước mắt cậu chợt rơi xuống, nhẹ nhàng trả lời "Em...là con một trong nhà, nên ba mẹ luôn mong em trở thành người tài giỏi nhất. Đến khi em bị rớt hạng, mọi nỗ lực phút chốc tan biến. Ba mẹ...bọn họ cũng vì vậy mà mắng em, cãi nhau, chửi rủa, dùng lời lẽ sỉ nhục...Cứ thế trôi qua một năm, trong nhà không bao giờ em yên ổn...Họ nói, em...là đứa vô dụng. Nhưng mà, tại sao họ không chịu hiểu, em, cũng chỉ là một cậu bé, không phải thần đồng ??? So sánh với người khác có vui không ?

Vì vậy..khi mọi tích tụ, kiềm chế đến giới hạn, em đã chống đối lại tất cả mọi thứ, đó là cách để trả thù những kẻ đã xem thường em..."

Lạc Ân đau xót nhìn cậu bé, cũng chỉ vì điều đơn giản là rớt hạng mà khiến một học sinh ôn hòa như vậy trở thành người chống đối xã hội. Cô sâu kín thờ dài. Nhưng ngược lại với cô, Ngô Thiên Kỳ một chút đau xót cũng không, vẻ mặt vô cảm đắm chiều suy nghĩ, sau đó rời khỏi phòng. Vừa đi vừa phân phó "Kê lại cho gia đình bệnh nhân, tăng liều lượng thuốc. Nếu như không có chuyển biến tốt thì tiếp tục tăng lên, dùng tâm lý trị liệu thường xuyên."

"Vâng."

Giờ ăn trưa ở bệnh viện, mọi người vây thành một bàn, Ngô Thiên Kỳ, Lạc Dương, Dương Minh Dung, nhóm người của Lạc Ân còn có Đới Y Y. Cô ta vui vẻ gấp thức ăn cho Ngô Thiên Kỳ nhưng lần nào anh cũng trả lại. Ở trước mặt mọi người như thế, anh lại bình thản gấp thức ăn cho cô còn dụi dằm nhắc nhở "Ăn nhiều một chút." Khiến bọn họ ngạc nhiên.

Đang ăn Lạc Ân nhíu mày khi thấy Mễ Thái vội vàng cầm túi xách chạy đi, bây giờ còn chưa tới giờ tan ca, anh ta lại tự tiện bỏ về ? Nhưng khi chạy ngang qua Lạc Ân một đoạn lại quay đầu lại, vẻ mặt kinh hãi vội nép sau bức tường gần đó.

Ngô Thiên Kỳ thấy cô không lo ăn cơm liền lên tiếng "Em mặc kệ anh ta."

"Hừ ?"

"Kỳ ca." Một tiếng gọi vang lên, mọi người đều quay mặt nhìn. Là một cô bé có mái tóc màu hạt dẻ, đáng người thanh tú đáng yêu đang vui vẻ chạy đến. Là cô gái tên Tang Nhu.

Ngô Thiên Kỳ mặt vẫn không thay đổi "Em đến làm gì ?"

Tang Nhu cúi đầu chào mọi người "Em đến tìm Mễ Thái, anh ấy có ở đây không ?"

Từ phía ngó của Lạc Ân và anh có thể nhìn thấy Mễ Thái đang cầu khẩn xua tay, đây là lần đầu cô thấy bộ dạng của hắn. Thường ngày luôn tỏ ra cao ngạo, bây giờ thì sợ hãi như thế. Cô cũng không phải người xấu nên im lặng, nhưng Ngô Thiên Kỳ ngồi bên cạnh, từ tốn hít một hơi về phía bức tường đối diện "Anh ta ở bên kia."

Tang Nhu lập tức quay mặt lại, nhanh chóng tiến đến "Anh Mễ Thái."

"Tên khốn Ngô Thiên Kỳ, cậu được lắm" Hắn tức giận rống lên rồi cố gắng thoát khỏi Tang Nhu.

Anh ngó thường thức tách cà phê, khóe miệng hài lòng khê

giương. Lạc Ân ngáy người nhìn anh, đây là trả thù cá nhân hay có lòng giúp em gái??

Lạc Ân đi theo Ngô Thiên Kỳ làm việc, vừa đóng cửa lại, cô đã bị anh kéo về phía mình, đặt trên đùi, không để cô lên tiếng, đôi môi mòng thoáng chốc đã lấn chiếm môi cô. Cuồng nhiệt liếm mát. Lạc Ân ngồi trên đùi anh, cơ hồ không thể bỏ chạy, im lặng để anh chiếm lợi thế. Môi anh mềm mại, ở khoảng cách của hai người, Lạc Ân có thể ngửi thấy mùi hương thanh lạnh trên cơ thể Ngô Thiên Kỳ, bàn tay to lớn siết chặt eo Lạc Ân tựa hồ như muốn ép cô vào người mình.

Nụ hôn của anh không còn dè dặt như trước, đối với người lần đầu trải nghiệm như cô không đủ sức để duy trì lâu, nên chỉ ít phút đã thờ không ra hơi. Cuối cùng Ngô Thiên Kỳ cũng chịu buông cô ra, Lạc Ân gục đầu bên vai anh thở hổn hển, sắc mặt hồng hào rất xinh đẹp, Ngô Thiên Kỳ thâm trầm quan sát cô. Lạc Ân ngước mắt, hồi phục tinh thần, gằn giọng nói "Này, anh muốn em chết sao?"

Ngô Thiên Kỳ nhếch miệng, khóe mắt hiện rõ ý cười, từ tốn trả lời "Nếu anh muốn em chết, em còn có thể ngồi đây mà trách anh?"

Lạc Ân liền ngậm miệng, cô thật muốn biết, anh là loại người gì? Thiên ngôn vạn ngữ trong đầu hay sao mà hể cô mở miệng anh liền đáp trả. Lạc Ân muốn bước xuống nhưng bàn tay sau lưng vẫn giữ chặt, giọng nói trầm ấm dễ nghe "Nếu còn nhúc nhích, anh sẽ đem em ăn sống đấy."

Lạc Ân giật mình, hồ nghi nhìn anh, đang dọa cô sao? Nhưng lời của anh dù là đang đùa giỡn cũng phải tin, ai biết được, ngoài mặt anh đùa như thế nhưng trong thâm tâm lại là thật.

Một tiếng đập vỡ vang lên trong phòng tối, thêm một tiếng hét inh ỏi "Khốn khiếp, cô làm việc kiểu gì vậy hả?"

Lương Tuyết Nhi giật mình sợ hãi, nép vào sát bức tường lạnh, run rẩy đáp "Tôi...tôi đã cố gắng hết sức rồi....tại...cô...cậu ấy..."

Đời Y Y nắm tóc cô, tức càng thêm tức "Cô có hai lựa chọn: một là trao đổi số thuốc của cô ta chuẩn bị cho bệnh nhân, hai là mọi việc sẽ bại lộ. " À cười khanh khách "Nếu lỡ như bí mật của cô bị bại lộ, chắc chắn sẽ bị rút bằng hành nghề. Mãi mãi cũng không thể trở thành bác sĩ. Hơn nữa còn bị tống vào tù. Còn tôi thì khác, đều đã có người lo liệu. Thế nào?"

"Tôi...tôi sẽ làm theo cô. Đừng làm vậy. Cầu...cầu xin cô."

Đời Y Y đẩy Lương Tuyết Nhi, cười ha ha, giọng cười ghê rợn vang vọng khắp căn phòng.

Lạc Ân đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng làm việc, từ đằng xa cô phát hiện một bóng người bước ra từ phòng của mình, nhìn thật kỹ phía sau, rất quen thuộc. Lạc Ân đang ngăn người suy nghĩ thì một bàn tay chạm vào vai cô "Bác sĩ Lạc." khiến cô giật mình quay lại, y tá mỉm cười "Làm cô giật mình sao, tôi xin lỗi."

"Không sao, có việc gì không vậy?"

"Tôi đã để sẵn thuốc ở phòng cậu cô, theo đúng như cô yêu cầu."

Lạc Ân mỉm cười "Cảm ơn." Nếu nói về thuốc, dạo gần đây cô phải rất cẩn thận, tai nạn lần trước của Tiểu Chu cô đã rút ra một kinh nghiệm. Khoan đã, những tai nạn gần đây của cô đều xuất phát từ các loại thuốc. Vậy người lúc này...

Lạc Ân chạy vào phòng kiểm tra số thuốc trên bàn, sau đó cầm tờ giấy toa thuốc ra, tất cả các viên thuốc đều bình thường nhưng nếu quan sát kỹ một chút, cô một viên nén bị dư ra, Lạc Ân cầm viên thuốc bỏ vào túi ni lông nhỏ, đi ra ngoài. Trước khi đi cũng không quên khóa cửa cẩn thận.

Cô cầm lấy toa thuốc đi ra quầy, nói với y tá "Cảm phiền chị lấy giúp tôi đơn thuốc này."

Y tá cầm lấy, thắc mắc "Không phải tôi đã đưa cho cô rồi sao?"

"À...túi thuốc đó có vấn đề. Chị đổi giúp tôi nhé."

"Được rồi."

Lạc Ân nhận túi thuốc, gật đầu cảm ơn. Cô gọi cho Lạc Dương. Hai người gặp nhau trong phòng làm việc của anh.

"Anh, anh nhìn xem, viên thuốc này là gì?"

Lạc Dương cầm lấy "Em thấy có gì không ổn sao?"

"Ừm, lúc này em thấy có bóng người từ phòng em đi ra. Khi em kiểm tra thì thấy có một viên bị thừa. Dạo gần đây thuốc của em hay bị nhầm lẫn, em lo rằng có người cố ý."

"Anh sẽ nhờ bên dược lý. Em nên cẩn thận hơn."

"Vâng." Lạc Ân gật đầu. Cô vẫn thắc mắc, người đó đáng người nhỏ nhắn chắc chắn là phụ nữ...

Mãi suy nghĩ Lạc Ân khi nhận ra thì đang đứng sau bệnh viện, sao cô lại ở đây!? Cô định quay lưng bỏ đi thì nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Chuyện đó sao rồi?”

“Tôi... đã làm theo lời cô nói. Nhưng, viên thuốc đó là gì?”

Giọng nói thứ hai vang lên khiến cô vô cùng kinh ngạc, cô biết người đó, rút hết can đảm, Lạc Ân khẽ liếc nhìn nơi phát ra tiếng nói... là Lương Tuyết Nhi và Đới Y Y. Cô như chết sững, khi nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Là Fluphenazine*, chỉ cần một viên thì bệnh nhân ở phòng 205 do Lạc Ân phụ trách sẽ lên cơn động kinh, lúc đó anh ta sẽ vì vậy mà chết...”

*Fluphenazin là thuốc chống loạn thần thuộc nhóm phenothiazin, an thần kinh.

“Chết!? Chết sao?” Lương Tuyết Nhi giật mình, chỉ là lên cơn động kinh thôi mà, sao có thể??

“Cô lo cái gì? Hừ... tình trạng của anh ta là không dung nạp thuốc nếu có cố ép uống thì... haha... haaaa.” Đới Y Y cười lớn tiếng, đối đầu với tôi, Lạc Ân cô không đủ sức đâu? Phàm là những ai chống đối tôi đều nah65n lấy kết quả vô cùng thảm thiết..

“Cô chỉ là ghét Lạc Ân, sao có thể hại người như vậy?” Lương Tuyết Nhi phản bác, người phụ này sao có thể đáng sợ như thế? Cô ta khoác trên mình chiếc áo bác sĩ nhưng trong tâm lại không phải con người... Vì lợi ích riêng mà có thể lấy mạng sống của người khác??

*Chát – Á tức giận vươn tay đánh cô, gần giọng “Cô dám lên mặt dạy đời tôi? Đừng quên, chính cô cũng xem hại chết người đó. Đừng ở đây mà dạy đời tôi. Chẳng phải cô là người cho Tiểu Chu uống thuốc, hại Lạc Ân xem chút nữa bị Tô Thiệu Lương cưỡng bức sao? Bây giờ còn giả nhân giả nghĩa??”

“Là do cô ép tôi!”

“Này, chuyện của Tô Thiệu Lương là do cô tự tay sắp đặt đấy nhé. Lương Tuyết Nhi... trước khi nói người khác hãy tự xem xét bản thân đi.” Dứt lời, à quay lưng đi, trên môi nở nụ cười khinh miệt.

Lạc Ân nhìn người bước đi, những gì đã nghe, cô ước gì mình chưa từng nghe chưa từng thấy, ánh mắt thất thần nhìn xuống dưới đất, vô tình va phải người trước mặt. Ai đó lên tiếng “Em làm rơi tiền à?”

Lạc Ân ngược mặt lên, là Ngô Thiên Kỳ. Cô thờ dãi gục đầu vào lồng ngực anh. Ngô Thiên Kỳ nhíu mày hỏi “Em sao vậy?” sẵn tiện vòng tay ôm lấy cô.

“Anh mau buông ra, muốn người khác thấy à?”

“Em ôm anh trước.”

“Em ôm bao giờ, chỉ gục đầu vào thôi.” Anh cố ý ôm cô để mọi người tình cờ bắt gặp, sau đó đường đường chính chính tuyên bố chuyện của bọn họ.

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười, nheo nhẹ bên má cô “Em có chuyện không vui à?”

“Ừ.” Lạc Ân đáp nhẹ nhàng. Anh nắm tay cô đi vào phòng làm việc. Cô ngồi trên ghế, đáy mắt thấp thoáng nỗi buồn. Cô tin tưởng làm bạn với Lương Tuyết Nhi nhưng rốt cuộc lại nhận lấy những gì hôm nay...

***

Sau khi nghe Lạc Ân kể lại, Ngô Thiên Kỳ sắc mặt không thay đổi, anh ôm cô vào lòng “Được rồi, đừng lo, anh sẽ giúp em giải quyết chuyện này..”

“Tại sao em luôn là người bị gạt? Em làm gì sai sao? Em thật lòng đối xử với cậu ấy nhưng tại sao...?” Lạc Ân nói, ngoài anh ra, Lương Tuyết Nhi là người bạn thứ hai cô, Lạc Ân siết chặt lấy anh. Ngô Thiên Kỳ trong tâm đang hỗn loạn nhưng vì cô mà cố gắng kìm nén. Đới Y Y, xem ra anh đã xem thường khả năng của cô ta. Việc này, anh nên nhanh chóng kết thúc...

Lạc Dương cùng Ngô Thiên Kỳ cùng bàn bạc, viên thuốc cô đưa đã có kết quả, là Fluphenazin thuộc dạng thuốc độc bảng B, dùng để chống loạn thần cấp và mãn tính, bao gồm cả tâm thần phân liệt và cơn hưng cảm, tình trạng paranoia và loạn thần thực thể. Nhưng nếu dùng không đúng cách sẽ gây ra những biến chứng nguy hiểm cho bệnh nhân. Lạc Ân đã quyết định tìm Lương Tuyết Nhi để nói chuyện rõ ràng, cô cần phải khuyên Lương tuyết Nhi quay lưng lại với Đới Y Y, còn lại cứ để hai người bọn họ.

Trên sân thượng của toà bệnh viện, Lạc Ân đứng giữa sân lộng gió cùng Lương Tuyết Nhi. Cô cất tiếng trước “Cậu... không có gì để nói với tôi sao?”

Lương Tuyết Nhi hơi ngẩn người lại có chút chột dạ, cố gắng giữ bình tĩnh trả lời “Không... tớ không có. Cậu là người gọi tớ lên đây mà.”

Lạc Ân đánh mặt, trên khuôn mặt nhỏ bé toát lên vẻ lạnh lùng và tức giận “Nếu là bình thường, tôi... đã có thể đánh cậu. Nhưng chúng ta là bạn, ít hay nhiều cũng hai năm... Sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Lạc Ân... cậu đang nói gì vậy?”

“Tuyệt Nhi, nếu còn xem tôi là bạn thì đừng tay lại đi. Đừng làm theo những gì Đới Y Y nói.”

Lương Tuyết Nhi sững người, hai tay run lên, mọi chuyện, rốt cuộc cũng đã bại lộ, cô đứng im bất động không lên tiếng. Lạc Ân nói tiếp “Tuyệt Nhi, cậu có gì khó nói cứ kể với tôi, tôi sẽ giúp cậu.”

“Lạc Ân... mọi chuyện như bây giờ... đều là tại cô...” Cuối cùng, khi mọi kìm nén trong lòng không còn, Lương Tuyết Nhi cất tiếng, phản lại Đới Y Y, cô sẽ chết, không phản cũng chết. Bây giờ cô chẳng còn gì để mất nên không cần phải sợ ai.. “Tôi và cô đều vào đây cùng một thời gian, nhận cùng một giáo sư, nhưng tại sao, cô lại được ưu ái hơn tôi? Tôi có gì thua cô chứ? Mọi việc cô làm đều rất tốt, hơn nữa bên cạnh luôn nhận được sự giúp đỡ của Ngô giáo sư, Lạc giáo sư còn cả Dương giáo sư, còn tôi thì bị đẩy sang Đới Y Y. Cô có biết, tôi vì cô mà dần trở thành người như bây giờ?”

Lạc Ân đứng im lặng, cô không thể tưởng tượng những gì mà Lương Tuyết Nhi đã chịu đựng. Một khắc đó, giả như cô không đồng ý việc anh tách nhóm ba người bọn họ ra... Lương Tuyết Nhi nhìn cô, đáy mắt vừa bi thảm vừa phẫn nộ “Lúc tôi hại cô lần đầu, vì cảm thấy tội lỗi nên định quay lại cứu nhưng khi đến thì thấy Ngô giáo sư, lúc đó tôi cảm thấy rất may mắn vì cô vẫn bình an, tôi cứ nghĩ mình có thể chuộc lại lỗi với cô nhưng không ngờ Đới Y Y lại xuất hiện, lại cho người điều tra tôi, bí mật bị phát hiện, nó trở thành điểm yếu của tôi để cô ta tùy tiện sai khiến. Lạc Ân, cô nói chúng ta là bạn vậy tại sao lúc tách nhóm cô lại không phản đối? Ngay cả người duy nhất tôi thích là Tôn Triết cũng thích cô. Rốt cuộc thì cô có điểm nào hơn tôi chứ?”

“Tuyệt Nhi, tôi...”

“Lạc ân, đến nước này cô cũng không cần phải giả nhân giả nghĩa với tôi nữa. Tôi không cần.”

“Vậy tại sao cậu lại hiến máu cho tôi?” Cô còn nhớ khi xảy ra tai nạn ở bữa tiệc, người gấp gấp chạy đến bệnh viện để truyền máu cho cô là Lương Tuyết Nhi. Một người muốn hại cô thì sao lại đi cứu cô làm gì? “Cô chỉ là bị ép buộc, tôi tin cô... Tôi sẽ giúp cô, sẽ không để Đới Y Y uy hiếp nữa.”

Lương Tuyết Nhi lặng im, chín bản thân cô lúc đó, không hiểu tại sao lại nhận lời truyền máu cho Lạc Ân, tuy mọi lần đều cảm thấy rất có lỗi nhưng càng làm cô càng không thể bước ra...

Lạc Ân ôm cô vào lòng, một phần lỗi cũng là do cô “Xin lỗi, Tuyệt Nhi, cậu đừng lo, nếu sợ bị rút bằng hành nghề, tớ sẽ nói với Lạc Dương tìm cách giúp cậu. Chúng ta vẫn sẽ là bạn, cậu là người bạn thứ hai sau người đó của tớ.”

Lương Tuyết Nhi bật khóc, nước mắt nặng hạt nhanh chóng rơi xuống chảy dài trên khuôn mặt cô, Lạc Ân, cô gái này sao có thể đơn giản như thế mà tha thứ cho cô? Người từng khiến cô bị thương, xem chút ở tù vậy mà chỉ đơn giản tha thứ như vậy thôi sao? Lương Tuyết Nhi ghì chặt Lạc Ân, cô hổ thẹn, tự trách, căm hận bản thân... “Lạc Ân, tớ xin lỗi, là do tớ ganh tị nên mới như vậy, thành thật xin lỗi...”

Cô mỉm cười, vỗ nhẹ tám lưng đang run rẩy “Vậy chúng ta đều có lỗi...”

Nếu một người bạn vì giận ta mà làm việc có lỗi, không sao, chúng ta có thể tìm cách giải quyết, để có thể hàn gắn mối quan hệ này. Bạn bè không phải là người rất quan trọng với chúng ta sao??

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lạc Ân đưa Lương Tuyết Nhi về nhà gặp Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương. Ngô Thiên Kỳ đưa Lương Tuyết Nhi một vật nhỏ hình tròn, cất tiếng “Cô cầm lấy, hãy gắn cái này vào người, đây là camera có chức năng ghi âm. Hãy đến gặp Đới Y Y và làm theo lời tôi.”

Cô có chút sợ hãi, hai tay siết chặt, Lạc Ân an ủi “Đừng lo, không sao đâu.”

“Ừm.”

Lạc Dương: “Hãy làm như thế này, em hãy làm đúng như những gì Đới Y Y nói, chiếc máy này sẽ không bị phát hiện đâu, cứ xem nó như bông tai. Nếu xảy ra chuyện gì, chúng tôi sẽ cứu em. Can đảm lên.”

“Vâng.”

****

“Đến rồi sao?” Đới Y Y ngồi quay lưng lại với Lương Tuyết Nhi, giọng nói nhẹ nhàng như có như không nhưng mang đầy lạnh lùng. “Bệnh nhân phòng số 205 đã lên cơn rồi, chắc chắn cô ta sẽ không thể thoát tội.”

“Cô...còn muốn tôi là gì nữa không?”

“Cô hãy tách Lạc Ân ra khỏi Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương. Lúc đó, tôi sẽ sai người bắt cô ta đến đây.”

"Để làm gì?"

Ả cười khinh bỉ "Việc đó không đến lượt cô, chỉ cần làm theo."

"Vâng."

Cô bước ra ngoài, thờ phào nhẹ nhõm, đi nhanh đến chỗ Lạc Ân. Bên trong phòng, Đới Y Y đứng dậy, một bóng đen núp trong phòng xuất hiện, ả lạnh giọng hỏi "Thế nào??"

Bóng đen cung kính đáp "Đúng như cô nói, Lương Tuyết Nhi đã phản bội. Cô ta đã cấu kết với bọn người Ngô Thiên Kỳ."

"Hừ, tưởng dễ dàng vậy sao? Thay đổi kế hoạch đi, giết cả hai người."

"Vâng."

Đới Y Y nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp đánh lại, con ngươi chứa đầy lửa giận. Lương Tuyết Nhi dám phản ả sao? ả nghiêng rằng "Phàm là những kẻ dám chống lại tôi đều phải chết."

****

"Cậu đừng lo, cứ làm vậy đi. Anh Lạc Dương đã có kế hoạch rồi." Lạc Ân ngồi bên cạnh Lương Tuyết Nhi, vui vẻ nói.

Lương Tuyết Nhi vẻ mặt đầy lo sợ, sao cô có thể bình tĩnh như vậy, có chắc rằng họ sẽ kịp thời bảo vệ cô "Cậu...không sợ sao? Tin tức sẽ không bán đứng cậu?"

Lạc Ân cười tươi "Tớ tin bọn họ, và tin cả cậu nữa. "

"Xin lỗi... Tất cả là do tớ."

"Được rồi, chiều nay chúng ta sẽ đi chung."

Buổi chiều, khi tan ca, hai người cùng đi về. Lương Tuyết Nhi tuy trong lòng lo lắng vô cùng nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh. Nếu như người của Ngô Thiên Kỳ không đến kịp thì chính cô sẽ bảo vệ Lạc Ân. Đi đến gần đoạn đường vắng, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người chặn lại. Lạc Ân dừng chân, cẩn thận đề phòng.

Đoạn đường này vắng nhưng không có nghĩa không có đường thoát. Lùi lại vài bước, người trước mặt cất tiếng "Cô không có đường thoát đâu. Đừng thất công vô ích."

Dứt lời, một đám người xuất hiện bao vây cô và Lương Tuyết Nhi. Bọn họ không phải người của Ngô gia. Lương Tuyết Nhi níu tay cô "Không ổn rồi."

"Đừng lo. Sẽ không sao."

Bóng đen kia ra lệnh "Giết đi."

Lương Tuyết Nhi sững người "Lạc Ân, bọn họ định giết cậu đó. Mau chạy đi."

"Nếu các người dám chạm vào người họ, thì tôi nhất định sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn thân." một giọng nói trầm ổn vang lên, phía sau Lạc Ân. Cô quay lại, là Ngô Vũ Lâm, Ngô Thế Hạo và Mễ Thái dẫn theo một đám người khiến cô căng kinh ngạc.

Mễ Thái và Ngô Thế Hạo nhìn biểu hiện của cô, cùng lúc cất tiếng "Vi em là con dâu của Ngô gia nên chúng tôi bắt buộc phải giúp đỡ."

Bóng đen cười lớn tiếng "Các người chỉ phí sức thôi."

Sau đó cả hai bên cùng xông lên tạo thành một đồng hỗn loạn. Lương Tuyết Nhi kéo tay Lạc Ân bỏ chạy khỏi đây để ra đường lớn. Một vài người còn đuổi theo nhưng bị Ngô Vũ Lâm chặn lại, anh phái vài người đi theo để bảo vệ cô.

Cô cùng Lạc Ân thở hổn hển, chỉ còn một đoạn nữa là đến nhà. Lạc Ân nắm tay Lương Tuyết Nhi nhanh chóng đi, vài người vệ sĩ phía sau hết sức đề phòng nhìn xung quanh.

"Lạc Ân, coi chừng..." Lương Tuyết Nhi đột nhiên hét lên, đồng thời vươn tay đẩy cô ra, mặc kệ chiếc xe hơi từ ngoài lao vào lề đường.

*Rầm...

Lạc Ân bị đẩy mạnh, khiến đầu đập xuống đất, khi nhìn lại chỉ thấy chiếc xe đang lao vào Lương Tuyết Nhi, nhanh như cắt một tiếng động mạnh vang lên, thân hình, mắt nhìn thấy Lương Tuyết Nhi nằm trên vũng máu, người xong xe đã bỏ chạy. Vệ sĩ vội đuổi theo, còn hai người đỡ cô đứng dậy. Nhanh chóng chạy đến bên Lương Tuyết Nhi "Tuyết Nhi.... Tuyết Nhi, cậu sao rồi? Hả? Đây... Tuyết Nhi..."

Lương Tuyết Nhi nở nụ cười nhạt "Cậu...phải sống...tớ...thật...lòng...xin...xin lỗi..."

"Không sao đâu, tớ đưa cậu đến bệnh viện..." Lạc Ân vươn tay lau vết máu trên mặt cô, cố gắng kìm nén nước mắt.

"Không...không kịp đâu...mau chạy đi...mau..."

"Tớ không thể bỏ cậu được...hic..." Lạc Ân bật khóc, cô phải làm sao ngay lúc này đây. Ngô Thiên Kỳ đang ở đâu, cảnh tượng thế này khiến cô nhớ đến hình ảnh ba mình nằm trên vũng máu, cô nhờ vệ sĩ đưa Lương Tuyết Nhi đi, dù thế nào cô cũng không thể bỏ mặc bạn mình.

Cơ thể cô sợ đến phát run, Lạc Ân cố đứng vững, nhìn thấy người bên cạnh mình nằm trên vũng máu, thật sự cô cảm thấy rất bất lực và vô dụng, cô không thể vượt qua nỗi ám ảnh này. Hít một hơi mạnh. Lạc Ân lao đảo bước đi.

"Lạc Ân..." Bên kia đường vang lên giọng nói quen thuộc.

Cô nhìn bóng hình cao lớn ngược nắng, anh rút cuộc cũng đến. Ngô Thiên Kỳ thấy cô dính đầy máu, lo lắng nói lớn "Lạc Ân, em đứng yên đây, anh sẽ sang đó. "

Hai bên tai Lạc Ân lừng bùng, không thể nghe rõ, trước mắt quá mờ hồ, cô bước từng bước, dù người trước mặt có nói gì cũng không thể nghe rõ.

"Ân Ân, mau quay lại."

*Kétttt...Rầm.

Ngô Thiên Kỳ chết lặng, anh không kịp đến bên cạnh Lạc Ân.. Thân hình mảnh mai nhanh chóng đập mạnh xuống đất sau khi bị một chiếc xe hơi con đâm vào. Anh hoảng sợ chạy đến đỡ lấy cô, gào lên "Ân Ân.....tĩnh lại đi em...Ân Ân...Ân Ân..." Tiếng gọi rất lớn, lấn áp cả tiếng bàn tán xôn xao của người đi đường..

Ngô Thiên Kỳ đau đớn ôm chặt lấy cô, anh đã nói là sẽ bảo vệ cô nhưng bây giờ lại bất lực ôm lấy cơ thể thấm đầy máu. Anh đã đến trễ...không kịp.. Ngô Thiên Kỳ chưa từng sợ hãi như bây giờ, cả người run rẩy, ngoài gọi tên "Lạc Ân" thì trong đầu anh không còn một từ ngữ nào khác...

Bệnh viện tảo nập người quá lại, hầu hết đều là người của Ngô gia. Nhận được tin, Lạc Dương lập tức chạy đến. Nhìn Ngô Thiên Kỳ khoác chiếc áo đồ tơi, anh chậm rãi bước đến, đứng trước mặt, cất tiếng "Tôi có nên đánh chết cậu không?"

Ngô Thiên Kỳ im lặng không trả lời, Lạc Dương giận dữ nắm cổ áo anh lôi đứng dậy, mắt đầy căm phẫn "Chẳng phải cậu đã hứa với tôi sẽ bảo vệ con bé? Đây là cách cậu bảo vệ sao? Há?"

Anh và Ngô Thiên Kỳ đã quyết định, đến gặp Đới tổng, nói rõ mọi chuyện. Sau đó phái người truy tìm Đới Y Y. Anh có khuyên Ngô Thiên Kỳ nên ở bên cạnh Lạc Ân mọi việc anh có thể sắp xếp, nhưng bây giờ thì sao?

"Tôi sẽ không giao Tiểu Ân cho cậu nữa."

Một câu nói khiến Ngô Thiên Kỳ giật mình, Lạc Dương lạnh lùng đẩy anh ra, nói "Sẽ không có lần thứ hai..."

"Lạc Dương, xin cậu...không được...tôi không thể rời xa Ân Ân."

"Tôi không thể mất cô ấy một lần nữa."

"Vậy cậu xem cậu đã làm gì? Em gái của tôi, đang nguy hiểm đến tính mạng. Tôi sẽ không tha thứ cho cậu...Ngô Thiên Kỳ..."

Anh chưa từng thấy Lạc Dương giận như bây giờ, Ngô Thiên Kỳ biết là lỗi của bản thân nhưng anh vẫn không thể mất cô. Một lần là quá đủ...

Hạ Từ Khiên từ phòng cấp cứu đi ra, trán thấm đầy mồ hôi "Lương Tuyết Nhi và Lạc Ân mất máu quá nhiều, nếu muốn cứu thì phải phẫu thuật, nhưng lượng máu A Rh âm tính bệnh viện không có. Một trong hai phải là người hi sinh, để truyền máu cho người còn lại."

Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương tất nhiên là muốn cô sống nhưng bọn họ không có quyền tước đi mạng sống của Lương Tuyết Nhi, cũng không thể nhìn Lạc Ân chết.

Đột nhiên y tá chạy đến "Bác sĩ Hạ, bệnh nhân Lương vừa tỉnh dậy, cô ấy nói muốn gặp ba người."

Cả ba có chút ngạc nhiên, có khi nào cô ấy không muốn mình phải chết?

Bước vào phòng, Lương Tuyết Nhi nằm trên giường bệnh, khuôn mặt mệt mỏi không chút sức sống, đến gần cô, họ còn có thể nhìn thấy vết máu màu đỏ trên trán, cô thều thào nói "Hãy cứu Lạc Ân...tôi...nợ cậu ấy quá nhiều...mọi chuyện như bây giờ đều là do tôi...Tôi chấp nhận...hi sinh cho Lạc Ân..."

Lạc Dương nhìn cô gái trước mặt, lòng đầy đau xót, cô gái này bị người khác lợi dụng làm điều xấu bây giờ lại bị hại chết, anh cúi đầu cất tiếng "Cảm ơn em. Tuyết Nhi..."

Lương Tuyết Nhi nở nụ cười nhạt, cô muốn đền bù cho Lạc Ân, cô ấy là người tốt, sẵn sàng tha thứ cho cô dù cô đã năm lần bảy lượt hại Lạc Ân. Một người như vậy sao có thể chết oan uổng như thế? Cô đã nói nếu không ai có thể bảo vệ Lạc Ân thì cô sẽ bất chấp để bảo vệ người bạn này...Điều cô làm mãi mãi cũng không hối hận.

***

Du Huân Huân, Ngô Vũ Thần cũng đang đợi ngoài bệnh viện, đây là lần thứ hai họ đứng đây lo lắng chờ đợi tin của bác sĩ, cô gái Lạc Ân này làm bác sĩ lại hết lần này đến lần khác khiến mình nhập viện...

Ngô Thiên Kỳ và Lạc Dương vẫn giữ im lặng, không ai nói một lời. Từ phía xa, Ngô Thế Hạo và Mễ Thái đi đến. Thương tích đầy mình, Mễ Thái mỉm cười "Tôi xin lỗi vì không hoàn thành nhiệm vụ cậu giao, nhưng đã bắt được tên đó và Đới Y Y."

Du Huân Huân thấy con trai không lên tiếng, nằng nặng trả lời "Hai đứa có bị thương nặng không, mau vào khám đi."

Ngô Thế Hạo cười "Không sao đâu ạ, vết thương ngoài da ấy mà. Còn..." Anh ngập ngừng. Hiểu ý, Du Huân Huân chỉ buồn bã lắc đầu. Ngô Thế Hạo nhìn Ngô Thiên Kỳ, nhìn thấu tâm tư đang nhiễu loạn của anh.... Chỉ thờ dài ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ vai anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Kéo dài rất lâu, Hạ Tử Khiêm mới từ phòng cấp cứu bước ra, trán đầm mồ hôi, anh thở dài "Thành công rồi..."

Chỉ ba từ, khiến mọi người xung quanh rất vui mừng, anh nói tiếp "Nhưng, tai trái của cô ấy tạm thời sẽ không nghe được. Vì có lẽ, Lạc Ân trước đó đã bị kích thích thần dẫn đến trường hợp này...Mọi người yên tâm đi, chỉ là tạm thời thôi."

Ngô Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm, cả người mệt mỏi ngồi phịch xuống đất. Lạc Dương nhìn anh, không nói gì, bỏ đi đến phòng hồi sức. Du Huân Huân ngồi xuống, ôm lấy anh "Kỳ nhi...không sao rồi, con đừng như vậy nữa. Chúng ta đi thăm con bé."

"Vâng..." Anh trả lời nhẹ hẫng, Ngô Vũ Thần nâng anh dậy, cùng đi đến phòng hồi sức.

Nhìn Lạc Ân nằm trên giường, vầng trán bị miếng băng trắng che khuất quần vòng qua tai khiến ai cũng đau lòng. Lạc Dương ngồi bên giường, vẻ trầm tĩnh im lặng của anh khiến Ngô Thiên Kỳ vô cùng áy náy. Rốt cuộc, anh cũng phải lên tiếng "Lạc Dương...tôi..."

"Là do tôi nóng giận nên mới nói vậy, dù sao...cũng không phải lỗi của cậu."

"Cảm ơn..." Ngô Thiên Kỳ đáp.

Lạc Dương nhếch miệng cười, anh có tư cách gì trách Ngô Thiên Kỳ? Khi chính anh cũng không bảo vệ được Lạc Ân...

Mễ Thái nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không thể làm gì... Hắn đã tự nhủ đối với Lạc Ân không thể yếu, dù hắn và Ngô Thiên Kỳ luôn đấu đá lẫn nhau nhưng cũng là bạn từ nhỏ, hắn không thể cướp cô được...

*Cách... Tiếng mở cửa vang lên, là Ngô Tang Nhu, cô bé bước vào, cúi chào mọi người, cất tiếng "Bác Vũ Thần, bác Thiên Bảo có chuyện muốn nói với vợ chồng bác ạ."

Ngô Vũ Thần gật đầu "Được rồi. Cháu cứ về trước đi."

Tang Nhu liếc mắt nhìn Mễ Thái, thấy mặt anh bị thương, trong lòng vô cùng lo lắng nhưng biết tình hình nên không dám lên tiếng. Thấy biểu hiện của cô bé, Du Huân Huân mỉm cười "Mễ Thái, cháu giúp ta đưa Tang Nhu về nhé. Còn nữa, cháu về nghỉ ngơi đi."

"Cháu sao?" Mễ Thái nhăn mặt, sao hắn phải đưa nhóc con đó về?

"Con bé đi taxi đến đây mà."

"A...phải, anh Mễ Thái, cho em quá giang nha."

Du Huân Huân đã lên tiếng hắn cũng không còn cách nào, đành gật đầu. Tang Nhu vui mừng đi theo. Đứa bé này, tính tình của nó Du Huân Huân hiểu rất rõ, từ nhỏ đã thích Mễ Thái, dù hắn có làm gì Tang Nhu cũng không bỏ cuộc. Người khác nói rằng Mễ Thái trắng hoa, thích bốn cột với phụ nữ con bé cũng không quan tâm...

Người của Ngô gia dần dần cũng đi về, trong phòng chỉ còn Dương Minh Dung, Lạc Dương và Ngô Thiên Kỳ. Đã gần sáng, vẫn không thấy Lạc Ân

tỉnh dậy. Dương Minh Dung đi về nhà để chuẩn bị một ít cháo cho mọi người.

Ngô Thiên Kỳ ngồi canh chừng cả đêm, ánh mắt vạn nhất hướng về cô, khuôn mặt gần như trắng bệch. Bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ bé, trong lòng anh, vô cùng đau nhói. Từ khi gặp lại anh đến bây giờ, không biết cô gặp bao nhiêu rắc rối. Ngô Thiên Kỳ khẽ cười, đôi mắt xuất hiện làn sương trắng, hôn nhẹ lên cánh môi cô. Ngô Thiên Kỳ ôm lấy cơ thể gầy gò, tự trách bản thân, dù là lúc nhỏ hay trưởng thành, anh cũng không thể bảo vệ cô. Nếu lúc đó, anh không gọi cô mà chạy thẳng sang đường thì đã không phải như vậy, nếu lúc đó, anh chạy thật nhanh đến, nếu anh nhất quyết đến bên cô, để mọi việc cho Lạc Dương, nếu như...anh không chủ quan...

Bao nhiêu ray rứt, hối hận, tâm tư đang hỗn loạn trôi dạt trong lòng anh, lòng đau như cắt...

"N...ày...khó thở...qu...á." Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên khiến Ngô Thiên Kỳ giật mình. Anh ngược nhìn người vừa lên tiếng, đôi mắt sáng rực, Lạc Ân mỉm cười, đôi môi mấp máy "Anh...khóc...à?? Hết đẹp...trairồi."

"Ừ..." Ngô Thiên Kỳ bật cười, cô như vậy còn chọc anh? Có vẻ như cô rất khó khăn để nói chuyện. Lạc Ân đưa tay lau nước mắt cho anh, hít một cái rồi lại thiếp đi. Ngô Thiên Kỳ ôm lấy cơ thể mảnh mai, cô đã không sao...Tốt rồi...

****

Dinh thự Ngô gia được bao trùm bởi không khí u ám, tĩnh lặng đến rùng mình sợ hãi. Ngồi ở trên ghế là gia đình họ Ngô và lão Đới. Còn phía dưới, thân hình nhỏ nhắn đang cúi đầu quỳ gối, nhưng vẻ mặt lại không chịu phục là Đới Y Y.

Ngô Vũ Thần nhàn nhã cất tiếng "Đới Y Y, cháu đã biết tội của mình?"

Cô gái ngược mặt lên, lớn giọng trả lời "Cháu không có tội."

"Con bé này, còn dám chối?" Lão Đới bực mình mắng, dù ông có cưng chiều con gái tới đâu cũng không thể thấy nó gây họa mà bao che, đặc biệt nó còn dám động đến Ngô gia, khiến ông rất mất mặt. Đúng là nuông chiều hóa hư.

"Ông nên bình tĩnh." Ngô Vũ Thần nói. Quả thật khi đã có tuổi, hẳn rất dễ dàng kìm nén tức giận, không nóng tính như lúc trẻ. Lạc Ân dù sao từ khi còn nhỏ đã được xem là con dâu họ Ngô, còn là người vợ và con trai hẳn hết mực thương yêu. Xảy ra chuyện như vậy dù hẳn rất không hài lòng về Đới Y Y nhưng cũng không nên nổi nóng. Hẳn thật không ngờ đứa trẻ này lại cả gan lập mưu hại người, tội càng thêm tội...

Hắn đưa mắt nhìn Đới Y Y, ra hiệu cho vệ sĩ dẫn tên áo đen bị bắt, quăng xuống đất, lạnh giọng cất tiếng "Y Y, mọi chuyện đã rõ ràng, dù cháu có muốn cũng không thể chối. Hãy thành thật, ta sẽ bỏ qua cho cháu."

Đới Y Y tuy trong lòng đang hỗn loạn run rẩy, không nghĩ kết cục này, nhưng lại không chịu nhận tội, cứng đầu phủ nhận "Cháu không bao biết gì hết. Bác Vũ Thần, là do Lạc Ân, cô ta bày mưu hại cháu. Cô ta chỉ giả vờ đáng thương. Bác, không phải bác rất hiểu cháu sao."

"Đúng là ta rất hiểu cháu, nhưng không ngờ, lá gan cháu không nhỏ. Đới Y Y, ta nhắc lại lần nữa, cháu có nhận hay không?"

Nhìn vào đôi mắt đục ngầu, sâu thăm thẳm của Ngô Vũ Thần. Cô nhất thời sợ hãi, hai tay nắm chặt vạt áo, bình tĩnh, nhất định không được để sơ hở, mọi chuyện, cô chỉ cần đổ cho tên vệ sĩ kia là được, dù sao hẳn bị đánh đến nỗi người không ra người rồi. "Là...là do hắn ta. Cháu không biết gì hết."

Kẻ nằm dưới đất giật mình, lắc mạnh đầu "Tiểu thư, cô vu...oan tôi!?! Là do cô sai tôi làm việc."

"Nói bậy, tôi không sai anh làm bất cứ việc gì." Đới Y Y ngược nhìn cha mình "Ba, con không có làm. Ba à!"

Cộp... Du Huân Huân đặt tách trà xuống bàn. Nàng đứng dậy, ngồi xuống trước mặt cô, Đới Y Y còn tưởng mình được cứu nhưng không ngờ lại nhận một cái tát từ nàng. Nàng nhíu mày "Ta luôn xem cháu là con cái trong nhà, nhưng không ngờ cháu lại tìm cách hại người, lợi dụng lòng tin của ta đi làm chuyện tày trời. Gây ra tai nạn cho Lạc Ân, hại con và cháu trai ta bị thương. Khiến Lạc Ân gặp bao nhiêu bất hạnh. Đới Y Y, cháu có thể tàn nhẫn như vậy sao? Chỉ vì lợi ích của mình mà sẵn sàng chà đạp người khác? Cháu có biết vì cháu mà một người vô tội đã chết?"

Đới Y Y ôm bên mặt, cảm phần nhìn Du Huân Huân, dù sao đã mất tất cả, vậy thì cô cũng không cần phải sợ "Là tại cô ta phản bội cháu. Lạc Ân, cô ta, tại sao lại cướp Thiên Kỳ của cháu? Là cháu gặp anh ấy trước, yêu anh ấy suốt mười năm. Đòi người có bao nhiêu cái gọi là mười năm chứ? Cháu không những muốn giết Lương Tuyết Nhi, cháu còn muốn giết chết Lạc Ân. Bắt cô ta phải trả giá."

"Đới Y Y." Lão Đới gầm lên, ông không ngờ con gái mình không những không biết sai, còn dám lớn tiếng. "Ta...đã dạy con như vậy sao? Đưa con như con, ta cũng không cần."

Đới Y Y cười lạnh "Không cần? Được, dẫu sao, các người không muốn tha cho tôi. Tôi cũng không cần van xin. Đới Y Y tôi, có chết cũng muốn kéo Lạc Ân chết theo. Tôi muốn cô ta sống không bằng chết." Cô hét âm lên, nắm lấy bả vai Du Huân Huân, lực càng thêm mạnh, rít gào như kẻ điên "Tôi sẽ hủy hoại cô ta, tôi sẽ khiến cho Ngô Thiên Kỳ phải hối hận vì đã phản bội tôi. Tôi sẽ giết chết cô ta, lột da rồi róc xương quăng cho chó nhai. Tại sao lại cướp anh Thiên Kỳ của tôi, tại sao, tại sao???? Cô ta có gì hơn tôi? Một đứa không cha không mẹ như cô ta, thì có gì hay?"

Thấy vậy, Ngô Vũ Thần bước đến, dùng tay hất Đới Y Y ra, đỡ lấy vợ "Em không sao chứ?"

"Không sao..." Du Huân Huân lắc đầu, cô bé đó, tại sao lại trở nên đáng sợ như vậy?

Đới Y Y rút con dao trong người, đưa lên trước mặt, lưỡi dao sắc bén, phản chiếu ánh sáng bên ngoài, giọng cười quỷ dị vang lên "Hahaaha....Lạc Ân, con khốn. Tao sẽ rạch nát mặt mày.hahahahaha....". Cô ta loạng choạng chạy đi. Ngô Vũ Thần ra lệnh đám vệ sĩ giữ chặt Đới Y Y, hấn chậm rãi đi đến, đáng người cao lớn ngồi xổng trên đất, rất nhẹ nhàng cướp lấy con dao găm trên tay cô, mặt đanh lại, lạnh lùng tựa như hổ băng "Đới Y Y, trên đời này, ai cũng có quy tắc của mình. Ta cũng vậy: Phàm là kẻ nào dám động đến gia đình ta, bất luận là ai, thân hay không thân, Ngô Vũ Thần ta đều không bỏ qua." Dứt lời, hấn đứng dậy, lạnh giọng nói "Đưa nó vào bệnh viện. Nhốt vào phòng tâm thần, cách li với bên ngoài cho đến khi bình thường lại."

"Thả tôi ra .... tôi phải đi giết Lạc Ân, mau buông ra... Á.AAAAAAAAAA...."

Lão Đới nhìn con gái mình giận đến phát điên trong lòng vô cùng chua xót, ông chỉ có một mình Đới Y Y là con gái, bây giờ nó như vậy ông sống thế nào đây? Càng không có mặt mũi nhìn Ngô gia. Ngô Thiên Bảo, vợ vai ông "Lão Đới, phần đời còn lại, có lẽ con bé sẽ phải sống trong bệnh viện. Ông hãy cố gắng lên."

Ngô Vũ Thần nhàn nhã nói "Thâm tình bao năm nay của hai gia đình chúng ta vẫn như cũ, chỉ có điều, nếu như Y Y có thể tỉnh lại thì....đừng cho nó xuất hiện trước mặt tôi." Nói xong, hấn cùng vợ đi đến khu nhà của mình. Lão Đới lau nước mắt, đáng người già nua chậm rãi bước ra cổng, con sai là tại cha. Vì nó không có mẹ nên ông mới cưng chiều nhưng không ngờ mọi việc lại ra nông nỗi này...

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Lạc Ân vừa thức giấc đã được bác sĩ kiểm tra thật cẩn thận. Tuy tình hình có chuyển biến tốt nhưng vẫn nên đề phòng cẩn thận. Đơn thuốc dành cho Lạc Ân cũng được tăng lên. Cô ngồi trên giường, sau khi uống thuốc xong, liền hỏi "Anh, đưa em đi thăm Tuyết Nhi. Hôm qua, cậu ấy cùng em vào bệnh viện mà phải không?"

Lạc Dương nghe vậy, có chút khó xử, nếu để cô biết được vì mình mà Lương Tuyết Nhi phải chết, chắc chắn sẽ rất đau lòng mà tự trách bản thân. Thấy anh không trả lời, cô nhíu mày "Anh... có phải, xảy ra chuyện rồi không?"

"Thật ra..."

"Cô ấy, muốn đưa cho em cái này." Ngô Thiên Kỳ đưa cho cô tờ giấy màu trắng có thấm vài vết máu. Lạc Ân đưa tay cầm lấy...

"Lạc Ân, thật xin lỗi. Tớ rất hối hận vì những gì mình đã làm. Nếu có thể chọn lại, tớ nhất định sẽ làm lại từ đầu. Cậu đừng cảm thấy có lỗi hay áy náy, có thể cứu cậu thì tớ đã cảm thấy rất vui. Chẳng phải chúng ta là bạn bè sao? Nhưng nếu cậu thấy có lỗi, thì hầu sống thật tốt, thay mình thực hiện ước mơ trở thành một bác sĩ giỏi, nhé. Tạm biệt và cảm ơn cậu!"

Lạc Ân ôm chặt lấy tờ giấy, nước mắt từng hạt nặng trĩu rơi xuống, cô đã hại chết Lương Tuyết Nhi. Đôi vai mảnh khảnh run lên, Lạc Ân đã từng hứa sau khi mọi chuyện kết thúc, cô và Lương Tuyết Nhi sẽ lại như trước, còn giúp cô có thể quen với Tôn Triết, cùng nhau trở thành một bác sĩ giỏi. Nhưng bây giờ..... cô gái đó, luôn nỗ lực để trở thành bác sĩ, nhẫn nhịn mọi thứ, còn đang ấp ủ một tình yêu, cuối cùng lại phải chết một cách oan uổng, "Tuyết Nhi... xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi..."

Ngô Thiên Kỳ nhìn cô khóc, lòng lại đau xót. Biết trước mọi chuyện sẽ như vậy nhưng anh cũng không thể an ủi cô, cứ mặc kệ cô khóc đến thiếp đi.

Lễ tang của Lương Tuyết Nhi do gia đình tổ chức, Lạc Ân cùng mọi người đều có mặt. Dù việc đi lại có chút bất tiện nhưng cô vẫn nhất quyết muốn đi, cả Tôn Triết cũng đến dù cậu không biết chuyện gì đã xảy ra, Lạc Ân cũng không kể, chỉ thay Lương Tuyết Nhi thổ lộ với cậu. Lạc Ân đứng dựa vào Ngô Thiên Kỳ, nước mắt từng giọt lạnh lẽo kim nén rất lâu chợt lăn dài. Cô từng rất hận Lương Tuyết Nhi vì những chuyện đã qua, nhưng xét cho cùng cũng vì hoàn cảnh. Ba mẹ của Lương Tuyết Nhi khóc rất nhiều, khuôn mặt già nua đầy vết chân chim vẫn chưa thể tin được con gái mình đã chết. Họ chỉ có một người con gái là cô, mất cô, họ giống như mất tất cả. Lạc Ân đặt cành hoa trắng lên mộ Lương Tuyết Nhi, cô cúi đầu chào, cất giọng nói nhẹ hăng hòa với tiếng nấc nghẹn: "Người bạn của tôi, cầu mong cậu sẽ đến được thiên đường...."

Chuyện giải quyết Đới Y Y, Ngô Thiên Kỳ để cho cha mình quyết định, cô ta giờ thành kẻ điên bị cách li với thế giới bên ngoài coi như cũng là trừng phạt đối với chuyện cô ta gây ra. Bên phía bệnh viện cũng đã ổn thỏa, Lạc Ân sẽ nghỉ ở nhà để dưỡng bệnh. Một bên tai của cô cũng đang dần hồi phục, cơ thể không có gì đáng lo ngại.

Lạc Ân được Ngô Thiên Kỳ đưa về nhà sau khi đi khám, nhìn khuôn mặt mệt mỏi không chút sức sống của cô, tuy rất đau lòng nhưng anh không thể làm gì khác, dừng xe tại biệt thự của mình, anh đột nhiên ôm cô bước đi. Lạc Ân giật mình, lớn giọng "Anh... làm gì vậy?"

Ngô Thiên Kỳ không nói không rằng, lấy trong nhà một tấm nệm mỏng đặt lên chiếc xích đu màu trắng to lớn gần gốc hoa đào, sau đó để cô ngồi xuống. Lạc Ân còn đang ngây ngốc thì bị anh nhán đầu nằm lên đùi anh. Ngô Thiên Kỳ nhàn nhã cất tiếng, trong lời nói chất đầy yêu thương "Chẳng phải lúc nhỏ, mỗi khi có chuyện buồn em đều nằm ở đây? Ân Ân, dù cho em có bình phục hay không, chúng ta sẽ làm lễ cưới. Anh sẽ chăm sóc cho em cả đời."

Lạc Ân ngẩn người, bàn tay bị anh nắm chặt, ngón áp út xuất hiện một chiếc nhẫn, Ngô Thiên Kỳ chậm rãi nói để cô có thể nghe kịp "Lạc Ân, nhẫn đã đeo rồi, kiếp này em sẽ trở thành người vợ duy nhất của anh."

Lạc Ân xoay người, đôi mắt dần trở nên phiếm hồng, gặp được anh quả thật là điều may mắn nhất, mỗi khi cô gặp chuyện anh đều ở bên cạnh, khóe miệng cô khẽ cong lên, gọi khẽ "Ông xã....."

Ngô Thiên Kỳ mỉm cười, cúi đầu hôn cô. Đây sẽ là lần cuối cùng cô bị thương, sau này, dù có phải hy sinh bản thân, anh cũng không để Lạc Ân chịu tổn thương.... "Lạc Ân, anh yêu em."

... ..

Chúng ta gặp nhau năm mươi tuổi, em trở thành người duy nhất trong trái tim tôi.

Trong quá khứ tim tôi có em, hiện tại và tương lai vẫn vậy. Cuộc đời của tôi không thể dung nạp bất cứ người phụ nữ nào, ngoài em !

End.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Tin Vào Định Mệnh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.